

MAO TSE-TUNGIN TEOKSIA

毛泽东

MAO TSE-TUNG

TEOKSIA

I OSA

KANSANKULTTUURI Oy
Helsinki

Teoksen on suomentanut

T. L e h é n

KIRJAPAINO SANAN TIE

Tampere 1958

LUKIJALLE

Tähän kahtena osana ilmestyvään suomenkieliseen laitokseen sisältyvät kirjoitukset ja puheet on otettu vuonna 1951 Pekinissä julkaistuista Mao Tse-tungin Valituista teoksista. Tähän laitokseen otetut teokset, jotka käsittävät suunnilleen puolet Valittujen teosten yhteisestä sivumäärästä, on koetettu valita niin, että suomalainen lukija saisi niiden avulla mahdollisimman täydellisen yleiskuvan Kiinan kansan suureen vapaustaisteluun liittyneistä tapahtumista ja ongelmista.

Suomennos on tehty vuosina 1952—1953 Moskovassa ilmestyneestä Mao Tse-tungin Valittujen teosten venäjänkielisestä laitoksesta, käyttäen apuna englannin- ja saksankielisiä käännöksiä.

Jokainen kirjoitus on varustettu selventävillä huomautuksilla. Kirjoitusten aiheeseen liittyvät selitykset esitetään niiden alussa petiitillä painettuina. Toiset, poliittis- ja toimitusluonteiset huomautukset, joihin tekstissä esiintyvät numerot viittaavat, on liitetty jokaisen kirjoituksen loppuun. Lisäksi on suomennoksessa otettu huomioon myös ne venäjänkielisessä laitoksessa alaviitteinä esiintyvät huomautukset, jotka selittävät eräitä Kiinan oloja tuntemattomille lukijoille outoja sanoja ja lauseita. Tämän laitoksen ensimmäisen osan loppuun liitetään myös kiinalaisia raha- ja mittayksiköitä selittävä taulukko.

Kiinalaisten erisnimien kirjoittamisessa ei ole katsottu voitavan yhtyä mihinkään vielä kokeiluasteella olevista ja toisistaan huomattavasti poikkeavista uusista kirjoitustavoista, vaan sekaannuksen välttämiseksi on pyritty noudattamaan Suomessa yleisimmin vakiintunutta kirjoitustapaa.

K u s t a n t a j a

ENSIMMÄISEN VALLANKUMOUKSELLISEN
KANSALAISSODAN KAUSI

KIINALAISEN YHTEISKUNNAN LUOKISTA

(Maaliskuu 1926)

Tämä Mao Tse-tungin kirjoitus suuntautui kahta silloin puolueessa esiintynyttä poikkeamaa vastaan. Ensimmäisen poikkeaman kannattajat, joita edusti Tšen Tu-hsiu, pyrkivät yhteistyöhön vain kuomintang-puolueen kanssa, mutta unohtivat talonpoikaiston. Se oli oikeisto-oppportunismia. Toisen poikkeaman kannattajat, joita edusti Tšang Kuo-tao, kiinnittivät huomiota vain työväenliikkeeseen ja niinkään unohtivat talonpoikaiston. Se oli »vasemmisto»-oppportunismia. Kummankin opportunistisen virtauksen kannattajat tajusivat vallankumouksen puolella taistelleiden voimien riittämättömyyden, mutta eivät tietäneet, mistä tarpeellisia voimia oli etsittävä, mistä liittolaisjoukko oli löydettävissä. Mao Tse-tung osoitti, että Kiinan proletariaatin suurilukuisin ja uskollisin liittolainen on talonpoikaisto, ja ratkaisi siten Kiinan vallankumouksen mitä tärkeimmän kysymyksen — liittolaiskysymyksen. Samalla hän näki ennakolta, että kansallisen porvariston, joka siihen aikaan oli horjuva luokka, riveissä tulee vallankumouksen nousukaudella tapahtumaan kahtiajako ja että sen oikea sivusta luisuu imperialismin leiriin. Vuoden 1927 tapahtumat näyttävät tämän toteen.

Ketkä ovat vihollisiamme ja ketkä ystäviämme? Siinä kysymys, jolla vallankumouksessa on ensiarvoinen merkitys. Perussyy, minkävuoksi kaikki Kiinassa aikaisemmin käydyt vallankumoustaistelut tuottivat vain hyvin vähäisiä tuloksia, oli

siinä, että vallankumoukselliset eivät osanneet liittää ympärilleen todellisia ystäviään iskeäkseen todellisia vihollisiaan. Vallankumouksellinen puolue on joukkojen johtaja, eikä historiassa ole tapausta, jolloin vallankumous, jota kumouspuolue on johtanut väärää tietä, ei olisi kärsinyt tappiota. Saadaksemme varmuuden siitä, että me emme johda vallankumousta väärää tietä ja saavutamme ehdottomasti menestyksen, meidän on osattava liittää ympärillemme todelliset ystävämme antaaksemme iskun todellisille vihollisillemme. Voidaksemme erottaa todelliset ystävät todellisista vihollisista on pääpiirtein eriteltävä kiinalaisen yhteiskunnan luokkien taloudellinen asema ja niiden suhde vallankumoukseen.

Mitkä ovat kiinalaisen yhteiskunnan eri luokkien luonteenomaiset piirteet?

Tilanherrojen luokka ja comprador-porvaristo. Taloudellisesti takapajuisessa, puolisiirtomaan asemassa olevassa Kiinassa ovat tilanherrat ja comprador-porvaristo kansainvälisen porvariston vasalleja sanan täydessä mielessä. Näiden luokkien olemassaolo ja kehitys riippuvat imperialismin eduista. Nämä luokat edustavat kaikkein takapajuisimpia ja taantumuksellisimpia tuotantosuhteita ja ovat esteenä Kiinan tuotantovoimien kehitykselle. Niiden edut eivät mitenkään käy yhteen Kiinan vallankumouksen tavoitteiden kanssa. Tämä koskee varsinkin suuria tilanherroja ja suuria compradoreja, jotka ovat aina imperialismin puolella ja ovat äärimmäisen vastavallankumouksellinen voima. Heidän poliittisia edustajiaan ovat natsionalistit¹ ja oikeisto-kuomintangilaiset.

Keskiporvaristo. Se edustaa kapitalistisia tuotantosuhteita Kiinassa. Sen suhde Kiinan vallankumoukseen on ristiriitainen: tuntien kipeästi itseensä kohdistuneet ulkomaisen pääoman iskut ja militaristien sorron se näkee etujensa vaativan vallankumousta ja suhtautuu hyväksyvästi imperialismia ja milita-

risteja vastaan suuntautuvaan vallankumoukselliseen liikkeeseen; mutta heti kun kotimaan proletariaatti alkaa rohkeasti ja päättävästi osallistua vallankumoukseen, kun kansainvälinen proletariaatti alkaa antaa vallankumoukselle aktiivista apua ulkoapäin, kun keskiporvaristo alkaa tuntea, että sen kallemman unelman toteutuminen — kohoaminen suurporvariston asemaan — on uhan alainen, syntyy siinä epäröintiä vallankumouksen suhteen. Keskiporvaristo on niin sanottua kansallista porvaristoa. Sen poliittinen tavoite on yhden luokan — kansallisen porvariston — hallitsema valtio.

Eräs, joka nimittää itseään Tai Tši-taon² »oikeauskoiseksi kannattajaksi», on julistanut pekingiläisessä Tšen Pao lehdestä:³ »Nostan vasemman käteni murskaamaan imperialismia ja oikean murskaamaan kommunistista puoluetta». Nämä sanat ilmaisevat selkeällä tavalla kansallisen porvariston ristiriitaisen asenteen ja sen kokeman pelon. Tämä luokka vastustaa kansan menestystä koskevan kuomintangin periaatteen tulkitsemista luokkataistelun opin näkökulmasta, kuomintangin liittopolitiikkaa Venäjän kanssa sekä kommunistien⁴ ja vasemmistoinesten päästämistä kuomintangiin. Mutta tämän luokan pyrkimys kansallisen porvariston hallitseman valtion perustamiseen ei ole mitenkään toteutettavissa, sillä nykyisellä kansainvälisellä tilanteella on ominaista maailmassa käynnissä oleva ankara taistelu kahden jättimäisen voiman, vallankumouksen ja vastavallankumouksen, välillä. Nämä kaksi jättimäistä voimaa ovat nostaneet kaksi lippua: toinen niistä on vallankumouksen punainen lippu, jonka III Internationale on kohottanut korkealle, kutsuen maailman kaikkia sorrettuja luokkia yhtymään lippunsa alle; toinen on vastavallankumouksen valkoinen lippu, jonka Kansainliitto on nostanut, kutsuen maailman kaikkia vastavallankumouksellisia voimia yhtymään lippunsa alle. Väliluokkien keskuudessa tapahtuu välttämättä hyvin pian kahtiajako: toiset menevät vasemmalle — vallan-

kumoukseen, toiset oikealle — vastavallankumoukseen. Niiden on mahdotonta ottaa »itsenäistä» asennetta. Senvuoksi Kiinan keskiporvariston ajatus »itsenäisestä» vallankumouksesta, jossa tämä luokka esiintyisi päätekijänä, on pelkkää harhakuvitelmaa.

Pikkuporvaristo. Siihen kuuluvat sellaiset väestökerrokset kuin itsenäiset talonpojat⁵, käsityöliikkeiden omistajat, alemmat sivistyneistökerrokset — ylioppilaat, keski- ja alkeiskoulujen opettajat, pikkuvirkamiehet, alemmat toimistovirkailijat, pienet asianajajat ja pikkukauppiaat. Pikkuporvaristo ansaitsee vakavaa huomiota niin lukumääränsä kuin myös luokaluonteensa vuoksi. Sekä itsenäiset talonpojat että käsityöliikkeiden omistajat harjoittavat taloutta, jolle ovat ominaisia tuotannon vähäiset mittasuhteet. Vaikka pikkuporvariston eri kerrokset ovat yhtäläisessä, pikkuporvaristolle ominaisessa taloudellisessa asemassa, ne jakautuvat siitä huolimatta kolmeen ryhmään.

Ensimmäisen ryhmän muodostavat ihmiset, joilla on jonkinlaista varallisuutta; toisin sanoen heille jää omien tarpeiden tyydyttämisen jälkeen päivittäin tietty ylijäämä heidän ruumiillisen tai henkisen työnsä tuottamasta tulosta. Näillä ihmisillä on pyrkimys rikastumiseen erittäin voimakas, ja he ovat kaikkein innokkaimpia kumartamassa »hänen ylhäisyyttään» Tšao Kung-mingia⁶. Unelmoimatta suuresta rikkaudesta he pyrkivät kuitenkin nousemaan keskiporvariston asemaan. Nähdessään vauraita, arvonantoa nauttivia isäntämiehiä heille useinkin tulee sylki suuhun kateudesta. Nämä ihmiset ovat pelkureita: he pelkäävät viranomaisia, mutta myös vallankumousta. Ollen taloudelliselta asemaltaan hyvin lähellä keskiporvaristoa he ovat taipuvaisia uskomaan keskiporvariston propagandaan ja suhtautuvat vallankumoukseen epäluuloisesti. Tämä ryhmä muodostaa pikkuporvariston vähäisen osan ja sen oikeistosiiven.

Toiseen ryhmään kuuluu sellainen väki, jonka taloudellinen asema suo mahdollisuuden tyydyttää pääpiirteissään omat tarpeet. Nämä ihmiset eroavat huomattavasti ensimmäiseen ryhmään kuuluvista. Hekin haaveilevat rikastumisesta, mutta Tšao Kung-ming ei sitä salli, ja imperialismin, militaristien, feodaalitalanherrojen ja suuren comprador-porvariston viime aikoina huomattavasti tehostama sorto on saanut heidät tuntemaan, että entiset ajat ovat olleet ja menneet. He oivaltavat, että tehdessään nykyisin yhtä paljon työtä kuin aikaisemminkin, he tulevat töintuskin toimeen. Nyt heidän täytyy sitä varten pidentää työpäiväänsä, raataa aamuhämärästä iltahämärään, kaksinkertaistaa ponnistuksensa. Ja he alkavat napista: nimittelevät ulkomaalaisia »merentakaisiksi piruiksi», militaristeja »päärosvoiksi», tuhaoja ja lesenejä * »nylkyreiksi». Mitä imperialismin- ja militarisminvastaiseen liikkeeseen tulee, niin he suhtautuvat epäröivästi tämän liikkeen lopulliseen menestykseen (ulkomaalaisten ja militaristien mahti on mukana liian suuri) ja uskaltamatta osallistua siihen pitävät viisaampana pysyä puolueettomuuden kannalla, mutta eivät suinkaan esiinny vallankumousta vastaan. Tämä ryhmä on hyvin monilukuinen: se muodostaa noin puolet koko pikkuporvaristosta.

Kolmanteen ryhmään kuuluu sellainen väki, jonka elinehdot huononevat päivä päivältä. Suuri osa näistä ihmisistä on joskus yleensä puhuen ollut aineellisesti turvatussa asemassa, mut-

* Tuhao ja lesen — tilanherroja ja maalaisporhoja, Kiinan talonpoikaiston säälimättömmimpiä riistäjiä ja sortajia.

Riistäen talonpoikia — vuokra- ja puolivuokraviljelijöitä, ollen kiinteässä yhteydessä paikallisiin taantumuksellisiin viranomaisiin, tuhaot ja lesenit olivat todellisia valtiaita, jotka käyttelivät tuomio- ja rankaisuvaltaa vanhan Kiinan maaseudulla kenenkään valvomatta.

»Militaristit, byrokraatit, tuhaot ja lesenit — kirjoittaa Mao Tse-tung teoksessaan »Miten luokka-asema maaseudulla on määriteltävä» — ovat tilanherraluokan poliittisia edustajia ja kaikkein katalimpia tilanherrojen joukossa.»

ta heidän toimeentulonsa on tullut yhä vaikeammaksi ja nyt he ovat painumassa pohjaan. Joka kerta, kun he vuoden lopussa tekevät tilinpäätöstä taloudellisesta toiminnastaan, he huudahtavat kauhuissaan: »Voi, taaskin tappiota!» Ja kun he aikaisemmin olivat eläneet siedettävästi, mutta painuivat sitten vuosi vuodelta yhä alemmaksi, velkaantuivat ja joutuivat vihdoin elämään kurjuudessa, niin heille, kuten sanotaan, »pelkkä ajatuskin tulevaisuudesta nostaa otsalle kylmän hien». Nämä ihmiset kokevat erittäin suuria moraalisia kärsimyksiä sen vuoksi, että heillä on elävät muistot menneistä päivistä, jotka olivat niin erilaisia kuin nykyiset. He esittävät tärkeää osaa vallankumousliikkeessä, sillä heitä on aika paljon. Se on pikkuporvariston vasemmistosiiپی.

Rauhan aikana nuo pikkuporvariston kolme ryhmää suhtautuvat vallankumoukseen eri tavoin, mutta kun tulee sota-aika, ts. vallankumouksen nousukausi ja voiton sarastus on jo näkyvissä, niin vallankumoukseen osallistuvat pikkuporvariston vasemmistoainesten ohella sen keskustakerroksetkin; jopa oikeistoainestenkin, jotka proletariaatin ja pikkuporvariston vasemmistoainesten kumousaalto tempaa mukaansa, on pakko liittyä vallankumoukseen. Vuoden 1925 toukokuun 30 päivän liikkeen ⁷ ja eri paikoilla saatu talonpoikaisliikkeen kokemus osoittaa tämän väitteen oikeaksi.

Puoliproletariaatti. Puoliproletariaatin joukkoon katsomme tässä kuuluviksi: 1) puolivuokraviljelijäin ⁸ valtavan enemmistön; 2) köyhät talonpojat; 3) pienet käsityöläiset; 4) kauppa-apulaiset ⁹; 5) katukaupustelijat. Puolivuokraviljelijäin valtava enemmistö muodostaa yhdessä köyhien talonpoikien kanssa hyvin suurilukuisen joukon. Ja se mitä sanotaan talonpoikaiskysymykseksi, on pääasiassa näiden väestökerrosten kysymys. Puolivuokraviljelijäin, köyhien talonpoikien ja pienten käsityöläisten taloudelle ovat ominaisia vieläkin pienemmät tuotannon mittasuhteet. Vaikka puolivuokraviljelijäin

samoin kuin köyhien talonpoikien valtava enemmistö on puoliproletariaattia, niin nämä kaksi ryhmää yhdessä jakautuvat puolestaan taloudelliselta asemaltaan ylempään, keski- ja alimpaan ryhmään. Puolivuokraviljelijäin elämä on raskaampaa kuin itsenäisten talonpoikien, sillä heillä riittää omaa viljaa tavallisesti vain noin puoleksi vuodeksi, ja lisävarojen saamiseksi heidän on pakko vuokrata lisää vierasta maata tai osittain myydä työvoimaansa tahi vihdoin harjoittaa pikkukauppaa. Kevään lopussa ja kesän alkaessa, jolloin vanha sato on lopussa ja uusi vielä kasvamassa, heidän on lainattava rahaa kiskurikoroilla ja ostettava elintarvikkeita korkeilla hinnoilla. Tämä osa talonpoikaistoa on luonnollisestikin vaikeammassa asemassa kuin itsenäiset talonpojat, jotka eivät ole kenestäkään riippuvaisia, mutta puolivuokraviljelijäin toimeentulo on kuitenkin parempi kuin köyhien talonpoikien. Köyhät talonpojat, joilla ei ole omaa maata, vaan joiden on viljeltävä vierasta maata, saavat työstään vain puolet tämän maan antamasta sadosta tai vieläkin vähemmän. Vaikka puolivuokraviljelijät saavat samoin vain puolet tai vieläkin vähemmän vuokralle ottamansa lisämaan sadosta, niin omasta maastaan he saavat koko sadon. Tämän vuoksi puolivuokraviljelijät ovat mieleltään valankumouksellisempia kuin itsenäiset talonpojat, mutta vähemmän vallankumouksellisia kuin köyhät talonpojat.

Köyhät talonpojat ovat tilanherrojen riistämiä vuokraviljelijöitä. Taloudelliselta asemaltaan voidaan köyhät talonpojat jakaa kahteen ryhmään. Ensimmäisellä ryhmällä on suhteellisen riittävästi maatalouskalustoa ja jonkin verran rahavaroja. Nämä talonpojat saavat sadosta osan, joka joskus nousee puoleen heidän työnsä tuoton yhteismäärästä. Puuttuvat varat he hankkivat erilaisten toisarvoisten kasviksien viljelyllä, kalastuksella, siipikarjaa ja sikoja kasvattamalla ja työvoimansa osittaisella myynnillä, hankkien näin jotenkuten toimeentulonsa. Vaikeissa aineellisissa olosuhteissa eläen he ajattelevat

vain, miten voisivat kestää uuteen satoon saakka. Heidän elämänsä on raskaampaa kuin puolivuokraviljelijäin, mutta kuitenkin helpompaa kuin köyhien talonpoikien toisen ryhmän. Toiseen ryhmään kuuluvilla köyhillä talonpojilla ei ole riittävää maatalouskalustoa eikä rahavaroja, heillä on puute lannoitteista, he saavat niukkoja satoja ja vuokransa maksettuaan heille ei jää juuri mitään jäljelle. Tämän vuoksi heidän on vieläkin useammin turvaututtava työvoimansa myyntiin. Nälkävuosina ja vaikeina kuukausina he pyytävät sukulaisiltaan ja ystäviltaan lainaksi joitakin mittoja viljaa kestääkseen edes muutaman päivän; velat kasvavat yhä ja muuttuvat sietämättömäksi taakaksi. Tämä köyhien talonpoikien ryhmä muodostaa talonpoikaiston kaikkein kovaosaisimman joukon. Se on hyvin altis vallankumoukselliselle propagandalle.

Puoliproletariaattiin laskemme kuuluvaksi myös pienet käsi-työläiset, sillä vaikka heillä onkin alkeelliset tuotannonvälineet ja heitä pidetään »vapaiden» ammattien harjoittajina, niin heidänkin on usein pakko myydä työvoimaansa; heidän taloudellinen asemansa vastaa likipitään köyhien talonpoikien asemaa. Perheen elatusmenojen raskas taakka, juopa ansiotulojen ja välttämättömien elinkustannusten välillä, ainainen puute ja pelko työn menettämisestä — kaikki tämäkin lähentää heitä köyhiin talonpoikiin.

Kauppa-apulaiset ovat liikelaitosten palkkatyöntekijöitä, jotka ylläpitävät perheitään vaatimattomalla palkalla; mutta kun tavaroiden hinnat kohoavat vuodesta vuoteen ja palkkaa korotetaan useinkin vain kerran muutamassa vuodessa, valittavat nämä ihmiset alituisesti kohtaloaan. Heidän asemansa ei eroa mitenkään köyhien talonpoikien ja pienten käsityöläisten asemasta, ja he ovat hyvin alttiita vallankumoukselliselle propagandalle.

Katukaupustelijoilla, niin kulkukauppiaille kuin tiskeiltä myyjilläkin, on mitättömän pieni pääoma ja he ansaitsevat niin

vähän, että se ei riitä toimeentuloon. He ovat likipitäen samantyyppisessä asemassa kuin köyhät talonpojat ja yhtäläisesti kiinnostuneet vallankumouksesta, joka muuttaisi vallitsevan asiain-tilan.

Proletariaatti. Kiinan nykyinen teollisuusproletariaatti käsittää noin kaksi miljoonaa henkeä. Nykyisen teollisuusproletariaatin vähälukuisuus johtuu maan taloudellisesta takapajuisuudesta. Nämä työläiset toimivat pääasiassa viidellä alalla — rautatieliikenteessä, vuoriteollisuudessa, meriliikenteessä, tekstiili- ja laivanrakennusteollisuudessa. Huomattava osa heistä on ulkomaalaisten yrittäjien orjuudessa. Ja vaikka teollisuusproletariaatin lukumäärä ei olekaan suuri, niin juuri se olennoi uusia tuotantosuhteita ja on nykyisen Kiinan edistyksellisin luokka, josta on tullut vallankumousliikkeen johtava voima. Tutkittaessa neljän viime vuoden kuluessa tapahtuneita lakkoja, esimerkiksi merimiesten¹⁰, rautatieläisten¹¹, Kailanin hiilikaivostyöläisten ja Tsiaotson¹² kaivostyöläisten lakkoja, Šamienin¹³ lakkoja, samoin Šanghaissa ja Hongkongissa¹⁴ vuoden 1925 toukokuun 30 päivän tapahtumien jälkeen käytyjä suuria lakkotaisteluja, saadaan vakuuttava kuva teollisuusproletariaatin suuresta merkityksestä Kiinan vallankumouksessa. Sellaista osaa teollisuusproletariaatti voi esittää ensinnäkin keskittyneisyytensä ansiosta; mikään muu ihmisryhmä ei vedä sille vertoja keskittyneisyyden asteessa. Toiseksi se voi esittää sellaista osaa siitä syystä, että teollisuustyöläiset ovat kaikkein vaikeimmassa taloudellisessa asemassa. Heillä ei ole tuotannonvälineitä, heille on jäänyt vain työvoimansa; heillä ei ole minkäänlaista toivoa rikastumisesta; imperialistit, militaristit ja porvaristo kohtelevat heitä äärimmäisen kovakouraisesti, ja tämän vuoksi he ovat erittäin kykeneviä taisteluun. Kaupunkien kulien voimat ansaitsevat myös vakavaa huomiota. Tämän ryhmän enemmistön muodostavat satamatyöläiset ja rikkaat; siihen kuuluvat ihmiset eivät omista mitään muuta

kuin työvoimansa. Taloudelliselta asemaltaan he ovat lähellä teollisuustyöläisiä ja jäävät näistä jälkeen vain keskittyneisyytensä asteessa ja tuotannossa esittämänsä osan tärkeydessä.

Uudenaikainen kapitalistinen maatalous on Kiinassa vielä heikosti kehittynyt. Maalaisproletariaatilla tarkoitetaan joko vakinaisina tai kuukausi- tai päiväpalkalla työskenteleviä palkollisia. Näillä palkollisilla ei ole maata eikä maatalouskalustoa, ei myöskään minkäänlaisia rahavaroja, ja he voivat tulla toimeen vain myymällä työvoimaansa. Työpäivän pituuteen, ansioiden pienuuteen, kurjiin työehtoihin ja vakinaisen työnsaannin epävarmuuteen nähden he ovat vieläkin huonommassa asemassa kuin muut työläiset. Tämä maaseutuväestön ryhmä kärsii mitä raskainta puutetta ja sen asema talonpoikaisliikkeessä on yhtä tärkeä kuin köyhien talonpoikienkin.

Lisäksi on vielä melkoinen ryhmä raiteiltaan suistuneita aineksia. Näihin kuuluvat maansa menettäneet talonpojat ja käsityöläiset, joilla ei ole mahdollisuutta työnsaantiin. He kuuluvat yhteiskunnan kovaosaisimpiin aineksiin.

Heillä on kaikkialla salaisia järjestöjä. Sellaiset seurukset kuin »Kolminaisuus» («Sanhohuei») Fukienin ja Kuantungin maakunnissa, »Veljesseura» («Kolaohuei») Hunanin, Hupen, Kueitšoun ja Setšuanin maakunnissa, »Suurten miekkosten seura» («Tataohuei») Anhuein, Honanin ja Šantungin maakunnissa, »Siveellisyyden seura» («Tsailihuei») Tšilin maakunnassa ja kolmessa itäisessä maakunnassa, »Sininen yhteisö» («Tsingpang») Šanghaiissa ja eräillä toisilla paikkakunnilla¹⁵, olivat keskinäisapujärjestöjä valtiollisessa ja taloudellisessa taistelussa. Tämän ryhmän asioiden järjestäminen on eräs Kiinan vaikeimmista ongelmista. Nuo ihmiset pystyvät mitä rohkeimpaan taisteluun, mutta heillä on taipumusta tuhotöihin. Jos heitä johdetaan oikein, saattaa heistä tulla vallankumouksellinen voima.

Kaikesta edellä sanotusta näkyy, että kaikki militaristit, byrokraatit, compradorit ja suuret tilanherrat, jotka vetävät yhtä köyttä imperialistien kanssa, samoin heistä riippuvainen sivistyneistön taantumuksellinen osa ovat vihollisiamme. Teollisuusproletariaatti on vallankumouksemme johtava voima. Koko proletariaatti ja pikkuporvaristo ovat lähimpiä ystäviämme. Horjuvan keskiporvariston oikeistosiipi voi olla vihollisemme, sen vasen siipi ystävämme. Meidän on kuitenkin oltava aina varuillamme eikä annettava keskiporvaristolle tilaisuutta hajoittaa rintamaamme.

Huomautuksia

1 Kysymys on kourallisesta fasistimielisiä politikoitsijoita, jotka olivat perustaneet Kiinan Natsionalistisen nuorisoliiton, joka myöhemmin muutti nimensä Nuorkiinälaiseksi puolueeksi. Saaden rahallista avustusta erilaisilta vallassa olleilta taantumuksellisilta ryhmiltä sekä imperialisteilta natsionalistit erikoistuiivat vastavallankumouksellisiin esiintymisiin Kiinan Kommunistista puoluetta ja Neuvostoliittoa vastaan.

2 Tai Tši-tao — eräs kuomintangin vanhoista jäsenistä, harjoitti yhdessä Tši-ang Kai-šekin kanssa pörssikeinottelua. Sun Jat-senin kuoltua v. 1925 osallistui ajojahtiin Kiinan Kommunistista puoluetta vastaan, valmistellen v. 1927 tapahtunutta Tši-ang Kai-šekin vallankaappausta. Teki itsemurhan helmikuussa 1949, nähdessään Tši-ang Kai-šekin vallan väistämättömän tuhon ja oman asemansa mahdottomuuden.

3 Tšen Pao — Pekingissä julkaistu ns. »Tutkimusryhmän» äänenkannattaja. Tämä poliittinen ryhmäkunta kannatti pohjoisia (Peijangin) militaristeja.

4 Vuonna 1923 teki Sun Jat-sen Kiinan Kommunistisen puolueen myötävaikutuksella päätöksen kuomintangin uudestijärjestämisestä, kuomintangin yhteistyöstä kommunistisen puolueen kanssa ja kommunistien ottamisesta kuomintangin riveihin. Tammikuussa 1924 kantonissa kokountuneessa kuomintangin 1. edustajakokouksessa muotolltiin kolme poliittista peruslinjaa: liitto Venäjän kanssa, liitto kommunistisen puolueen kanssa sekä talonpoikien ja työläisten tukeminen. Tämän kokouksen työhön osallistuiivat toverit Mao Tse-tung, Li Ta-tšao, Lin Po-tšu ja Tšu Tšiu-po. Heidän osallistumisellaan oli tärkeä merkitys senvuoksi, että se auttoi kuomintangia pääsemään siinä vaiheessa vallankumoukselliselle tielle.

Silloin heidät myös valittiin kuomintangin toimeenpanevan keskuskomitean jäseniksi tai varajäseniksi.

5 Mao Tse-tung tarkoittaa tässä omalla maallaan maataloustuotantoa harjoittavia talonpoikia.

6 Tšao Kung-ming — rikkauden jumala kiinalaisessa kansantarustossa.

7 Tarkoitetaan kaikkialle maahan levinnyttä imperialisminvastaista liikettä, joka puhkesi vastalauseksi englantilaisen poliisin Šanghaissa toukokuun 30 pnä 1925 kiinalaiseen väestöön kohdistamien petomaisten vainotoimenpiteiden johdosta. Toukokuussa 1925 useissa Tsingtaon ja Šanghain japanilaisissa tekstiilitehtaissa puhjenneen suuren lakkotaistelun tukahduttivat japanilaiset imperiaalistit ja heidän apurinsa, Peifangin miilitaristit. Toukokuun 15 pnä Šanghain japanilaisissa tekstiilitehtaissa työnantajien järjestämässä hyökkäyksessä tapettiin työmies Ku Tšeng-hung ja toistakymmentä työläistä haavoittui. Toukokuun 28 pnä tapettiin taantumuksellisten viranomaisten käskystä 8 työläistä Tsingtaossa. Toukokuun 30 pnä kolmatta tuhatta Šanghain ylioppilasta aloitti ulkomaisten toimilupien alueella agitaation lakossa olleiden työläisten tukemiseksi ja toimilupien peruuttamiseksi. Tämän jälkeen englantilaisen poliisihallinnon rakennuksen edustalle kokoontui noin 10.000 Šanghain asukasta. Mielenosoittajat huutelivat äänekkäästi tunnuksia: »Alas imperialismi!», »Liity yhteen, Kiinan kansa!» jne. Englantilainen poliisi avasi tulen, monet ylioppilaat saivat surmansa ja haavoittuivat. Nämä tapahtumat tulivat tunnetuiksi »toukokuun 30 päivän veristen tapahtumien» nimellä. Tämä petomainen verityö herätti koko Kiinan kansan suuttumuksen, työläisten, ylioppilaiden ja kauppiaiden mielenosoitusten ja lakkojen aalto vyöryi yli koko maan ja siitä muodostui laaja imperialisminvastainen liike.

8 Mao Tse-tung tarkoittaa tässä talonpoikia, joiden on oman maan riittämättömyyden vuoksi otettava vuokralle vierasta lisämaata.

9 Kauppa-apulaiset jakautuvat Kiinassa erilaisessa asemassa oleviin ryhmiin. Tässä tarkoitetaan kauppa-apulaisten enemmistöä. Muut, alempana ryhmään kuuluvat kauppa-apulaiset ovat samanlaisessa aineellisessa asemassa kuin proletaarit.

10 Tarkoitetaan merimieslakkoo Hongkongissa ja jokiliikennetyöläisten lakkoo Jangtsejoella vuoden 1922 alussa. Hongkongin merimieslakko kesti 8 viikkoa. Ankan araisen verisen taistelun jälkeen oli Hongkongin englantilaisten viranomaisten pakko tyydyttää lakkolaisten vaatimukset palkankorotuksesta, ammatillisten järjestöjen toimintavapaudesta, vangittujen työläisten vapauttamisesta sekä kärsimään joutuneiden työläisten ja surmansa saaneiden perheiden avustamisesta. Tämän jälkeen Jangtsejoen laivamiehet ja satamatyöläiset aloittivat lakon, joka kesti kaksi viikkoa ja päättyi niinkään lakkolaisten voittoon.

11 Kiinan kommunistinen puolue aloitti vuonna 1921 tapahtuneen perustamisensa jälkeen rautatieläisten järjestämisen. Vv. 1922 ja 1923 alkoi pääradoilla lakkotaistelu, jota puolue johti. Tunnetuin

näistä lakoista on Peking — Hankoun rautatien työläisten yleislakko, joka alkoi helmikuun 4 p:nä 1923. Helmikuun 7 p:nä englantilaisen imperialismin käskyläiset, Peijangin militaristit Vu Pei-fu ja Hsiao Jao-nan järjestivät lakkolaisten keskuudessa verilöylyn, joka tunnetaan »helmikuun 7 päivän veristen tapahtumien» nimellä.

12 Kailanin hiilikaiвокset — yhteinen nimitys Kaipingissa ja Luantšoussa Hopein maakunnassa sijaitseville hiilikaiвокsille, joissa on yli 50.000 työläistä. Kun englantilaiset imperialistit olivat vuoden 1900 bokseri-liikkeen aikana anastaneet Kaipingin hiilikaiвокset, kiinalaiset yrittäjät perustivat Luantšoun hiiliyhtiön. Sitten asetettiin Kaipingin ja Luantšoun kaiвокsille yhteinen hallinto, ja molemmat siirtyivät täydellisesti englantilaisten imperialistien omistukseen. Näiden kaivosten työläisten lakko oli lokakuussa 1922.

Tsiaotson hiilikaiвокset kuuluivat aikaisemmin Honanin maakuntaan, mutta nykyisin Pingjuanin maakunnan länsiosaan. Tsiaotson lakko kesti kesäkuun 1 päivästä elokuun 9 päivään 1925.

13 Šamien — entinen englantilaisten toimilupa-alue Kantonissa. Heinäkuussa 1924 Šamienissa isännöineet englantilaiset käskivät noudattaa uusia poliisiasäntöjä, joiden mukaan kiinalaisten oli toimilupa-alueelle tullessaan ja sieltä lähtiessään esitettävä valokuvalla varustettu henkilötodistus. Ulkomaalaisia ei tämä vaatimus koskenut. Heinäkuun 15 p:nä Šamienin työläiset julistivat lakon vastalauseeksi tätä erottelua vastaan. Englantilaisten oli pakko peruuttaa poliisiasäntönsä.

14 Vuoden 1925 toukokuun 30 päivän tapahtumien jälkeen puhkesi Šanghaissa kesäkuun 1 p:nä yleislakko ja kesäkuun 19 p:nä alkoi yleislakko Hongkongissa. Šanghain lakkoon osallistui yli 200.000 työläistä ja Hongkongin lakkoon 250.000. Hongkongin yleislakko, jota koko Kiinan kansa tuki ja joka kesti vuoden ja neljä kuukautta, oli pitkäaikaisin lakko maailman työväenliikkeen historiassa.

15 Nämä seurat ovat alkeellisia salajärjestöjä. Niihin kuului pääasiassa tilolltaan sortuneita talonpoikia, työttömiksi joutuneita käsityöläisiä sekä ryysyköyhälistöä. Feodaalisella kaudella olivat uskonnolliset ennakkoluulot kaikkia näitä aineksia yhdistävänä pohjana. Niissä vallitsi ankara arvojärjestys. Erällä niistä oli aseita. Seurojen jäsenet pyrkivät saamaan niiden kautta järjestetyksi keskinäisapua ja tiettyinä hetkinä niitä käytettiin taistelussa sortajia — byrokraatteja ja tilanherroja — vastaan. Osallistuminen näihin takapajuisiin järjestöihin ei kuitenkaan voinut pelastaa talonpoikia ja käsityöläisiä heidän asemastaan. Tilanherrat ja muut taantumukselliset saivat useissa tapauksissa valvontaansa nämä järjestöt ja käyttivät niitä tarkoituksiinsa. Tšiang Kai-šek käytti niitä vuonna 1927 toimeenpanemassaan vallankaappauksessa välikappaleinaan. Nykyisen teollisuusproletariaatin voimien valtavasti kasvaessa talonpoikaisto alkoi työväenluokan johdolla vähitellen luoda omia aivan uusia järjestöjään, jolloin nuo alkeelliset ja takapajuiset järjestöt menettivät merkityksensä.

SELOSTUS TALONPOIKAISLIIKKEEN TUTKIMUKSESTA HUNANIN MAAKUNNASSA

(Maaliskuu 1927)

Tämä kirjoitus on vastaus niihin moitteisiin ja hyökkäilyihin, joita puolueen keskuudessa ja sen ulkopuolella tehtiin talonpoikaiston vallankumoustaistelua vastaan.

Vastatakseen näihin moitteisiin ja hyökkäyksiin Mao Tse-tung kävi Hunanin maakunnassa, suoritti siellä tutkimuksia kolmenkymmenen kahden päivän ajan ja kirjoitti sitten tämän selostuksen. Siihen aikaan puolueen riveissä esiintyneet, Tšen Tu-hsiun johtamat oikeisto-opportunistit eivät halunneet hyväksyä Mao Tse-tungin kantaa ja pitivät sitkeästi kiinni virheellisistä katsomuksistaan. Heidän päävirheensä oli siinä, että he kuomintangilaisen taantumusaallon säikähdyttämänä eivät uskaltaneet tukea jo alkaneita ja alkamassa olleita talonpoikaiston esiintymisiä sen suuressa vallankumouksellisessa taistelussa. Kuomintangin mieliksi he pitivät parempana torjua luotaan pääliittolaisen, talonpoikaiston, ja saattoivat siten työväenluokan ja kommunistisen puolueen eristettyyn asemaan. Kun kuomintang uskalsi kesällä 1927 lähteä petoksen tielle, aloittaa »puolueen puhdistuksen» ja sodan kansaa vastaan, niin se johtui ennen kaikkea siitä, että sen onnistui käyttää hyväkseen juuri tätä kommunistisen puolueen heikkoa kohtaa.

Talonpoikaiskysymyksen vakavuus

Käydessäni äskettäin Hunanin maakunnassa¹ tutkin siellä tilannetta viidessä piirikunnassa — Siangtanissa, Siangsiangissa, Hengšanissa, Lilingissa ja Tšangšassa. 32 päivän kuluessa, tammikuun 4 päivästä helmikuun 5 päivään, keräilin kylissä ja piirikuntakeskuksissa suuren elämäkokemuksen omaavia talonpoikia ja talonpoikaissiikkeen työntekijöitä keskusteluihin, kuunnellen tarkasti heidän antamia tietoja; sain tällä tavoin runsaasti aineistoa. Monet talonpoikaissiikkeestä täällä saamani tiedot olivat täydellinen vastakohta sille, mitä olin kuullut šensiltä * Hankoussa ja Tšangšassa. Näin ja kuulin paljon ihmeellistä, sellaista mitä en ollut aikaisemmin joutunut näkemään enkä kuulemaan. Luulen, että samanlaisia ilmiöitä on havaittavissa hyvin monin paikoin.

Meidän on mahdollisimman pian tehtävä loppu kaikenlaisista talonpoikaissiikettä vastaan suunnatuista puheista, korjattava mahdollisimman pian kaikki vallankumouksellisten viranomaisten tämän liikkeen suhteen tekemät virheet. Vain sillä tavoin voidaan edistää vallankumouksen jatkuvaa eteenpäinmenoa. Talonpoikaissiikkeen nousulla on nykytilanteessa mitä suurin merkitys. Hyvin pienen ajan kuluessa nousevat sadat miljoonat talonpojat kaikissa keski-, etelä- ja pohjois-Kiinan

* Šenši — Feodaaliajan Kiinassa muodostunut omalaatuinen sääty. Šenši (sananomukaisesti »virkamiehen vyötä kantavat miehet»), »nimekkäät miehet» on se osa maalaispohattoja, joilla useinkin oli erikoisissa valtiontutkinnoissa saatuja »oppiarvoja» ja jotka virka-paikkoja hallussaan pitäen muodostivat vanhan kiinalaisen kylän hallitsevan huippukerroksen.

Šenši-sääty ei ollut yhtenäinen. Siihen kuului talonpoikien sääli-mättöimpiä riistäjiä — lesenejä (sananomukaisesti »häijyjä šensejä»), kts. alaviitettä edelliseen kirjoitukseen), lesenien ja piiri-kuntaviranomaisten ympärille ryhmittyneitä keskisuuria tilanomistajia ja pohattoja sekä pieniä tai köyhtyneitä tilanomistajia ja Kiinan vanhaa sivistyneistöä. Šenši-nimitys käännettiin aikaisemmin englanniksi sanalla »gentry».

maakunnissa. He nousevat rajusti ja vastustamattomasti kuin hirmumyrsky, eikä mikään voima voi heitä pidättää. He rikovat kaikki kahleensa ja pyrkivät vapauteen. He kaivavat hautaa kaikenlaisille imperialisteille, militaristeille, virkaheroille, yleisten varojen kavaltajille ja lahjustenottajille, tuhaoil- le ja leseneille. He ottavat selvän kaikista vallankumoukselli- sista puolueista ja ryhmistä, kaikista vallankumousmiehistä joko hyväksyäkseen tai hyljätäkseen heidät.

Onko asetettava heidän edelleen, heitä johtamaan? Onko jäätävä heidän taakseen huitomaan tyhjää ja arvostelemaan heitä? Vai onko noustava heidän tielleen taistelemaan heitä vastaan?

Jokaisen kiinalaisen on valittava jokin näistä kolmesta ties- tä, mutta tapahtumien kulku pakottaa jokaista kiirehtimään valintaa.

He järjestäytyvät

Talonpoikaisliikkeen kehitys Hunanissa, jos puhutaan maa- kunnan keski- ja eteläosan piirikunnista, missä se on jo pääs- syt vauhtiin, voidaan pääpiirteittäin jakaa kahteen vaiheeseen. Ensimmäinen vaihe, viime vuoden tammikuusta syyskuuhun, oli järjestäytymisvaihe. Tämä vaihe jakaantuu illegaaliseen kauteen, tammikuusta kesäkuuhun, ja heinäkuusta syyskuuhun kestäneeseen julkisen toiminnan kauteen, jolloin vallankumous- armeija karkotti kenraali Tšao Heng-tin². Talonpoikaisliitois- sa oli siihen aikaan kaikkiaan 300.000—400.000 jäsentä, ja nii- den välittömästi johtama joukko oli toista miljoonaa ihmistä. Taistelu maaseudulla ei ollut vielä alkanut, ja tästä johtui, että talonpoikaisliitot eivät vielä joutuneet erilaisten yhteis- kuntakerrosten arvostelun kohteeksi. Kun talonpoikaisliitto- jen jäsenet auttoivat Pohjoiseen sotaretkeen osallistunutta ar-

meijaa, toimien oppaina, tiedustelijoina ja kantajina, niin armeijan upseerit useinkin lausuvat heistä kiittäviä sanoja.

Viime vuoden lokakuun ja tämän vuoden tammikuun välinen aika käsittää talonpoikaisliikkeen toisen vaiheen, vallankumouksellisen toiminnan vaiheen. Talonpoikaisliittojen jäsenmäärä nousi nopeasti 2 miljoonaan ja niiden välittömästi johtamien joukkojen lukumäärä 10 miljoonaan henkeen. Kun talonpoikaisliittoihin ilmoittauduttaessa merkittiin luetteloihin useimmissa tapauksissa vain yksi henkilö perheestä, niin jäsenmäärän ollessa 2 miljoonaa liittojen piiriin kuuluva joukko oli yhteensä kymmenisen miljoonaa. Liittoihin yhtyi lähes puolet kaikista Hunanin maakunnan talonpojista, ja sellaisissa piirikunnissa kuin Siangtan, Siangsiang, Liujiang, Tšangša, Liling, Ningsiang, Pingkiang, Siangjin, Hengšan, Hengjang, Leijang, Tšensiang ja Anhua melkein kaikki talonpojat liittyivät talonpoikaisliittoihin ja ovat niiden johdettavina. Muodostettuaan laajan järjestöverkoston talonpojat ryhtyivät toimintaan, ja 4 kuukauden kuluessa on Hunanissa päässyt vauhtiin maaseudulla ennennäkemättömän laaja vallankumousliike.

Tuhaon ja lesenin kukistaminen, kaiken vallan siirtyminen talonpoikaisliitoille

Talonpoikien isku suuntautui ensi sijassa tuhaoita ja lesenejä vastaan, ilkeävaltaa harjoittaneita tilanherroja vastaan ja sen ohella se kohdistui myös kaikenlaiseen patriarkalliseen ideologiaan ja patriarkalliseen järjestykseen, yhteisiä varoja kavaltaneisiin ja lahjuksia ottaneisiin virkamiehiin kaupungeissa sekä huonoihin tottumuksiin maaseudulla. Tämä isku oli väkevä kuin hirmumyrsky, jonka edessä kaiken oli joko taivuttava tai tuhouduttava. Siinä menivät pirstoiksi feodaalitalanherrojen tuhatvuotiset etuoikeudet. Heidän entinen arvovaltansa ja mah-

tavuutensa muuttui tomuksi. Tilanherrojen vallan kukistuttua tuli talonpoikaisliitoista ainoita vallan elimiä. Ne toteuttivat tunnuksen: »Kaikki valta talonpoikaisliitoille!» Nyt vedotaan talonpoikaisliittoihin sellaisissakin pikkuasioissa kuin miehen ja vaimon keskinäisissä riidoissa. Ainoatakaan asiaa ei ratkaista ilman talonpoikaisliiton edustajia. Talonpoikaisliitot hallitsevat maaseudulla kirjaimellisesti kaikkea, siellä tehdään niinkuin käsketään. Ja sivullistenkin on myönnettävä, että liitot ovat hyviä, niistä ei voida sanoa pahaa sanaa. Tuhaot, lesenit ja omavaltaiset virkamiehet on jätetty vaille äänioikeutta, kukaan heistä ei uskalla änähtääkään. Suurimmat tuhaot ja lesenit livistivät talonpoikaisliittoja peläten Šanghaihin, vähemmän suuret Hankouhun, pienehköt Tšangšaan ja vielä pienemmät piirikuntakeskuksiin, mutta kaikkein pienimmät tämän lajin oliot jäivät kyliin ja antautuivat talonpoikaisliittojen armoille. Pikku-lesen pyytää: »Minä maksan kymmenen juania, kun päästätte liittoon!»

»Kuka sinun saastaisia rahojasi tarvitsee!» — vastaavat hänelle talonpojat.

Monet keskisuuret ja pienet tilanomistajat, rikkaat ja keski-varakkaat talonpojat, jotka aikaisemmin olivat esiintyneet talonpoikaisliittoja vastaan, olisivat nyt onnellisia päästessään liittoon. Tapasin usein eri paikkakunnilla sellaisia ihmisiä, ja he esittivät minulle pyynnön: »Pyydämme teitä maakuntakeskuksen valtuutettuna takaamaan meitä».

Tsing-suvun hallituskaudella * laadittiin väenlaskussa kaksi luetteloa, perusluettelo ja erikoisluettelo. Luotettavat ihmiset merkittiin perusluetteloon, rosvot ja kaikenlaiset epäilyttävät ainekset erikoisluetteloon. Noiden aikojen esimerkin mukaan talonpojat joillakin paikkakunnilla pelottelevat aikaisempia ta-

* Tsingin (mantšurialainen) suku hallitsi Kiinaa vuodesta 1644 vuoteen 1911.

lonpoikaisliittojen vastustajia: »Heidät merkitään erikoisluetteloon!»

Ne jotka pelkäävät joutuvansa »erikoisluetteloon», pyrkivät kaikin keinoin pääsemään talonpoikaisliittoon ja rauhoittuvat vasta sitten, kun heidät on merkitty liiton jäsenluetteloon. Usein talonpoikaisliitot kuitenkin torjuvat jyrkästi heidän anomuksensa ja he elävät alituisessa pelossa. Jäädessään talonpoikaisliittojen ovien ulkopuolelle he tuntevat olevansa kodittomia erakkoja. Kylissä heitä on tämän perusteella nimitetty »harhaileviksi sieluiksi». Sanalla sanoen: ne samat talonpoikaisliitot, joihin monet vielä neljä kuukautta sitten suhtautuivat ylenkatseellisesti, saavat nyt osakseen mitä suurinta arvontoa. Kaikki jotka aikaisemmin kumarsivat syvään šenšien vallan edessä, kumartavat nyt talonpoikien valtaa. Ei ole ainoatakaan, joka ei myöntäisi, että viime vuoden lokakuusta on tullut kahden maailman rajapyykki.

»Hyvin kurjaa» ja »oikein hyvää»

Talonpoikaiskapinat maaseudulla pilasivat šenšien makean unen. Heti kun tiedot maaseudulta kiirivät kaupunkiin, alkoi kaupunkilais-šenšien keskuudessa hämminki. Tšangšaan saapuessani kohtasin erilaisia ihmisiä ja sain kuulla monenlaista järkeilyä. Yhteiskunnan keski- ja huippukerrostien edustajat sekä oikeisto-kuomintangilaiset luonnehtivat tilannetta yhteen ääneen sanoilla: »Hyvin kurjaa!» Näiden »hyvin kurjasta» tilanteesta puhuvien kaupunkilaisten luoman ilmapiirin vaikutuksesta monet vallankumouksellisestikin ajattelevat ihmiset ummistivat silmänsä ja maaseudun tilannetta ajatellessaan menettivät rohkeutensa eivätkä katsoneet voivansa kieltää tilanteen »kurjuutta». Jopa hyvin edistyksellisetkin ihmiset päätyivät väittämään: »Vallankumouksen aikana tuollainen on

kiertämätöntä, vaikka se onkin kurjaa». Yleensä puhuen, kukaan ei katsonut mahdolliseksi kokonaan kieltää tuota »kurjuutta».

Todellisuudessa on kysymys kuitenkin siitä että, kuten jo edellä sanottiin, laajat talonpoikaisjoukot ovat nousseet täyttämään historiallista tehtäväänsä. Maaseudun kansanvaltaiset voimat ovat nousseet kukistaakseen sen feodaaliset voimat. Feodaalis-patriarkalliset tuhaot ja lesenit sekä ilkeävaltaa harjoittavat virkamiehet ovat vuosituhansia kestäneen itsevaltiuden perusta, imperialistien, militaristien sekä yleisiä varoja rosvoavien ja lahjuksia ottavien virkamiesten tuki. Näiden feodaalisten voimien kukistaminen onkin kansallisen vallankumouksen todellinen tarkoitus. Sun Jat-sen antoi neljäkymmenen vuoden kuluessa kaikki voimansa kansalliselle vallankumoukselle, mutta sen mihin hän pyrki ja mitä hän ei voinut viedä päätökseen, talonpojat toteuttivat muutamassa kuukaudessa. Se on verraton urotyö, jota aikaisemmin ei ollut voitu suorittaa neljässäkymmenessä vuodessa eikä vuosituhansissakaan. Se on oikein hyvä. Eikä siinä ole mitään »kurjaa», eikä lainkaan »hyvin kurjaa».

Aivan ilmeistä on, että tuo »hyvin kurjaa» on sellaisten ihmisten arviota, jotka taistelevat päänsä pystyyn nostaneita talonpoikia vastaan tilanherrojen etujen puolesta. Ilmeistä on, että se on vanhaa feodaalista järjestystä säilyttämään ja uuden kansanvaltaisen järjestelmän voimaansaattamista estämään pyrkivän tilanherraluokan arviota; se on aivan selvää vastavallankumouksellista arviota. Ei yhdenkään vallankumouksellisen toverin pidä toistella tuota lorua. Jos teillä on vakiintuneet vallankumoukselliset mielipiteet ja jos joudutte sen lisäksi vaikkapa vain kerrankin käymään maalaiskylässä ja näkemään mitä siellä tapahtuu, niin teidän täytyy tietenkin kokea tavatonta iloa: orjuutettujen talonpoikien monimiljoonainen joukko selvittelee siellä välejänsä pahimpien vihollis-

tensa, verenimijäin kanssa. Talonpojat toimivat täysin oikein, he menettelevät oikein hyvin. »Oikein hyvä» — sellainen on talonpoikien ja muiden vallankumouksen kannattajien arvio. Kaikkien vallankumouksellisten tovereiden on ymmärrettävä, että kansallinen vallankumous vaatii suurta mullistusta maaseudulla. Tätä mullistusta ei suoritettu Sinhain vallankumouksen³ aikana, ja siitä syystä se kärsi tappion. Nyt sellainen mullistus on käynnissä ja se on tärkeä tekijä, välttämätön vallankumouksen menestykselliselle loppuunviemiselle. Kaikkien vallankumouksellisten tovereiden on tuettava tätä mullistusta, muussa tapauksessa he joutuvat vastavallankumouksen leiriin.

Niin sanottujen »äärimmäisyyksien» ongelma

Jotkut sanovat: »Talonpoikaisliittoja on perustettava, mutta nyt ne taitavat mennä liian pitkälle». Niin tuumivat »keskitien» kannattajat. Mitä sitten todellisuudessa tapahtuu? Talonpojat toimivat tosiaankin kylissä aikalailta »kursailematta». Korkeimmaksi vallaksi tultuaan talonpoikaisliitot eivät anna tilanherrojen avata suutaankaan; ne ovat muuttaneet tilanherrojen taannoisen arvovallan tomuksi — aivan kuin olisivat kaataneet tilanherran maahan ja lisäksi vielä survoisivat häntä jalallaan. Uhaten merkitä tuhaot ja lesenit »erikoisluetteloon» talonpojat määräävät heille sakkoja ja veroja, eivät anna heidän käyttää kantotuoleja. Talonpoikaisliittoja vastaan esiintyvien tuhaoiden ja lesenien taloihin tunkeutuu väkijoukkoja: tapetaan sikoja, otetaan viljaa. Joskus talonpojat tulevat tuhaon ja lesenin luo ja heittäytyvät pitkäkseen heidän tyttäriensä ja miniöittensä huolellisesti koristettuihin vuoteisiin. Monasti he ottavat tuhaon ja lesenin kiinni, panevat heidän päähänsä korkeat myssyt ja taluttavat pitkin kyliä. Talonpojat tekevät mitä tahtovat ja sanovat: »Nyt sinä saat tuntea meidät, lesen!» Kaikki on nyt

kääntynyt ylösalaisin. Maaseudulla syntyy terrorin ilmapiiri. Tämä onkin sitä mitä jotkut nimittävät »äärimmäisyyksiksi», »ylilyönneiksi» ja ilkivaltaisuuksiksi».

Päältä katsoen heidän järkeilynsä näyttävät mielekkäiltä, mutta todellisuudessa ovat nekin virheellisiä.

Ensiksikin ovat tuhaot, lesenit ja ilkivaltaa harjoittaneet virkamiehet itse saattaneet talonpojat noin menettelemään. Talonpojat ovat nousseet päättävään vastarintaan vain sen vuoksi, että tuhaot, lesenit ja ilkivaltaiset virkamiehet ovat ikimuis-toisista ajoista hallinneet maaseudulla ja piinanneet talonpoikia väkivaltaan turvautuen. Talonpoikien esiintymiset saavat päättävimmän luonteen ja levottomuudet pääsevät voimakaimpaan vauhtiin juuri siellä, missä tuhaot, lesenit ja ilkivaltaiset virkamiehet olivat esiintyneet julmimmin. Talonpojan silmä ei erehdy. Talonpojat ovat erittäin hyvin selvillä siitä, kuka on vahingollinen, kuka ei, kuka on ollut erikoisen julma, kuka hiukan lempeämpi, ketä on rangaistava ankarasti, ketä lievemmin. Harvoin sattuu niin, että rangaistus ei olisi syyllisyyden mukaista.

Toiseksi. Vallankumous ei ole juhlapäivällistä eikä kirjallistaiteellista luomistyötä, ei piirtelemistä eikä koruompelua. Se ei voi tapahtua niin tyylikkäästi, levollisesti ja hienovaraisesti, niin arvokkaasti ja kohteliaasti. Vallankumous on väkivaltainen tapahtuma, sellaisen luokan säälimätöntä toimintaa, joka on kukistamassa toisen luokan valtaa. Vallankumous maaseudulla on talonpoikaiston suorittamaa feodaali-tilanherrojen vallan kaatamista. Talonpoikaisto ei pysty ilman äärimmäisiä ponnistuksia kukistamaan vuosituhansien varrella sitkeästi juurtunutta tilanherrojen valtaa. Vain väkevä kumouksellinen innostus pystyy saamaan maaseudulla talonpoikien miljoonajoukot liikkeelle ja synnyttämään nuo suuret voimanpennistukset. »Äärimmäisyydet», joista edellä oli puhe, syntyvät talonpoikien voimainpennistuksista, jotka voimakas kumouksellinen in-

nostus maaseudulla aiheuttaa. Talonpoikaisliikkeen toisella kaudella (vallankumouksellisen toiminnan kaudella) ne ovat aivan välttämättömiä. Tällä kaudella on pystytettävä talonpoikien rajoittamaton valta, ei ole sallittava vihamielisiä hyökkäilyjä talonpoikaisliittoja vastaan, on täydellisesti kumottava šensien valta, itse šensit kaadettava maahan ja vielä survottava jalallakin. Toisella kaudella on kaikilla »äärimmäisyyksillä» vallankumouksellinen merkitys. Yksinkertaisesti puhuen, jokaisessa kylässä tarvitaan lyhytaikaista terrorin kautta. Päinvastaisessa tapauksessa on aivan mahdotonta tukahduttaa maaseudun vastavallankumouksellisten ainesten toimintaa, kukistaa šensien valtaa. Jotta voisi oikaista, on vääristettävä; ellei vääristä, ei oikaisemisestakaan tule mitään ⁴.

Vaikka »äärimmäisyyksiä» arvostelevien henkilöiden mielipiteet näennäisesti eroavatkin ensimmäisen ryhmän mielipiteistä, niin itse asiassa ne ovat lähtöisin samasta katsantokannasta: se on samaa etuoikeutettujen luokkien etuja valvovaa tilanherrateoriaa. Tätä teoriaa, joka haittaa talonpoikaisliikkeen nousua ja lopulta vahingoittaa vallankumousta, on meidän päättävästi vastustettava.

Niin sanottu »irtolaisten liike»

Oikeisto-kuomintangilaiset sanovat: »Talonpoikaisliike on irtolaisten liikettä, laiskureiden liikettä». Tšangšassa on tällainen juttelu käynnissä laajassa mitassa. Kylissä sain kuulla šensien sanovan: »Talonpoikaisliittoja voidaan perustaa, mutta niissä nyt työskentelevät ihmiset eivät kelpaa, ihmisiä on muutettava!» Tällaiset puheet eivät eroa mitenkään oikeisto-kuomintangilaisten hyökkäilystä: kaikessa on kysymys siitä, että talonpoikaisliikettä saa kyllä järjestää (kun se on jo alkanut, ei kukaan uskalla sanoa, että sitä ei saisi järjestää), mutta

talonpoikaisliikettä nykyisin johtavat henkilöt eivät kelpaa. Šenšit suhtautuvat vihamielisesti varsinkin talonpoikaisliittojen perusjärjestöjen työntekijöihin, nimittäen heitä kaikkia »irtolaisiksi». Niin, kaikki ne, joita šenšit ennen halveksivat, joita poljettiin lokaan, joilla ei ollut paikkaa yhteiskunnassa, ei ollut oikeutta sanoa sanaakaan, ovat nyt yhtäkkiä nostaneet päänsä — eikä siinä kaikki, vaan ovat ottaneet vallan käsiinsä. Kuntien talonpoikaisliitoissa (perusjärjestöissä) he ovat tilanteen herroja. Liitot ovat heidän käsissään tulleet pelottavaksi voimaksi. He ovat nostaneet työn kovettamat kätensä šenšien päitten yli. He sitovat šenšejä köysiin, panevat näiden päähän korkeita myssyjä ja taluttavat heitä ympäri kuntaa (Siangtanissa ja Siangsiangissa sitä sanotaan »kylillä kuljettamiseksi», Lilingissä taas »pellonpientareilla kuljettamiseksi»). Talonpoikien esittämät äänekkäät ja säälimättömät syytökset kantautuvat joka päivä šenšien korviin. Talonpojat määräävät kaikesta. Ennen he olivat kaikkien alapuolella, nyt he ovat nousseet kaikkien yläpuolelle. Tämänvuoksi sanotaankin, että kaikki on kääntynyt ylösalaisin.

Vallankumouksellinen etujoukko

Vastakkaiset arviot jostakin ilmiöstä tai ihmisestä johtuvat niiden suhteen omaksutuista vastakkaisista katsomuksista. Esimerkkeinä tästä ovat sellaiset arviot kuin »hyvin kurjaa» ja »oikein hyvää», »irtolaiset» ja »vallankumouksellinen etujoukko».

Edellä puhuttiin jo siitä, että talonpojat suorittivat vallankumouksellisen teon, jonka toteuttaminen ei ollut onnistunut monen pitkän vuoden kuluessa, että talonpojat tekivät tärkeän työn kansallisen vallankumouksen toteuttamisessa. Mutta osallistuiko koko talonpoikaisto tähän suureen vallankumoukselli-

seen tekoon, tähän tärkeään vallankumoukselliseen työhön? Ei. Talonpojat jakautuvat varakkaisiin, keskitalonpoikiin ja köyhiin talonpoikiin. Nämä kolme ryhmää, jotka asemansa puolesta eroavat toisistaan, suhtautuvat eri tavoin vallankumoukseen. Ensimmäisellä kaudella tulivat varakkaat talonpojat, jotka olivat kuulleet, että Pohjoisen sotaretken armeija oli muka kärsinyt musertavan tappion Kiangsissa, että Tšiang Kai-šek oli muka haavoittunut jalkaan ⁵ ja lentänyt takaisin Kuantungin maakuntaan ⁶ ja että Vu Pei-fu ⁷ oli muka uudelleen vallannut Jotšoun kaupungin, siihen johtopäätökseen, että talonpoikaisliitot eivät varmastikaan voi kauan pitää puoliaan ja että myöskään kolmesta kansan periaatteesta ³ ei tule mitään, sillä mitään sellaista ei ole koskaan ollutkaan. Ja kun talonpoikaisliittojen työntekijät (joista useimmat olivat niin sanottuja »irtolaisia») tulivat liiton jäsenluettelo mukanaan varakkaan talonpojan luokse ja sanoivat hänelle: »Kehoitamme teitä liittymään talonpoikaisliittoon», niin mitä tuo varakas talonpoika tähän vastasi? »Talonpoikaisliittoonko? Minä olen asunut täällä kymmeniä vuosia, olen vuosikymmeniä viljellyt maatani enkä ole nähnyt minkäänlaisia talonpoikaisliittoja, ja kuitenkin saan elatukseni. Neuvoisin teitä pysymään erossa tuollaisista puuhista.» Näin vastasivat jonkin verran suvaitsevaiset varakkaat talonpojat. Mutta vihamieliset talolliset sanoivat: »Vai vielä tässä talonpoikaisliitto? Niiden liitto, joiden päitä ruvetaan katkomaan! Älkää johtako ihmisiä turmioon!»

Mutta kumma kyllä, talonpoikaisliitot ovat pysyneet pysytyssä vielä monia kuukausia, uskaltavatpa esiintyä šenšejä vastaan. Talonpoikaisliitot vangitsevat paikallisia šenšejä, jotka kieltäytyvät luovuttamasta oopiumi-piippujaan, ja taluttavat heitä ihmisten huviksi pitkin kyliä. Piirikuntakeskuksissa teloitettiinkin suuria šenšejä, kuten esimerkiksi šenši Jen Jung-tšiu Sjangtanissa ja Jang Tšilz-tse Ningsiangissa. Jokaisessa kunnassa lähti kymmenisen tuhatta talonpoikaa lippuineen,

korennot ja kuokat käsissään, järjestynein rivein, keskeytymättömänä ja äänekkäänä virtana joukkomielenosoituksiin Lokakuun vallankumouksen vuosipäivänä, se osallistui englantilaisvastaisiin joukkokokouksiin ja Pohjoisen sotaretken menestyksen johdosta vietettyihin juhliin. Vasta silloin tulivat varakkaat talonpojat levottomiksi. Pohjoisen sotaretken menestysten johdosta järjestetyissä juhlissa he saivat kuulla, että Kiukiang on vallattu, Tšiang Kai-šek ei olekaan haavoittunut ja että Vu Pei-fu on vihdoinkin tullut lyödyksi. Sitäpaitsi he näkivät punaiselle ja vihreälle paperille selvästi kirjoitettuja tunnuslauseita: »Kolme kansan periaatetta vansui!», »Talonpoikaisliitot vansui!», »Talonpojat vansui!» jne. Silloin varakkaat talonpojat tulivat hirveän levottomiksi: »Talonpojatko vansui? Joko nekin nyt ovat vansui?» *

Talonpoikaisliitot tunsivat olevansa aseman herroja. Talonpoikaisliittojen työntekijät alkoivat selittää varakkaille talonpojille: »Me merkitsemme teidät erikoisluetteloon» tai »Kun vielä kuukausi kuluu, niin saatte maksaa liittymismaksua 10 juania.» Vasta silloin varakkaat talonpojat alkoivat vähitellen liittyä talonpoikaisliittoihin⁹, eräät heistä maksoivat liittymismaksua puoli juania, vieläpä koko juaninkin (vaikka olisi tarvinnut ainoastaan 100 vonia), toiset taas pyrkivät tuttaviansa välityksellä saamaan luvan liittyä jäseniksi. On kyllä paljon kovakalloisia varakkaita talonpoikia, jotka eivät vielääkään ole liittyneet liittoon. Suurin osa liittoon tulleista varakkaista talonpojista pelkää tulevansa otetuksi armeijaan ja lähettää senvuoksi perheistään 60—70 vuoden vanhoja ukkoja liiton jäseniksi. Liiton jäseniksi päästyään varakkaat talonpojat ei-

* »Vansui» merkitsee sananmukaisesti »10 tuhatta vuotta». Sitä käytetään eläköön-huutona. Samaa sanaa käytettiin aikaisemmin keisaria puhuteltaessa, jolloin se merkitsi »teidän majesteettinne». Tästä sanaleikki: »Talonpojatko vansui?», ts. »onko talonpojista jo tullut keisareita?»

vät osoita halua osallistua sen työhön ja pysyttelevät aina passiivisina.

Entä keskitalonpojat? He epäröivät, ollen sitä mieltä, että vallankumous ei tuota heille erityistä hyötyä. Heillä on aina kattiloissaan riisiä, eikä kukaan koputtele öisin heidän ovilleen velkaansa takaisin vaatiin. Hekin miettivät, onko aikaisemmin ollut mitään tällaista, ja ollessaan yksinään he arvailevat kulmakarvojaan rypistäen: »Mutta kestääkö tuo talonpoikaisliitto todellakin? Tuleeko noista kolmesta kansan periaatteesta mitään tolkkua?» »Tuskinpa!» he pääättelevät. Ollen sitä mieltä, että kaikki riippuu taivaan tahdosta, he ajattelevat: »Noita talonpoikaisliittoja perustetaan... mutta ken tietää, onko se taivaalle otollista?» Ensimmäisellä kaudella, kun talonpoikaisliittojen työntekijät tulivat luetteloineen keskitalonpoikien luo sanoen: »Kehoitamme teitä liittymään talonpoikaisliittoon», nämä vastasivat: »Älkää pitäkö kiirettä!» Talonpoikaisliittoihin he alkoivat liittyä vasta toisella kaudella, jolloin liitoista oli jo tullut suuri voima. Liitoissa he käyttäytyivät paremmin kuin varakkaat talonpojat, mutta eivät toistaiseksi ole kovin aktiivisia ja vilkuilevat vielä ympärilleen. Talonpoikaisliittojen on välttämättä taisteltava keskitalonpoikien mukaanvetämiseksi ja tehostettava selostustyötä heidän keskuudessaan.

Päävoimana maaseudulla käytävässä ankarassa ja sitkeässä taistelussa ovat köyhät talonpojat. Sekä illegaalisen kauden kestäessä että julkisen toiminnan kaudella he ovat käyneet aktiivista taistelua. He kulkevat halukkaimmin puolueen mukana. He ovat tuhaoiden ja leskien katkeria vihollisia ja vähääkään horjumatta rynnäköivät näiden leiriä. He sanovat varakkaille talonpojille: »Me olemme jo aikoja sitten liittyneet talonpoikaisliittoon, mitä te vielä viivyttellette?» Ja saavat pilkallisen vastauksen: »Mikäs teidän on liittyessä talonpoikaisliittoon! Eihän teillä ole pääanne päällä yhtään kattotiiliä eikä jalkojenne alla edes sen vertaa maata, että voisi neulan pis-

tää!» Ja todellakin, köyhillä talonpojilla ei ole mitään menetettävänä. Monilla heistä ei todellakaan ole kattotiilen palastakaan päänsä päällä eikä jalkojensa alla sen vertaa maata, että voisi neulan pistää. Miksipä he eivät liittyisi talonpoikaisliittoihin?

Tutkimuksessa saatujen tietojen mukaan köyhät talonpojat muodostavat Tšangšan piirikunnassa 70 % maalaisväestöstä, keskitalonpojat 20 %, tilanherrat ja varakkaat talonpojat 10 %. Köyhät talonpojat, jotka muodostavat 70 %, jakautuvat kahteen ryhmään — kurjalistoon¹⁰ ja köyhälistöön¹¹. Kurjalisto, johon kuuluu 20 % kylien asukkaita on väkeä, jolla ei ole minkäänlaista tointa, ei maata, ei rahaa eikä minkäänlaisia toimeentulovälineitä ja jonka on pakko mennä sotaväkeen, lähteä muualle ansiotöitä etsimään tahi sortua poljettavaksi. Köyhälistöön, joka muodostaa 50 % kylien väestöstä, kuuluvat käsityöläiset, vuokratilviljelijät (paitsi rikkaita vuokratilviljelijöitä) ja puolivuokratilviljelijät. Heillä on työtä vain osaksi; toisin sanoen, heillä on vähän maata tai vähän varoja, mutta heidän työnsä tuotto ei riitä heidän elatukseensa: he viettävät koko vuoden raskaiden huolien painamina. Valtavan suuri köyhälistön joukko, joka käsittää 70 % maaseudun väestöstä, on talonpoikaisliittojen ydinjoukko, etujoukko feodaalisten voimien kukistamista tarkoittavassa taistelussa ja kunniakas tienraivaaja siinä suuressa vallankumouksellisessa työssä, joka oli monina vuosina jäänyt suorittamatta. Ilman köyhälistöä («irtolaisia», kuten šensit heitä nimittävät) ei vallankumous olisi maaseudulla milloinkaan päässyt nykyiseen vauhtiin; ilman sitä olisi ollut mahdotonta kukistaa tuhaota ja leseniä ja suorittaa demokraattista vallankumousta. Maalaisköyhälistö, kaikkein vallankumouksellisin aines, tuli johtavaan asemaan talonpoikaisliitoissa. Ensimmäisellä ja toisella kaudella kuuluivat miltei kaikki talonpoikaisliittojen perusjärjestöjen puheenjohtajat ja johtokuntien jäsenet köyhiin talonpoikiin (Hengšanin

piirikunnassa on 50 % kuntien talonpoikaisliittojen työntekijöistä kurjalistoa, 40 % köyhälistöä ja 10 % puutteessa elävää sivistyneistöä). Sellainen köyhälistön johtava osuus talonpoikaisliitossa on aivan välttämätön. Ilman talonpoikaisköyhälistöä ei olisi vallankumoustakaan. Ellei tunnusteta köyhälistöä, ei tunnusteta vallankumousta, jos köyhälistöä lyödään, lyödään vallankumousta.

Köyhälistön toteuttama yleinen vallankumouksellinen suuntaus on ollut epäilemättä oikea. Se on järkyttänyt tuhaon ja lesenin arvovaltaa, kaatanut maahan suuret sekä pienet tuhaot ja lesenit ja survonut heitä jalallaan. Useat sen niin sanotut »äärimmäisyydet» vallankumouksellisen toiminnan kestäessä olivat itse asiassa suoranaista vallankumouksellista välttämättömyyttä. Eräissä Hunanin maakunnan piirikunnissa ovat piirikuntaviranomaiset, puoluekomiteat¹² ja talonpoikaisliitot tehneet jo monia virheitä; eräät niistä ovat menneet niin pitkälle, että ovat tilanherrojen pyynnöstä lähettäneet sotilaita vangitsemaan talonpoikaisliittojen perusjärjestöjen työntekijöitä. Hengšanin ja Siangsiangin piirikunnissa on teljetty vankiloihin monia talonpoikaisliiton kuntajärjestöjen puheenjohtajia ja johtokunnan jäseniä. Se on hyvin paha virhe, joka hyödyttää taantumuksellisia. Tullakseen vakuuttuneeksi siitä, että se on virhe, on vain katsottava, millaisen hurmion valtaan paikalliset häijyt tilanherrat tulevat ja kuinka taantumuksellinen ilma-
piiri tihenee silloin, kun talonpoikaisliiton puheenjohtaja tai johtokunnan jäsen vangitaan. Meidän on vastustettava vasta-vallankumouksellisia puheita »irtolaisten liikkeestä» ja »laiskureiden liikkeestä» ja varsinkin varottava tekemästä virheitä, jotka auttavat tuhaoita ja lesenejä taistelemaan maalaisköyhälistöä vastaan.

Totta on, että talonpoikaisliitoissa johtoasemissa olleiden köyhien talonpoikien joukossa on ollut ihmisiä, joilla on ollut

vikoja, mutta nyt on suurin osa heistä parantanut tapansa. He vastustavat itse tarmokkaasti uhkapelejä ja hävittävät rosvojoukkioita. Talonpoikaisliittojen vahvistuminen on johtanut uhkapelien lopettamiseen ja rosvoliikkeen häviämiseen. On seutuja, missä »tiellä ei viedä sitä mikä on kadotettu eikä öisin lukita ovia». Hengšanin piirikunnassa suoritetuissa tutkimuksissa saatujen tietojen mukaan on 85 prosentista köyhiä talonpoikia, jotka siellä ovat johtoasemassa, tulleet varsin myönteistä väkeä, pystyviä ja tarmokkaita johtajia, ja vain 15 % heistä ei ole vielä kokonaan vapautunut vanhoista pahoista totumuksista. Viimemainitut on laskettava kuuluviksi vähälukuisten epäterveiden ainesten joukkoon, mutta aivan sopimattontia on nimitellä heitä tuhaoiden ja lesien perässä summutikassa »irtolaisiksi». On vain yksi tie, jolla kysymys näistä »vähälukuisista epäterveistä aineksista» voidaan ratkaista: talonpoikaisliittojen kurin lujittamisen nimessä on tehtävä joukkotyötä, kasvatettava tuota väkeä, saatava aikaan kuri ja järjestys talonpoikaisliitoissa, mutta ei missään tapauksessa lähetettävä omin päin sotilaita vangitsemaan noita ihmisiä, ei ole horjutettava talonpoikaisköyhälistön arvovaltaa, ei ole valettava vettä tuhaoiden ja lesien myllyyn. Tähän on kiinnitettävä erityistä huomiota.

Neljätoista suurta saavutusta

Talonpoikaisliittoja moittivat ihmiset sanovat, että nämä liitot ovat tehneet paljon paha. Olen jo maininnut, että tuhaota ja leseniä lyödessään talonpojat tekevät vallankumouksellista työtä, eikä siinä ole mitään tuomittavaa. Talonpojat ovat tehneet hyvin paljon, ja jotta voisimme vastata heidän moittijoilleen on meidän tarkoin tutkittava kaikkia heidän tekojaan ja katsottava, mihin nämä teot johtavat. Teen nyt yhteenvetoa

talonpoikien toiminnasta muutamilta viime kuukausilta. Talonpoikaisliittojen johdolla talonpojat ovat hankkineet seuraavat 14 suurta saavutusta.

1. Talonpoikien järjestäytyminen talonpoikaisliittoihin

Tämä on talonpoikien ensimmäinen suuri saavutus. Ensi sijalla tässä suhteessa ovat piirikunnat Siangtan, Siangsiang ja Hengšan, missä miltei kaikki talonpojat ovat järjestyneet ja missä tuskin on »syrjäkulmia», joissa talonpojat eivät olisi vielä nousseet. Toisella sijalla ovat piirikunnat Jijang ja Huašung, missä talonpoikien enemmistö on järjestynyt, mutta on vielä vähäinen määrä järjestymättömiä. Kolmannella sijalla ovat piirikunnat Tšengpu ja Lingling, missä talonpoikien vähemmistö on järjestynyt, mutta enemmistö on vielä järjestymätöntä. Neljännellä sijalla on Juan Tsu-mingin¹³ vallassa oleva seutu Hunanin maakunnan länsiosassa, minne talonpoikaisliittojen agitaatio ei ole vielä päässyt tunkeutumaan ja missä talonpoikaisto monissa piirikunnissa ei ole vielä lainkaan järjestynyt. Yleensä puhuen ovat järjestyneisyydessä kaikkia edellä Hunanin maakunnan keskiosan piirikunnat, joiden keskus on Tšangša, sitten tulevat Hunanin eteläosan piirikunnat; länsiosassa on järjestyminen vasta alkamassa.

Maakunnan talonpoikaisliiton antamien tietojen mukaan viime vuoden marraskuulta Hunanin maakunnan 75 piirikunnasta on 37:ssä perustettu talonpoikaisliittoja, joiden yhteinen jäsenmäärä on 1.367.727 henkeä. Näistä noin miljoona tuli liittoihin viime vuoden lokakuussa ja marraskuussa, talonpoikaisliittojen voiman rajun kasvun kaudella, mutta syyskuuhun mennessä oli järjestyneitä talonpoikia vain 300.000—400.000. Joulukuussa ja tammikuussa oli havaittavissa voimakasta talon-

poikaisliikkeen nousua ja tammikuun loppuun mennessä oli talonpoikaisliittojen jäsenmäärä kohonnut ainakin 2 miljoonaan. Kun jäseneksi liityttäessä kustakin perheestä merkitään jäsenluetteloihin tavallisesti vain yksi henkilö, niin perheen jäsenmäärän ollessa keskimäärin 5 henkeä on liittojen käsittämä joukko noin 10 miljoonaa henkeä. Juuri tämä hämmästyttävä, yhä nopeampi talonpoikaisliittojen kasvu aiheutti, että tuhaot ja lesenit sekä yleisiä varoja rosvoavat ja lahjuksia ottavat virkamiehet joutuivat eristykseen ja yhteiskunta näki ihmeekseen, että vanhan maailman tilalle oli ilmaantunut uusi maailma ja että maaseudulla oli alkanut suuri vallankumous. Se oli talonpoikien ensimmäinen suuri saavutus talonpoikaisliittojen johdolla.

2. Poliittinen isku tilanherroja vastaan

Järjestönsä perustettuaan talonpojat ryhtyivät ensi työkseen järkyttämään tilanherraluokan, varsinkin tuhaoiden ja lesenien poliittista arvovaltaa, ts. kukistamaan tilanherrojen valtaa, joka perustuu heidän yhteiskunnalliseen asemaansa maaseudulla, ja saattamaan voimaan talonpoikien vallan. Se on vakavin ja tärkein taistelumuoto. Sillä on perustava merkitys toisella kaudella, ts. vallankumouksellisen toiminnan kaudella. Ilman tässä taistelussa saavutettua voittoa ei voitto ole mahdollinen myöskään taloudellisessa taistelussa, taistelussa vuokramaksun ja lainankoron alentamisen, maan sekä muiden tuotannonvälineiden saannin jne. puolesta. On aivan ilmeistä, että monissa osissa Hunanin maakuntaa, esim. Siangsiangin, Hengšanin ja Siangtanin piirikunnissa on saatettu voimaan talonpoikien rajoittamaton valta ja tilanherrojen valta on täydellisesti kukistettu. Mutta Lilingin piirikunnassa ja eräissä toisissa piirikunnissa on vielä paikkakuntia (esim. Lilingin pii-

rikunnan länsi- ja eteläosissa), missä tilanherrojen valta näennäisesti väistyy talonpoikien vallan tieltä, mutta todellisuudessa esiintyy peitettynä talonpoikien valtaa vastaan senvuoksi, että poliittinen taistelu ei siellä ole vielä saavuttanut riittävää kärkevyyttä. Ei voida sanoa, että talonpojat olisivat näillä seuduilla jo saavuttaneet poliittisen voiton; täällä on poliittista taistelua käytävä kaksinkertaisella voimalla siihen saakka, kunnes talonpojat kukistavat tilanherrojen vallan lopullisesti.

Menetelmät, joiden avulla talonpojat antavat tilanherroille poliittisia iskuja, ovat yleensä seuraavanlaisia:

Tarkastukset. Paikallisia yleisiä varoja hoitaessaan tuhaot ja lesenit kahmivat niitä useimmiten kaikessa hiljaisuudessa ja sotkivat tilinpidon. Nyt talonpojat panevat toimeen tarkastuksia selvittääkseen välinsä monien tuhaoiden ja lesenien kanssa. Usein paikoin on perustettu tarkastusvaliokuntia vartavasten tuhaoiden ja lesenien saattamiseksi vastuuseen. Tuhaoiden ja lesenien tarvitsee vain nähdä sellainen valiokunta, kun he jo alkavat väristä. Tarkastuskamppailu on päässyt hyvään vauhtiin kaikissa niissä piirikunnissa, joissa talonpoikaisliike on kehittynyt. Sen tarkoituksena ei ole vain puuttuvien rahasummien periminen, vaan ennen kaikkea tuhaoiden ja lesenien rikosten saattaminen yleiseen tietoon heidän poliittisen ja yhteiskunnallisen vaikutuksensa lopettamiseksi.

Sakot. Tarkastukset ovat tuoneet päivänvaloon väärinkäytöksiä, talonpoikien julmaa kohtelua menneisytyössä, myyräntyötä talonpoikaisliittoja vastaan nykyisyydessä, uhkapeliä koskevan kiellon ja oopiumipiippujen luovutusta koskevan määräyksen rikkomisia. Näihin rikoksiin syyllisiksi paljastetuille talonpojat julistavat tuomionsa: tuo tuhao saa sakkoa niin ja niin paljon, tuo lesen niin ja niin paljon. Sakkosummat vaihtelevat kymmenistä tuhansiin juaneihin. Itsestään selvää

on, että talonpoikien sakottamat tuhaot ja lesenit menettävät lopullisesti maineensa kylässä.

Verotus. Ahnaihinkin ja julmiin tilanherroihin sovelletaan rahaverotusta. Sillä tavoin kootut rahavarat menevät köyhien avustamiseen, osuuskauppojen ja talonpoikien lainakassojen perustamiseen sekä muihin tarpeisiin. Rahaverotus on myös eräänlainen rangaistus, vaikkakin jonkin verran lievempi kuin sakko. On paljon tilanherroja, jotka ikävyyksiä välttääkseen tuovat vapaaehtoisesti rahat talonpoikaisliitoille.

»**Kuulustelut**». Mitä tulee henkilöihin, jotka eivät ole kovin raskaasti syyllistyneet talonpoikaisliittojen vahingoittamiseen teoin tai sanoin, niin talonpojat painuvat ryhmissä heidän koiteihinsa ja panevat toimeen kuulusteluja — ei kovin ankarassa muodossa. Tuloksena on, että useimmat tuollaiset henkilöt kirjoittavat »katumuskirjeen», jossa sitoutuvat lopettamaan kaikenlaiset esiintymiset talonpoikaisliittoja vastaan ja niiden arvovallan horjuttamiseen tähtäävän toiminnan.

»**Voimanoitukset**». Usein järjestetään talonpoikaisliittoihin vihamielisesti suhtautuneiden tuhaoiden ja lesenien taloissa joukkoluontoisia voimanoituksia. Talonpojat saapuvat järjestyneenä joukkona näiden henkilöiden kotiin ja vaativat kestitystä. Näissä tapauksissa ei kaihdeta sikojen teurastamista eikä varastojen penkomista. Makiahon kylässä Siangtanin piirikunnassa 15-tuhantinen väkijoukko selvitti äskettäin sillä tavoin tilinsä 6 lesenin kanssa. Neljän päivän aikana näiltä teurastettiin yli 130 sikaa. Tämäntapaiset mielenosoitukset päättyvät useimmissa tapauksissa vielä sakottamiseen.

»**Talutus korkeissa myssyissä**». Tätä toimenpidettä sovelletaan kaikkialla hyvin usein. Tuhaon tai lesenin päähän pannaan korkea paperimyssy, johon on kirjoitettu: tuhao Sejase tahi lesen Sejase — ja häntä talutetaan nuorasta suuren väkijoukon saattamana. Huomion kiinnittämiseksi tähän kulkueeseen kumautellaan gongeja ja kannetaan lippuja. Sellainen

rangaistus pelottaa tuhaota ja leseniä eniten. Kenen päähän kerran on pantu korkea myssy, hän menettää lopullisesti arvonantonsa, häntä ei enää pidetä ihmisenä. Tämänvuoksi pohatat tavallisesti maksavat mieluummin sakon kuin antavat panna myssyn päähänsä. Erään kunnan talonpoikaisliitto menetteli hyvin älykkäästi. Se pidätti erään lesenin ja selitti tälle, että hänen päähänsä pannaan tänään myssy. Lesen tuli kauhusta mustaksi. Mutta sitten talonpoikaisliitto päättikin olla panematta hänelle myssyä samana päivänä, arvelleen, että jos myssy pannaan hänen päähänsä tänään, niin hän kimpaantuu heti ja lakkaa pelkäämästä rangaistusta; on parempi päästää hänet kotiin ja lykätä rangaistuksen täytäntöönpanoa. Kun tämä lesen näin jäi epätietoiseksi siitä, milloin myssy hänen päähänsä pannaan, ei hän saanut rauhaa päiväkseen ja joutui aivan ymmälle.

Pidätys piirikuntien vankiloihin. Tämä rangaistus on vieläkin raskaampi kuin myssyn päähän paneminen. Pidätetyt tuhaot ja lesenit lähetetään piirikuntahallintojen vankiloihin ja piirikuntapäälliköt velvoitetaan ottamaan heidät vartioitaviksi ja rangaistaviksi. Nyt on vankiloihin pidätyksen laita toisin kuin ennen: ennen šenšit lähettivät vankilaan talonpoikia, nyt talonpojat lähettävät sinne šenšejä.

Karkotus. Törkeitä rikoksia tehneitä tuhaoita ja lesenejä eivät talonpojat ole halukkaita karkottamaan, vaan pyrkivät vangitsemaan tai teloittamaan heidät. Pidätystä tai teloitusta pelätessään sellaiset tuhaot ja lesenit pelastautuvat karkaamalla. Piirikunnista, joissa talonpoikaisliike on päässyt vauhtiin, lähes kaikki suuret tuhaot ja lesenit ovat karanneet, mikä merkitsee samaa kuin karkotus. Suurimmat tuhaot ja lesenit ovat karanneet Šanghaihin, suurehkot Hankouhun, pienemmät Tšangšan ja vielä pienemmät piirikuntakeskuksiin. Parhaaseen turvaan ovat päässeet ne tuhaot ja lesenit, jotka ovat paenneet Šanghaihin. Niinpä Hankoussa pidätettiin ja palau-

tettiin kotiseudulle kolme Huašungin piirikunnasta karannutta leseniä. Tšangšaan paenneiden asema on vieläkin vaikeampi: heitä uhkaa alituinen vaara joutua omista piirikunnistaan kotoisin olevien, Tšangšassa opiskelevien ylioppilaiden käsiin. Tšangšassa ollessani näin, kun kaksi leseniä otettiin kiinni. Piirikuntakeskuksiin ovat piilottautuneet kaikkein pienimmät tuhaot ja lesenit. Heidät on varsin helppo löytää, sillä siellä on hyvin paljon talonpoikaiskorvia ja -silmä. Todisteena siitä, että talonpojat eivät siedä tuhaoiden ja lesenien oleskelua maaseudulla, ovat myös Hunanin maakunnan rahaasiain elinten valitukset niiden vaikeuksien johdosta, joita ne saavat kokea varojen hankkimisessa, kun talonpojat ovat karkottaneet pohatat kylistä.

Ampuminen. Tätä rangaistusta talonpojat soveltavat yhdessä muun väestön kanssa vain hyvin suuriin tuhaihinkin ja leseneihin. Niinpä talonpoikien ja toisten väestökerrosten painostuksesta viranomaiset ammuttavat Jang Tši-tsen (Ningsiangin piirikunta), Tšou Tšia-kanin (Jojangin piirikunta), Fu Taonanin ja Sun Po-tšun (Huašungin piirikunta). Siangtanin piirikunnassa piirikuntapäällikkö luovutti talonpoikien ja toisten väestökerrosten painostuksesta vankilassa istuneen Jen Šung-tsiun, ja talonpojat ampuivat hänet itse. Ningsiangin piirikunnassa talonpojat surmasivat itse Liu Tšaon. Peng Tšifan (Lilingin piirikunta), Tšou Tien-tšue ja Tšao Jun (Jijangin piirikunta) odottavat parhaillaan »tuhaiden ja lesenien asioita tutkivan erikoisoikeuden» tuomiota. Yhden sellaisen suuren lesenin tai tuhaon ampuminen nostattaa liikkeeseen koko piirikunnan ja edistää feodaalisen saastan hävittämistä. Jokaisessa piirikunnassa on muutamia sellaisia tuhaoita ja leseneitä, eräissä kymmeniäkin. Jokaisessa piirikunnassa on ammuttava vaikkapa muutamia kaikkein julmimmista ja rikollisimmista tuhaoista ja leseneistä. Vain se on tehokas keino taantumuksen kukistamiseen. Kun voima oli tuhaoiden ja le-

senien puolella, he tappoivat talonpoikia silmää räpäyttämättä. Sinkangtšenin kunnassa (Tšangšan piirikunta) mintuanien* päällikkö Ho Mai-tšuan komensi mintuan-joukkoja kymmenen vuoden ajan. Hänen kädestään sai surmansa tuhatkunta köyhää talonpoikaa, jotka tapettiin »rosvojen hävittämisen» tekosyyllä. Jintientšenin kunnassa minun kotipiirikunnassani Siangtanissa mintuanien päälliköt Tang Tšun-jen ja Lo Šu-lin tappoivat 14 vuoden aikana vuodesta 1913 lähtien yli 50 ihmistä ja sen lisäksi hautasivat neljä elävältä. Ensimmäisinä tapettiin kaksi täysin syytöntä kerjäläistä. Tang Tšun-jen sanoi: »Nyt avataan tili näille kahdelle rääsyniekalle». Sillä tavoin kaksi ihmistä pääsi hengestään. Ja kun tuhaot ja lesenit menneisyydessä ovat osoittaneet tuollaista julmuutta, kun he ovat harjoittaneet maalaiskylissä valkoista terroria, niin miten voidaan moittia talonpoikia siitä, että he nyt ovat ampuneet muutamia tuhaoita ja lesenejä ja harjoittavat hyvin pienessä mitassa terroria vastavallankumouksen kukistamiseksi?

3. Taloudellinen isku tilanherroja vastaan

Kielletään riisin poiskuljettaminen ja sen hintojen keinotekoinen korottaminen, kielletään ostamista riisiä yksiin käsiin ja piilottamista sitä keinottelutarkoituksessa. Tämä on Hunanin talonpoikien suuri saavutus viime kuukausina käydyssä taloudellisessa taistelussa. Viime vuoden lokakuusta alkaen maalaisköyhälistö ei ole antanut tilanherrojen ja varakkaiden talonpoikien viedä riisiä muualle, se on kieltänyt korottamasta riisin hintoja ja piilottamasta sitä keinottelutarkoituksessa.

* Mintuan — tilanherrojen varoilla ylläpidettyjä aseellisia joukkoja, joita tilanherrat käyttivät etujensa suojelemiseen ja talonpoikaisliikkeen tukahduttamiseen.

Tuloksena on, että maalaisköyhälistö on saavuttanut tarkoituksensa täydellisesti: riisin virtaaminen pois kylistä on täydellisesti loppunut, hinnat ovat huomattavasti alentuneet ja riisin piilottamisesta on tehty loppu.

Kielletään korottamasta maan vuokra- ja takausmaksuja ja tehdään agitaatiota niiden alentamisen puolesta. Viime vuoden heinä- ja elokuussa, jolloin talonpoikaisliitot olivat vielä heikkoja, ilmoittivat vanhojen säälimättömien riistomenetelmien mukaisesti toimivat tilanherrat toinen toisensa jälkeen vuokraviljelijöille, että he tulevat ehdottomasti korottamaan maan vuokra- ja takausmaksuja. Mutta lokakuusta alkaen, jolloin talonpoikaisliittojen vaikutus oli huomattavasti lisääntynyt ja talonpojat alkoivat yksimielisesti esiintyä vuokra- ja takausmaksujen korotusta vastaan, tilanherrat eivät ole enää uskaltaneet siitä hiiskahtaakaan. Marraskuun jälkeen, kun talonpojat olivat tulleet tilanherroja voimakkaammiksi, he menivät vieläkin pidemmälle ja aloittivat agitaation vuokra- ja takausmaksujen alentamisen puolesta. Talonpojat sanovat: »Mikä vahinko, etteivät talonpoikaisliitot viime syksynä vuokraa maksettaessa olleet vielä näin voimakkaita, muuten olisi vuokramaksu saatu jo silloin alennetuksi». Nyt he harjoittavat laajaa agitaatiota tämän vuoden syksyllä maksettavan vuokran alentamisen puolesta. Tilanherrat puolestaan koettavat saada tietoonsa, miten vuokramaksun alentaminen pannaan toimeen. Hengšanissa ja eräissä toisissa piirikunnissa pannaan nykyisin jo täytäntöön maan takausmaksujenkin alentaminen.

Kielletään ottamasta vuokraviljelijöiltä pois heidän vuokraamaansa maata. Vielä viime vuoden heinä- ja elokuussa tilanherrat ottivat usein maan pois vuokraviljelijöiltä siirtäen sen toisille. Lokakuun jälkeen ei kukaan enää uskalla niin menetellä. Nyt ei voi olla puhettakaan maan poisottamisesta

ja sen siirtämisestä toisille vuokratilajelijöille. Vaikeuksia ilmaantuu vain niissä tapauksissa, jolloin tilanherra kieltää vuokratilajelijältä maan käytön viljelläkseen sitä omin voimin. Eräillä seuduilla talonpojat kieltävät tilanherraa ottamasta maata pois vuokratilajelijältä siinäkin tapauksessa, että tilanherra haluaa itse sitä viljellä. Toisilla seuduilla talonpojat sallivat sen tapahtua, jos tilanomistaja todellakin itse viljelee maataan, mutta silloin vuokratilajelijöitä uhkaa työttömyys. Tässä kysymyksessä ei ole vielä löydetty yhtenäistä ratkaisua.

Lainauskoron alentaminen. Anhuan piirikunnassa on lainauskorkoa jo kaikkialla alennettu, ja niin tehdään toisissakin piirikunnissa. Mutta siellä, missä talonpoikaisliitot ovat hyvin voimakkaita, kieltäytyvät »omaisuuden sosialisoinnista» pelkäävät tilanherrat yleensä antamasta talonpojille lainoja, ja kylissä ei lainanantoa juuri lainkaan tapahdu. Nykyisin ulotetaan lainauskoron alentaminen vain vanhoihin velkoihin. Ei tyydytä vain alentamaan korkoa, vaan luotonantajia jopa kielletään pakottamasta velallisia maksamaan velkaansa. Köyhä talonpoika sanoo: »Ei ole kiirettä, olet odottanut monta vuotta, odotat vielä tulevaan vuoteen saakka».

4. Tuhaon ja lesenin feodaaliherruuden kukistaminen — aluepiirien ja kuntien vanhojen vallanelinten lopettaminen

Vanhat vallanelimet aluepiirissä (»tu») ja kunnassa (»tuan») ¹⁴, varsinkin aluepiirissä — piirikunnan jälkeen lähinnä suurimmassa hallinnollisessa yksikössä — olivat miltei kokonaan tuhaoiden ja lesenien hallussa. Aluepiirien vallanelinten hallittavana oli väestöä 10 tuhannesta aina 50—60 tuhan-teen. Aluepiireillä oli omat asevoimansa, mintuan, niillä oli oikeus määrätä itsenäisesti väestölle veroja, esimerkiksi maa-

maksua ¹⁵ yms., niillä oli oma oikeudenkäyttönsä — niinpä he voivat oman harkintansa mukaan pidättää talonpoikia, lähettää heitä vankiloihin, kuulustella ja rangaista. Näissä vallanelimissä istuvat lesenet olivat kirjaimellisesti pikkukeisareita maaseudulla. Talonpojat piittasivat vähemmän tasavallan presidentistä, tutsuneista ¹⁶ ja piirikuntapäälliköistä kuin näistä paikallisista valtiaista. Vain he olivat todellinen »esivalta». Kun sellainen »esivalta» vain yskäisikin, niin talonpojat tiesivät jo, että heidän on oltava varuillaan. Nyt sitävastoin on maaseudulla tapahtunut kansannousu tehnyt kaikkialla lopun tilanherrojen mahdista. Luonnollista on, että myös kaikki tuhaoiden ja lesenien hallussa olleet hallintoelimet ovat kukistuneet. Aluepiirien ja kuntien päälliköt ovat piiloutuneet eivätkä uskalla pistää nenäänsä ulos. Kun ihmiset kääntyvät tällaisten päälliköiden puoleen jossakin paikallisessa asiassa, kehoittavat nämä heitä menemään talonpoikaisliiton puheille selittäen: »Se asia ei kuulu minulle».

Kun näistä päälliköistä tulee puhe keskusteluissa, talonpojat sanovat suuttumuksen vallassa: »Ne lurjuksetko? Niiden laulu on laulettu».

Tuo sanonta — »niiden laulu on laulettu» — kuvaa täsmällisimmin vanhojen hallintoelinten asemaa niillä seuduilla, joiden kautta vallankumousalto on vyörynyt.

5. Tilanherrojen asevoimien hävittäminen ja talonpoikien asevoimien perustaminen

Tilanherrojen asevoimat ovat Hunanin maakunnan keski-osassa verraten vähälukuiset, länsi- ja eteläosassa niitä on enemmän. Kun lasketaan keskimäärin 600 kivääriä piirikun-

taa kohden, saadaan siitä 75 piirikunnassa 45.000. Todellisuudessa niitä voi kuitenkin olla enemmän. Hunanin maakunnan keski- ja eteläosassa, ts. kehittyneen talonpoikaisliikkeen seuduilla, kuten esimerkiksi Ningsiangin, Pingkiangin, Liujangin, Tšangšan, Lilingin, Siangtanin, Siangsiangin, Anhuan, Hengšanin ja Hengjangin piirikunnissa talonpoikaisto nousi niin valtavalla voimalla, että tilanherrat eivät mahtaneet sille mitään, ja näiden aseelliset joukot siirtyivät enimmäkseen talonpoikaisliittojen puolelle ja ryhtyivät puolustamaan niiden etuja. Vähäinen osa tilanherrojen joukoista pysyy puolueettomana, mutta on taipuvainen antautumaan talonpojille, esimerkiksi Paokingin piirikunnassa ym. Näiden joukkojen toinen pieni osa on talonpoikaisliittoihin nähden vihamielisellä kannalla (Itšangin, Linvun ja Kiahon piirikunnat), mutta saavat nykyisin tuntuvia iskuja talonpojilta ja tulevat luultavasti lähiaikana tuhotuiksi. Taantumuksellisilta tilanherroilta pois otetut asevoimat järjestetään uudelleen vakinaiseksi talonostoväeksi¹⁷, joka tulee olemaan maaseudun uusien itsehallintoelinten, talonpoikaiston valtaa toteuttavien kylähallintoelinten alaisena.

Tämän työn toinen ja uusi puoli on »sopjaotuin» — keihäin aseistettujen joukkojen — perustaminen talonpoikaisliittojen yhteyteen. »Sopjao»-keihäs on pitkä seiväs, jonka päähän on kiinnitetty kaksiteräinen veitsi. Yksistään Singsiangin piirikunnassa on 100.000 sellaista keihästä. Toisissa piirikunnissa Siangtanissa, Hengšanissa, Lilingissa ja Tšangšassa) niiden lukumäärä vaihtelee 30—40 tuhannen ja 70—80 tuhannen välillä piirikuntaa kohden. Kaikissa talonpoikaisliikkeeseen mukaan tulleissa piirikunnissa »sopjaotui»-joukkojen määrä kasvaa nopeasti. Keihäin aseistetut talonpoikaisjoukot muodostavat ei-vakinaisen talonostoväen. Nämä valtavan suuret keihäin aseistetut joukot ovat voimakkaampia kuin edellä mainitut vanhat aseelliset joukot, ja tämä uusi kasvava voima saa jo kaikki tuhaot ja lesenit vavistuksen valtaan. Hunanin maa-

kunnan vallankumouselinten on todenteolla ulotettava tämä asevoimien järjestömuoto kaikkien 75 piirikunnan yli 20-miljoonaiseen väestöön; jokaisella nuorukaisella ja jokaisella aikuisella talonpojalla pitää olla keihäs. Ei ole rajoitettava joukkojen vahvuutta senvuoksi, että se voi jotakin pelottaa. Täytyy olla liian suuri pelkuri joutuakseen kauhun valtaan sellaiset joukot nähdessään. Niitä pelkäävät vain tuhaot ja lesenit, vallankumouksellisilla ei niissä ole mitään pelkäämistä.

6. Herra piirikuntapäällikön ja hänen apuriensa vallan kukistuminen

Piirikunnan hallintokoneisto voidaan puhdistaa vain sillä ehdolla, että talonpojat nousevat itse. Sen osoitti jo Haifengin piirikunnan kokemus Kuantungin maakunnassa ja vielä selvemmin sen todistaa Hunanin nykyinen esimerkki. Piirikunnissa, joissa tuhaot ja lesenit ovat kaapanneet vallan, tulee jokaisesta piirikuntapäälliköstä miltei aina yleisten varojen kavaltaja ja lahjustenottaja; niissä piirikunnissa, joissa talonpojat ovat nousseet, toimitaan rehellisesti, olkoon päällikönä kuka tahansa. Muutamissa piirikunnissa, joissa kävin, piirikuntapäälliköt kysyvät aina neuvoa jokaisessa asiassa ennen kaikkea talonpoikaisliitoilta. Piirikunnissa, joissa talonpoikaisliike on erityisen voimakas, on talonpoikaisliiton nimellä suoranainen taikavoima. Jos liitto vaatii aamulla jonkun tuhaon tai lesenin vangittavaksi, ei piirikuntapäällikkö uskalla lykätä asiaa puolenpäivään saakka. Jos liitto vaatii vangitsemista puolenpäivän aikaan, ei päällikkö uskalla lykätä pidätystä iltaan.

Talonpoikien vallan voimaansaattamisen alkuvaiheessa piirikuntapäälliköt olivat yhteisymmärryksessä tuhaoiden ja lesenien kanssa ja esiintyivät yhdessä talonpoikia vastaan. Kun

talonpoikien valta tuli voimiltaan tasapainoon tilanherrojen voimien kanssa, piirikuntapäälliköt ottivat kaksinaisen asenteen: joitakin talonpoikaisliittojen päätöksiä he hyväksyivät, toisia hylkäsivät. Se mitä puhuin edellä talonpoikaisliiton nimen taikavoimasta kuuluu jo siihen aikaan, jolloin talonpoikien valta on täydellisesti kukistanut tilanherrojen vallan. Nykyisin on tilanne vallanelinten suhteen Siangsiangin, Siangtanin, Lilingin ja Hengšanin piirikunnissa seuraavanlainen:

1. Kaikki asiat ratkaistaan piirikuntapäällikön ja vallankumouksellisten joukkojärjestöjen edustajien yhteisissä neuvottelukokouksissa. Nämä neuvottelukokoukset, jotka piirikuntapäällikkö kutsuu kokoon, pidetään piirikuntahallinnossa. Eräissä piirikunnissa niitä nimitetään »yhteiskunnallisten ja hallintoelinten yhteisiksi neuvottelukokouksiksi», toisissa »neuvotteluiksi piirikunnan asioista». Sellaisissa neuvottelukokouksissa ovat läsnä paitsi piirikuntapäällikköä erilaisten yhteiskunnallisten järjestöjen edustajat: piirikunnan talonpoikaisliiton, piirikunnan ammattiliittoneuvoston, piirikunnan kauppiaiden liiton, piirikunnan naisten liiton, piirikunnan opettajien ja oppikoulujen toimihenkilöiden liiton, piirikunnan ylioppilaiden liiton ja kuomintangin piirikuntakomitean¹⁸. Näiden neuvottelukokousten kestäessä yhteiskunnallisten joukkojärjestöjen edustajat painostavat lausunnoillaan piirikuntapäällikköä ja tämä alistuu aina heidän tahtonsa. Näin ollen on ilmeistä, että Hunanin maakunnassa voidaan piirikuntien vallanelimissä toteuttaa kollegio-tyyppinen kansanvaltainen hallintojärjestelmä. Nykyiset piirikuntien vallanelimet ovat sekä muodoltaan että olemukseltaan huomattavassa määrin kansanvaltaistuneet. Sellainen asiointila on saatettu voimaan parin kolmen viime kuukauden kuluessa, ts. sen jälkeen, kun kaikkialla maaseudulla noussut talonpoikaisto kukisti tuhaoiden ja lesenien vallan. Vasta kun piirikuntapäälliköt näkivät, että vanha tuki oli lyöty pois heidän jalkojensa alta ja että he eivät pysy virka-

paikoissaan elleivät löydä uutta tukea, he alkoivat esiintyä joukkojärjestöjen mieliksi, minkä tulosta edellä kuvatun tilanteen muodostuminen on.

2. Tuomarit joutuivat toimettomiksi. Oikeuslaitos Hunanin maakunnassa on järjestetty niin, että oikeudenkäyttöä hoitaa vielä piirikuntapäällikkö oman virkansa ohella, ja tuomari auttaa häntä oikeudenkäyntiasioissa. Piirikuntapäälliköt ja heidän apulaisensa olivat rikastuneet väärinkäytöksillä verojen ja maksujen kannossa, erilaisilla huijaustempuilla käytettäessä väestöä armeijan tarpeita palveleviin rasituksiin, samoin väärennyksillä ja kiristyksellä siviili- ja rikosjuttujen käsittelyn yhteydessä. Viimemainittu seikka oli heille pysyvin ja luotettavin rikastumislähde. Viime kuukausina ovat tuhaoiden ja lesenien kukistumisen mukana kadonneet myös oikeusasioissa ammattilaisina toimineet uskotut miehet. Ja kun kaikki talonpoikien asiat, niin suuret kuin pienetkin, käsitellään talonpoikaisliitoissa, ovat piirikuntahallinnon tuomarit jääneet kirjaimellisesti toimettomiksi. Siangsiangin piirikunnan tuomari sanoi minulle: »Kun talonpoikaisliittoja ei vielä ollut, saapui piirikuntapäällikön kansliaan keskimäärin 60 siviili- ja rikosasiaa päivässä, mutta liittojen ilmaannuttua saapui vain 4—5 asiaa». Piirikuntapäälliköiden ja heidän apulaistensa on mukauduttava siihen, että heidän kukkaronsa on tyhjä.

3. Kaikki valtiollisen poliisin miehet, järjestyspoliisit ja piirikuntahallintojen virkamiehet ovat piilottauneet eivätkä uskalla enää kulkea kylissä kiristystä harjoittamassa. Ennen maalaiset pelkäsivät kaupunkilaisia, nyt kaupunkilaiset pelkäävät maalaisia. Näitä pelkää varsinkin piirikuntaviranomaisten syöttämä poliisien, urkkijain ja virkamiesten iljettävä joukkio. He eivät uskalla kulkea ympäri kyliä, ja jos niissä käyvätkin, niin eivät rohkene enää harjoittaa kiristystä: he vapisevat kauhusta nähdessään talonpoikien keihäät.

7. Sukuvaltan — esi-isien temppelin ja suvunpäämiesten valtan — kukistuminen; uskonnon valtan — henkien, kaupungin suojeluhengen ja paikallisten henkien valtan — kukistuminen; aviomiiehen valtan kukistuminen

Miehet ovat Kiinassa tavallisesti kolmen, kokonaisia hierarkisia järjestelmiä edustavan voiman hallitsemia. Nämä voimat ovat: 1) valtiollinen järjestelmä — yleisvaltakunnalliset, maakunnalliset, piirikunnalliset ja kunnalliset vallanelimet (valtiovalta); 2) sukujärjestelmä — pääsuvun esi-isien temppeli, sukuhaaran esi-isien temppeli, perheen päämies (sukuvalta); 3) uskonnollinen valta, jota edustavat: a) maanalaiset voimat — helvetin ylin valtiass, henget — kaupunkien suojelushenget ja paikalliset henget sekä b) taivaalliset voimat — jumalat ja pyhimykset, taivaan ylimmästä valtiaasta kaikkiin mahdollisiin henkiin saakka. Kaikki nämä yhdessä muodostavat tuonpuoleisten voimien järjestelmän (uskonnon valta). Nainen on kaiken tämän lisäksi vielä miehen vallassa (aviomiiehen valta). Nämä neljä valtan lajia — valtio-, suku-, uskonnon ja aviomiiehen valta — kuvastavat feodaalis-patriarkallista ideologiaa ja järjestystä ja ovat kauhistuttavia siteitä, jotka kahlitsevat Kiinan kansaa, varsinkin talonpoikaista.

Edellä on jo kuvailtu, miten talonpojat kukistavat maaseudulla tilanherrojen valtan. Tilanherrojen valta on se runko, joka pitää koossa kaikkia mainittuja voimia. Tilanherrojen valtan kukistuessa luhistuvat sekä sukuvalta että myös uskonnon ja aviomiiehen valta. Siellä missä talonpoikaisliittojen vaikutus on voimakas eivät suvun päämiehet ja esi-isien temppelin varojen hoitajat uskalla enää sortaa suvun nuorempia jäseniä eivätkä rosvota esi-isien temppelien varoja. Kaikkein häijyimmät heistä ovat jo kukistuneet yhdessä tuhaoiden ja lese-

nien kanssa. He eivät uskalla enää soveltaa aikaisemmin käytettyjä julmia ruumiillisia rangaistuksia eikä teloitusta — ihmisten pieksemistä, hukuttamista ja elävältä hautaamista. Hävitetty on myös vanha tapa, jonka mukaan naiset ja köyhät talonpojat eivät saaneet osallistua sukutemppelissä pidettyihin syöminkeihin. Paikuo-nimisellä paikkakunnalla Hengšanin piirikunnassa naiset saapuivat suurena joukkona temppeliin, kävivät kursailematta istumaan ja osallistuivat ateriaan, eikä kunnianarvoisille suvun vanhimmille jäänyt neuvoksi muuta kuin antaa naisten tehdä mitä tahtoivat. Toisella paikkakunnalla köyhät talonpojat ilmaisivat vastalauseensa samaa kieltoa vastaan tunkeutumalla suurena joukkona temppeliin ja paneamalla pystyyn sellaiset kemut, että tuhaot ja lesenit — kaikki arvonsa tuntevia herroja pitkissä viitoissa — pakenivat peloisaan.

Uskonnon valta järkkyy talonpoikaisliikkeen kehittyessä kaikkialla. Useilla paikkakunnilla talonpoikaisliitot valtaavat temppeleitä ja käyttävät niitä liittojen toimipaikkoina. Paikalliset talonpoikaisliitot vaativat kaikkialla temppelien omaisuuden ottamista talonpoikaiskoulujen perustamiseen ja talonpoikaisliittojen menojen peittämiseen, nimittäen näitä varoja »taikauskolta saaduiksi tuloiksi». Lilingin piirikunnassa on levinnyt melko laajalle liike taikauskoisten menojen kieltämisen ja jumalankuvien hävittämisen puolesta. Tämän piirikunnan pohjoisosissa talonpojat kieltävät kantamasta koteihin jumalankuvia ja keräämästä siinä yhteydessä lahjoituksia. Lukoun aluepiirissä Fupoling-nimisen kyläkunnan temppelissä, jossa ei ollut riittävästi tilaa kuomintangin aluepiirikomitean huoneistoksi, heitettiin kaikki jumalankuvat yhteen läjään temppelin nurkkaan, eikä se aiheuttanut talonpoikien taholta minkäänlaisia vastaväitteitä. Tämän jälkeen väheni huomattavasti niiden ihmisten määrä, joiden on tapana järjestää jumalanpalveluksia sukulaisten kuoleman johdosta (henkien kumartamista,

rukouksia, sielun saattoa). Aloitteentekijänä tässä asiassa oli talonpoikaisliiton puheenjohtaja Sun Hsiao-šan, jota paikalliset papit nyt katkerasti vihaavat. Kolmannessa pohjoisessa aluepiirissä Lunfenganin kyläkunnan talonpojat ja alkeiskoulun opettajat hakkasivat puiset jumalankuvat polttopuiksi. Eteläisessä aluepiirissä Tungfusin temppelissä ylioppilaat polttivat yhdessä talonpoikien kanssa yli kolmekymmentä puupatsasta. Tuholta säästyivät vain kaksi pientä »Kunnioitettavan Pao-kungin»* veistokuvaa — ne sieppasi vanha talonpoika. »Älkää tehkö pyhäinhäväistystä!» hän sanoi. Siellä missä talonpojat ovat saaneet yliotteen, ovat enää vain vanhat miehet ja naiset uskovaisia. Nuoriso ja keski-ikäiset miehet ovat lakanneet uskomasta. Ja kun talonpoikaisliitot ovat kaikkialla nuorison ja aikuisten miesten käsissä, niin nämä suorittavatkin kaikkialla työtä uskonnon ja taikauskon vallan hävittämiseksi.

Aviomiehen valta on köyhälistöperheissä aina ollut vähäisempi, sillä sellaisissa perheissä pakottaa maalaisköyhälistön taloudellinen asema naiset osallistumaan työhön suuremmassa määrässä kuin varakkaiden luokkien naiset, ja siitä syystä he saavat useammin perheessään äänioikeuden — ratkaisevankin. Viime vuosina, maatalouden joutuessa yhä suuremmassa määrin rappiolle, on järkkynyt se perusta, jolle miehen määräysvalta naiseen nähden rakentuu. Viime aikoina ovat naiset nykyisen talonpoikaisliikkeen muodostuessa perustaneet monin paikoin talonpoikaisnaisten liittoja. Heillekin on koittanut aika, jolloin he voivat nostaa päätään, ja aviomiehen valta heikkenee päivä päivältä. Sanalla sanoen: talonpoikien vallan kasvu on horjuttanut kaikkea feodaalis-patriarkallista ajatustapaa ja järjestystä. Nyt suuntautuvat talonpoikien pääpönnistykset kuitenkin tilanherrojen valtiollisen vallan musertamiseen.

* Pao-kung — XI vuosisadalla elänyt tuomari, joka oli kuuluisa lahjomattomasta rehellisyydestään. Häntä kunnioitettiin oikeudenmukaisuuden jumalaisolentona.

Siellä missä tämä tehtävä on jo ratkaistu ovat talonpojat aloittaneet hyökkäyksen myös sukujärjestelmää vastaan, samoin uskontoa sekä miehen ja naisen välillä perheessä vallitsevia suhteita vastaan. Heidän hyökkäyksensä on kuitenkin vasta alkuvaiheessaan, sillä nämä kolme pahaa voidaan lopettaa vasta sitten, kun talonpojat ovat saaneet täydellisen voiton taloudellisessa taistelussa. Sen vuoksi meidän on nyt ohjattava talonpoikia päättävään poliittiseen taisteluun tilanherrojen vallan lopullisen kukistamisen puolesta. Tämän ohella on viipymättä aloitettava taloudellinen taistelu ratkaistaksemme perusteellisesti maakysymyksen ja muut maalaisköyhälistön taloudelliset ongelmat.

Sukujärjestelmä, uskonnolliset taikaluulot sekä miehen ja naisen välillä perheessä vallitsevat väärät suhteet katoavat itsestään valtiollisessa ja taloudellisessa taistelussa saadun voiton mukana. Mutta jos ryhdymme hävittämään tätä kaikkea liian rajusti ja karkeasti, mistään välittämättä, niin tuhaot ja lesenit eivät jätä käyttämättä tilaisuutta vahingoittaa talonpoikaisliikettä ja huutavat vastavallankumouksellista agitaatiota harjoittaessaan, että »talonpoikaisliitot eivät kunnioita esi-isiä», »talonpoikaisliitot pilkkaavat jumalia ja hävittävät uskonnon», »talonpoikaisliitot haluavat vaimojen yhteisyyttä». Selvänä esimerkkinä tästä ovat äskeiset tapaukset, jolloin tilanherrat käyttivät hyväkseen talonpoikia taistelussa jumalankuvien hävittämistä vastaan Siangsiangin piirikunnassa Hunanin maakunnassa ja Jangsinin piirikunnassa Hupen maakunnassa. Talonpojat ovat itse pystyttäneet nämä patsaat ja tulee aika, jolloin he itse myös ne omin käsin heittävät pois — ennenaikainen puuttuminen sivultapäin ei tässä ole paikallaan. Kommunistien on agitaatioissaan tässä kysymyksessä noudatettava linjaa: »Jännitä jouta, mutta nuolta älä päästä!»¹⁹ On päästävä siihen, että talonpojat itse heittävät pois jumalankuvat ja hävittävät miestensä mukana hau-

taan lähteneiden uskollisten leskien temppelit, samoin myös siveille ja nöyrille vaimoille pystytetyt kunniakaaret, mutta on väärin esiintyä tässä asiassa talonpoikien sijasta.

Minunkin on pitänyt esiintyä maaseudulla taikauskaisuutta vastaan. Olen sanonut:

»Horoskooppeihin uskoessaan ihmiset toivovat parempaa kohtaloa; geomantiaan* uskoessaan ihmiset toivovat onnea, jonka esi-isien haudat heille tuovat. Tänä vuonna ovat talonpojat muutamassa kuukaudessa kaataneet tuhaoiden, leskien sekä yhteisiä varoja varastelevien ja lahjuksia ottavien virkamiesten vallan. Onkohan niin, että kohtalo on muutamassa kuukaudessa äkkiä pettänyt kaikkia tuhaoita, leskenjä ja lahjottavia virkamiehiä ja esi-isien haudat ovat äkkiä lakanneet tuottamasta heille onnea, jos kohtalo aikaisemmin suosi heitä ja haudat toivat onnea? Tuhaot ja leskenit puhuvat talonpoikaisliitostamme tähän tapaan: 'Kummallista! Maailma on nykyisin muuttunut komitea-ihmisten maailmaksi. Sylkeepä mihin tahansa, niin se osuu aina komitea-ihmiseen'. Ja todellakin, kaupungissa, maalla, ammattiliitoissa, talonpoikaisliitoissa, kuomintangissa, kommunistisessa puolueessa — kaikkialla on omien toimeenpanevien komiteoiden jäseniä. Maailmasta on tosiaankin tullut komitea-ihmisten maailma. Mutta johtuukohan tämäkin kohtalosta ja esi-isien haudoista? Kummallista! Kohtalo on alkanut yhtäkkiä suosia maaseudun köyhimyksiä ja esi-isien haudatkin ovat yllättäen alkaneet tuoda heille onnea. Mitä jumaliin tulee, niin voittehan te niitä kunniottaa, mutta voidaanko tuhaot ja leskenit kukistaa ilman talonpoikaisliittoja, vain urhoollisuuden jumalan ja laupeuden jumalattaren avulla? Ne ovat viheliäisiä jumalia ja viheliäisiä

* Geomantia — taikauskoinen käsityskanta paikan ja ilman-suuntien vaikutuksesta ihmisen kohtaloon. Geomantian saarnaajien apuun on Kiinassa turvaututtu valittaessa haudan, talon jne paikkaa.

jumalattaria. Te olette palvoneet niitä satoja vuosia, mutta ne eivät ole kukistaneet teidän tähtenne ainoatakaan tuhaota eivätkä ainoatakaan leseniä! Nyt te tahdotte saada vuokramaksun alenemaan; mutta haluaisin tietää, miten te aiotte sen toteuttaa — uskolla jumaliin vaiko uskolla talonpoikaisliittoihin?»

Nämä sanat saivat talonpojat nauramaan.

8. Poliittisen agitaation kehitys

Olisikohan voitu, vaikka olisi perustettu kymmenen tuhatta poliittista koulua, valistaa niin lyhyessä ajassa poliittisesti kaikkia miehiä ja naisia, nuoria ja vanhoja mitä syrjäisimmillä seuduilla kuin talonpoikaisliitot ovat nyt tehneet? Luulen, ettei olisi. Poliittiset tunnuslauseet: »Alas imperialismi!», »Alas militaristit!», »Alas varastelevat ja lahjuksia ottavat virkamiehet!», »Alas tuhaot ja lesenit!» lentävät totisesti ilman siipiä. Ne koskettavat lentäessään valtavan suuria ihmisjoukkoja, maalaisnuorisoa, aikuisia, vanhuksia, lapsia ja naisia, tunkeutuvat näiden tietoisuuteen ja sitten ilmestyvät heidän huulilleen. Jos näette ryhmän leikkiviä lapsia ja joku heistä hyökkää silmä kovana, jalkaansa polkien ja kättään heristäen vihaisena toisen kimppuun, saatte varmasti kuulla kimakan huudon: »Alas imperialismi!»

Lehmiä paimentavat lapset Siangtanin aluepiirissä ryhtyivät kerran leikkimään sotaa. Eräs heistä oli olevinaan Tang Šeng-tših, toinen Je Kai-hsin²⁰. Ja sitten toinen kärsi tappion ja toinen ryhtyi ajamaan häntä takaa. Takaa-ajajana oli Tang Šeng-tših ja takaa-ajettuna Je Kai-hsin. Laulua »Alas imperialistivallat!» laulavat, kuten tiedetään, melkein kaikki kaupunkilaislapset ja hyvin monet lapset maaseudullakin.

Maaseudulla on talonpoikia, jotka osaavat Sun Jat-senin testamentin ulkoa. Sopivissa ja sopimattomissa yhteyksissä he käyttävät jokapäiväisessä elämässä sellaisia testamentin sanontoja kuin »vapaus», »tasa-arvoisuus», »kolme kansan periaatetta», »epäyhdenvertaiset sopimukset». Kerran eräs mies, šenši näöltään, tuli polulla talonpoikaa vastaan, eikä mahtiaan näyttääkseen halunnut antaa tälle tietä. Talonpoika sanoi vihasesti: »Sinä tuhao, lesen! Oletko kuullut kolmesta kansan periaatteesta?» Tšangšan ympäristön vihannestarhurit saivat ennen aina kärsiä loukkauksia poliisin taholta viedessään vihanneksia kaupunkiin myytäväksi. Mutta nyt he ovat löytäneet suojakeinon, ja se on — kolme kansan periaatetta. Kun poliisit ryhtyvät pieksemään ja haukkumaan vihannestarhureita, nämä ottavat heti esiin suojakseen kolme kansan periaatetta — eikä poliiseilla ole vastaansanomista. Kun Siangtanin piirikunnassa erään aluepiirin talonpoikaisliitto joutui jostakin syystä riitaan kunnan talonpoikaisliiton kanssa, niin viimeksimainitun puheenjohtaja selitti: »Me vastustamme epäyhdenvertaisia sopimuksia, joita aluepiirin talonpoikaisliitto meille tyrkyttää».

Poliittisen agitaation leviäminen maalaiskylissä on yksinomaan kommunistisen puolueen ja talonpoikaisliittojen ansiota. Laajalle levinneet ja helposti tajuttavat yksinkertaiset kuvajulistheet, piirrookset ja suulliset esitykset vaikuttavat talonpoikiin niin kasvattavasti kuin he opiskelisivat poliittisessa koulussa. Maaseudulla toimivien toverien antamien tietojen mukaan on laajaa poliittista agitaatiota harjoitettu kolmessa joukkokamppailussa — englantilaisvastaisissa mielenosoituksissa, Lokakuun vallankumouksen vuosipäivän vietossa ja Pohjoisen sotaretken menestysten johdosta vietetyissä juhlissa. Näissä kamppailuissa on poliittinen agitaatio, jota on harjoitettu kaikkialla missä on talonpoikaisliittoja, saanut liikkeelle kokonaisia kyliä ja tuottanut suuria tuloksia. Vastaisuudessa

on kiinnitettävä huomiota jokaiseen aiheeseen, johon tarttumalla voidaan täyttää entistä konkreettisemmalla sisällöllä ne tunnuslauseet, joista edellä puhuin, tehdä ne vieläkin selvemmiksi ja tajuttavammiksi.

9. Talonpoikien säätämät kiellot

Heti kun kommunistisen puolueen johtamat talonpoikaisliitot olivat pystyttäneet maaseudulla oman valtansa, ryhtyivät talonpojat säätämään kieltoja ja rajoituksia kaikelle sille, mitä he eivät hyväksy. Mitä ankarimmin kielletään kortinpeluu ja muut uhkapelit, samoin oopiumin poltto.

Korttipeli. Paikkakunnilla, missä talonpoikaisliitot ovat päässeet hyvin voimakkaiksi, on korttipeli samoin kuin mahjong ja arpanappulapelit kokonaan kielletty. Siangsiangin piirikunnan 14. aluepiirissä poltti aluepiirin talonpoikaisliitto kaksi korillista mahjong-pelin laattoja.

Maalaiskylissä ei korttia enää pelata ja tämän kiellon rikkojia rangaistaan välittömästi ja armotta.

Muut uhkapelit. Entiset hurjat pelurit ovat nyt itse kieltämässä uhkapelejä. Siellä missä talonpoikaisliittojen valta on voimakas, on kaikenlaiset uhkapelit samoin kuin korttipelikin täydellisesti poistettu käytännöstä.

Oopiumin poltto. Se on kielletty mitä ankarimmin. Kun talonpoikaisliitot antoivat määräyksen oopiumipiippujen luovuttamisesta, ei kukaan uskaltanut olla tottelematta. Lilingin piirikunnassa pidätettiin muuan lesen, joka ei ollut luovuttanut piippuaan, ja rangaistukseksi häntä talutettiin pitkin kyliä.

Talonpoikien suorittama oopiuminpolttajien »aseistariisun-ta» ei jää päättävyydessään jälkeen siitä kamppailusta, jolla Pohjoisen sotaretken armeija suoritti Vu Pei-fun ja Sun Tšuan-fangin²¹ joukkojen aseistariisumisen. »Vansuit» (kuten

lesenit pilkallaan nimittävät talonpoikia) »riisuvat aseista» vallankumousarmeijan upseerien perheissä monia kunnianarvoisia vanhuksia, parantumattomia oopiuminpolttajia, jotka eivät koko ikänään olleet erossa piipusta. »Vansuit» eivät kiellä ainoastaan viljelemästä unikkoa ja polttamasta oopiumia, he kieltävät myös sen kuljetuksen. Hunanin maakunnan Paokingin, Siangsiangin, Jusienin ja Lilingin piirikunnissa on pidätetty ja hävitetty tulella paljon Kueitšoun maakunnasta Kiangsin maakuntaan matkalla ollutta oopiumia. Tämä sotii hallituksen raha-asiain elinten etua vastaan. Asiassa päädyttiin siihen, että maakunnan talonpoikaisliitto katsoi välttämättömäksi Pohjoisen sotaretken armeijan elintarvikehuoltoa silmälläpitäen antaa alemmille talonpoikaisliitoille määräyksen »oopiuminkuljetusta koskevan kiellon täytäntöönpanon väliaikaisesta lykkäyksestä». Talonpojat olivat tähän kuitenkin hyvin tyytymättömiä.

Mainittujen kieltojen ja rajoitusten ohella on vielä paljon muita. Esitämme muutamia niistä.

»Huaku» — säädyllyisyyttä loukkaavat teatteri-esitykset. Ne on kielletty monin paikoin.

Kantotuolit. Monissa piirikunnissa on hyökkäilty kantotuoleja vastaan. Tämä koskee varsinkin Siangsiangin piirikuntaa. Talonpojat vihaavat syvästi kantotuoleja käyttäviä ihmisiä ja ovat aina valmiit pieksemään heitä, mutta talonpoikaisliitot kieltävät sen. Talonpoikaisliittojen työntekijät selittävät talonpojille: »Kantotuoleja vastaan hyökkäilemällä te vain autatte pohattoja säästämään rahojaan ja jätätte kantajat työtömiksi. Kehen te luotatte, ellette itseenne?» Talonpojat ovat ymmärtäneet tämän erittäin hyvin ja ovat keksineet toisen keinon pohattojen rankaisemiseksi — he ovat korottaneet huomattavasti tuolinkantajien palkkiota.

Viinan ja siirapin valmistus. Talonpojat ovat kaikkialla kieltäneet keittämästä riisistä viinaa ja siirappia. Tämä on aiheut-

tanut loputtomia valituksia viina- ja siirappitehtailijain taholta. Mutta Futienpun kyläkunnassa (Hengšanin piirikunnassa) ei ole kielletty valmistamasta viinaa, mutta sen hinta määrättiin niin alhaiseksi, että viinatehtaiden oli pakko lopettaa työnsä, kun eivät saaneet voittoa.

Sianhoito. Sikojen pääluku taloudessa on rajoitettu, sillä niiden ruokkimiseen käytetään viljaa.

Siipikarjanhoito. Siangsiangin piirikunnassa kiellettiin kasvattamasta kanoja ja ankoja, mutta se aiheutti vastaväitteitä naisten taholta. Jangtangissa (Hengšanin piirikunnassa) sallitaan pitää vain kolme kanaa taloutta kohden, Futienpussa viisi. Monilla paikkakunnilla on ankojen kasvattaminen kokonaan kielletty, sillä ne tuottavat vielä enemmän vahinkoa kuin kanat: ne eivät vain noki jyviä, vaan turmelevat riisin oraatin.

Pidot. Ylelliset pidot on kielletty kaikkialla. Šaošanissa (Siangtanin piirikunta) on päätetty, että vieraille saa tarjota ainoastaan kananlihasta, kalasta ja sianlihasta valmistettuja ruokia. On kielletty valmistamasta ruokia bamburuo'on oraisista, merikaalista ja »etelän» makaroneista. Hengšanin piirikunnassa ei päivälliseen saa kuulua 8 ruokalajia enempää. Lilingin piirikunnan kolmannessa itäisessä aluepiirissä saa tarjota pöytään vain 5 ruokalajia, toisessa Pohjoisessa aluepiirissä 3 liharuoka- ja 2 kasvisruokalajia. Kolmannessa läntisessä aluepiirissä kielletään vieraspidot uudenvuoden juhlapäivinä. Siangsiangin piirikunnassa kielletään antamasta vieraille makaroonia munien kera, vaikka se ei olekaan liian ylellistä kestitystä. Kun Siangsiangin piirikunnan toisessa aluepiirissä järjestettiin eräissä häissä sellainen tarjoilu, tunkeutui joukko talonpoikia kiellon rikkojan taloon ja muutti kaikki ruokapöydän antimet sohjoksi. Kiamotšenissa (Siangsiangin piirikunta) kieltäydään erikoisherkuista ja uhrilahjoina esi-isille käytetään vain hedelmiä.

Työjuhdat. Puhvelihärkä tai lehmä on talonpojan aarre. Sananparresta »joka lehmän tappaa, muuttuu tulevassa elämässä itse lehmäksi» on tullut suorastaan uskonnollinen käsky, sillä työjuhtaa ei saa tappaa. Ennen talonpoikien valtaantuloa oli heidän turvauttava ainoastaan uskonnollisiin perusteluihin, kun eivät voineet estää työjuhtien teurastamista. Voimakkaiksi tultuaan talonpoikaisliitot ottivat valvontaansa työjuhdatkin ja kielsivät niiden teurastamisen kaupungeissa. Siangtanin kaupungissa, missä ennen oli 6 raavaanlihaa myyvää kauppaa, on nyttemmin 5 suljettu ja jäljellä olevassa yhdessä kaupassa myydään vain lopetettaviksi määrättyjen heikkojen tai työhön kelpaamattomien puhvelihärkien ja lehmien lihaa. Koko Hengšanin piirikunnassa on työjuhtien teurastus ankarasti kielletty. Kun erään talonpojan lehmältä katkesi jalka, ei talonpoika uskaltanut lopettaa sitä ennenkuin sai talonpoikaisliitolta luvan. Kun Tšutšoun kaupungin kauppakamari seurauksia ajattelematta teurastutti lehmän, tuli kaupunkiin talonpoikia, jotka vaativat syyllisten rankaisemista. Kauppakamarin oli maksettava sakko, esitettävä anteeksipyyntö ja pantava toimeen paukkupommien * polttaminen.

Kiertolaisuus. Lilingin piirikunnassa on kielletty kuljeksi-masta talosta taloon kevättä tai paikallisia henkiä palvomassa, laulamasta kastanjettien säästyksellä ja almuja pyytämistä. Eri piirikunnissa on nämä kerjäämismuodot joko kielletty tai ne ovat kadonneet itsestään, kun niitä ei enää kukaan harasta. Aikaisemmin oli vielä ns. »kiristäjä-kerjäläisiä» eli »kulkureita», jotka tavallisesti tekivät kaikenlaisia ilkitöitä, mutta nyt heidänkin on ollut alistuttava talonpoikaisliittojen määräyksiin. Šaošanissa (Siangtanin piirikunta) on sateenjumalan temppeli, johon ikimuistoisista ajoista on kokoontunut

* Kiinassa on varhaisesta menneisyydestä saakka ollut tapana polttaa ruudilla täytettyjä paperihylsyjä monien kansanjuhlien ja uskonnollisten juhlamenojen kestäessä.

kulkureita, jotka eivät tunnusta minkäänlaista valtaa. Talonpoikaisliittojen ilmaannuttua ne ovat kaikki kadonneet. Samassa piirikunnassa Hutin kunnan talonpoikaisliitto pidätti kolme kulkuria ja pani heidät kantamaan savea ja polttamaan tiilejä.

Päätetty on myös kieltää ylellisyys uudenvuoden vieraskutsuissa.

Tämän ohella on eri paikkakunnilla saatettu voimaan hyvin monia pieniä kieltoja: niinpä Lilingin piirikunnassa on kielletty järjestämästä kulkueita ja suitsutuksia henkien kunniaksi, lahjoittamasta tuttaville kalliita ruokatavaroita ja makeisherkuja, polttamasta paperivaatteita esi-isien muistopäivinä ja liimaamasta uudenvuoden aattona oville pyhimyksenkuvia, jotka suojelevat taloa pahoilta hengiltä. Kušui-nimisellä paikkakunnalla Siangsiangin piirikunnassa on kielletty polttamasta vesipiippua. Saman piirikunnan toisessa aluepiirissä kielletään polttamasta paukkupommeja ja ampumasta raketteja: ensinmainitun kiellon rikkomisesta sakotetaan 1 juanilla 2 tsiaolla, jälkimmäisen 2 juanilla 4 tsiaolla. Seitsemännessä ja kahdeksännessäkymmenessä aluepiirissä kielletään perinteelliset kalliit muistojuhlat, kahdennessatoista aluepiirissä antamasta hautajaislahjoja. Näitä kaikkia nimitetään talonpoikien kielloiksi; niitä on niin paljon, että niitä on mahdotonta luetella.

Näillä kielloilla on kaksi tärkeätä tarkoitusta: 1) taistelu vahingollisia sosiaalisia tottumuksia — korttipeliä ja muita uhkapelejä sekä oopiuminpolttoa — vastaan, jotka ovat syntyneet tilanherrojen iljettävän poliittisen herruuden vallitessa ja katoavat tilanherrojen vallan kukistuttua; 2) suoja kaupunkilaiskauppiaiden harjoittamalta riistolta.

Tällainen suoja toteutetaan esimerkiksi kieltämällä järjestämästä kemuja, ostamasta kalliita ruokatavaroita ja makeisherkuja jne. Teollisuustuotteiden kalleuden ja maataloustuotteiden halpuuden johdosta talonpojat elävät suuressa puut-

teessa ja kauppiaat riistävät heitä säälimättömästi. Talonpoikien on itsepuolustukseksi pakko asettaa itselleen rajoituksia kaikessa. Edellä mainittu riisin poisviennin kieltö johtuu siitä, että köyhillä talonpojilla ei ole riisiä tarpeeksi, heidän on ostettava sitä torilta ja senvuoksi he eivät salli elintarvikkeiden hintojen korottamista. Kaikki tämä aiheutuu talonpoikien köyhtymisestä sekä kaupungin ja maaseudun välisistä ristiriidoista eikä suinkaan merkitse, että talonpojat boikotoisivat teollisuustavaroita tai kieltäytyisivät tekemästä kauppaa kaupungin kanssa kannattaakseen teoriaa »Idän kulttuurin omintakeisuudesta»²². Taloudellisia etujaan suojellakseen on talonpoikien perustettava kulutusosuuskuntia tavaroiden yhteisostoa varten. Tarvitaan myös hallituksen apua talonpoikaisliitoille luotto-osuustoiminnan aikaansaamisessa. Silloin ei talonpoikien tietenkään tarvitse turvautua riisin vientikieltöön elintarvikkeiden hintojen rajoittamiseksi, eikä tarvitse taloudellisia etujaan puolustaakseen taistella joidenkin teollisuustavaroiden maaseudulle tunkeutumista vastaan.

10. Rosvoliikkeen lopettaminen

Luulen, että Jun ja Tangin, Ven-vangin ja Vu-vangin * ajoista alkaen aina mantšulaisen hallitsijasuvun keisareiden ja Kiinan tasavallan presidenttien aikoihin saakka ei Kiinassa ole ollut ainoatakaan vallanpitäjää, jolla olisi ollut niin mahdettava voima, jollaista talonpoikaisliitot nyt osoittavat rosvoliikkeen lopettamisessa. Siellä, missä talonpoikaisliitot ovat

* Ju ja Tang — Kiinan tarunomaisia hallitsijoita III ja II vuosituhannella ennen meidän ajanlaskumme alkua. Ven-vangia pidetään Kiinan historiakirjallisuudessa Tšoun ruhtinaskunnan valtiaana ja hänen poikaansa Vu-vangia Jin-valtion valloittajana ja Tšoun hallitsijasuvun ensimmäisenä keisarina (vv. 1122—285 e.m.a.a.).

voimakkaita, ei rosvoista ole jälkeäkään. Erinomainen asia on, että monilla paikkakunnilla ei ole edes pikkuvarkaita, jotka ovat näpistelleet vihanneksia kasvitärhoista. Siellä täällä esiintyy vielä pieniä varkaita, mutta rosvoliike on lopetettu kaikissa niissä piirikunnissa, joissa jouduin käymään, sielläkin missä rosvoja ennen oli hyvin paljon. Tämä johtuu seuraavista syistä:

1. Rosvoille ei ole jäänyt piilopaikkoja, sillä talonpoikaisliittojen jäseniä on kaikkialla. »Pitkät keihäät» ja »lyhyet nuijat» kerääntyvät sadoittain heti ensimmäisestä kutsusta.

2. Talonpoikaisliikkeen kehittyessä ovat riisin hinnat jyrkästi alentuneet: viime vuoden keväällä 1 tan riisiä (puhdistamatonta) maksoi 6 juania, mutta talvella vain 2 juania. Elintarviketilanne on suuresti helpottunut.

3. Salaseurojen jäsenet²³ ovat liittyneet talonpoikaisliittoihin ja osoittavat niissä avoimesti ja laillisella tavalla rohkeuttaan ja tuovat ilmi patoutuneen tyytymättömyytensä. »Vuorten, temppelien, pyhän savun ja vesien» salajärjestöt²⁴ ovat näin ollen käyneet tarpeettomiksi. Talonpojat ovat jo saaneet tarpeeksi purkaa suuttumustaan heitä sortaneisiin tuhahoihin ja leseneihin, määräten heille raskaita veroja ja sakkoja sekä teurastamalla heidän sikojaan ja lampaitaan.

4. Armeijaan miehiä värvätessä ovat monet »hurjapäät» menneet sotaväkeen.

Tämän kaiken johdosta on rosvoliike kokonaan kadonnut talonpoikaisliikkeen esiintyessä. Jopa šensit ja pohatkin hyväksyvät tämän puolen talonpoikaisliittojen toiminnasta. He sanovat: »Talonpoikaisliitot? On niistä totta puhuen jotain hyötyäkin».

Kieltämällä uhkapelit ja oopiuminpolton sekä lopettamalla rosvoliikkeen ovat talonpoikaisliitot valloittaneet yleisen myötätunnon.

11. Raskaiden verojen ja maksujen peruuttaminen

Niin kauan kuin maata ei ole vielä yhdistetty, kun imperialismin ja militaristien voimia ei ole kukistettu, on mahdotonta vapauttaa talonpoikia valtionverojen raskaasta taakasta, ts. vallankumousarmeijan sotilasmenojen rasituksesta. Mutta talonpoikaisliikkeen noustessa ja tuhaoiden ja lesenien vallan kukistuessa on peruutettu tai ainakin alennettu sellaiset raskaat maksut kuin esimerkiksi maamaksu, jolla talonpoikia verotettiin kylähallinnon ollessa tuhaoilla ja leseneillä. Tämäkin on katsottava erääksi talonpoikaisliittojen ansioista.

12. Kulttuuriliike

Kulttuuri on Kiinassa ammoisista ajoista saakka ollut tilanherrojen omistuksessa, talonpojat eivät ole päässeet siitä osallisiksi. Mutta koko tuo tilanherrojen kulttuuri on saanut kiitää olemassaolostaan talonpoikia, sillä kaikki se, mistä se on muodostunut, on luotu talonpoikien verellä ja hiellä. 90 prosenttia Kiinan väestöstä ei ole päässyt kulttuurista osalliseksi, ei ole saanut minkäänlaista oppia. Valtaosa tästä väestä kuuluu talonpoikaistoon.

Tilanherrojen vallan kukistuttua maaseudulla alkoi talonpoikien kulttuuriliike. Katsokaa, millä innostuksella talonpojat, jotka olivat aina vihanneet kouluja, perustavat nyt iltakouluja. Aikaisemmin eivät talonpojat voineet sietää »merentakaisia kouluja». Kun opiskeluaikanani kävin kotiseudullani huomasin talonpoikien vastustavan »merentakaisia kouluja», mutta vedin silloin samaa nuottia kaikkien »merentakaisten» opiskelijain ja »merentakaisten» opettajien kanssa ja puolustelin noita kouluja. Minusta näytti, että talonpojat olivat hiukan vää-

rässä. Vasta vuonna 1925, jolloin vietin maalla puolisen vuotta ja olin jo marxilaisen maailmankatsomuksen omaksunut kommunisti, ymmärsin, että olin erehtynyt ja että talonpojat olivat oikeassa. Maaseudun alkeiskouluissa käytettävät oppikirjat olivat kokonaan kaupunkilaisaiheisia eivätkä vastanneet maaseudun tarpeita. Alkeiskoulujen opettajat suhtautuivat talonpoikiin hyvin huonosti: he eivät auttaneet talonpoikia, vaan nostattivat käyttäytymisellään talonpojat itseään vastaan. Tämänvuoksi talonpojat pitivät vanhanmallisia yksityiskouluja (näitä kouluja he nimittivät »kiinalaisiksi») parempina kuin virallisia kouluja (joita he nimittivät »merentakaisiksi»), ja yksityisopettajia parempina kuin virallisten alkeiskoulujen opettajia.

Nyt talonpojat perustavat kaikkialla iltakoulujaan, nimitäten niitä talonpoikaiskouluiksi. Toisilla paikkakunnilla sellaisia kouluja on jo avattu, toisilla valmistellaan niiden avaamista. Jokaista kuntaa kohden tulee keskimäärin yksi koulu. Talonpojat perustavat niitä suuren innostuksen vallassa, ja vain sellaisia kouluja he pitävät todella ominaan. Iltakoulujen ylläpitoon tarvittavat varat otetaan »taikauskolta saaduista tuloista», esi-isien temppelien varoista sekä yhteismaiden ja yhteisomaisuuden tuottamista tuloista. Piirikuntien valistusosastot aikoivat käyttää nämä varat virallisiin, ts. »merentakaisiin» kouluihin, jotka eivät vastaa talonpoikien tarpeita; talonpojat sitävastoin halusivat käyttää ne talonpoikaiskouluhin. Käytyjen kiistojen jälkeen varat on jaettu osapuolten kesken, ja eräillä paikkakunnilla ne on annettu kokonaisuudessaan talonpojille. Talonpoikien sivistystaso on talonpoikaisliikkeen kehittyessä nopeasti kohonnut. Aika, jolloin maakunnassa syntyy kymmeniä tuhansia kyläkouluja, ei ole kaukana. Se ei ole enää intellektuellien ja »kansanvalistajien» lavertelua »yleisestä oppivelvollisuudesta», joka oli jäänyt tyhjäksi sananhelinäksi, niin paljon kun siitä ääntä pidettiin.

13. Osuustoiminta

Talonpojilla on todellinen polttava tarve osuuskuntien, varsinakin kulutus-, myynti- ja luotto-osuuskuntien perustamiseen. Tavaroita ostaessaan talonpoika joutuu kauppiaan riistettäväksi ja taloutensa tuotteita myydessään hän on saman kauppiaan puristuksessa; ottaessaan lainaa riisin tai rahan muodossa hän joutuu koronkiskurin säälimättömän riiston kohteeksi. Talonpojan elinedut vaativat näin ollen osto-, myynti- ja luotto-ongelman ratkaisua. Viime talvena, jolloin kauppayhteydet Jangtse-joella käytyjen taisteluiden johdosta olivat katkenneet ja suolan hinta Hunanin maakunnassa nousi, talonpojat perustivat monia osuuskuntia tyydyttääkseen suolantarpeensa.

Sen johdosta, että tilanherrat kieltäytyvät antamasta talonpojille lainoja, yritetään monilla paikkakunnilla perustaa lainakassoja. Päävaikeus on nyt siitä, ettei ole yksityiskohtaisia mallisääntöjä tällaisille järjestöille. Ne järjestöt, joita eri paikkakunnilla talonpoikien aloitteesta perustetaan, eivät useinkaan vastaa osuustoiminnan periaatteita, minkävuoksi talonpoikaisliikkeen työntekijät vaativat jatkuvasti sääntöjä. Asian vaatimalla tavalla johdettuna voi osuustoiminta kehittyä kaikkialla talonpoikaisliittojen kasvun mukaan.

14. Teiden ja patojen korjaus

Tämäkin työ on talonpoikaisliittojen ansiota. Ennen talonpoikaisliittojen perustamista olivat tiet maaseutupaikkakunnilla aivan rappiutilassa. Teiden korjaus oli varojen puuttuessa mahdotonta, pohatat eivät antaneet rahaa, tiet vaurioituivat. Jos jonkinlaista korjaustyötä siellä täällä tehtiinkin, niin se tapahtui hyväntekeväisyyden muodossa: ihmisiltä, jotka halusivat tehdä »haudantakaisessa maailmassa palkittavan hyvän

työn», anottiin ropoja, ja näillä rovoilla sitten raivattiin kapeita ja huonoja teitä. Talonpoikaisliittojen muodostuttua annettiin määräys, joka velvoitti jokaisen tilanherran korjauttamaan tiluksiinsa liittyvän tieosuuden, ja paikallisista tarpeista riippuen säädettiin kussakin tapauksessa tien leveys, — kolme tšitä, viisi tšitä, seitsemän tšitä tahi yksi tšang. Kun määräys on annettu, kuka uskaltaa olla sitä noudattamatta? Pian ilmestyi paljon mukavia teitä. Se ei ole enää hyväntekeväisyyttä, vaan pakkoa, mutta tällä pienellä pakkokeinolla päästiin aika hyviin tuloksiin.

Samoin meneteltiin patojen suhteen. Epäinhimillinen tilanherra oli ajatellut vain, miten saisi puserretuksi vuokraviljelijästä mahdollisimman paljon irti eikä halunnut uhrata pientä summaa padon korjaukseen, saattaen siten lammikot kuivumaan ja syösten vuokraviljelijät nälkäkuoleman partaalle. Hänelle oli tärkeätä vain vuokramaksun saanti. Mutta siten ilmestyivät talonpoikaisliitot, jotka siekailematta alkoivat antaa tilanherroille käskyjä patojen korjauttamisesta. Jos tilanherra kieltäytyy, talonpoikaisliitto ilmoittaa hänelle tyynesti: »Hyvä on! Kun ette halua itse korjauttaa, tuokaa sitten riisiä, yksi tou yhden miehen jokaista työpäivää kohden!» Mutta se on tilanherralle epäedullista, ja hän kiiruhtaa itse korjauttamaan padon. Tällä tavoin on monet rappiolle joutuneet padot saatettu käyttökelpoisiksi.

Tällaisia ovat ne 14 saavutusta, joihin talonpojat ovat talonpoikaisliittojen johdolla päässeet. Ajattelepa itse, hyvä lukija, onko niissä ainoassakaan mitään pahaa, niiden hengen ja vallankumouksellisen merkityksen kannalta katsoen? Luulen, että vain tuhaot ja lesenit suhtautuvat niihin kielteisesti! Varsin kummalliselta kuulostaa Nantšangista saatu tieto²⁵, jonka mukaan herrat Tšiang Kai-šek ja Tšang Tšing-tšiang²⁶ suhtautuvat Hunanin maakunnan talonpoikien toimenpiteisiin

paheksuvasti, ja Hunanin maakunnan oikeistolaisien johtaja Liu Jo-tši²⁷ ja hänen kumppaninsa ovat edellä mainittujen herrojen kanssa samaa mieltä, julistaen: »Tuohan on selvää bolševisoitua!» Minun mielestäni on asia näin: voitaisiinkohan puhua kansallisesta vallankumouksesta, ellei tuota vähimmäismäärää bolševisoitua olisi? Eikö jokapäiväinen »kansanjoukkojen heräämiseen» kehoittava sananhelinä ja näiden joukkojen todellisen nousun aiheuttama kauhu muistuta tunnettua kertomusta Je-kungin mieltymyksestä lohikäärmeihin?²⁸

Huomautuksia

¹ Hunanin maakunta oli siihen aikaan talonpoikaissiirren pääpesäke Kiinassa.

² Tšao Heng-ti oli Feijangin militaristikoplan asiamies ja hallitsi Hunanin maakuntaa. Vuonna 1926 hänen valtansa kukistui Pohjoisen sotaretken yhteydessä.

³ Sinhain vallankumous, ts. vuoden 1911 vallankumous, johti Tsingin (mantšulaisen) itsevaltaisen hallitsijasuvun kukistumiseen. Lokakuun 10 p:nä 1911 porvarillisten ja pikkuporvarillisten vallankumouksellisten järjestöjen vaikutuksen alaisena ollut Uuden armeijan osa kapinoi Vutšangissa. Kapina levisi maakunnasta toiseen. Tammikuun 1 p:nä 1912 Nankingissa perustettiin Kiinan tasavallan väliaikainen hallitus; Sun Jat-sen valittiin Kiinan tasavallan väliaikaiseksi presidentiksi. Tämä vallankumous voitti siksi, että porvaristo oli liitossa talonpoikaiston, työläisten ja kaupunkien pikkuporvariston kanssa. Mutta liittoutuma ei antanut talonpojille mitään todellisia tuloksia ja myöntyi imperialismin ja feodaalisten voimien painostukseen. Valta siirtyi peijangilaiselle militaristille Juan ši-kaille ja vallankumous kärsi tappion.

⁴ Sananparsi »Oikaista, vääristää...» merkitsee, että ihmiset virheitään korjatessaan menevät liian pitkälle. Aikaisemmin tätä sananpartta käytettiin siinä mielessä, että vanhojen tottumusten puitteissa tapahtuva toiminta oli »oikeata», vanhojen kaavojen murtaminen »vääristämistä», »liiaksi taivuttamista». Mao Tse-tung tuomitsee tässä tuollaiset reformistiset ja opportunistiset teoriat. »Jotta voisi oikaista, on vääristettävä; jos et vääristä et oikaista» merkitsee tässä yhteydessä: jotta voitaisiin tehdä loppu vanhasta feodaalisesta järjestelmästä, on sovellettava joukkojen kumouksellisen toiminnan menetelmää, eikä reformistisia paikkailumenetelmiä.

⁵ Talvella 1926 ja keväällä 1927, jolloin Pohjoisen sotaretken

armeija pääsi Jangtse-joelle, ei Tšiing Kai-šekin vastavallankumouksellisuus ollut vielä riittävästi paljastunut. Talonpojat pitivät häntä vallankumouksellisena. Tilanherrat ja varakkaat talonpojat olivat häneen tyytymättömiä ja levittivät huhua, että Pohjoisen sotaretken armeija kärsii tappioita ja Tšiing Kai-šek on haavoittunut jalkaan.

Tšiing Kai-šekin vastavallankumouksellisuus paljastui täydellisesti vasta senjälkeen, kun hän huhtikuun 27 pnä 1927 pani toimeen vallankaappauksen Šanghaissa, alkoi vainota työläisiä, tukahduttaa talonpoikaisliikettä ja vainota kommunistista puoluetta. Tästä hetkestä alkaen tilanherrat ja varakkaat talonpojat alkoivat tukea Tšiing Kai-šekia.

⁶ Kuantungin maakunta oli vallankumouksen ensimmäinen tukialue ensimmäisen vallankumouksellisen kansalaissodan kaudella.

⁷ Vu Pei-fu — Peijangin militaristikoplan tunnettu edustaja. Sa-
moin kuin Tsao Kun, joka v. 1923 lahjontaa käyttäen pääsi presidentiksi, Vu Pei-fu kuului tšililäiseen militaristikoplaan. Hän nosti Tsao Kumia tämän koplan johtajaksi. Aikalaiset antoivat heille yhteisen nimen »Tsao Vu». Tuotettuaan v. 1920 tappion Anhuein militaristikoplaan kuuluneelle Tuan Tši-šuille Vu Pei-fu pääsi johtoasemaan Peijangin militaristien hallituksessa, toimien englantilais-amerikkalaisen imperialismin asiamiehenä. Helmikuun 7 pnä 1923 hän pani toimeen verilöylyn Pekingin—Hankoun rautatien lakossa olleiden työläisten keskuudessa. Vuonna 1924 hän kärsi tappion Tšilin—Mukdenin sisällissodassa Tšang Tso-liniä vastaan ja menetti valtansa Pekingissä. Vuonna 1926 hän astui japanilaisten ja englantilaisten imperialistien painostuksesta jälleen näyttämölle liit-
toutuen Tšang Tso-linin kanssa. Vu Pei-fu oli ensimmäinen vihollinen, jonka Pohjoisen sotaretken armeija löi lähdettyään liikkeelle Kuantungin maakunnasta v. 1926.

⁸ Kolme kansan periaatetta — pääperiaatteet Sun Jat-senin Kiinan porvarillis-demokraattiselle vallankumoukselle esittämässä ohjelmassa: kansallismielisyys, kansanvalta ja kansan menestys. Vuonna 1924 laatimassaan »Kuomintangin ensimmäisen yleiskiinalaisen edustajakokouksen manifestissa» Sun Jat-sen antoi näille periaatteille uuden tulkinnan selittäen, että kansallismielisyys merkitsee taistelua imperialismia vastaan. Samalla hän katsoi välttämättömäksi tukea aktiivisesti työläisten ja talonpoikien liikettä. Näin ollen kolme vanhaa kansan periaatetta muuttui kolmeksi uudeksi kansan periaateeksi, jotka ilmaisevat kolmea poliittista peruslinjaa — liittoa Venäjän kanssa, liittoa kommunistisen puolueen kanssa sekä talonpoikien ja työläisten tukemista. Näistä periaatteista tuli Kiinan kommunistisen puolueen ja kuomintangin yhteistyön perusta ensimmäisen vallankumouksellisen kansalaissodan kaudella.

⁹ Varakkaita talonpoikia ei olisi pitänyt päästää talonpoikaisliittoihin. Vuonna 1927 talonpoikaisjoukot eivät tätä vielä tietäneet.

¹⁰ »Kurjalistoon» kuluvat maalaisproletaarit ja raiteiltaan suis-
tuneet maaseudun ainekset.

¹¹ Tässä tarkoitetaan maaseudun puoliproletaareja.

¹² Kysymys on senaikaisista kuomintangin piirikomiteoista.

¹³ Juan Tsu-ming — kueiltsoulainen militaristi, joka silloin isännöi Hunanin maakunnan länsiosassa.

¹⁴ »Tu» ja »tuan» Huanin maakunnassa merkitsevät vastaavasti aluepiiriä ja kuntaa.

¹⁵ Tilanherrojen käsissä olleet vallanelimet eivät tyytyneet vain säädetyn maanvuokran ottamiseen, vaan määräsivät vielä lisämaksun.

¹⁶ »Tutsuneiksi» nimitettiin sotilaspäälliköitä, joita hallitseva Peijangin militaristien kopla asetti jokaiseen maakuntaan. He olivat tosiasiallisia diktaattoreita maakunnassa.

¹⁷ Talonostoväen vakinaiset joukkueet olivat eräs sen ajan aseellisten järjestöjen muoto maaseudulla. Nimi »talonostoväki» johtuu siitä, että meikkin jokaisen talon oli osallistuttava nostoväkeen. Vallankumouksen tappion jälkeen v. 1927 talonostoväki joutui monin paikoin tilanherrojen käsiin ja muuttui vastavallankumoukselliseksi aseelliseksi järjestöksi.

¹⁸ Kuomintangin piirikomiteat toimivat silloin monin paikoin kuomintangin Vuhanin toimeenpanevan keskuskomitean johdolla. Monet niistä noudattivat Sun-Jat-senin kolmea poliittista linjaa ja olivat kommunistien, kuomintangin vasemmiston ja muiden vallankumouksellisten aineiden vallankumouksellisen liittoutuman elimiä.

¹⁹ Näin on sanonut Meng Tse (kiinalainen filosofi IV vuosisadalta e.m.a.a.) Se tarkoittaa, että kokenut jousimies jännittää vain joutua toisia opettaessaan, mutta ei päästä nuolta lentoon, vaikka onkin niin tekevinään. Tekijä tahtoo sanoa, että kommunistien on ensin herätettävä talonpoikien tietoisuus ja odotettava, kunnes talonpojat itse vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan hylkäävät taikauskon ja muut vahingolliset tottumukset ja ennakkoluulot, mutta ei pyrittävä siihen käskyillä ja ohjeilla.

²⁰ Tang Seng-tši — kenraali, joka Pohjoisen sotaretken aikana taisteli vallankumouksellisten puolella; Je Kai-hsin — Peijangin militaristikoplaan kuuluva kenraali, joka taisteli vallankumousta vastaan.

²¹ Sun Tsuan-fang — militaristi, joka siihen aikaan hallitsi viittä kaakkois-Kiinan maakuntaa, Sanghain työläisten kapinan kukistanut pyöveli. Pohjoisen sotaretken armeija löi hänen päävoimansa hajalle talvella 1926 Nantšangin — Kiukiangin seudulla (Kiangsin maakunta).

²² »Idän kulttuurin omintakeisuuden» teoria — taantumuksellinen oppi, jonka kannattajat pitävät kiinni Idän takapajuudesta maataloustuotannon ja feodaalisen kulttuurin säilyttämisestä ja vastustavat uudenaikaisen tieteen saavutusten soveltamista.

²³ Kts. huomautusta 15 kirjoitukseen »Kiinalaisen yhteiskunnan luokista».

²⁴ »San» (vuori), »tang» (temppele), »siang» (pyhä savu) ja »šui» (vesi) — sanoja, jotka esiintyvät eräiden vanhoihin salaseuroihin kuuluneiden lahkokuntien nimissä.

²⁵ Nantsangin kaupungin valtasi Pohjoisen sotaretken armeija marraskuussa 1926. Tšiang Kai-šek sijoitti sinne päämajansa. Kootuaan oikeisto-kuomintangilaisia ja eräitä Peijangin koplakuntaan kuuluneita militaristeja hän sopi imperialistien kanssa ja valmisteli vastavallankumouksellista salaliittoa noustakseen vallankumouksellista Vuhania vastaan. Huhtikuun 27 pnä hän pani Šanghaissa toimeen vastavallankumouksellisen kaappauksen ja petti vallankumouksen.

²⁶ Tšang Tšing-tšiang — eräs oikeisto-kuomintangilaisten johtomiestä ja Tšiang Kai-šekin pääneuvonantaja.

²⁷ Liu Jo-tši — »Tsoše«-seuran, silloin Hunanin maakunnassa toimineen tärkeimmän kommunisminvastaisen järjestön johtomies.

²⁸ Liu Hsiangin teoksessa »Hsin Hsu«, joka on kirjoitettu Hanin hallitsijasuvun aikana, on kertomus lohikäärmeihin mieltyneestä Je-Kungista:

»Je-kung piti lohikäärmeistä: hänen aseensa, työkalunsa ja talonsa koristeleikkaukset — kaikki oli tehty lohikäärmeiden näköisiksi. Oikea lohikäärme sai tietää tämän, laskeutui alas taivaasta ja katsoi akkunasta läpi Je-Kungia, pistäen häntänsä ovesta sisään. Lohikäärmeen nähdessään Je-Kung heitti kaiken ja lähti karkuun kauhusta suunniltaan, maailma musteni hänen silmissään. Osoittautui että Je-Kung ei ollutkaan mielistynyt lohikäärmeihin, vaan kaikkeen sellaiseen, mikä muistutti lohikäärmeitä».

Mao Tse-tung vertaa tässä Je-Kungia tšiangkaišekiläisiin, jotka jaarittelivat vallankumouksesta, mutta todellisuudessa pelkäsivät vallankumousta, vastustivat sitä.

TOISEN VALLANKUMOUKSELLISEN
KANSALAISSODAN KAUSI

MIKSI PUNAINEN VALTA ON KIINASSA MAHDOLLINEN?

(5. lokakuuta 1928)

Mao Tse-tungin kirjoittamasta Hunanin ja Kiangsin Raja-alueen toisen puoluekonferenssin päätöslauselmasta. Tämä päätöslauselma oli otsikoitu: »Raja-alueen puoluejärjestöjen poliittiset kysymykset ja tehtävät».

1. Valtiollinen tilanne maassa

Nykyinen uusien, kuomintangilaisten militaristien valta on entiseen tapaan comprador-porvariston valtaa kaupungeissa sekä tuhaoiden ja lesenien valtaa maaseudulla. Ulkopoliitikassa se merkitsee antautumista imperialisteille, sisäpolitiikassa vanhojen militaristien vaihtamista uusiin sekä työläisten ja talonpoikien taloudellisen riiston ja valtiollisen sorron jatkuvaa tehostumista. Compradorit, tuhaot ja lesenit kaappasivat puolitiessä käsiinsä Kuantungissa alkaneen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johdon ja käänsivät sen heti vastavallankumouksen raitelle. Kiinan työläiset ja talonpojat, tavallinen kansa kokonaisuudessaan, jopa porvaristokin¹ saa entiseen tapaan kokea vastavallankumouksellisen valtakomennon sortoa, saavuttamatta vähäisimmässäkään määrässä valtiollista ja taloudellista vapautta.

Pekingin ja Tientsinin valtaamiseen saakka vallitsi neljän uuden kuomintangilaisen militaristikoplan — kuangsilaiden, Tšiing Kai-šekin, Feng Ju-hsiangin ja Jen Hsi-šanin² välillä väliaikainen liitto Tšang Tso-linia vastaan³. Pekingin ja Tientsinin valtaamisen jälkeen heidän liittonsa hajosi heti, ja näiden neljän koplakunnan kesken alkoi ankara taistelu, onpa syytymässä sotakin Tšiing Kai-šekin ja kuangsilaiden koplakunnan välillä. Ristiriidat ja taistelu erilaisten militaristikoplakuntien välillä Kiinassa heijastelee imperialististen valtioiden välisiä ristiriitoja ja taistelua. Tästä johtuu, että niin kauan kuin Kiina on jakautuneena eri maiden imperialistien välisen taistelun vuoksi, ei yhteisymmärrys militarististen koplakuntien välillä ole mitenkään mahdollinen ja kaikenlaiset kompromissit niiden välillä tulevat olemaan vain väliaikaisia. Nyt saavutettu väliaikainen kompromissi uhkaa päättyä uuteen ja vieläkin suurempaan sotaan.

Porvarillis-demokraattinen vallankumous on Kiinalle aivan välttämätön, ja se voidaan toteuttaa vain proletariaatin johdolla. Kun proletariaatti ei osoittanut päättäväisyyttä johtoasemansa toteuttamisessa, kaappasivat compradorit, tuhaot ja lesenet vuosina 1926—1927 Kuantungin maakunnasta Jangtsejoen varsille levinneen vallankumouksen johdon, ja vallankumouksen tilalle tuli vastavallankumous. Porvarillis-demokraattinen vallankumous kärsi väliaikaisen tappion. Tämä tappio oli kova isku Kiinan proletariaatille ja talonpoikaistolle. Se oli isku myös kiinalaiselle porvaristolle (mutta ei compradorille, tuhaoilta eikä leseneille). Viime kuukausien kuluessa on etelä- ja pohjois-Kiinassa kuitenkin kommunistisen puolueen johdolla puhjennut järjestettyjä työläisten lakkoja kaupungeissa ja talonpoikien kapinoita kylissä. Militaristien armeijoiden sotilaiden keskuudessa on nälän vuoksi syntymässä vakavia levottomuuksia. Vang Tšing-vein ja Tšen Kung-Pon ryhmäkunnan kannustama porvaristo kehittää samanaikaisesti laajaa liikettä

uudistusten puolesta ⁴ rannikkoseuduilla ja Jangtse-joen var-
silla. Tämän liikkeen kehitys on uusi ilmiö.

Kominternin ja Kiinan Kommunistisen puolueen Keskusko-
mitean suuntaviivoja vastaavasti demokraattisen vallankumouk-
sen sisältönä Kiinassa on imperialismin ja sen välikappaleen
— militaristien — vallan kukistaminen, kansallisen vallanku-
mouksen suorittaminen ja agraarivallankumous, joka tekee lo-
pun tuhaoiden ja lesienien harjoittamasta talonpoikaiston feo-
daalisesta riistosta. Tällainen vallankumousliike alkoi käytän-
nössä laajentua päivä päivältä vuoden 1928 toukokuussa Tsi-
nanissa sattuneiden veristen tapahtumien jälkeen ⁵.

2. Punaisen vallan synnyn ja olemassa- olon syyt Kiinassa

Sellainen ilmiö, että maassa on yksi tai useampi punaisen
vallan alue, joka on kaikilta tahoilta valkoisen vallan hallit-
seman maa-alueen ympäröimä, on maailmanhistoriassa ennen-
näkemätön. Sellaisen epätavallisen ilmiön syntyyn tarvitaan
erikoisia syitä, ja se voi säilyä ja kehittyä vain vastaavien olo-
suhteiden vallitessa.

1. Se ei voi syntyä ainoassakaan imperialistisessa valtiossa
eikä ainoassakaan jonkun imperialistivallan suoranaisessa val-
lanalaisuudessa olevassa siirtomaassa ⁷. Se voi syntyä vain
toisen epätavallisen ilmiön — valkoisen vallan eri ryhmittyy-
mien välisen sodan — seuralaisena. Puolisiirtomaan ase-
massa olevan Kiinan erikoisuuksia ovat tasavallan olemassa-
olon ensimmäisestä vuodesta * alkaen keskeytymättä käydyt
sodat imperialistien ja compradorien, tuhaoiden ja lesienien tu-
kemien erilaisten uusien ja vanhojen militaristikoplien välillä.
Sellaista ilmiötä emme havaitse maailman ainoassakaan impe-

* Vuosi 1912.

rialistisessa valtiossa, emme liioin yhdessäkään imperialismiin välittömässä vallassa olevassa siirtomaassa. Se on havaittavissa vain Kiinan tapaisessa, imperialismiin välillisen herruuden alaisessa maassa. Tämä ilmiö on syntynyt kahdesta syystä: ensiksikin maan pirstoutuneisuudesta toisistaan eristyneihin maatalousalueihin (meillä ei ole koko maata käsittävää yhteenäistä kapitalistista taloutta) ja toiseksi imperialistisesta hajotus- ja riistopolitiikasta, joka jakaa Kiinan vaikutuspiireihin. Pitkäaikainen riita ja sodat valkoisen vallan leirissä ovat luoneet olosuhteet, joissa yksi tai useampi kommunistisen puolueen johtama pienehkö punainen alue voi syntyä ja kestää, vaikka se onkin kaikilta tahoilta valkoisen valta-alueen ympäröimä. Erillinen alue Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajaseudulla on eräs monista sellaisista pienehköistä alueista. Eräät toverit alkavat vaikeina ja vaarallisina hetkinä usein epäillä sellaisen punaisen vallan olemassaolon mahdollisuutta ja vaikeutuvat epätoivoon. Tämä johtuu siitä, että he eivät ole osanneet löytää oikeata selitystä tämän punaisen vallan synnyn ja olemassaolon syihin. Kun tekee itselleen selväksi, että riitaisuudet ja sodat valkoisen vallan leirissä Kiinassa ovat kroonillista laatua, ei punaisen vallan synnyn, olemassaolon ja jatkuvan kehityksen mahdollisuus aiheuta mitään epäilyksiä.

2. Punainen valta Kiinassa ei synny ensi sijassa eikä voi pysyä kauan pystyssä niillä alueilla, jotka eivät ole kokeneet demokraattisen vallankumouksen vaikutusta, esimerkiksi Setšuanin, Kueitšoun, Junnanin tai pohjoisissa maakunnissa, vaan se syntyy ja pysyy ennen kaikkea siellä missä vuosina 1926—1927 porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kestäessä tapahtui voimakasta työläis-, talonpoikais- ja sotilasjoukkojen nousua, kuten esimerkiksi Hunanin, Kuantungin, Hupen, Kiangsin ym. maakunnissa. Näiden maakuntien monilla seuduilla oli aikoinaan laaja ammatillisten järjestöjen ja talonpoikaisliittojen verkosto, kehitettiin laajaa työläisten ja

talonpoikien poliittista ja taloudellista taistelua tilanherroja, tuhaoita, leseneitä ja porvaristoa vastaan⁸. Tämän vuoksi Kantonissa syntynyt kansanvalta kesti kolme päivää, mutta Kuangtungin maakunnan Haifengin ja Lufengin piirikunnissa, Hunanin maakunnan itä- ja eteläseuduilla, Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajamailla ja Hupen maakunnan Huanganin piirikunnassa ovat talonpoikien perustamat vallankumoukselliset tukialueet säilyneet. Mitä Punaiseen armeijaan tulee, niin se on lähtöisin kansallis-vallankumouksellisesta armeijasta, joka oli saanut poliittista koulutusta demokraattisessa hengessä ja ollut työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vaikutuksen alaisena. Sellaiset sotajoukot kuin Jen Hsi-šanin ja Tšang Tso-linin armeijat, jotka eivät ole lainkaan saaneet mainitunlaista kansanvaltaisessa hengessä tapahtunutta kasvatusta eivätkä tunteet työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vaikutusta, eivät nykyään pysty lainkaan antamaan ihmismateriaalia Punaisen armeijan joukko-osastoja muodostettaessa.

3. Kysymyksen, voiko kansanjoukkojen valta säilyä pienehköillä alueilla pitkän ajan, ratkaisu riippuu siitä, kehittyykö vallankumouksellinen tilanne koko maassa. Vallankumouksellisen tilanteen kehittyessä koko maassa ei pienehköjen punaisten alueiden olemassaolon mahdollisuus herätä epäilyjä. Ne muodostuvat päinvastoin erääksi niistä monista voimista, jotka takaavat vallanoton koko maassa. Jos sitävastoin vallankumouksellinen tilanne ei kehity koko maassa, vaan tulee verraten pitkäaikainen pysähdystila, niin pienehköjen punaisten alueiden olemassaolo käy mahdottomaksi. Nykyisin, jolloin riittäisyydet ja sodat compradorien, tuhaoiden ja lesenien leirissä samoinkuin kansainvälisen porvaristonkin leirissä jatkuvat, kehittyi Kiinassa vallankumouksellinen tilanne edelleenkin. Tämän vuoksi ei pienehköjen punaisten alueiden pitkäaikainen olemassaolo herätä epäilyjä. Ne tulevat päinvastoin laajenemaan,

ne tuovat vähitellen lähemmäksi sen päivän, jolloin me otamme vallan koko maassa.

4. Voimakkaan säännöllisen Punaisen armeijan olemassaolo on punaisen vallan säilymisen välttämätön ehto. Pelkillä Punaisen kaartin⁹ paikallisilla joukoilla, ilman säännöllistä Punaista armeijaa, voidaan suoriutua vain tilanherrojen talojoukkueista, mutta ei säännöllisestä valkoisesta sotaväestä. Siinäkin tapauksessa, että työläis- ja talonpoikaisjoukot ovat aktiivisia, mutta ei ole riittävän voimakkaita säännöllisiä asevoimia, on mahdotonta perustaa vallankumouksellisia tukialueita ja sitäkin mahdottomampaa turvata niiden pitkäaikainen olemassaolo ja jatkuva kehitys. Tämänvuoksi on ajatus vallankumouksellisten tukialueiden perustamisesta ja niiden varmistamisesta työläisten ja talonpoikien asevoimilla erittäin tärkeä, ja tämä ajatus on kaikkien kommunistien ja kaikkien vallankumouksellisilla tukialueilla olevien työläis- ja talonpoikaisjoukkojen omaksuttava.

5. Punaisen vallan pitkäaikaisen olemassaolon ja kehittymisen mahdollisuus riippuu, paitsi jo mainituista ehdoista, vielä eräästä tärkeästä ehdosta: on välttämätöntä, että kommunistisen puolueen järjestö on voimakas ja sen politiikka oikea.

3. Vallankumouksellisen tukialueen perustaminen Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajamaille ja elokuun tappio

Riitaisuudet ja sodat militaristien välillä ovat johtaneet valkoisen vallan heikentymiseen. Tämä teki mahdolliseksi punaisen vallan syntyminen pienehköillä alueilla ja tarjosi siihen suotuisat hetket. Mutta militaristien välisissä sodissa on kes-

keytyksiäkin. Joka kerta, kun valkoinen valta jossakin maakunnassa tai joissakin maakunnissa tilapäisesti vakautuu, yhtyvät tämän maakunnan tai näiden maakuntien hallitsevat luokat varmasti ja heittävät kaikki voimansa punaisen vallan tuhoamiseen. Ja siellä missä ei vielä ole kaikkia välttämättömiä edellytyksiä punaisen vallan perustamiselle ja varmistamiselle, muodostuu vaara, että vihollinen kukistaa sen. Juuri tästä syystä punainen valta, joka olisi syntynyt suotuisina hetkinä tämän vuoden huhtikuuhun mennessä Kantonissa, Haifengissä ja Lufengissä, Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajaseudulla, Hunanin maakunnan eteläosassa, Lilingin ja Huangnin piirikunnissa, tuhottiin valkoisen vallan voimin. Vallankumouksellisen tukialueen muodostaminen Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajamailla huhtikuun jälkeen tapahtui hallitsevien luokkien väliaikaisesti vakaantuessa etelässä. Hunanin ja Kiangsin maakunnista lähetettyihin »rankaisuretkikuntiin» kuului tavallisesti vähintään 8—9 rykmenttiä, toisinaan 18 rykmenttiä. Mutta meidän asevoimamme, joihin ei kuulunut neljääkään rykmenttiä, taistelivat vihollisia vastaan 4 kuukauden ajan, laajentaen päivästä päivään tukialuetta, syventäen agraarivallankumousta, laajentaen kansanjoukkojen vallan järjestöä, lisäten Punaisen armeijan ja Punaisen kaartin miesvahvuutta. Kaikki tämä oli tulosta puoluejärjestöjen (paikallisten ja armeijain järjestöjen) oikeasta politiikasta Hunanin —Kiangsin raja-alueella. Erikoisen puoluekomitean ja armeijan puoluekomitean politiikkaan sisältyi silloin: päättävä taistelu vihollisia vastaan; vallanelinten perustaminen Losiaošanin vuorijonon keskiosassa¹⁰; taistelu paniikkimielialoja vastaan; agraarivallankumouksen syventäminen vallankumouksellisella tukialueella; armeijan puoluejärjestöjen apu paikallisille puoluejärjestöille näiden kasvun edistämiseksi; säännöllisen sotaväen apu paikallisten asevoimien kehittämisessä; Punaisen armeijan joukko-osastojen asevoimien kehittäminen iskujen an-

tamiseksi hyökkäävälle viholliselle sopivalla hetkellä; taistelu sotaväen voimien pirstoutuneisuutta vastaan, jotta vihollinen ei voisi lyödä niitä vähin erin; aaltomaisen etenemistaktiikan soveltaminen tukialueen laajentamiseksi; taistelu harkitsematonta huimapäistä hyökkäystaktiikkaa vastaan jne. Vain nämä oikeat taktilliset ohjeet yhdessä taistelulle otollisten maastosuhteiden ja Hunanin ja Kiangsin maakunnista hyökänneiden vastustajan joukkojen heikon yhteistoiminnan kanssa tuottivat meille neljän kuukauden kestäessä — huhtikuusta heinäkuuhun — monia sotilaallisia voittoja. Vaikka vastustajalla oli moninkertainen ylivoima, se ei pystynyt tuhoamaan vallankumouksellista tukialuetta eikä edes estämään sen laajenemista, ja tämän tukialueen vaikutus Hunanin ja Kiangsin maakuntiin kasvoi päivä päivältä. Elokuun tappion ainoa syy oli se, että osa tovereita ei ymmärtänyt, että siihen aikaan valitsi hallitsevien luokkien leirissä väliaikainen vakaantumisen, vaan sovelsi strategiaa, jota on sovellettava poliittisen hajaannuksen vallitessa hallitsevien luokkien leirissä, ja ryhtyi uhkarohkeaan hyökkäykseen keskittämättömin voimin. Se johti tappioon sekä raja-alueella että Hunanin maakunnan eteläosassa. Puolueen Hunanin maakuntakomitean edustaja toveri Tu Hsiu-tšing, joka ei tutustunut silloin vallinneeseen tilanteeseen eikä piitannut puolueen erikoiskomitean, armeijakomitean eikä Jungsinin piirikuntakomitean yhteisen istunnon päätöksestä, ei halunnut kuullakaan mistään muusta kuin Hunanin maakuntakomitean antaman ohjeen kirjaimellisesta täyttämisestä, antautuen taistelua välttämään ja kotiseuduilleen palaamaan pyrkineen Punaisen armeijan 29. rykmentin mielialojen johdettavaksi. Se oli mitä karkein virhe. Tappion aiheuttama vaarallinen tilanne saatiin korjatuksi vasta toimenpiteillä, joihin puolueen erikoiskomitea ja armeijakomitea ryhtyivät syyskuun jälkeen tehdyn virheen oikaisemiseksi.

4. Hunanin — Kiangsin vallankumouksellisen tukialueen merkitys Hunanin, Hupen ja Kiangsin maakunnille

Hunanin — Kiangsin raja-alueen luominen Ningkangissa olevine keskuksineen ja sen varmistaminen työläisten ja talonpoikien asevoimin ei ole suinkaan tärkeä vain muutamille rajapiirikunnille. Tällä tosiasialla on valtavan suuri merkitys Hunanin, Hupen ja Kiangsin maakuntien työläisten ja talonpoikien kapinan kehittymiselle vallan ottamiseksi näissä kolmessa maakunnassa. On levitettävä raja-alueen agraarivallankumouksen ja kansan vallan vaikutusta Hunanin ja Kiangsin maakuntien pohjoisille seuduille, myös Hupen maakuntaan, lisättävä jatkuvasti Punaisen armeijan miesvahvuutta ja parannettava sitä laadullisesti taisteluiden kestäessä, jotta se voisi täyttää tehtävänsä lähestyvässä yleisessä kapinaannousussa noissa kolmessa maakunnassa. On lisättävä paikallisten asevoimien miesvahvuutta ja parannettava niiden laatua piirikunnissa — Punaista kaartia sekä työläisten ja talonpoikien kapinallisia joukkoja, jotta ne pystyisivät nykyisin taistelemaan tilanherrojen talojoukkueita ja pieniä sotaväenosastoja vastaan ja tulevaisuudessa suojelemaan valtaa raja-alueella. On aste asteelta vähennettävä paikallisten kaadereiden riippuvaisuutta Punaisen armeijan työntekijöistä, jotta nämä kaaderit voisivat toimia aivan itsenäisesti, jotta ne itse suorittaisivat raja-alueella tehtävän työn ja myöhemmin voisivat täydentää Punaisen armeijan kaadereita ja luovuttaa työntekijöitä vallankumouksellisen tukialueen uusille seuduille. Sellaisia ovat raja-alueen puoluejärjestön tärkeimmät tehtävät kapinaliikkeen kehittämisessä Hunanin, Hupen ja Kiangsin maakunnissa.

5. Taloudellinen kysymys

Oltaessa joka puolelta valkoisten voimien saartamina on välttämättömyystarvikkeiden ja käteisrahan puuttuminen muodostunut mitä vaikeimmaksi ongelmaksi niin armeijassa kuin väestönkin keskuudessa. Sellaisten välttämättömyystarvikkeiden kuin suolan, kankaiden ja lääkkeiden alituinen puute ja huomattava hintojen kallistuminen punaisen vallan Raja-alueella ovat vihollisen toimeenpaneman saarron johdosta viimeksi kuluneen vuoden aikana johtaneet siihen, että työläis- ja talonpoikaisjoukkojen sekä pikkuporvariston¹¹ toimeentulo samoin kuin Punaisen armeijan toimeentulo vaikeutuu joskus äärimilleen. Punaisen armeijan täytyy käydä taisteluja ja samanaikaisesti hankkia itselleen elintarvikkeita. Varoja ei riitä edes siihen, että voitaisiin antaa sotilaille päivittäin 5 feniä särvinaineita varten riisin lisäksi. Ravinto on riittämätön ja armeijassa on paljon sairaita. Varsinkin sairaaloissa olevat sotilaat joutuvat kärsimään. Nämä vaikeudet ovat tietenkin väistämättömiä siihen saakka, kunnes olemme ottaneet vallan koko maassa, mutta on aivan välttämätöntä pyrkiä mahdollisuuksien mukaan voittamaan ne ja parantamaan elinehtoja, erityisesti parantamaan Punaisen armeijan huoltoa niin paljon kuin se on suinkin mahdollista. Jos raja-alueen puoluejärjestö ei löydä talouskysymykseen sopivaa ratkaisua ja jos vihollisvoimien vakaantumisen kausi kestää suhteellisen kauan, niin tämän alueen varmistamisessa tullaan kohtaamaan hyvin suuria vaikeuksia. Jokaisen kommunistin on keskitettävä todenteolla koko huomionsa talouskysymyksen oikeaan ratkaisuun.

6. Kysymys sotilaallisista tukialueista

Raja-alueen puoluejärjestöllä on vielä eräs tehtävä: sotilaallisten tukialueiden lujittaminen Vutsingin¹² ja Kiulungin seu-

duilla. Vutsingin vuoristoalue Jungsinin, Linghsianin, Ningkangin ja Suitšuanin piirikuntien yhtymäkohdassa, samoin Kiulungin vuoristoalue Jungsinin, Ningkangin, Tšalingin ja Lienhuan piirikuntien rajoilla ovat suurenmoista maastoa, varsinkin Vutsing, missä seutu on hyvin vaikeakulkuista ja missä kansanjoukkojen kannatus armeijalle on taattu. Ne eivät ole vain tärkeitä sotilaallisia tukikohtia nykyisin, raja-alueen ollessa kysymyksessä, vaan ne ovat tärkeitä sotilaallisia tukialueita tulevaisuudessakin, jolloin kapinaliike pääsee vauhtiin kolmessa maakunnassa — Hunanissa, Hupessa ja Kiangsissa. Näiden tukikohtien lujittamiseksi on välttämätöntä: 1) rakentaa luotettavia puolustuslaitteita; 2) hankkia riittävä määrä elintarvikkeita ja 3) perustaa hyvin huollettu sairaala Punaista armeijaa varten.

Raja-alueen puoluejärjestön on ponnistettava kaikki voimansa näiden kolmen tehtävän ratkaisemiseen.

Huomautuksia

¹ Mao Tse-tung tarkoittaa tässä kansallista porvaristoa. Kansallisen porvariston ja suurporvariston, comprador-porvariston, välistä eroa on hän selvittänyt kirjoituksissaan »Japanilaista imperialismia vastaan käytävän taistelun taktiikasta» (joulukuu 1935) ja »Kiinan vallankumous ja Kiinan kommunistinen puolue» (joulukuu 1939).

² Tšiang Kai-šekin, Kuangsin militaristien (joita Li Tsung-šen ja Pai Tšung-hsi johtivat), Feng Jui-hsiangin ja šansilaisen militaristin Jen Hsi-šanin koptat kävivät yhdessä sotaa Tšang Tso-linia vastaan ja valtasivat kesäkuussa 1928 Pekingin ja Tientsinin.

³ Tšang Tso-lin — Fengtienin (mukdenilaisen) militaristikoplan päämies, oli japanilaisten imperialistien kuuliainen välikappale. Vu Pei-fun kärsittyä tappion toisessa Fengtienin ja Tšilin militaristien välillä käydyssä sodassa (v. 1924) Tšang Tso-linista tuli pohjois-Kiinan mahtavin militaristi. Vuonna 1926 hän valtasi Pekingin liitossa Vu Pei-fun kanssa. Kesäkuussa 1928 hänen oli pakko luopua Pekingistä. Hän lähti takaisin koilliseen päin, mutta sai matkalla surmansa junassaan, joka räjäytettiin japanilaisten imperialistien toimesta.

4 Japanilaisten vallattua 3 p:nä toukokuuta 1928 Tsinanin kaupungin, Tšiang Kai-šek alkoi häpeämättömästi sopuilla japanilaisien kanssa. Silloin osa kansallista porvaristoa, joka oli tukenut vuoden 1927 vastavallankumouksellista kaappausta, nousi vähitellen oppositioon Tšiang Kai-šekin valtaa vastaan, omia etujaan tavoitellen. Tässä seurassa hääri poliittisten keinottelijain Vang Tšing-vein, Tšen Kung-pon ym. vastavallankumouksellinen ryhmäkunta, joka perusti kuomintangin keskuuteen »uuden järjestyksen» koplan.

5 Vuonna 1928 Tšiang Kai-šek lähti englantilais-amerikkalaisten imperialistien tukemana pohjois-Kiinaan antaakseen iskun Tšang Tso-linille. Yrittäen estää englantilais-amerikkalaisen vaikutuksen leviämistä pohjois-Kiinaan japanilaiset valtasivat Šantungin maakunnan pääkaupungin Tsinanin ja katkaisivat Tientsinin—Pukoun radan. Toukokuun 3 p:nä japanilaiset panivat Tsinanissa toimeen hirvittävän verilöylyn.

6 Punainen valta Kiinassa oli järjestömuodoltaan lähellä neuvostovaltaa. Kiinan vallankumouksen kärsittyä tappion v. 1927, jolloin tapahtui monin paikoin kansanjoukkojen vallankumouksellisia kapinoita Kiinan Kommunistisen puolueen ja Mao Tse-tungin johdolla, sai kansanjoukkojen valta niiden valitsemien edustajien kokousten muodon. Mutta vallankumouksen nykyisessä vaiheessa tämä valta on luonteeltaan kansan demokraattista diktatuuria, joka suorittaa imperialismin- ja feodalisminvastaista uudemmokraattista vallankumousta proletariaatin johdolla. Tässä se eroaa Neuvostoliiton valtiiovallasta, joka on luonteeltaan proletariaatin diktatuuria.

7 Toisen maailmansodan aikana joutuivat useat Kaukoidän maat, jotka aikaisemmin olivat olleet englantilaisen, amerikkalaisen, ranskalaisen ja hollantilaisen imperialismin vallassa, japanilaisten imperialistien haltuun. Näiden maiden työläiset, talonpojat, kaupunkien pikkuporvaristo ja osa kansallista porvaristoa järjestivät, käyttäen hyväkseen mainittujen imperialistivaltojen ja japanilaisen imperialismin välisiä ristiriitoja, kommunististen puolueiden johdolla laajan yhteisen taistelurintaman, perustivat japanilaisvastaisia tukialueita ja kävivät sitkeästi sissisotaa japanilaisia vastaan. Tämä oli alkua toisen maailmansodan edellä vallinneen tilanteen muuttumiselle. Sodan päättyessä japanilaiset imperialistit karkoitettiin noista siirtomaista, mutta amerikkalaiset, englantilaiset, ranskalaiset ja hollantilaiset imperialistit pyrkivät säilyttämään niissä entisen siirtomaaherruutensa. Siirtomaiden kansat loivat kuitenkin japanilaisvastaisen sodan kestäessä melkoiset asevoimat eivätkä halua elää vanhaan tapaan. Neuvostoliiton voiman lujittuminen, imperialistivaltojen, paitsi USA:n, luhistuminen tai heikentyminen sodassa sekä Kiinan vallankumouksen voitto, joka johti imperialististen rintaman murtumiseen Kiinassa, on pahasti järkyttänyt imperialistista maailmanjärjestelmää. Idän siirtomaakansoille, ainakin erälle niistä, on näin ollen käynyt mahdolliseksi säilyttää melkein samoin kuin Kiinassakin pitkän ajan kuluessa suurempia tai pienempiä vallankumouksellisia tukialueita ja valta, käydä sitkeästi pitkäaikaista vallankumoussotaa, ympäröidä kau-

punkeja kapinaannousseella maaseudulla ja siirtyä vähitellen kaupunkien valtaamiseen ja täydellisen voiton saavuttamiseen. Tämä uusi tilanne aiheuttaa muutoksen Mao Tse-tungin vuonna 1928 tekemään arvioon vallankumouksellisen vallan mahdollisuudesta imperialistien suoranaisen herruuden alaisissa siirtomaissa.

⁸ Tarkoitetaan niitä vastaiskuja, joita kommunistisen puolueen johtamat kansanjoukot antoivat monin paikoin vastavallankumouksellisille voimille v. 1927 tapahtuneen Tšiing Kai-šekin petoksen ja sitä seuranneen Vang Tšiing-vein petoksen jälkeisenä aikana. Joulukuun 11 p:nä 1927 työläiset ja vallankumoukselliset sotilaat nousivat kapinaan Kantonissa, ottivat vallan kansalle ja kävivät ankaria taisteluja imperialistien välittömästi tukemia vastavallankumouksellisia sotavoimia vastaan. Tämä kansannousu kärsi kuitenkin tappion vastustajan suuren ylivoiman vuoksi. Jo vuosina 1923—1925 olivat Haifengin ja Lufengin piirikuntien talonpojat Kuangtungin maakunnan itäosan rannikkoalueella kehittäneet kommunisti Peng Pain johdolla laajan liikkeen, joka antoi Kantonin kansallis-vallankumoukselliselle armeijalle varsin oleellista apua sen kahdessa sotaretessä Tšen Tšiung-mingin vastavallankumouksellista koplaa vastaan. Huhtikuun 12 p:nä 1927 tapahtuneen Tšiing Kai-šekin vallankaappauksen jälkeen näiden alueiden talonpojat nousivat kolmasti kapinaan — huhtikuussa, syyskuussa ja lokakuussa — ja perustivat Haifengin ja Lufengin piirikuntiin vallankumouksellisen vallan, joka piti puoliaan v. 1928 huhtikuuhun saakka. Syyskuussa 1927 kapinaan nousseet Hunanin maakunnan sisäosan talonpojat valtasivat Liujangin, Pinkiangin, Lilingin ja Tšutšoun piirikunnat käsittävän alueen. Samaan aikaan nousivat useat kymmenentuhannet talonpojat kapinaan Siaokanin, Matšengin ja Huaniganin piirikunnissa Hupen maakunnan koillisosassa ja pitivät Huaniganin piirikuntakeskusta hallussaan yli 30 päivää. Hunanin maakunnan eteläosassa kapinaan nousseet Itšangin, Tšentšoun, Leijangin, Junghingin ja Tsehingin piirikuntien talonpojat perustivat tamikuussa 1928 vallankumouksellisen vallan, joka kesti kolme kuukautta.

⁹ Punainen kaarti — kansan asevoimia vallankumouksellisilla tukialueilla. Punakaartilaiset suorittivat palvelusta taloudessa tekemänsä työn ohella.

¹⁰ Losiaošan — suuri vuorijono Kiangsin ja Hunanin maakuntien rajalla. Sen keskeisen osan muodostavat Tšingkaņšan-vuoret.

¹¹ Pikkuporvaristolla tarkoitetaan paitsi talonpoikaistoa myös käsityöläisiä, pikkukauppiaita, vapaiden ammattien harjoittajia ja pikkuporvaristosta lähtöisin olevan sivistyneistön edustajia.

¹² Vutsingin — Tšingkaņšanin vuoristoseudulla tarkoitetaan Tatsingin — Siaotsingin — Santsingin — Tšungtsingin — Sitsingin aluetta.

TALOUSPOLITIIKKAMME

(23. tammikuuta 1934)

Mao Tse-tungin selostus tammikuussa 1934 Suikinissa Kiangsin maakunnassa pidetyssä työväen ja talonpoikien edustajien II kongressissa.

Vain julkeat kuomintangilaiset militaristit, jotka hallitsemallaan alueella ovat syösseet kansan kurjuuteen ja näännytäneet talouden, saattavat levittää parjaavia väitteitä punaisilla alueilla muka vallitsevasta täydellisestä rappioutilasta. Imperialistit ja kuomintang asettavat tehtäväkseen punaisten alueiden hävittämisen, vapautensa saavuttaneiden monimiljoonaiden työläis- ja talonpoikaisjoukkojen hyvinvoinnin tuhoamisen. Siksi he eivät ole vain perustaneet asevoimia sotilaallisten »marssien» järjestämiseksi, vaan harjoittavat myös säälimättömyyttä taloudellisen saarron politiikkaa. Johtaessamme laajoja kansanjoukkoja ja Punaista armeijaa me olemme lyöneet hajalle monia vastustajan »marsseja» ja teemme lisäksi taloudellisessa rakennustyössä kaiken mikä on mahdollista ja välttämättömää saattaaksemme häpeään kavalat suunnitelmat, jotka tähtäävät meidän kuristamiseemme taloudellisella saarrolla. Tähän suuntaan kulkiessamme me saavutamme menestyksen toisensa jälkeen.

Meidän talouspolitiikkamme periaatteet ovat seuraavanlaiset: On tehtävä kaikki mahdollinen ja välttämätön taloudellisen

rakennustyön alalla; on pantava liikkeelle taloudelliset voimavarat rintaman huoltamiseksi ja samalla kansanjoukkojen elin-
ehtojen parantamiseksi mahdollisimman suuressa määrässä; lujitettava työläisten ja talonpoikien taloudellista liittoyhteyttä; pyrittävä saavuttamaan kansantalouden valtionsektorin johtoasema yksityissektorin suhteen ja luomaan edellytykset sosialismiin siirtymiselle tulevaisuudessa.

Taloudellisen rakennustyömme keskeisiä kysymyksiä ovat maataloustuotannon kehittäminen, teollisuustuotannon kehittäminen, ulkomaankaupan ja osuustoiminnan kehittäminen.

Punaisten alueiden maatalous on nykyisin epäilemättä noususuunnassa. Maataloustuotannon lisäys Kiangsin maakunnan eteläosassa ja Fukienin maakunnan länsiosassa oli vuonna 1933 15 % vuoteen 1932 verraten ja Fukienin — Tšekiangin — Kiangsin raja-alueella 20 %. Ensimmäisten 1—2 vuoden kestäessä punaisten alueiden perustamisen jälkeen havaittiin usein tiettyä maataloustuotannon laskua¹. Mutta maanjaon jälkeen, kun talonpoikien oikeudet maahan oli selvästi määritelty ja me ryhdyimme kannustamaan tuotannon laajentamista, talonpoikien työllistös kasvoi ja tuotanto alkoi kohota entiselleen. Nykyisin on maataloustuotannon sodanedellinen taso eräillä alueilla saavutettu ja ohitettu. Eräillä seuduilla on vallankumoustaistelujen aikana viljelemättä jääneet maat otettu jälleen viljelykseen ja lisäksi raivattu uusia maita. Monilla paikkakunnilla on työvoiman käytön järjestelyä varten perustettu keskinäisiä työapuosuuskuntia ja kyntöprikaateja. Työjuhtien riittämättömyydestä aiheutuvien vaikeuksien voittamiseksi on perustettu osuuskuntia vetovoiman yhteistä käyttöä varten. Naiset ovat suurin joukoin tarttuneet tuotannolliseen työhön.

Kuomintangin hallitessa ei tällainen asiantila olisi ollut lainkaan mahdollinen. Maa kuului silloin tilanherroille, talonpojat eivät halunneet eivätkä voineetkaan omin voimin kohottaa maan hedelmällisyyttä. Vasta sitten kun me olimme jakaneet

maan talonpoikien kesken ja alkaneet kannustaa heidän tuotannollista toimintaansa, heidät valtasi työinnostus ja suuret saavutukset maataloustuotannon alalla kävivät mahdollisiksi. Tässä on sanottava, että maataloustuotannon laajentaminen on nykyoloissa taloudellisen rakennustyömme ensiarvoinen tehtävä. Sen on ratkaistava paitsi mitä tärkeintä elintarvikekysymystä myös kysymys raaka-aineesta välttämättömyystarvikkeiden, vaatetuksen, sokerin, paperin jne. tuotannolle, ts. tuotettava riittävästi puuvillaa, hamppua, sokeriruokoa, bamburuokoa jne. Tärkeitä tehtäviä maatalouden alalla ovat niinkään metsänistutus ja karjakannan lisääminen. Maataloudelliselle pikkutuotannolle rakentuvan talouselämän vallitessa ei ole vain mahdollista, vaan on välttämätöntäkin laatia vastaavat tuotantosuunnitelmat tärkeimpien maataloustuotteiden kohdalta ja saada talonpojat liikkeelle taistelemaan näiden suunnitelmien puolesta. Vastaisuudessa on meidän kiinnitettävä tähän tehtävään vieläkin enemmän huomiota ja voimia.

Mitä tulee vaikeuksiin, joita kohdataan välttämättömien edellytysten luomisessa maataloustuotannolle, esimerkiksi työvoiman, vetojuhtien, lannoitteiden ja siementen hankkimisessa sekä kastelun järjestämisessä, niin meidän on tarmokkaasti autettava talonpoikia näiden vaikeuksien voittamista tarkoitavassa taistelussa. Päätehtäviämme maataloustuotannon alalla ovat työvoiman käytön säätely ja naisten mukaanvetäminen maataloustuotantoon. Työapuosuuskuntien ja kyntöprikaattien muodostaminen², kylän koko väestön jalkeille saaminen ja sen johtaminen kiireimpinä työkausina — kevät- ja kesäkynön aikana — sellaisia ovat työvoimakysymyksen ratkaisemiseksi välttämättömät toimenpiteet. Monet talonpojat (noin 24 %) kärsivät työjuhtien puutetta, ja sekin on hyvin vaikea ongelma. Meidän on kiinnitettävä huomiota osuuskuntien perustamiseen keskinäisapua varten työjuhtien käytössä ja kehoitettava työjuhtia vailla olevia talonpoikia hankkimaan juhtia jou-

kolla yhteistä käyttöä varten. Mahdollisimman suurta huomiota on kiinnitettävä kasteluun, jonka merkitys maataloudelle on elintärkeä. Nykyisin ei tietenkään voida vielä nostaa esiin kysymystä valtiontilojen ja kollektiivitalouksien perustamisesta, mutta maatalouden kehityksen jouduttamiseksi on perustettava kaikkialla pienehköjä koetalouksia sekä järjestettävä agroteknillisiä kurseja ja maatalousnäyttelyjä.

Vastustajan toimeenpanema saarto vaikeuttaa tavaroidemme vientiä. Tämän johdosta ovat punaisilla alueilla monet kotiteollisuuden alat surkastuneet, varsinkin tupakan ja paperin valmistus. Mutta nämä viennin kohtaamat vaikeudet eivät ole kuitenkaan aivan voittamattomia. Laajojen väestöjoukkojen tarpeet luovat meillä omat laajat markkinat. Meidän on suunnitelmallisesti kunnostettava ja kehitettävä kotityötuotantoa ja eräitä teollisuuden aloja — ennen kaikkea omien tarpeittemme tyydyttämiseksi, ja sitten myös vientiä varten. Kahden viime vuoden kuluessa, varsinkin vuoden 1933 ensimmäiseltä puoliskolta alkaen, ovat monet kotityön lajit ja eräät teollisuuden alat alkaneet herätä jälleen eloon, ensiksikin senvuoksi, että me olemme jo alkaneet kiinnittää niihin huomiota ja toiseksi tuotanto-osuuskuntien lukumäärän asteittaisen lisääntymisen johdosta. Kysymys on pääasiassa tupakan, paperin, kamferin, maatalouskaluston ja lannoitteiden (kalkin ym.) tuotannosta sekä wolfram-malmin kaivamisesta. Nykytilanteessa ei voida myöskään väheksyä kankaiden, lääkkeiden ja sokerin omaa valmistusta. Fukienin — Tšekiangin — Kiangsien raja-alueella ei menneisyydessä milloinkaan valmistettu esimerkiksi paperia, kankaita eikä sokeria. Nykyisin niiden tuotanto kehittyy, ja tämä kehitys tuottaa täysin tyydyttäviä tuloksia. Keittosuolan puutteen poistamiseksi on siellä ryhdytty valmistamaan suolaa salpietarista.

Teollisuustuotanto on suunniteltava asian vaatimalla tavalla. Täydellinen ja täsmällinen suunnittelu ei hajallaan sijaitsevan

kotiteollisuustuotannon pohjalla ole tietenkään mahdollista. Enemmän tai vähemmän täsmällinen suunnittelu on kuitenkin aivan välttämätön eräille tärkeimmille tuotannon aloille, varsinkin valtion tai osuuskuntien hallinnassa oleville. Jokaisen valtiolle tai osuuskunnalle kuuluvan tuotantolaitoksen on toimintansa alusta lähtien pidettävä tarkkaa liikelaskentaa raaka-ainelähteistä ja menekkimarkkinoista sekä vastustajan alueilla että omilla alueilla.

Nykyisin meille on hyvin välttämätöntä säädellä väestön kaupankäyntiä valkoisten alueiden kanssa, ja valtion on otettava välittömästi haltuunsa eräiden välttämättömien tavaroiden, esimerkiksi suolan ja kankaiden tuonti, elintarvikkeiden ja wolfram-malmin vienti, samoin elintarvikekaupan säätely kotimarkkinoilla. Fukienin — Tšekiangin — Kiangsin raja-alueella tämä työ aloitettiin jonkin verran aikaisemmin, keskusta-alueella keväällä 1933. Ulkomaankauppahallinnon ja toisten elinten perustamisen jälkeen on tällä alalla saavutettu ensimmäiset menestykset.

Nyt kansantaloutemme kuuluu kolme sektoria — valtion, osuuskunnallinen ja yksityinen.

Valtion hoidossa ovat vain ne taloudelliset yritykset, joiden johtaminen valtion taholta on nyt mahdollista ja välttämätöntä. Valtionteollisuuden ja -kaupan sektori on jo alkanut kasvaa, ja sille avautuvat äärettömät tulevaisuudennäköalat.

Me emme suinkaan aseta esteitä yksityistaloudelliselle toiminnalle, vaan kannustamme ja edistämme sitä, jos yksityisyrittäjät eivät riko hallituksen säätämiä lakeja. Yksityistalouden kehittämistä vaatii nyt valtion ja kansan etu. Nykyisin on yksityistalous ehdottomasti vallitsevana ja se tulee epäilemättä säilyttämään tämän vallitsevan asemansa vielä pitkän aikaa. Yksityistaloutta edustavat punaisilla alueilla nykyisin pikku-yritykset.

Osuustoiminnallinen sektori kehittyi hyvin nopeasti. Tilastojen mukaan oli Kiangsin ja Fukienin maakuntien 17 piirikunnassa vuoden 1933 syyskuuhun mennessä yhteensä 1423 erilaista osuuskuntaa, joiden osuuspääoma oli yli 300.000 juania. Pisimmälle olivat kehittyneet kulutus- ja elintarvikeosuuskunnat, niiden jälkeen tulevat tuotanto-osuuskunnat. Luotto-osuuskuntien toiminta on vasta alkanut. Yhdessä toimiessaan osuuskunnat ja valtion tuotantolaitokset tulevat aikaa myöten valtavaksi taloudelliseksi voimaksi, pääsevät vähitellen yksityistalouden edelle ja alkavat esittää siihen nähden johtavaa osaa. Tämän vuoksi on samanaikaisesti yksityiskaupan kannustamisen kanssa kehitettävä kaikin tavoin valtion tuotantolaitoksia ja laajennettava huomattavasti osuustoiminnallisia tuotantolaitoksia.

Kehittääksemme valtion tuotantolaitoksia ja auttaaksemme osuustoiminnallisia tuotantolaitoksia laskimme kansanjoukkojen tukemina liikkeelle 3 miljoonan juanin taloudellisen rakennustyön lainan. Ainoa mahdollinen varalähde taloudellisen rakennustyön rahoittamiseen on nykyisin väestön varoihin turvautuminen.

Tulojemme lisääminen kansantaloutta kehittämällä — siinä on finanssipolitiikkamme perussuuntaus, joka on jo tuottanut näkyviä tuloksia Fukienin — Tšekiangin — Kiangsin raja-alueella ja alkanut kantaa hedelmiä myös Keskusta-alueella. Tämän suuntauksen päättävä toteuttaminen on finanssi- ja talouselintemme tehtävänä. Tässä yhteydessä on kiinnitettävä erityistä huomiota siihen, että Valtionpankki rahamerkkejä liikkeelle laskiessaan pitäisi ensisijaisena lähtökohtanaan kansantalouden kehittämisen vaatimuksia ja jättäisi puhtaasti raha-taloudelliset tarpeet toiselle sijalle.

Varojen käytössä on säästäväisyyttä pidettävä perusohjeena. Kaikkien hallituselinten työntekijäin täytyy ymmärtää, että väärinkäytökset ja tuhlaus ovat mitä suurin rikos. Taistelu väärin-

käytöksiä ja tuhlausta vastaan on menneinä aikoina tuottanut tiettyjä tuloksia, ja tähän suuntaan on toimittava edelleenkin. On säästettävä jokainen kolikko sodan ja vallankumouksen tarpeisiin, taloudelliselle rakennustyöllemme — sellainen on kirjanpitoimme periaate.

Niiden menetelmien, joita me sovellamme valtionvarojen käytössä, pitää erota perinpohjin kuomintangin menetelmistä.

Hetkellä, jolloin Kiina on syösty mitä raskaimpaan taloudelliseen hätään, jolloin sadat miljoonat ihmiset kärsivät vilua ja nälkää, on kansanhallituksemme kaikista vaikeuksista huolimatta tarttunut todenteolla taloudelliseen rakennustyöhön vallankumouksellisen sodan ja kansakunnan etujen nimessä. Täysin selvää on, että vain meidän voittomme imperialismista ja kuomintangista, ainoastaan suunnitelmallinen ja hyvin järjestetty taloudellinen rakennustyö voivat pelastaa koko kansamme ennennäkemättömästä hädästä.

Huomautuksia

¹ Parin ensimmäisen vuoden kuluessa punaisten alueiden perustamisen jälkeen havaittiin usein maataloustuotannon laskua, mikä selittyy pääasiassa siitä, että maanjaon yhteydessä ei talonpoikien oikeutta maahan määritelty selvästi eikä uusi taloudellinen järjestys ollut päässyt vielä normaaliin uomaansa.

² Työapu-osuuskunnat ja kyntöprikaatit — keskinäisapujärjestöjä, joita talonpojat perustivat punaisilla alueilla yksityistalouden vallitessa. Osallistuminen näihin järjestöihin oli vapaaehtoista ja se perustui keskinäiseen etuun: tehdystä työstä maksettiin työpäivien luvun mukaan. Jäsenilleen antamansa avun ohella osuuskunnat auttoivat myös Punaisen armeijan sotilaiden perheitä, orpoja ja vanhuksia. Nämä järjestöt esittivät tärkeää osaa tuotannossa ja saivat väestön lämpimän kannatuksen.

ENEMMÄN HUOLENPITOA KANSAN ELÄMÄSTÄ, ENEMMÄN HUOMIOTA TYÖMENETELMIIN

(27. tammikuuta 1934)

Mao Tse-tungin loppulausunnosta tammikuussa 1934 Šui-kinissa Kiangsin maakunnassa pidetyssä työväen ja talonpoikien edustajien II Yleiskiinalaisessa kongressissa.

On kaksi kysymystä, joihin toverit eivät kiinnittäneet keskustelussa riittävän vakavaa huomiota. Haluan kosketella erikoisesti näitä kahta kysymystä.

Ensimmäinen niistä koskee kansanjoukkojen elämää.

Nyt on perustehtävämme laajojen kansanjoukkojen mobilisointi osallistumaan vallankumoukselliseen sotaan, imperialismin ja kuomintangin nujertaminen vallankumouksellisessa sodassa, vallankumouksen levittäminen koko maahan ja imperialistien karkoittaminen Kiinasta. Ken aliarvioi tätä perustehtävää, hän on huono vallankumouksellinen työntekijä. Jos toverimme selvittävät todenteolla tämän perustehtävän itselleen, jos he ymmärtävät, että vallankumous on hinnalla millä tahansa levitettävä koko maahan, ei meillä tule ilmenemään vähäisintäkään piittaamattomuutta laajojen kansanjoukkojen elin-
etujen ja elinehtojen suhteen, ei tule olemaan näiden etujen ja ehtojen vähäisintäkään aliarviointia. Vallankumouksellinen sota on kansanjoukkojen sota, sitä voidaan käydä vain saattamalla kansanjoukot liikkeelle, kansanjoukkoihin nojaten.

Pystymmekö me voittamaan vihollisen, jos tyydymme vain kansan mobilisointiin sodankäyntiä varten emmekä tee min-käänlaista muuta työtä? Emme tietenkään. Jos haluamme voit-taa, on meidän tehtävä vielä hyvin paljon. Meidän on johdettava talonpoikaistoa taistelussa maansaannin puolesta ja annettava talonpojille maata; meidän on kohotettava talonpoikien työin-nostusta ja kehitettävä maataloustuotantoa, puolustettava työ-läisten etuja, perustettava osuuskuntia, kehitettävä ulkomaan-kauppaa, ratkaistava kansanjoukkojen huoltaminen vaatteilla, elintarvikkeilla, asunnoilla, välttämättömyystarvikkeilla sekä terveydenhoitoa ja avioliittoa koskevat kysymykset. Sanalla sa-noen, meidän on kiinnitettävä mitä suurinta huomiota kaikkiin kansan jokapäiväisen elämän kysymyksiin. Jos kiinnitämme huomiomme näihin kysymyksiin ja ratkaisemme ne, jos tyydy-tämme kansanjoukkojen tarpeet, niin meistä tulee todellisia kansan elämän järjestäjiä ja joukot liittyvät todenteolla ym-pärillemme ja kannattavat meitä lämpimästi. Toverit, pystym-mekö silloin nostamaan kansanjoukot osallistumaan vallanku-moukselliseen sotaan? Pystymme ehdottomasti.

Työntekijöillemme on joskus käynyt niin, että he ovat huolehtineet vain Punaisen armeijan miesvoiman lisäämisestä, kuljetusjoukkojen suurentamisesta, maanvuokran perimisestä ja lainan merkinnästä. Mutta miten on ollut kaiken muun lai-ta? Muusta he eivät ole huolehtineet, toisinaan eivät huolehti-neet mistään. Niinpä Tingtšoun kaupungin toimeenpaneva ko-mitea harrasti yhteen aikaan vain Punaisen armeijan miesvoi-man lisäämistä ja mobilisointia kuljetusjoukkoihin, mutta kan-sanjoukkojen elämän kysymykset eivät sitä lainkaan kiinnos-taneet. Tingtšoun väestöllä ei ollut polttoainetta, se ei voinut hankkia suolaa, jonka kapitalistit olivat piilottaneet, osalla väestöstä ei ollut asuntoja, kaupungissa oli puutetta riisistä, sen hinta oli korkea. Sellaisia olivat Tingtšoun väestön päivänpolt-tavat kysymykset, joiden ratkaisemiseen se toivoi hartaasti saa-

vansa meiltä apua. Mutta Tingtšoun kaupungin toimeenpaneva komitea ei edes ottanut esille näitä kysymyksiä. Työläisten ja talonpoikien edustajien kokouksen uusintavaalien jälkeen Tingtšoussa toistasataa edustajaa lakkasi käymästä istunnoissa, kun niissä käsiteltiin vain Punaisen armeijan miesvoiman lisäämistä ja kuljetusjoukkoihin mobilisointia, eikä kansan elämään kiinnitetty mitään huomiota. Istuntojen kokoonkutsuminen kävi näin ollen mahdottomaksi. Juuri tästä syystä työ Punaisen armeijan miesvahvuuden lisäämiseksi ja mobilisointi kuljetusjoukkoihin tuotti niin niukkoja tuloksia. Sellainen on kuva eräältä paikkakunnalta.

Toverit, olette kai lukeneet teille jaetun kirjasen kahdesta mallikelpoisesta kunnasta. Niissä on kuva aivan toisenlainen. Kuinka runsaslukuisen täydennyksen antoivatkaan Punaiselle armeijalle Tšangkingin¹ kunta Kiangsin maakunnassa ja Tsaikin² kunta Fukienin maakunnassa! Tšangkingin kunnassa liittyi Punaisen armeijan riveihin 80 % koko nuorisosta, täysi-ikäisistä miehistä ja naisista, Tsaikin kunnassa liittyi Punaiseen armeijaan 88 %. Suurta menestystä saavutettiin myös lainan merkinnässä: Tšangkingin kunnassa, jossa on 1500 asukasta, merkittiin lainaa 4500 juanin arvosta. Muillakin toiminnan aloilla on siellä saavutettu erittäin hyviä tuloksia. Miten sellainen seikka on selitettävissä? Osoitan tämän muutamalla esimerkillä. Kun eräältä Tšangkingin kunnan köyhältä talonpojalta paloi osa taloa, suoritti kunnan toimeenpaneva komitea väestön keskuudessa keräyksen hänen auttamisekseen. Kun kolme asukasta oli jäänyt toimeentuloa vaille, keräsi toimeenpaneva komitea yhdessä keskinäisapuyhdistyksen kanssa viipymättä riisiä ja auttoi puutteessa olevia. Viimekesäisen osittaisen kadon johdosta osti toimeenpaneva komitea riisiä Kungluen³ piirikunnasta, joka sijaitsee yli 200 lin päässä Tšangkingista, ja auttoi siten väestöä. Samanlaista työtä tehtiin erittäin hyvin myös Tsaikin kunnassa. Siinä on todella mal-

likelpoisia vallan elimiä. Niiden johtamismenetelmät eroavat perinpohjin Tingtšoun toimeenpanevan kaupunkikomitean virkavaltaisista johtamismenetelmistä. Meidän täytyy ottaa oppia Tšangkangin ja Tsaikin kuntien tovereilta ja taistella sel-laista virkavaltaista johtoa vastaan, jollainen Tingtšoussa val-litsee.

Kiinnitän vakavasti kokouksen huomiota siihen, kuinka vält-tämätöntä on syventyä kansanjoukkojen elämän jokapäiväisiin kysymyksiin, maa- ja työkysymyksistä tarvikeluoltoon saak-ka. Naiset haluavat oppia kyntämään ja äestämään. Kuka sitä heille opettaa? Lapset haluavat opiskella. Onko heille perus-tettu kouluja? Lähistöllä oleva silta on niin kapea, että siitä voi pudota. Eikö olisi aika korjata se? Ihmiset potevat erilai-sia tauteja. Miten heidät parannetaan? Kaikkien näiden elin-kysymysten tulee aina olla päiväjärjestyksessä. Niitä pitää kä-sitellä, tehdä päätöksiä, panna päätökset täytäntöön ja tar-kistaa, miten ne on täytetty. Laajojen kansanjoukkojen täy-tyy saada ymmärtää, että me edustamme niiden etua, eläm-me niiden kanssa samaa elämää.

Ne on tämän perusteella saatava selvittämään itselleen vielä korkeammat tehtävät, joita me esitämme, vallankumoukselli-sen sodan tehtävät, tukemaan vallankumousta, levittämään si-tä koko maahan ja meidän poliittisia kehoituksiamme seura-ten taistelemaan loppuun saakka vallankumouksen voiton puo-lesta. Tšangkangin kunnan väestö sanoo: »Kommunistit ovat mainioita ihmisiä, he huolehtivat meistä kaikessa». Kunnia Tšangkangin kunnan mallikelpoisille työntekijöille! He ovat valloittaneet kansan vilpittömän kiintymyksen ja heidän kehoi-tuksensa sotaanlähdestä saa laajojen kansanjoukkojen kannat-uksen. Haluatteko saada joukkojen tuen? Haluatteko, että joukot antavat rintaman hyväksi kaikki voimansa? Tätä var-ten pitää olla joukkojen mukana, kohottaa niiden aktiivisuutta, syventyä niiden tarpeisiin, palvella joukkojen etuja kaikella

sydämellään ja kaikilla ajatuksillaan, ratkaista joukkojen työhön ja elinehtoihin liittyvät kysymykset — kysymykset suolasta, riisistä, asunnosta, vaatetuksesta, äitien ja lasten huoltamisesta — sanalla sanoen kaikki kansan elämää koskevat kysymykset. Jos niin toimimme, tukevat laajat kansanjoukot meitä varmasti, ja vallankumous muodostuu heille elämän asiaksi, korkeimman kunnian lipuksi. Jos kuomintang yrittää hyökätä punaisille alueille, niin laajat kansanjoukot astuvat henkeään säästämättä päättävään taisteluun. Tämän suhteen ei voi olla mitään epäilyjä. Emmekö me tosiaankin ole lyöneet hajalle niin ensimmäistä, toista, kolmatta kuin myös neljättä vihollisen »marssia»?

Kuomintang soveltaa nykyisin korsutaktiikkaa ⁴, se pystytää väellä ja voimalla »kilpikonniaan» luottaen niihin kuin murtumattomaan muuriin. Mutta onkohan tuo muuri niin murtumaton, toverit? Ei ensinkään. Katsokaahan. Eivätkö keisarien linnanmuurit ja palatsit kestäneet tuhansia vuosia? Mutta ne kukistuivat toinen toisensa jälkeen, kun kansanjoukot nousivat. Venäjän tsaari oli eräs maailman julmimmista hallitsijoista, mutta pysyikö tämä tsaari pystyssä, kun proletariaatti ja talonpoikaisto nousivat vallankumoukseen? Ei pysynyt. Entä ne murtumattomat muurit? Ne luhistuivat. Mikä sitten on todellinen murtumaton muuri, toverit? Kansa, monimiljoonaiset kansanjoukot, jotka kaikesta sydämestään ja kaikilla ajatuksillaan tukevat vallankumousta. Se on oikea murtumaton muuri, jota mikään voima ei voi milloinkaan hävittää. Vastavallankumous ei pysty meitä nujertamaan, me nujerramme sen. Liittäen monimiljoonaiset kansanjoukot vallankumoushallituksen ympärille ja laajentaen vallankumouksellista sotaa me kykenemme tuhoamaan vastavallankumouksen täydellisesti, vapauttamaan koko Kiinan.

Toinen kysymys koskee työmenetelmiä.

Me olemme vallankumouksellisen sodan johtajia ja järjestäjiä ja olemme samalla joukkojen elämän johtajia ja järjestäjiä. Vallankumouksellisen sodan järjestäminen ja joukkojen eolinehtojen parantaminen ovat meidän kaksi suurta tehtäväämme. Ja tässä nousee kaikessa vakavuudessaan esiin kysymys työmenetelmistämme. Meidän ei ole vain esitettävä tehtäviä, meidän on myös ratkaistava kysymys näiden tehtävien ratkaisumenetelmistä. Meidän on esimerkiksi päästävä joen yli, mutta jos meillä ei ole siltaa eikä venettä, emme voi sitä tehdä. Jos silta- ja venekysymystä ei saada ratkaistuksi, jäävät kaikki puheet toiselle rannalle pääsemisestä tyhjiksi sanoiksi. Ellei menetelmäkysymystä ratkaista, on tehtävän täyttäminen pelkkää jaarittelua. Ellei kiinnitetä huomiota siihen, miten Punaisen armeijan miesvahvuuden lisäämistä on johdettava eikä kehitetä asian vaatimia menetelmiä, ei menestystä saavuteta, vaikka siitä puhuttaisiin tuhannesti. Jos me missä muussa työssä tahansa — maanjaon tarkistuksessa, taloudellisessa rakennustyössä, valistustyössä tai raja-alueilla ja uusilla alueilla suoritettavassa työssä — asetamme vain tehtäviä, mutta emme kiinnitä huomiota näiden tehtävien täytäntöönpanomenetelmiin, jos emme taistele virkavaltaisia työmenetelmiä vastaan emmekä käytä tehokkaita konkreettisia menetelmiä, jos emme hylkää jäykkiä hallintomenetelmiä emmekä sovelta kärsivällisen vakuuttamisen menetelmää, niin emme voi täyttää ainoatakaan tehtävää.

Hsingkuon piirikunnassa toverimme tekivät ensiluokkaista työtä ja ansaitsivat sillä mallikelpoisten työntekijäin kunnianiemen. Hyvin ja luovalla tavalla ovat toverimme toimineet myös Kiangsin maakunnan koillisosassa ja he ansaitsevat kiitoksemme mallikelpoisina työntekijöinä. Kiangsin maakunnan koillisosassa olevan Hsingkuon piirikunnan työntekijät ovat yhdistäneet joukkojen elämän vallankumoukselliseen sodankäyntiin ja ratkaisseet samalla menetelmäkysymyksen ja kysymyksen val-

lankumouksellisen työn tehtävistä. He työskentelevät vakavasti, ratkaisevat kysymykset harkiten, täyttävät todenteolla velvollisuutensa vallankumousta kohtaan. He ovat mainioita vallankumouksellisen sodan järjestäjiä ja johtajia ja samalla mainioita joukkojen elämän järjestäjiä ja johtajia. Ja monilla muilla seuduilla, esimerkiksi eräillä Šanghangin, Tšangtingin ja Jungtingin piirikuntien alueilla Fukienin maakunnassa, Sikiangissa ja muilla alueilla Kiangsien maakunnan eteläosassa, eräillä Tšalingin, Jungsinin ja Kianin piirikuntien alueilla Hunanin — Kiangsien raja-alueella, eräillä Jangsinin piirikunnan seuduilla Hunanin — Hupen — Kiangsien raja-alueella, samoin useiden Kiangsien maakunnan piirikuntien aluepiireissä ja kunnissa sekä välittömästi keskuksen alaisessa Šuikin piirikunnassa toverit tekevät mallikelpoista työtä ja ansaitsevat samoin kiitoksemme.

Hallitsemamme alueen kaikissa osissa on epäilemättä paljonkin joukkojen keskuudesta nousseita toimeliaita, hyviä työntekijöitä. Näiden toverien tehtävänä on auttaa siellä, missä työ on heikkoa, auttaa kokemattomia tovereita työn järjestämisessä. Meidän on käytävä suuri vallankumouksellinen sota, meidän on lyötävä hajalle vihollisen suurisuuntainen »marssi», on levitettävä vallankumous koko maahan. Kaikilla vallankumouksellisilla työntekijöillä on suuri vastuu. Tämän edustajakokouksen jälkeen meidän täytyy ryhtyä tehokkaisiin toimenpiteisiin työmme parantamiseksi. Pisimmälle kehittyneiden alueiden täytyy päästä yhä eteenpäin ja takapajuisten edellä kulkevien rinnalle. On luotava tuhansia Tšangkangin tapaisia kuntia, kymmeniä Hsingkuon tapaisia piirikuntia. Ne ovat meidän vahvoja asemiamme. Tällaiset asemat miehitettyämme me lähdemme niistä liikkeelle murskataksemme vastustajan »marssit» ja kukistaaksemme imperialismin ja kuomintangin vallan koko Kiinassa.

Huomautuksia

¹ Tšangkang — kunta Hsingkuon piirikunnassa Kiangsien maakunnassa.

² Tsaiki — kunta Šanghangin piirikunnassa Fukienin maakunnassa.

³ Kunglue — piirikunta punaisella alueella Kiangsien maakunnassa. Lokakuussa 1951 täällä kaatui Punaisen armeijan 3. armeijakunnan komentaja Huang Kung-lue. Hänen muistokseen muodostettiin hänen nimelleen omistettu piirikunta.

⁴ Heinäkuussa 1933 Lušanin vuorella (Kiangsin maakunnassa) pidetyssä sotaneuvottelussa Tšiang Kai-šek päätti soveltaa viidenellä »marssilla» uutta taktiikkaa, punaisen alueen saartamista korsulinnakkeilla. Vuoden 1934 tammikuun loppuun mennessä laskettiin Kiangsien maakunnassa rakennetun 2900 korsua. Samaa taktiikkaa käyttivät myöhemmin japanilaiset taistellessaan 8. ja Uutta 4. armeijaa vastaan. Mao Tse-tungin kehittämä kansansodan strategia osoittaa täysin mahdolliseksi menestyksellisen taistelun vastavallankumouksellisten voimien korsutaktiikkaa vastaan, ja taantumien kulku on sen näyttänyt toteen.

JAPANILAISTA IMPERIALISMIA VASTAAN KÄYTÄVÄN TAISTELUN TAKTIIKASTA

(27. joulukuuta 1935)

Puolueen aktiivijäsenten neuvottelussa Vajaopaossa šensin maakunnan pohjoisosassa pidetty selostus. Mao Tse-tung piti tämän selostuksen Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean poliittisen toimikunnan kokouksen jälkeen, joka pidettiin Vajaopaossa joulukuussa 1935. Tässä erittäin tärkeässä kokouksessa oli arvosteltavana se puolueessa esiintynyt virheellinen mielipide, että Kiinan kansallinen porvaristo ei kykene käymään taistelua japanilaista imperialismia vastaan liitossa työläisten ja talonpoikien kanssa. Tässä kokouksessa hyväksyttiin kansallisen yhteisrintaman taktiikka. Selostuksessaan Mao Tse-tung selvitti tyhjentävästi porvariston kanssa muodostettavan uuden yhteisrintaman mahdollisuuden ja tärkeyden Kiinan käydessä sota Japania vastaan. Hän tähdensi kommunistisen puolueen ja Punaisen armeijan johtavaa osuutta tässä yhteisrintamassa, osoitti Kiinan vallankumouksen pitkällisen luonteen, tuomitsi puolueen keskuudessa pitkän aikaa vallinneen ahtaan lahkolaisuuden ja liiallisen kiirehtimisen vallankumouksellisessa toiminnassa, jotka olivat perussyytät puolueen ja Punaisen armeijan vakaviin vastoinkäymisiin toisen vallankumouksellisen kansalaissodan kaudella. Samalla Mao Tse-tung kehoitti puoluetta ottamaan oppia vuoden 1927 tapahtumista, jolloin Tšen Tu-hsiun oikeisto-opportunismi johti vallankumouksen tappioon. Edelleen hän viittasi siihen, että Tšiang Kai-šek pyrkii varmasti murskaamaan vallankumouksen voimat. Mao Tse-tung antoi siten

puolueelle selvän suuntauksen vallankumouksen voimien suojelemiseen mahdollisilta menetyksiltä niiden petosten ja aseellisten hyökkäysten johdosta, jollaisiin Tšiang Kai-šek oli turvautunut. Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean laajennettu neuvottelukokous, joka pidettiin tammikuussa 1935 Tsunjissa Kueitšoun maakunnassa, erotti puolueen entisen »vasemmisto»-opportunistisen johdon ja muodosti uuden johdon, jonka kärkeen tuli Mao Tse-tung. Mutta tämä neuvottelukokous pidettiin Punaisen armeijan Pitkän marsin aikana, mistä syystä se saattoi tehdä päätöksiä vain kaikkein ajankohtaisimmista sotilaallisista ja järjestöllisistä kysymyksistä. Vasta Punaisen armeijan siirryttyä šensin maakunnan pohjoisosaan sai Keskuskomitea tilaisuuden kaikkien poliittisten taktiikan kysymysten perinpohjaiseen selvittämiseen. Juuri näitä kysymyksiä Mao Tse-tung eritteleekin tässä selostuksessaan.

Nykyisen poliittisen tilanteen erikoisuudet

Toverit!

Poliittisessa tilanteessa on nyt tapahtunut suuria muutoksia. Tätä muuttunutta tilannetta vastaavasti on puolueemme määrätellyt tehtävänsä.

Mikä on nykyiselle tilanteelle luonteenomaista?

Nykyisen tilanteen peruserikoisuus on siinä, että japanilainen imperialismi pyrkii tekemään Kiinasta siirtomaansa.

Tunnettua on, että Kiina on lähes sadan vuoden ajan ollut useiden imperialististen valtioiden yhteisen herruuden alainen puolisiirtomaa. Kiinan kansan imperialismia vastaan käymän taistelun ja imperialististen valtioiden keskinäisen taistelun vuoksi on Kiina kuitenkin säilyttänyt puolittain riippumattoman aseman. Ensimmäinen maailmansota oli antaa japanilaiselle imperialismille tilaisuuden rajattoman valtansa pystyttä-

miseen Kiinassa joksikin aikaa. Mutta tuloksena Kiinan kansan taistelusta japanilaista imperialismia vastaan ja toisten imperialistimaiden puuttumisesta oli, että isänmaanpettureiden silloisen päämiehen Juan Ši-kain ¹ hyväksymät 21 vaatimusta ², joilla Kiina yritettiin pakottaa häpeälliseen antautumiseen, eivät voineet jäädä voimaan. Vuonna 1922 Yhdysvaltain koolle-
kutsumassa yhdeksän vallan neuvottelukokouksessa ³ allekirjoitettiin sopimus, joka saattoi Kiinassa voimaan entisen asiain-
tilan: Kiina joutui jälleen muutaman imperialistivallan yhteisen herruuden alaiseksi. Mutta pienen ajan kuluttua tilanne muuttui jälleen. »Vuoden 1931 syyskuun 18 päivän tapahtumat» ⁴ aloittivat Kiinan muuttamisen Japanin alusmaaksi. Mutta neljä koillista maakuntaa ⁵ rajoitti väliaikaisesti Japanin hyökkäyksen piiriä, ja tämä synnytti vaikutelman, että japanilaiset imperialistit eivät voi pidemmälle edetäkään. Nyt on aivan toisin: japanilaiset imperialistit ovat jo osoittaneet, että he aikovat edetä Kiinan sisämaahan ja tahtovat anastaa koko maan. Nyt japanilainen imperialismi pyrkii muuttamaan koko Kiinan puolisiirtomaasta, jossa muutamalla imperialistivaltiolla on oma osuutensa, Japanin jakamattomasti hallitsemaksi siirtomaaksi. Äskeiset Hopein maakunnan itäosassa sattuneet tapahtumat ⁶ ja diplomaattiset neuvottelut ⁷ ovat tuoneet ilmi tämän pyrkimyksen ja asettaneet koko Kiinan kansan olemassaolon uhan alaiseksi. Nämä seikat asettivat Kiinan kaikille luokille ja yhteiskuntaryhmille kysymyksen: »Miten olla?» Asettuako vastarintaan? Antautua? Tahki kenties heilua sillä välillä?

Katsokaamme, miten Kiinan eri luokat vastaavat tähän kysymykseen.

Kiinan työläiset ja talonpojat vaativat vastarintaa. Vuosien 1924—1927 vallankumous, vuonna 1927 alkanut ja nykyisinkin jatkuva agraarivallankumous sekä heti »vuoden 1931 syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen alkanut japanilaisvastaisen

liikkeen aalto osoittavat, että Kiinan työväenluokka ja talonpoikaisto ovat Kiinan vallankumouksen horjumattomin voima.

Kiinan pikkuporvaristokin kannattaa vastarintaa. Koko opiskeleva nuoriso ja kaupunkien pikkuporvaristo ovat jo aloittaneet laajan japanilaisvastaisen liikkeen! Nämä pikkuporvariston kerrokset osallistuivat vuosien 1924—1927 vallankumoukseen. Taloudellisen asemansa vuoksi, ts. pientuottajina, ne ovat talonpoikien lailla imperialismin vihollisia. Ne ovat saaneet paljon kärsiä imperialismista ja Kiinan vastavallankumouksesta, jotka ovat aiheuttaneet monille heistä työttömyyden ja osittaisen tai täydellisen häviöönjoutumisen. Nyt kun heitä uhkaa välitön siirtomaatorjaksi muuttuminen, ei heillä ole muuta pelastusta kuin vastarinta.

Miten ratkaisevat tämän kysymyksen kansallinen porvaristo, comprador-porvaristo ja tilanherraluokka, miten kuomintang?

Suuret tuhaot ja lesenit, suuret militaristit ja suuret compradorit ovat jo kauan sitten ratkaisseet sen omalta kohdaltaan. He sanoivat ennen ja sanovat nytkin: vallankumous (samantekevää, millainen vallankumous) on aina imperialismia pahempi. He ovat muodostaneet isänmaanpetturien leirin. He eivät kysy, ollako siirtomaatorjana vai ei; he ovat itse asettaneet itsensä kansakunnan ulkopuolelle. Heidän etunsa yhtyvät erottamattomasti imperialistien etuihin. Tšiang Kai-šek⁸ on heidän päämiehensä. Heidän muodostamansa isänmaanpetturien leiri on Kiinan kansan vannoutunut vihollinen. Ellei tätä petturijoukkiota olisi, ei japanilainen imperialismi olisi milloinkaan saattanut tulla niin julkeaksi. He ovat imperialistien käskyläisiä.

Kansallisen porvariston kohdalta on kysymys monimutkainen. Tämä luokka osallistui vuosien 1924—1927 vallankumoukseen, mutta sitten vallankumouksen paloa säikähtäen heilahti kansan vihollisten leiriin, Tšiang Kai-šekin koplan puolelle. Kysymys on siitä, onko mahdollista, että kansallisen porvariston

asenne muuttuu nykyoloissa? Olemme sitä mieltä, että sellainen mahdollisuus on olemassa. Ja se on olemassa senvuoksi, että kansallinen porvaristo ei ole samaa kuin tilanherrojen luokka ja comprador-porvaristo, niiden välillä on ero. Feodaalinen luonne on kansalliselle porvaristolle vähemmän ominainen kuin tilanherrojen luokalle, ja comprador-luonne vähemmän ominainen kuin comprador-porvaristolle. Kansallisen porvariston erään ryhmän muodostavat ihmiset, jotka ovat verraten kiinteästi sidotut ulkomaiseen pääomaan ja maanomistukseen Kiinassa. Se on kansallisen porvariston oikea siipi, ja me jätämme toistaiseksi arvioimatta tämän siiven asenteen muuttamisen mahdollisuuden. Kysymys on toisista kansallisen porvariston ryhmistä — niistä, joilla ei ole siteitä ulkomaiseen pääomaan eikä maanomistukseen tai jotka ovat sidotut niihin suhteellisen heikosti. Olemme sitä mieltä, että uudessa tilanteessa, jolloin maatamme uhkaa siirtomaaksi muuttaminen, saattaa kansallisen porvariston näiden ryhmien asenteessa tapahtua muutoksia. Näiden muutosten luonteenomaisena erikoisuutena tulee olemaan horjunta. Toisaalta se pelkää vallankumouksen johdonmukaista toteuttamista ja horjuu kummankin välillä. Juuri tästä syystä kansallinen porvaristo osallistui vuosien 1924—1927 vallankumoukseen ja meni Tšiang Kai-šekin puolelle tämän kauden päättyessä.

Miten nykyinen kausi eroaa vuodesta 1927, jolloin Tšiang Kai-šek petti vallankumouksen? Silloin Kiina oli vielä puoli-siirtomaa, mutta nyt se on muuttumassa siirtomaaksi. Onko kansallinen porvaristo saanut jotakin näinä yhdeksänä vuotena, luovuttuaan liittolaisestaan työväenluokasta ja solmittuaan ystävyyden tilanherrojen ja compradorien kanssa? Ei mitään muuta kuin kansallisen teollisuuden ja kaupan täydellisen tai osittaisen häviön. Tämän vuoksi me olemme sitä mieltä, että muutokset kansallisen porvariston asennoitumisessa ovat nykyoloissa täysin mahdollisia. Mihin asteeseen saakka sen asen-

ne voi muuttua? Näiden muutosten yleisenä luonteenominaisena erikoisuutena tulee olemaan kansallisen porvariston horjunta. Mutta joissakin taistelun vaiheissa sen eräs osa (vasen siipi) voi osallistua taisteluun, toinen osa taas voi siirtyä horjunnasta puolueettomuuden kannalle.

Minkä luokkien etuja edustaa Tsai Ting-kain⁹ ja muiden johtama 19. armeija? Se edustaa kansallisen porvariston, pikkuporvariston huippukerroksen, varakkaan talonpojan ja pienen tilanomistajan etuja. Kaikki nuo tsaitingkait taistelivat kiivaasti Punaista armeijaa vastaan; myöhemmin he solmivat Punaisen armeijan kanssa liiton tehdäkseen vastarintaa Japanille ja taistellakseen Tšiing Kai-šekia vastaan. Kiangsissa he hyökkäsivät Punaista armeijaa vastaan; Šanghaihin tultuaan he tekivät vastarintaa japanilaiselle imperialismille; Fukienin maakuntaan päästyään he tekivät sopimuksen Punaisen armeijan kanssa ja avasivat tulen Tšiing Kai-šekia vastaan. Miten tsaitingkait tulevaisuudessa toiminevatkin, niin haluton kuin vanhaan tapaan työskennellyt Fukienin kansanhallitus olikin nostamaan kansaa taisteluun, yksistään se seikka, että ne siirsivät tulen Punaisesta armeijasta japanilaiseen imperialismiin ja Tšiing Kai-šekiin, on myönnettävä vallankumoukselle hyödylliseksi teoksi. Se merkitsi hajaannusta kuomintangin leirissä. Kun »syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen muodostunut tilanne johti siihen, että kuomintangista lohkesi pois sellainen ryhmä, niin miksei nykytilanne voi aiheuttaa kuomintangissa hajaannusta? Väärässä ovat ne puolueemme jäsenet, jotka väittävät, että tilanherrojen ja porvariston leiri on kokonaisuudessaan yhtenäinen ja kestävä, että mitkään seikat eivät voi aiheuttaa siinä muutoksia. Nuo ihmiset eivät ymmärrä nykyisen tilanteen vakavuutta, ja lisäksi he ovat unohtaneet historian.

Sallikaa minun vielä kosketella hiukan historiaa. Vuosina 1926 ja 1927, jolloin vallankumoukselliset joukot marssivat

Vuhania kohti ja sitten valtasivat Vuhanin ja etenivät Honanin maakuntaan, liittyivät Tang Šen-tši ja Feng Ju-hsiang¹⁰ val-lankumoukseen. Myöhemmin vuonna 1933 Feng Ju-hsiang oli Tšaharin maakunnassa jälleen yhteistoiminnassa kommunisti-sen puolueen kanssa ja perusti siellä Yhtyneen japanilaisvas-taisen armeijan.

Vielä yksi selvä esimerkki: joulukuussa 1931 nousi Ningtussa kapinaan ja siirtyi Punaisen armeijan puolelle 26. armeija¹¹, joka aikaisemmin yhdessä 19. armeijan kanssa oli hyökännyt Punaisen armeijan kimppuun Kiangsin maakunnassa. Ningtun kapinan johtajista Tšao Po-šengistä ja Tung Tšen-tangista tuli sittemmin vankkoja vallankumouksellisia.

Ma Tšan-šanin japanilaisvastainen toiminta¹² kolmessa itäi-sessä maakunnassa merkitsi niinkään hajaantumista hallitse-vien piirien leirissä.

Kaikki nämä esimerkit osoittavat, että kun japanilaiest pom-mit uhkaavat Kiinaa kaikilta tahoilta, kun taistelun tavanomai-set muodot ovat muuttuneet ja se on päässyt voimakkaaseen vauhtiin, on hajaannus vihollistemme leirissä täysin mahdol-linen.

Nyt haluaisin, toverit, asettaa tämän kysymyksen toiselle tasolle.

Entä jos joku vetoaa Kiinan kansallisen porvariston poliit-tiseen ja taloudelliseen heikkouteen, väittää meidän käsitys-tämme vastaan ja sanoo, että Kiinan kansallinen porvaristo ei voi uudesta asemastaan huolimatta muuttaa asennettaan? On-ko sellainen väite oikea? Luulen, ettei ole. Jos kansallinen por-varisto ei voi muuttaa asennettaan heikkoutensa takia, niin miten se muutti sen vuosina 1924—1927, jolloin se ei osoitta-nut vain pelkkää horjuntaa, vaan osallistui suoranaisesti val-lankumoukseen? Onkohan kansallisen porvariston heikkous vasta jälkeempään ilmaantunut eikä sille kapaloista saakka eli-mellisesti ominainen vanha vika? Onko niin, että se on heikko

tänään, mutta silloin ei ollut heikko? Kansallisen porvariston heikkous onkin juuri eräs puolisiirtomaiden tärkeimmistä poliittisista ja taloudellisista erikoisuuksista. Juuri tämän vuoksi imperialistit uskaltavat komennella sitä ja tämä seikka puolestaan aiheuttaa sille ominaisen vastenmielisyyden imperialismia kohtaan. Me emme tietenkään kiellä, vaan päinvastoin myönämme täydellisesti, että tästä samasta syystä imperialistit, tilanherrat ja comprador-porvaristo saavat helposti vedetyksi kansallisen porvariston puolelleen käyttämällä tilapäisiä armo-paloja syöttinään, ja tästä taas johtuu sen epäjohdonmukaisuus vallankumouksen suhteen. Mutta ei voida mitenkään väittää, ettei nykytilanteessa olisi mitään eroa kansallisen porvariston ja toisaalta tilanherrojen ja comprador-porvariston välillä.

Tämän vuoksi me tähdennämme, että kansallisen kriisin kärjistyessä täytyy kuomintangin leirissä tapahtua jakautumista. Tämä jakautuminen on ilmennyt kansallisen porvariston horjunnassa, se näkyi sellaisten aikoinaan kuulujen japanilaisvas-taisten toiminnan miesten kuin Feng Ju-hsiingin, Tsai Ting-kain ja Ma Tšan-šanin otteissa. Tämä seikka on pääasiassa epäsuotuisa vastavallankumoukselle ja suotuisa vallankumoukselle. Kiinan poliittisen ja taloudellisen kehityksen epätasaisuus ja siitä johtuva vallankumouksen kehityksen epätasaisuus lisäävät sellaisen jakautumisen mahdollisuutta.

Toverit! Olen valottanut kysymyksen toista puolta — mitalin oikeata puolta. Haluaisin kosketella sen nurjaakin puolta, joka on siinä, että kansallisen porvariston riveissä on meste-reita kansanjoukkojen pettämisen alalla. Miksi? Siksi, että sen keskuudessa on kansanvallankumouksen asiaa todella kannattavien ihmisten ohella paljon sellaisia, jotka vain joksikin aikaa omaksuvat kumouksellisen tai puolikumouksellisen asenteen. Tämä suokin heille tilaisuuden pettää kansanjoukkoja, joiden ei ole helppoa paljastaa sellaisten ihmisten epäjohdonmukaisuutta ja teeskentelyä. Tämä seikka velvoittaa kommunisteja entistä

enemmän arvostelevaan liittolaisiaan, paljastamaan vaelevallankumouksellisia, taistelevaan johtoasemasta. Jos kieltäisimme sen mahdollisuuden, että kansallinen porvaristo voi horjua ja osallistua vallankumoukseen suurten järkytysten aikana, niin samalla ottaisimme pois päiväjärjestyksestä puolueemme tehtävänä olevan taistelun johtoasemasta tai ainakin kaventaisimme tätä tehtävää. Sillä jos kansallinen porvaristo olisi aivan samankaltainen kuin tilanherrat ja compradorit, yhtä petomaisen näköinen kuin kansalliset petturit, niin taistelu johtoaseman puolesta voitaisiin huoletti ottaa pois päiväjärjestyksestä tahi ainakin kaventaa sitä.

Jotta kuva Kiinan tilanherrojen ja porvariston käyttäytymisestä vakavien järkytysten aikana olisi täydellinen, on mainittava vielä eräs seikka, nimittäin se, ettei tilanherrojen ja compradorienkaan leirissä ole täyttä yksimielisyyttä. Tämä johtuu maan puolisiirtomaa-asehasta, jota kuvaa se seikka, että monet imperialistivaltiot taistelevat keskenään Kiinasta. Hetkellä, jolloin taistelun kärki suuntautuu japanilaista imperialismia vastaan, saattavat amerikkalaisten jopa englantilaisienkin hännänkannattajat, isäntiensä kiljunnan voimasta riippuen, ryhtyä salaiseen, vieläpä avoimeenkin taisteluun japanilaisia imperialisteja ja heidän apureitaan vastaan. Sellaista koiratappelua on menneisyydessä ollut monessa tapauksessa, enkä ryhdy niitä käsittelemään. Tänäpä palautan mieliin vain sen, että kuomintangilainen politikoitsija Hu Han-min¹³, jonka Tšiang Kai-šek aikoinaan toimitti vankilaan, allekirjoitti meidän esittämämme asiakirjan, joka sisältää 6 kohtaa käsittävän »Japanille tehtävän vastarinnan ja kotimaan pelastamisen ohjelman»¹⁴. Myös Kuangtungin — Kuangsin ryhmäkunnan militaristit¹⁵, joihin Hu Han-min nojaa, ovat asettuneet Tšiang Kai-šekia vastaan esittäen sellaisia valetunnuksia kuin »menetettyjen alueiden palautus» ja »Japanille tehtävä vastarinta ja rosvoliikkeen lopettaminen»¹⁶ ovat yhtä tärkeitä tehtäviä»

(Tšiang Kai-šekin tunnus: »Ensin rosvojen lopettaminen ja sitten vastarinta Japanille«). Tämä saattaa näyttää teistä hiukan kummalliselta. Mutta siinä ei ole mitään kummallista. Se ei ole mitään muuta kuin tappelua isojen koirien ja pikkurakkien välillä, kylläisten ja nälkäisten koirien keskinäistä kalvamista, joka huvittaa niitä itseäänkin, se on vain jonkinlainen särö, jonkinlainen niiden hermoja kutkuttava ristiriita. Mutta tämä kalvaminen, tämä särö, tämä ristiriita koituu kuitenkin vallankumouksellisen kansan hyväksi. Me emme saa lyödä laimin ainoatakaan sellaista vihollisleirissä sattunutta kalvamista-pausta, ainoatakaan sellaista säröä, ainoatakaan sellaista ristiriitaa — meidän on käytettävä ne hyväksemme taistelussa tämänkertaista päävihollista vastaan.

Yleisenä johtopäätöksenä maamme luokkasuhteista voidaan sanoa, että tilanteen muututtua perinpohjin, mikä ilmenee japanilaisten imperialistien tunkeutumisessa Kiinan sisämaahan, ovat myös maamme eri luokkien väliset suhteet muuttuneet, kansallisen vastavallankumouksen leirin voimat kutistuneet.

Siirtykäämme tarkastelemaan tilannetta Kiinan kansallisen vallankumouksen leirissä.

Ensinnäkin Punaisesta armeijasta. Tiedätte, toverit, että Kiinan Punaisen armeijan kolme tärkeintä joukkoyhdistelmää on jo puolentoista vuoden ajan ollut suorittamassa yleistä siirtymistä uusiin asemiin. Viime vuoden elokuusta lähtien toveri Šen Pi-šin¹⁷ ja muiden komentama 6. armeijaryhmä alkoi siirtymisen toveri Ho Lungin¹⁸ joukkojen sijaintialueelle. Sitten lokakuussa aloitettiin meidän armeijamme¹⁹ siirto, ja tämän vuoden maaliskuussa aloittivat siirtymisen myös Setšuanin — Šensin raja-alueen²⁰ Punaisen armeijan joukot. Nämä kolme Punaisen armeijan joukkoyhdistelmää siirtyvät entisistä asemistaan uusille alueille. Tämän yleisen joukkojen siirron johdosta ovat Punaisen armeijan entiset sijaintialueet muuttuneet

sissisota-alueiksi ja itse Punainen armeija on siirtojen kestäessä huomattavasti heikentynyt. Jos koko tilannetta tarkastellaan tästä näkökulmasta, niin vastustaja on saavuttanut tilapäisen ja osittaisen voiton ja me olemme kärsineet tilapäisen ja osittaisen tappion. Onko sellainen väite oikea? Arvelen, että se on oikea, sillä se on tosiasia. Mutta joku (esimerkiksi Tšang Kuo-tao ²¹) väittää, että Keskusta-alueen Punainen armeija ²² on kärsinyt tappion. Onko niin? Ei ole, sillä se ei vastaa tosiasioita. Jotakin kysymystä tarkastellessaan marxilaisten on osattava nähdä kysymys kokonaisuudessaan eikä vain sen osaa. Kaivossa istuva sammakko väitti, että »taivas on kaivon kokoinen». Se ei ole totta, koska kaivosta ei näy koko taivas. Mutta jos se olisi sanonut, että »eräs osa taivaasta on kaivon kokoinen», niin se olisi ollut oikeassa, koska tämä vastaisi tosiasioita. Me sanomme, että Punainen armeija kärsi tappion eräässä suhteessa (entisten asemiensä säilyttämisen kannalta katsoen), mutta toisessa suhteessa (Pitkän marssin suorittamisessa) se sai voiton. Vastustaja taas sai eräässä suhteessa voiton (meidän entisten asemiemme valtaamisessa), mutta kärsi tappion toisessa suhteessa (»rankaisuretkiensä» ja takaa-ajonsa tarkoituksen saavuttamisen kannalta katsoen). Vain tällä tavoin tulee kysymys oikein asetetuksi, sillä Pitkän marssin me panimme kuitenkin toimeen.

Kun jo olemme ottaneet puheeksi Pitkän marssin, niin herää kysymys mikä merkitys Pitkällä marssilla on? Vastamme: Pitkä marssi oli historiassa ennennäkemätön retki, se oli julistaja, agitaattori ja kylväjä. Tunteekohan historia aina maailman luomisesta alkaen, ensimmäisistä kuninkaista meidän aikoihimme saakka, Pitkän marssimme kaltaista retkeä? Kahdentoista kuukauden ajan, kymmenien lentokoneiden joka päivä seurattuna ja pommittaena meitä taivaalta, vihollisen saartorengas murtaen, sen varmistusjoukot tuhoten ja kiertäen, lähes miljoona miestä käsittävän armeijan takaa-ajolta suojautuen,

lukemattomia vaikeuksia ja esteitä voittaen me marssimme yhä eteenpäin, mittailimme omin jaloin yli kaksikymmentä tuhatta liitä, kuljimme yhdentoista maakunnan halki. Onkohan historiassa ollut sellaisia retkiä? Ei milloinkaan. Pitkä marssi oli sanansaattaja, joka ilmoitti koko maailmalle, että Punainen armeija on sankareiden armeija ja että imperialistit ja heidän apurinsa Tšiing Kai-šek eivät pysty mihinkään. Tuo marssi osoitti, että kaikki imperialistien ja Tšiing Kai-šekin yritykset meidän voimiemme saartamiseksi ja niiden tien katkaisemiseksi olivat menneet myttyyn. Pitkä marssi oli myös agitaattori, joka kertoi yhdentoista maakunnan lähes kaksisataamiljoonaiselle väestölle, että vain Punaisen armeijan tie on sen vapautuksen tie. Ellei tätä marssia olisi ollut, niin mistä olisivat laajat kansanjoukot voineet saada niin nopeasti tietoonsa, että maailmassa on olemassa sellainen suuri totuus, jota Punainen armeija edustaa? Marssi oli myös kylväjä, se siroitteli yhteentoista maakuntaan suuren määrän siemeniä, jotka nousevat oraalle, alkavat lehtiä, puhkeavat kukkaan, versovat ja tulevat tuottamaan sadon. Sanalla sanoen, Pitkä marssi päättyi meidän voittoomme ja vihollisen tappioon. Kuka johti marssin voittoon? Kommunistinen puolue. Ilman kommunistista puoluetta ei sellainen marssi olisi ollut ajateltavissa. Kiinan Kommunistinen puolue, sen johtavat elimet, sen kaaderit eivät pelkää minkäänlaisia vaikeuksia eivätkä kieltäymyksiä. Ken epäilee meidän kykyämme johtaa vallankumouksellista sotaa, hän joutuu oportunistin suohon.

Marssin päättyttyä muodostui uusi tilanne. Tšilotšenin taistelussa löivät Keskusta-alueen Punaisen armeijan joukot veljellisessä yhteistoiminnassa Punaisen armeijan luoteisten joukko-osastojen kanssa hajalle petturi Tšiing Kai-šekin Šensin — Kansun raja-alueelle lähettämän »rankaisuretkikunnan»²³. Tällä voitolla laskettiin ensimmäinen kivi sen suuren työn perustukseen, johon kommunistisen puolueen Keskuskomitea on

ryhtynyt — nimittäin yleiskiinalaisen vallankumouksen esikunnan perustamiseen luoteis-Kiinaan.

Niin on Punaisen armeijan päävoimien laita. Mutta miten on käynyt sissisodan etelän maakunnissa? Sissiliike etelässä on kokenut eräitä vastoinkäymisiä, mutta sitä ei ole suinkaan tuhottu. Se nousee monin paikoin uudelleen, kasvaa ja kehittyy²⁴.

Kuomintangin valta-alueilla työläiset ovat jo viemässä taisteluaan tehtaiden seinien ulkopuolelle, siirtymässä taloudellisesta taistelusta poliittiseen taisteluun. Työväenluokan keskuudessa kehkeytyy voimakkaasti sankarillinen taistelu japanilaisista imperialismia ja kansallisia pettureita vastaan, ja purkaus näyttää olevan lähellä.

Talonpoikaiston taistelu ei ole tauonnut. Vierasmaalaisesta hyökkäyksestä, kotimaassa vallitsevasta sekasorrosta ja luonnonkatastrofeista kärsineet talonpojat ovat kehittäneet laajan taistelun sissisodan, levottomuuksien, nälkämellakoiden jne. muodossa. Japanilaisvastainen sissisota koillis-Kiinassa ja Hopein maakunnan itäosassa²⁵ on vastaus japanilaisen imperialismin hyökkäykseen.

Suuren laajuuden on saavuttanut myös ylioppilaiden liikehtiminen, ja vastedes se epäilemättä kehittyy vieläkin laajemmaksi. Mutta ylioppilaiden liike voi tulla kestäväksi, se voi murtautua kaikkien niiden esteiden läpi, joita sille asettavat kansallisten pettureiden sotatilamääräykset sekä oppilaitoksissa olevien poliisien, salaisten asiamiesten, vakoilijoiden ja fasistien harjoittama myyräntyö- ja joukkomurhapoliittikka, vain silloin, kun se yhdistyy työläisten, talonpoikien ja sotilaiden taisteluun.

Olen jo puhunut horjunnan mahdollisuudesta kansallisen porvariston, varakkaiden talonpoikien ja pienten tilanomistajien keskuudessa ja heidän mahdollisesta osallistumisestaankin japanilaisvastaiseen taisteluun.

Kansalliset vähemmistöt, varsinkin Sisä-Mongolian mongolit, joita Japanin imperialismi uhkaa suoranaisella orjuuttamisella, nousevat taisteluun. Tulevaisuudessa on heidän taistelunsa yhtyvä pohjois-Kiinan kansan taisteluun ja Punaisen armeijan sotatoimiin luoteessa.

Kaikki tämä osoittaa, että vallankumouksen rintaman eri lohkot alkavat sulautua yhdeksi yleiskansalliseksi rintamaksi ja että vallankumouksen kehitys, joka aikaisemmin oli ollut epätasaista, tulee vähitellen tiettyssä määrin tasaiseksi. Elämme suurten muutosten kynnyksellä. Puolueen tehtävänä on luoda vallankumouksellinen kansallinen yhteisrintama yhdistämällä Punaisen armeijan toiminta koko Kiinan työläisten, talonpoikien, opiskelijain, pikkuporvariston ja kansallisen porvariston toimintaan.

Kansallinen yhteisrintama

Tarkasteltuamme vastavallankumouksen ja vallankumouksen leireissä vallitsevaa tilannetta voimme nyt helposti selvittää itsellemme puolueen taktilliset tehtävät.

Mikä on puolueen taktillinen perustehtävä? Se ei ole mikään muu kuin laajan vallankumouksellisen kansallisen yhteisrintaman luominen.

Kun tilanne, jossa vallankumous kehittyy, on muuttunut, on vastaavasti muutettava vallankumoustaktiikkaa ja vallankumouksen johtamismenetelmiä. Japanin imperialismin ja kotimaata kaupittelevien kansallisten pettureiden tehtävänä on Kiinan muuttaminen siirtomaaksi, meidän tehtävämme on Kiinan muuttaminen alueellisen eheydensä säilyttäväksi riippumattomaksi, vapaaksi valtioksi.

Riippumattomuuden ja vapauden valloittaminen Kiinalle on suuri tehtävä. Sitä varten on käytävä sotaa vierasmaalaisen

imperialismin ja kotimaisen vastavallankumouksen voimia vastaan. Japanin imperialismi on päättänyt lähteä kovaan taisteluun. Tuhaoiden, lesenien ja comprador-porvariston voimat ovat toistaiseksi vahvemmat kuin kansan vallankumoukselliset voimat. Japanin imperialismiin ja Kiinan vastavallankumouksen voimia ei nujerreta päivässä eikä kahdessa, meidän täytyy olla valmiit pitkälliseen taisteluun. Vähäisillä voimilla ei menestystä saavuteta, meidän täytyy koota vahvat voimat. Vastavallankumouksen voimat Kiinassa ja koko maailmassa ovat entisestään heikentyneet, vallankumouksen voimat Kiinassa ja koko maailmassa ovat vahvistuneet. Tämä on oikea arvio, mutta siinä on vasta asian toinen puoli. Meidän on samalla todettava, että vastavallankumouksen voimat Kiinassa ja koko maailmassa ovat vielä toistaiseksi vahvemmat kuin vallankumouksen voimat. Tämäkin on oikea arvio, se on asian toinen puoli. Kiinan valtiollisen ja taloudellisen kehityksen epätasaisuus aiheuttaa vallankumouksenkin kehityksen epätasaisuuden. Vallankumouksen voitokas eteneminen alkaa, kehittyy ja päättyy menestykseen ennen kaikkea aina siellä, missä vastavallankumous on suhteellisen heikko; siellä missä vastavallankumouksella on paljon voimaa, ei vallankumous ole vielä alkanut tai se kehittyy hyvin hitaasti. Tämän Kiinan vallankumouksen tilan olemme joutuneet kokemaan menneisyydessä pitkän ajan kuluessa.

Voidaan ajatella, että yleinen vallankumouksellinen tilanne kehkeytyy, mutta vallankumouksen kehitys pysyy edelleenkin epätasaisena. Jotta vallankumouksen epätasainen kehitys muuttuisi yleensä tasaiseksi, siihen tarvitaan vielä paljon aikaa, tarvitaan vielä suuria ponnistuksia, tarvitaan puolueen oikeata taktillista linjaa. Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen johtama vallankumouksellinen sota vietiin päätökseen kolmessa vuodessa, mutta Kiinan Kommunistisen puolueen johtama vallankumouksellinen sota on jo vaatinut pitkän ajan, ja tehdäk-

semme kokonaan lopun ulkoisen ja kotimaisen vastavallankumouksen voimista meidän tulee olla valmiina taistelemaan edelleenkin niin kauan kuin tarvitaan. Mutta liiallinen hätiköinti, jota menneisyydessä usein ilmeni, ei kelpaa mihinkään. On noudatettava oikeata vallankumouksellista taktiikkaa. Jos poljetaan paikallaan ahtaalla alueella, kuten aikaisemmin tapahtui, ei suuria saada aikaan. Tämä ei tietenkään merkitse, että Kiinassa voidaan työ suorittaa vain hiljakseen, kiiruhtamatta. Asiaan on tartuttava nopeasti ja rohkeasti: orjuutuksen uhka ei salli meidän viivyttellä hetkeäkään. Tästä lähtien tulee vallankumouksen kehitysvauhtikin huomattavasti kiihtymään menneisyyteen verraten, sillä Kiina ja koko maailma ovat tulleet lähelle uutta sotien ja vallankumousten kautta. Tästä huolimatta vallankumouksellinen sota tulee Kiinassa kuitenkin olemaan pitkällistä. Tämä sen pitkällinen luonne johtuu imperialismin voimasta ja vallankumouksen kehityksen epätasaisuudesta.

Sanomme, että tämän hetken erikoisuutena on kansallisen vallankumouksen uuden nousun lähestyminen, että Kiina on koko maata käsittävän suuren vallankumouksen kynnyksellä ja että tässä on nykyisen vallankumouksellisen tilanteen omalaa-tuisuus. Se on tosiasia, joka näyttää asian erään puolen. Mutta samalla kertaa sanomme, että imperialismi on vielä suuri voima, että vallankumouksen voimien kehittymisen epätasaisuus on paha epäkohta ja että vihollisen nujertamiseksi on valmistauduttava pitkäaikaiseen sotaan. Tämä on nykyisen vallankumouksellisen tilanteen toinen erikoisuus. Sekin on tosiasia, ja se näyttää asian toisen puolen. Nämä kaksi erikoisuutta, nämä kaksi tosiasiaa esiintyvät edessämme yhdessä opettaakseen meitä, vaatiakseen meiltä taktiikan muuttamista tilanteen mukaan, riviemme uudestijärjestämistä taistelua varten. Nykytilanne vaatii meitä päättävästi luopumaan lahkolaisuudesta, ryhtymään laajan yhteisrintaman järjestämiseen ja olemaan antautumatta seikkailupolitiikkaan. Ennen kuin ratkaisevan

taistelun hetki on käsillä, kun ei ole voimia päättävää taistelua varten, ei pidä syöksyä päätäpahkaa ratkaisevaan taisteluun.

Emme puhu nyt lahkolaisuuden ja seikkailupolitiikan yhteydestä toisiinsa, emme myöskään siitä vaarasta, jonka seikkailupolitiikka voi muodostaa tulevaisuudessa, suurten tapahtumien kehittyessä. Tästä puhumisen voimme jättää tuonnemmaksi. Puhumme tässä vain siitä, että yhteisrintamataktiikka ja lahkolainen koteloitumistaktiikka ovat erilaisia ja toisilleen suoraan vastakkaisia.

Ensimmäinen taktiikka vaatii: on kaituttava herätyshuuto, koottava vankka nostoväki, saarrettava ja tuhottava vihollinen.

Toinen taktiikka vaatii: on syöksyttävä yksin ankaraan ja epävakaiseen taisteluun voimakkaan vihollisen kanssa.

Ensimmäinen taktiikka sanoo: jos me aliarvioimme sitä seikkaa, että Japanin imperialismiin sotatoimet, jotka tähtäävät Kiinan muuttamiseen siirtomaaksi, voivat aiheuttaa muutoksia Kiinan vallankumouksen ja vastavallankumouksen leireissä, niin me emme osaa antaa täyttä arvoa mahdollisuudelle laajan vallankumouksellisen kansallisen yhteisrintaman luomiseen. Jos me aliarvioimme japanilaisen vastavallankumouksen, kiinalaisen vastavallankumouksen ja Kiinan vallankumouksen vahvoja ja heikkoja puolia, niin emme osaa antaa täyttä arvoa laajan vallankumouksellisen kansallisen yhteisrintaman järjestämisen välttämättömyydelle; emme osaa ryhtyä päättäviin toimenpiteisiin tehdäksemme lopun lahkolaisuudesta; emme osaa käyttää hyväksemme yhteisrintaman asetta järjestääksemme ja liittääksemme yhteen monimiljoonaiset kansanjoukot ja kaikki mahdolliset vallankumouksen liittolaiset ja lähteäksemme hyökkäykseen päävihollista — japanilaista imperialismia — ja sen hännänkannattajia, kiinalaisia kansallisia pettureita vas-

taan; emme osaa käyttää oman taktiikkamme asetta osuaksemme edessä olevaan tärkeimpään maaliin, vaan hajoitamme tulemme siinä määrin, että luotimme eivät satu pääviholliseen, vaan sattuvat toisarvoiseen viholliseen, jopa liittolaisiimme. Se on taitamattomuutta vihollisen valinnassa ja turhaa luotien haaskausta. Sillä tavoin on mahdotonta panna vihollista ahtaalle, eristykseen. Sillä tavoin on mahdotonta vetää vihollisen asemista omalle puolelle niitä, jotka ovat tuossa leirissä vastoin tahtoaan, niitä, jotka eilen olivat vihollisia, mutta tänään voivat tulla liittolaisiksi. Sillä tavoin me todellisuudessa auttaisimme vihollista, saattaisimme vallankumouksen seisahdustilaan, eristykseen, entistä ahtaampiin puitteisiin, laskusuuntaan ja saattaisimme sen tappion tielle.

Toinen taktiikka sanoo: tuollainen arvostelu on väärää. Vallankumouksen voimien tulee olla puhtaitakin puhtaampia, vallankumouksen tien suoraakin suurempi. Oikein on vain se mikä on kirjoitettu sääntöihin. Kansallinen porvaristo on kokonaan ja ainaisesti vastavallankumouksellista. Ei askeleakaan myöntytyksiä varakkaalle talonpojalle. Keltaisia ammattiliittoja vastaan on taisteltava henkeen ja vereen asti. Kun puristatte Tsai Ting-kain kättä, älkää unohtako samalla hetkellä soimata häntä vastavallankumoukselliseksi. Löytyykö kissaa, joka ei söisi rasvaa, löytyykö militaristia, joka ei olisi vastavallankumouksellinen? Sivistyneistön vallankumouksellisuus kestää vain kolme päivää, sivistyneistön mukaanvetäminen on vaarallista. Tästä johtopäätös: lahkolainen sulkeutuneisuus on ainoa yleislääke kaikkia onnettomuuksia vastaan ja yhteisrintama on opportunistista taktiikkaa.

Toverit, missä on sitten totuus, yhteisrintamassa vaiko lahkolaismaisessa sulkeutuneisuudessa? Kenen puolella on vihdoin marxismi-leninismi? Vastaa mitä päättävimmän: yhteisrintaman puolella, lahkolaista sulkeutuneisuutta vastaan. Kolmi-vuotiailla lapsillakin on paljon oikeita oivalluksia, mutta heille

ei pidä uskoa suurten valtiollisten asiain hoitoa, sillä he eivät pysty vielä harkitsemaan valtiollisia asioita. Marxismi-leninismi taistelee vallankumouksellisten riveissä ilmeneviä penikkatauteja vastaan. Ja se taktiikka, josta lahkolaisen sulkeutuneisuuden puoltajat pitävät itsepintaisesti kiinni, on kokonainen penikkatautien kimppu. Vallankumouksen tie samoinkuin kaikkien ilmiöiden kehitystie maailmassa on mutkittileva eikä suora. Vallankumouksen rintama ja vastavallankumouksen rintama ovat muutosten alaisia kuten kaikki muutkin maailman ilmiöt. Kaksi perustavaa tosiasiaa oli lähtökohtana puolueelle sen kehittäessä uutta taktiikkaa, yhteisrintaman taktiikkaa: se, että japanilainen imperialismi pyrkii tekemään koko Kiinasta siirtomaansa ja että Kiinan vallankumouksen leirillä on vielä hyvin heikkoja kohtia. Monimiljoonaisen kansanjoukkojen järjestämisestä ja suuren vallankumouksellisen armeijan jalkeille saattamista tarvitaan tänään vallankumouksen hyökkäykseen vastavallankumousta vastaan. Vain sellainen voima pystyy murskaamaan japanilaisen imperialismiin ja Kiinan kansalliset petturit, tähän on silmännähtävä totuus. Ja tämänvuoksi vain yhteisrintamataktiikka on marxilais-leniniläistä taktiikkaa. Lahkolaisen sulkeutuneisuuden taktiikka on eristämistä taktiikkaa. Lahkolaisuus »pelottelee kalaa — ja tämä ui syvemmälle, se pelottelee lintuja — ja ne lentävät tiheikköön», se ajaa vihollisen puolelle ne monimiljoonaiset joukot, sen suuren armeijan, joista edellä oli puhe, ja tämä aiheuttaa vain vihollisen innokkaan hyväksymisen. Lahkolaisuus palvelee itse asiassa nöyrän rengin tavoin japanilaista imperialismia ja kansallisia pettureita. Marxismi-leninismi ruuskii, mutta japanilainen imperialismi suosii sellaista »puhtautta» ja »suoruutta», josta lahkolaiset alinoma puhuvat. Me hylkäämme päättävästi lahkolaisuuden; me tarvitsemme vallankumouksellista kansallista yhteisrintamaa, joka antaa kuolettavan iskun japanilaiselle imperialismille ja kansallisille pettureille.

Kun entinen hallituksemme oli työläisten, talonpoikien ja kaupunkilaisen pikkuporvariston liittoutuman hallitus, niin nyt meidän on uudistettava se niin, että siihen tulisivat työläisten, talonpoikien ja kaupunkien pikkuporvariston ohella mukaan kaikki ne muihin luokkiin kuuluvat ainekset, jotka haluavat osallistua kansalliseen vallankumoukseen.

Tällä hetkellä on tämän hallituksen päätehtävänä vastaiskun antaminen japanilaisen imperialismin yritykselle Kiinan nielemiseksi. Tämän hallituksen puitteet avataan sen kokoonpanoon nähden hyvin laajoiksi: siihen päästetään osallistumaan sellaisen väen ohella, jota kiinnostaa vain kansallinen vallankumous, mutta ei agraarivallankumous, myös sellaiset siihen halukkaat ihmiset, jotka ovat sidotut eurooppalaiseen ja amerikkalaiseen imperialismiin eivätkä kykene taistelemaan sitä vastaan, mutta sensijaan kykenevät taistelemaan japanilaista imperialismia ja sen hännänkannattajia vastaan. Tämän vuoksi tulee sellaisen hallituksen ohjelmankin periaatteessa vastata perustehtävää — taistelua japanilaista imperialismia ja sen hännänkannattajia vastaan. Tällä pohjalla on meidän vastaavasti muutettava entistä politiikkaamme.

Nyt on vallankumouksellisen leirin erikoisuutena se, että on olemassa karaistunut kommunistinen puolue ja karaistunut Punainen armeija. Tämä on tavattoman tärkeätä. Ellei nyt olisi karaistunutta kommunistista puoluetta ja Punaista armeijaa, syntyisi suunnattomia vaikeuksia. Miksi? Siksi, että Kiinassa on paljon petteureita ja he ovat voimakkaita. He tulevat varmasti koettamaan kaikki keinonsa murtaakseen yhteisrintaman, provosoidakseen hajaannuksen uhkauksilla ja lupauksilla, ovelilla tempuilla. He turvautuvat aseisiin lyödäkseen vähin erin ne heitä heikommat voimat, jotka pyrkivät eroon petteureista ja yhtymään meidän kanssamme taisteluun Japania

vastaan. Näin käy varmasti, jos japanilaisvastaisesta hallituksesta ja japanilaisvastaisesta armeijasta puuttuvat sellaiset voimat kuin kommunistinen puolue ja Punainen armeija. Vuoden 1927 vallankumouksen tappion pääsyy oli siinä, että opportunistisen linjan vallitessa kommunistisessa puolueessa ei tehty ponnistuksia vallankumouksen rivien (ts. työläis- ja talonpoikaisliikkeen ja kommunistisen puolueen johtaman armeijan) laajentamiseksi, vaan laskelmat perustettiin ainoastaan tilapäiseen liittolaiseen — kuomintangiin. Tuloksena oli, että imperialistien käskyläiset ja hännänkannattajat — tuhaot, leseinit ja compradorporvaristo saivat vedetyksi puolelleen ensin Tšiing Kai-šekin ja sitten Vang Tšing-vein, ja vallankumous kärsi tappion. Siihen aikaan vallankumouksellisella yhteisrintamalla ei ollut vankkaa ydinjoukkoa, ei ollut vahvoja vallankumouksellisia asevoimia, petturuutta alkoi esiintyä kaikkialla ja kommunistisen puolueen oli taisteltava yksinään. Se ei pystynyt pitämään puoliaan vallankumouksen voimia vähin erin murentavien imperialistien ja Kiinan vastavallankumouksellisten taktiikkaa vastaan. Vaikka Ho Lungin ja Je Tingin joukot olivat jo silloin olemassa, ne eivät muodostaneet vielä poliittisesti vankkaa armeijaa eikä puolue osannut niitä johtaa. Ne kärsivät viimein tappion. Se on verinen opetus, joka osoittaa, kuinka vallankumous kärsii tappion, kun sillä ei ole vankkaa ydinjoukkoa.

Nyt on tilanne tässä suhteessa muuttunut: on voimakas kommunistinen puolue ja voimakas Punainen armeija tukialueineen. Nyt kommunistinen puolue ja Punainen armeija esiintyvät japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman alkuunpanijoina ja myöhemmin niistä tulee varmasti japanilaisvastaisen hallituksen ja japanilaisvastaisen armeijan vankka runko. Tämä tekee tyhjäksi japanilaisten imperialistien ja Tšiing Kai-šekin japanilaisvastaista kansallista yhteisrintamaa vastaan harjoittaman myyräntyön. Japanin imperialistit ja Tšiing Kai-

šek tulevat epäilemättä turvautumaan uhkauksiin ja lupauksiin ja kaikkiin mahdollisiin konnankoukkuihin, joten meidän on oltava hyvin varuillamme.

Emme voi tietenkään luottaa siihen, että japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman taajat rivit olisivat kaikilta osiltaan yhtä horjumattomia kuin kommunistinen puolue ja Punainen armeija. Voi sattua, että japanilaisvastaisen yhteisrintaman esiintyessä jotkut kelvottomat ainekset luopuvat tästä rintamasta vihollisen vaikutuksesta. Mutta sellaisten ihmisten poismeno ei meitä peloita. Vihollisen vaikutuksesta lähtee pois joitakin kelvottomia ihmisiä, mutta meidän vaikutuksestamme tulee toisia, hyviä. Kunhan vain kommunistinen puolue ja Punainen armeija ovat olemassa, silloin on olemassa ja kehittyä myös japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama. Sellainen on kommunistisen puolueen ja Punaisen armeijan johtava merkitys kansallisessa yhteisrintamassa. Nyt kommunistit eivät ole enää lapsia, he osaavat määrätä käyttäytymisensä ja tietävät miten liittolaisten suhteen on meneteltävä. Japanilaiset imperialistit ja Tšiang Kai-šek voivat käyttää ovelia temppejuja valankumouksen leiriä vastaan, mutta voivathan kommunistitkin käyttää taitavia otteita vastavallankumouksen leiriä vastaan. Japanilaiset imperialistit ja Tšiang Kai-šek voivat vetää puolelleen kelvottomia aineksia meidän riveistämme, mutta voimmehan mekin vetää puolellemme »kelvottomia» (mutta meille hyviä) aineksia heidän riveistään. Jos me pystymme vetämään vihollisen leiristä paljon väkeä puolellemme, niin sen rivit harvenevat ja meidän rivimme taajenevat. Nyt käydään taistelua suurin piirtein kahden perusvoiman välillä, ja kaikkien välivoimien on liityttävä puolelle tai toiselle. Sellainen on tosiasia jättämättömän logiikka. Kiinan orjuuttamiseen ja myymiseen tähtäävä japanilaisten imperialistien ja Tšiang Kai-šekin politiikka ei voi olla työntämättä meidän puolellemme suuria voimia. Ne joko virtaavat välittömästi Kiinan kommunistisen puo-

luen ja Punaisen armeijan riveihin tahi muodostavat näiden kanssa yhteisen rintaman. Kunhan taktiikkamme vain ei ole lahkolaista itseensä sulkeutumistaktiikkaa, niin tämä päämäärä saavutetaan.

Mikä tekee välttämättömäksi työväen ja talonpoikien tasavallan muuttamisen kansantasavallaksi?

Meidän hallituksemme ei edusta vain työläisiä ja talonpoikia, vaan koko kansakuntaa. Tämä merkitys sisältyi aikaisempaan-kin työläisten ja talonpoikien demokraattisen tasavallan tunnukseen, sillä työläiset ja talonpojat muodostavat 80—90 % koko kansakunnasta. Puolueemme VI Yleiskiinalaisen edustajakokouksen hyväksymä 10 kohtaa käsittävä ohjelma²⁷ ilmaisee koko kansakunnan etuja, eikä vain työläisten ja talonpoikien. Nykyinen tilanne vaatii meiltä kuitenkin tämän tunnuksen muuttamista, sen korvaamista kansantasavallan tunnuksella. Tämä johtuu siitä, että Japanin hyökkäys on muuttanut maamme luokkasuhteet ja että pikkuporvariston ohella on myös kansallisen porvariston osallistuminen japanilaisvastaiseen taisteluun tullut mahdolliseksi.

Kansantasavalta ei tule tietenkään edustamaan vihollisluokkien etuja. Päinvastoin, se on imperialismin liehittelijäin — tuhaoiden, lesenien ja comprador-porvariston — suoranainen vastustaja, eikä se laske näitä aineksia kansan riveihin kuuluviksi. Tässä voidaan tehdä vertailu Tšiang Kai-šekin »Kiinan tasavallan kansalliseen hallitukseen», joka edustaa vain suurimpia pohattoja, mutta ei millään muotoa tavallista kansaa eikä laske tätä »kansakuntaan» kuuluvaksi. 80—90 % Kiinan väestöstä on työläisiä ja talonpoikia, joten kansantasavallan tulee edustaa ensi sijassa työläisten ja talonpoikien etuja. Mutta kansantasavalta karistaa pois imperialistisen sarron ikeen ja johtaa siten Kiinan vapautteen ja riippumattomuuteen; se karistaa pois tilanherrojen ikeen ja pelastaa siten Kiinan puolifeodaalisesta järjestelmästä, ja tämä vastaa sekä työläisten ja

talonpoikien että myös muun kansanosan etuja. Työläisten, talonpoikien ja muun kansanosan edut muodostavat yhdessä Kiinan kansakunnan edut. Vaikka comprador-porvaristo ja tilanherratkin asuvat kiinalaisella maalla, eivät he kuitenkaan piittaa kansakunnan eduista, heidän etunsa törmäävät enemmistön etuja vastaan. Tuo on se ainoa joukkio, jonka kanssa emme voi kulkea yhtä matkaa, vain sen kanssa me törmäämme vastakkain, ja siitä syystä meillä on oikeus sanoa edustavamme koko kansakuntaa.

Työväenluokan edut käyvät ristiin myös kansallisen porvariston etujen kanssa. Kansallista vallankumousta ei voida kehittää menestyksellä, ellei kansallisen vallankumouksen etujoukolla anneta valtiollisia ja taloudellisia oikeuksia, ellei työväenluokalle suoda tilaisuutta voimiensa suuntaamiseen taisteluun imperialismia ja sen hännänkannattajia, kansallisia pettureita vastaan. Mutta jos kansallinen porvaristo liittyy imperialismia vastaan käytävän taistelun yhteiseen rintamaan, muodostuu työväenluokalle ja kansalliselle porvaristolle etujen yhteisyys. Kansantasavalta ei porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kaudella suinkaan hävitä sellaista yksityisomistusta, joka ei ole luonteeltaan imperialistista tai feodaalista, se ei suinkaan pakkoluovuta kansallisen porvariston teollisuus- ja kauppayrityksiä, vaan päinvastoin edistää sellaisten yritysten kehitystä. Me otamme suojelukseemme jokaisen kiinalaisen kansallisen porvariston edustajan sillä ehdolla, että hän ei tue imperialisteja eikä Kiinan kansallisia pettureita. Demokraattisen vallankumouksen kaudella on työn ja pääoman välisellä taistelulla rajansa. Kansantasavallan työlainsäädäntö suojelee työläisten etuja, mutta se ei suuntaudu kansallisen porvariston rikastumista vastaan, kansallisen teollisuuden ja kaupan kehittämistä vastaan, sillä sellainen kehitys ei ole imperialismien etujen, vaan se on Kiinan kansan etujen mukaista. Tästä seuraa, että kansantasavalta edustaa kaikkien imperialisminvastaisiin

ja feodalisminvastaisiin voimiin kuuluvien kansankerrosten etuja. Kansantasavallan hallituksen ydinjoukkona ovat työläisten ja talonpoikien edustajat, mutta samalla siihen pääsevät osallisiksi muidenkin imperialismia ja feodalismia vastustavien luokkien edustajat.

Eikö ole vaarallista päästää tuota väkeä osallistumaan kansantasavallan hallitukseen? Ei ole. Työläiset ja talonpojat ovat tämän tasavallan väestön perusjoukko. Kun kaupunkien pikku-porvaristolle, sivistyneistölle ja muille imperialismia ja feodalismia vastaan käytävän taistelun ohjelmaa kannattaville aineksille myönnetään äänioikeus ja oikeus osallistua kansantasavallan hallitukseen, oikeus valitsemiseen ja valituksi tulemiseen, niin se ei voi käydä ristiin väestön perusjoukon, työläisten ja talonpoikien etujen kanssa. Tämän perusjoukon, työläisten ja talonpoikien, etujen suojelemisen tulee olla tärkeänä osana ohjelmassamme. Maan väestön perusjoukkoa edustava enemmistö kansantasavallan hallituksessa sekä kommunistisen puolueen johto ja toiminta sellaisessa hallituksessa tekevät noiden ihmisten osallistumisen hallitukseen vaarattomaksi. Kiinan vallankumous on nykyvaiheessaan vielä porvarillis-demokraattista eikä proletaaris-sosialistista vallankumousta. Se on aivan selvää. Vain trotskilaiset vastavallankumoukselliset²⁸ voivat jauhaa sellaista pötyä, että porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa on muka päättynyt ja että vallankumouksen kehittyminen edelleen voi merkitä vain sosialistista vallankumousta. Vuosien 1924—1927 vallankumous oli porvarillis-demokraattista vallankumousta, mutta sitä ei viety päätökseen, se kärsi tappion. Agraarivallankumous, joka meidän johdollamme on jatkunut vuodesta 1927 nykyhetken saakka, on sekini porvarillis-demokraattista vallankumousta, sillä tämän vallankumouksen tehtävänä on taistelu imperialismia ja feodalismia vastaan, eikä kapitalismia vastaan. Sellainen luonne tulee vallankumouksella olemaan vielä melko kauan.

Vallankumouksen käyttövoimana ovat edelleenkin pääasiassa työläiset, talonpojat ja kaupunkien pikkuporvaristo; niiden lisäksi voi tulla vielä kansallinen porvaristo.

Vallankumouksen muuttuminen sosialistiseksi on tulevaisuuden asia. Tulevaisuudessa demokraattinen vallankumous muuttuu kasvaessaan väistämättä sosialistiseksi vallankumoukseksi. Milloin sellainen muutos tapahtuu, se riippuu siitä, missä määrin sen edellytykset ovat kypsyneet, ja tähän voidaan tarvita melko pitkä aika. Silloin kun tällaiselle siirrolle ei ole vielä olemassa kaikkia välttämättömiä poliittisia ja taloudellisia edellytyksiä ja kun sellainen muutos ei voi koitua kansamme valtavalle enemmistölle hyödyksi, vaan koituu sille vahingoksi, ei pidä laverrella muutoksesta. Olisi väärin epäillä tätä, toivoa, että muutos voidaan suorittaa lähitulevaisuudessa ja siten asettua niiden muutamien tovereiden kannalle, jotka aikoinaan sanoivat, että demokraattisen vallankumouksen ensimmäisten menestysten päivä tärkeimmissä maakunnissa tulee olemaan sosialistiseksi vallankumoukseksi muuttumisen alkamispäivä. Nuo toverit järkeilivät tuolla tavalla siksi, että he eivät nähneet, mitä Kiina on poliittisessa ja taloudellisessa suhteessa, eivätkä ymmärtäneet että demokraattisen vallankumouksen toteuttaminen Kiinassa poliittisella ja taloudellisella alalla on huomattavasti vaikeampaa kuin Venäjällä, että se vaatii enemmän aikaa ja suurempia ponnistuksia.

Kansainvälinen apu

Lopuksi haluaisin sanoa muutaman sanan Kiinan vallankumouksen ja maailmanvallankumouksen välisestä yhteydestä.

Siitä saakka kun imperialismin hirviö ilmestyi maailmaan on täällä kaikki kietoutunut niin kiinteästi yhteen, että parhaalla tahdollakaan ei voida erottaa asioita toisistaan. Kiinan kansa

on täynnä uljuutta käydäkseen taisteluun vihollisen kanssa elämästä ja kuolemasta, se on täynnä päättäväisyyttä saavut- taakseen omin voimin uudestisyntymisensä ja noustakseen uudelleen pystyyn, se pystyy astumaan tasavertaisena koko maailman kansojen rinnalle. Tämä ei kuitenkaan merkitse, et- temme me tarvitsisi kansainvälistä apua. Ei, meidän aikanamme tarvitsee jokainen maa ja jokainen vallankumoustaistelua käy- vä kansa kansainvälistä apua. Vanha filosofi on sanonut: »Tšunsiun aikakaudella ei ollut oikeudenmukaisia sotia»²⁹. Vielä vähemmän voi imperialisteilla olla oikeudenmukaisia sotia — niitä voivat käydä vain sorretut kansakunnat ja sorret- tut luokat. Kaikki sodat, joissa kansa nousee sortajiaaan vas- taan, ovat oikeudenmukaisia sotia. Helmikuun ja Lokakuun val- lankumoukset Venäjällä olivat oikeudenmukaisia sotia. Kansan- vallankumoukset useissa Euroopan maissa ensimmäisen maail- mansodan jälkeen olivat oikeudenmukaisia sotia. Kiinassa kan- san käymä taistelu oopiumisodan³⁰ aikana, taipingien sota³¹, bokserikapina³², sotatoimet vuoden 1911 vallankumouksen³³ kaudella, Pohjoinen sotaretki 1926—1927, vuodesta 1927 tähän saakka jatkunut agrarisota ja nykyinen sota, jonka tarkoituk- sena on vastaiskun antaminen Japanille ja kansallisten pettu- reiden rankaiseminen — kaikki nämä ovat oikeudenmukaisia sotia.

Nyt kun japanilaisvastainen taistelu on nousemassa koko Kii- nassa ja fasisminvastainen liike koko maailmassa, oikeuden- mukaiset sodat käsittävät koko Kiinan, koko maailman. Kaikki oikeudenmukaiset sodat auttavat toinen toistaan, kaikki epäoi- keudenmukaiset sodat on muutettava oikeudenmukaisiksi so- diksi. Niin opettaa leninismi³⁴. Me tarvitsemme japanilaisvas- taisessa sodassa ulkomaiden kansojen ja ennen kaikkea Neu- vostoliiton kansojen apua ja ne tietenkin auttavat meitä, sillä tärkeiden elinetujen siteet liittävät meitä niihin. Yhteen aikaan onnistui Tšiang Kai-šekin katkaista Kiinan vallankumouksen

voimien yhteydet kansainvälisiin vallankumouksellisiin voimiin, ja me olimme siinä mielessä eristettyinä. Tilanne on nyt muuttunut, se on muuttunut meille suotuisaan suuntaan. Ja vastaisuudessakin se tulee muuttumaan meille myönteiseen suuntaan. Me emme tule enää olemaan eristettyinä. Ja tämä on eräs välttämätön ehto voiton saavuttamiselle japanilaisvastaisessa sodassa ja Kiinan vallankumouksen voitolle.

Huomautuksia

¹ Juan Ši-kai — Peijangin militaristikoplan johtaja. Kun vuoden 1911 vallankumous oli kukistanut Tsingin hallitsijasuvun, Juan Ši-kai kaappasi presidentin paikan ja perusti Peijangin militaristien ensimmäisen hallituksen, joka edusti suurtilanherroja ja compradoriporvaristoa. Pyrkieessään keisariksi ja saadakseen japanilaisen imperialismien tuen hän v. 1915 hyväksyi Japanin 21 vaatimusta, jotka tähtäsivät Japanin jakamattomaan herruuteen Kiinassa. Saman vuoden joulukuussa Junnanin maakunnassa puhkesi kapina Juan Ši-kain keisariksi julistamista vastaan. Tämä kapina sai osakseen laajaa vastakaikua koko maassa. Juan Ši-kai kuoli kesäkuussa 1916 Pekingissä.

² 18 tammikuuta 1915 japanilaiset imperialistit esittivät Juan Ši-kain hallitukselle 21 vaatimusta, ja 7 toukokuuta uhkavaatimuksen, johon oli vastattava 48 tunnin kuluessa. Japanin vaatimukset jakautuivat viiteen ryhmään. Neljä ensimmäistä ryhmää sisälsivät mm. vaatimukset Saksan Šantungin maakunnassa itselleen anastamien oikeuksien siirtämisestä Japanille, uusien oikeuksien myöntämisestä Japanille Šantungissa, oikeuksien myöntämisestä Japanille Etelä-Mantšuriassa ja Itä-Mongoliassa maiden vuokraukseen ja hankkimiseen, asumaoikeudesta Japanin alamaisille, oikeudesta teollisuuden ja kaupan harjoittamiseen, yksinoikeudesta rautateiden rakentamiseen ja mineraalirikkauksien käyttöön, Hanjepingin metallitehtaiden siirtämisestä Kiinan ja Japanin yhteiseen hallintaan, Kiinan sitoutumisesta olemaan luovuttamatta kolmansille valtioille Kiinan rannikon satamia, lahtia ja saaria. Viides ryhmä sisälsi vaatimuksia laajojen poliittisten, raha-taloudellisten, poliisia koskevien ja sotilaallisten oikeuksien myöntämisestä Japanille, mikä olisi merkinnyt Kiinan joutumista Japanin valtaan, sekä vaatimuksen oikeuden myöntämisestä Japanille rautateiden rakentamiseen Hupen, Kiangsin ja Kuangtungin maakuntien välille. Juan Ši-kai hyväksyi kaikki vaatimukset paitsi viidettä ryhmää, josta hän selitti »sovitettavan myöhemmin». Kiinan kansan yksimielinen vastarinta johti kuitenkin siihen, että nämä vaatimukset eivät toteutuneet.

³ Marraskuussa 1921 USA:n hallitus kutsui Washingtoniin koolle yhdeksän vallan neuvottelukokouksen, johon Yhdysvaltain lisäksi osallistuivat Kiinan, Englannin, Ranskan, Italian, Belgian, Hollannin, Portugalin ja Japanin edustajat. Tässä kokouksessa USA ja Japani taistelivat Kaukoidän herruudesta. 6 helmikuuta 1922 solmittiin USA:n ehdottamien »yhtäläisten mahdollisuuksien» ja »avoi-men oven» periaatteiden pohjalla yhdeksän vallan sopimus. Sen tarkoitus oli turvata imperialistivaltujen yhteinen herruus Kiinassa, mutta itse asiassa valmistella edellytyksiä amerikkalaisten imperialistien monopolistiseen Kiinan anastamiseen ja siten Kiinan jakamattomaan herruuteen pyrkivän Japanin suunnitelmien routtami seen.

⁴ 18 syyskuuta Kiinan koillisissa maakunnissa majoilleet japanilaiset joukot (ns. Kuantungin armeija) valtasivat Šenjangin (Mukden), Šenjangissa ja muilla koillisilla alueilla sijainneet kiinalaiset joukot (koillisarmeija) noudattivat Tšiing Kai-šekin määräystä, että »vastarintaa ei saa tehdä missään tapauksessa», ja perääntyivät Šanhaikuuanin eteläpuolelle, antaen japanilaisille tilaisuuden Liaoningin, Kirinin ja Heilungkiangin maakuntien nopeaan miehittämiseen. Kiinan kansan keskuudessa nimitetään tätä japanilaisten anastajien hyökkäystä »syyskuun 18 päivän tapahtumiksi».

⁵ »Neljällä koillisella maakunnalla» tarkoitetaan Liaoningia, Kiriniä, Heilungkiangia ja Jeholia, mikä vastaa Koillisen hallintopiirin kuutta nykyistä maakuntaa: Liaotungia, Liaosita, Kiriniä, Sungkiangia, Heilungkiangia ja Jeholia sekä melkoista osaa Sisä-Mongolian autonomista aluetta. »Syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen japanilaisten armeija anasti ensin Liaoningin, Kirinin ja Heilungkiangin maakunnat ja vuonna 1933 miehitti Jeholin.

⁶ 25 marraskuuta 1935 kuomintangilainen Jin Šu-keng perusti japanilaisten määräyksestä Hopein maakunnan itäosan 22 piirikunnan nukkehallituksen, joka nimitti itseään »Itä-Hopein kommunistinvastaiseksi autonomiseksi hallitukseksi.»

⁷ Diplomaattisilla neuvotteluilla tarkoitetaan neuvotteluja Tšiing Kai-šekin hallituksen ja Japanin hallituksen välillä ns. »Hirotan kolmesta periaatteesta». Nämä Japanin silloisen ulkoministerin Hirotan »kolme periaatetta» olivat seuraavat: 1) Kiina lopettaa kaikenlaisen japanilaisvastaisen liikkeen, 2) Kiinan, Japanin ja »Mantšu-kuon» taloudellinen yhteistyö pannaan käyntiin ja 3) Kiina ja Japani käyvät yhdessä taistelua kommunismia vastaan. 21 tammikuuta Hirota ilmoitti Japanin parlamentissa, että »Kiinan hallitus oli jo hyväksynyt keisarikunnan ehdottamat kolme periaatetta».

⁸ Mao Tse-tung teki tämän selostuksen siihen aikaan, jolloin Tšiing Kai-šek jatkoi vehkeilyjään, koillisten maakuntien ja pohjois-Kiinan kauppaamista ja sotatoimia Punaista armeijaa vastaan. Tämän vuoksi oli Tšiing Kai-šek paljastettava loppuun saakka, näytettävä tämän kansallisen petturin todelliset kasvot. Samasta syystä ei Kiinan Kommunistinen puolue, joka silloin ehdotti japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman muodostamista, sisällyttänyt siihen vielä Tšiing Kai-šekia, Mao Tse-tung muistuttaa kui-

tenkin jo tässä selostuksessa jakautumisesta, joka saattoi tapahtua Kiinan tilanherrojen ja comprador-porvariston leirissä imperialistivaltojen ristiriitojen johdosta. Kun Japanin imperialismin hyökkäys pohjois-Kiinassa koski kipeästi englantilais-amerikkalaisen imperialistien etuihin, tuli Kiinan Kommunistinen puolue johtopäätökseen, että englantilais-amerikkalaiseen imperialismiin kiinteästi sidottu Tšiing Kai-šekin kopla saattaa isäntiensä käskystä muuttaa suhtautumistaan Japaniin. Tämän vuoksi kommunistinen puolue ryhtyi painostamaan Tšiing Kai-šekia saadakseen hänet tekemään vastarintaa Japanille. Toukokuussa 1936 Punainen armeija palasi Šansin maakunnasta pohjois-Šensin ja esitti välittömästi Nankingissa olevalle kuomintang-hallitukselle vaatimuksen kansalaissodan lopettamisesta japanilaisia vastaan käytävän yhteisen taistelun tähden. Saman vuoden elokuussa Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea lähetti kuomintangille uudelleen kirjeen, jossa vaati molempien puolueiden yhteisrintaman muodostamista yhteistä vastarintaa varten ja kummankin puolen edustajain nimeämistä neuvotteluihin. Tšiing Kai-šek hylkäsi tälläkin kerralla kommunistisen puolueen ehdotuksen. Vasta joulukuussa 1936, jolloin kommunistien kanssa yhtymistä kannattaneet kuomintangilaiset upseerit vangitsivat hänet Šianissa, hänen oli pakko hyväksyä Kiinan Kommunistisen puolueen vaatimus kansalaissodan lopettamisesta ja valmistautumisesta taisteluun japanilaista imperialismia vastaan.

⁹ Tsai Ting-kai komensi silloin erästä 19. armeijan armeijakuntaa ja oli tämän armeijan varakomentaja. Hän johti 19. armeijaa yhdessä Tšen Ming-šun ja Tšiing Kuang-nain kanssa. Aluksi armeija taisteli Punaista armeijaa vastaan Kiangsissa, mutta siirrettiin »syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen Šanghainiin. Japanilaisvastaisen liikkeen nousu teki suuren vaikutuksen 19. armeijan miehialoihin. Yöllä tammikuun 28 päivää vasten 1932, jolloin japanilainen maihinnousujoukko hyökkäsi Šanghainiin, 19. armeija asettui yhdessä kaupungin väestön kanssa vastarintaan. Nämä taistelut päättyivät kuitenkin tappioon Tšiing Kai-šekin ja Vang Tšing-vein petospolitiikan vuoksi. Heti sen jälkeen Tšiing Kai-šek lähetti 19. armeijan Fukieniin jatkamaan taistelua Punaista armeijaa vastaan. 19. armeijan johto oli siihen mennessä alkanut ymmärtää, että sota Punaista armeijaa vastaan ei pelasta tilannetta. Marraskuussa 1933 19. armeijan päällystö yhdessä Li Tši-šenin johtaman kuomintangilaisryhmän kanssa ilmoitti virallisesti sanoutuneensa irti Tšiing Kai-šekilta. He muodostivat Fukienin maakunnassa »Kiinan tasavallan kansanvallankumouksellisen hallituksen» ja tekivät Punaisen armeijan kanssa sopimuksen yhteisestä vastarinnasta japanilaiselle imperialismille ja Tšiing Kai-šekille. Tšiing Kai-šekin asevoimat tuottivat tälle hallitukselle ja 19. armeijalle tappion. Tämän jälkeen Tsai Ting-kai siirtyi vähitellen yhteistyön kannalle Kiinan Kommunistisen puolueen kanssa.

¹⁰ Syyskuussa 1926, jolloin Pohjoisen sotaretken vallankumousarmeija lähestyi Vuhania, ilmoitti Feng Ju-hsiang Suijuanin maakunnassa sijainneen armeijoinen eroavansa Peijangin militaristi-

koplasta ja liittyi vallankumoukseen. Vuoden 1927 alussa Šensin maakunnasta lähteneet Feng Ju-hsiangin joukot hyökkäsivät yhdessä Pohjoisen sotaretken armeijan kanssa Honanin maakuntaan. Tšiang Kai-šekin ja Vang Tšing-vein petoksen jälkeen v. 1927 Feng Ju-hsiang osallistui taisteluun kommunisteja vastaan, mutta joutui riitaan Tšiang Kai-šekin koplan kanssa. »Syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen Feng Ju-hsiang ryhtyi kannattamaan japanilaisille tehtävää vastarintaa ja aloitti toukokuussa 1933 yhteistyön Kiinan Kommunistisen puolueen kanssa, perustaen Tšangtsiakoussa (Kalgan) Yhdistetyn japanilaisvastaisen kansanarmeijan. Tämä japanilaisvastainen kansannousu joutui elokuussa tappiolle taistellessaan Tšiang Kai-šekin ja japanilaisen armeijan yhdistyneitä voimia vastaan. Elämänsä viimeisinä vuosina Feng Ju-hsiang kannatti edelleenkin yhteistyötä Kiinan Kommunistisen puolueen kanssa.

¹¹ Tšiang Kai-šek lähetti kuomintangin 26. armeijan Kiangsin maakuntaan hyökkäämään Punaista armeijaa vastaan. Joulukuussa 1931 toistakymmentä tuhatta tämän armeijan miestä nousi Tšao Po-šengin, Tung Tšen-tangin ym. johdolla kapinaan Ningtun kaupungissa ja siirtyi Punaisen armeijan puolelle.

¹² Ma Tšan-šan oli kuomintangin koillisarmeijan kenraali. Hänen joukkonsa sijaitsivat Heilungkiangin maakunnassa. »Syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen, jolloin japanilaiset alkoivat etenemissensä Liaoningin maakunnasta Heilungkiangiin, nämä joukot tekivät japanilaisille vastarintaa.

¹³ Hu Han-min — tunnettu kuomintangilainen poliitikoitsija, joka aikoinaan vastusti Sun Jat-senin julistamaa yhteistyöpolitiikkaa Kiinan Kommunistisen puolueen kanssa. Vuonna 1927 hän osallistui Tšiang Kai-šekin toimeenpanemaan huhtikuun 12 päivän vallankaappaukseen. Myöhemmin näiden miesten välillä syntyi valtataistelu ja Tšiang Kai-šek teljetytti Hu Han-minin vankilaan. »Syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen hänet vapautettiin ja hän siirtyi Nankingista Kantoniin, missä hänen onnistui pitkän ajan kuluessa yllyttää Kuangtungin — Kuangsin militaristeja Tšiang Kai-šekin Nankingin hallitusta vastaan.

¹⁴ »Japanille tehtävän vastarinnan ja kotimaan pelastamisen ohjelman» esitti Kiinan Kommunistinen puolue v. 1934 ja se julkaistiin Sung Tšing-lingin (rouva Sun Jat-sen) ym. allekirjoittamana. Sen kuusi kohtaa olivat: 1) maa-, meri- ja ilmavoimien yleinen liikekannallepano sotaan Japania vastaan, 2) koko kansan liikekannallepano, 3) yleinen kansan aseistus, 4) japanilaisten imperialistien Kiinassa olevan omaisuuden ja kansallisten pettureiden omaisuuden pakkoluovutus japanilaisvastaisen sodan menojen peittämiseksi, 5) työläisten, talonpoikien, sotilaiden, sivistyneistön ja kauppiaiden edustajien valitseman yleiskiinalaisen kansallisen itsepuolustuskomitean perustaminen ja 6) yhtyminen japanilaisen imperialismin kaikkien vihollisten kanssa ja ystävällisten suhteiden solmiminen kaikkiin maihin, jotka noudattavat ystävällistä puolueettomuutta.

¹⁵ Kuangtungilainen militaristi Tšen Tši-tang ja kuangsilaiset militaristit Li Tsun-šen, Pai Tšung-hsi ym.

¹⁶ Tšiang Kai-šekin joukkio nimitti vallankumouksellista kansaa »rosvoiksi» ja omia sotatoimiaan kansaa vastaan ja joukkomurhaan »rosvoliikkeen hävittämiseksi».

¹⁷ Šen Pi-ši on Kiinan Kommunistisen puolueen vanhimpia jäseniä, etevä järjestäjä. Vuodesta 1927 alkaen valittu kaikissa edustajakokouksissa Keskuskomitean jäseneksi. Vuonna 1931 valittiin Poliittisen toimikunnan jäseneksi. Vuonna 1933 Hunanin — Kiangsin raja-alueen puoluekomitean sihteeri ja sotilas-poliittisen neuvoston puheenjohtaja. 6. armeijaryhmän ja 2. armeijaryhmän yhdyttyä nimitettiin näistä muodostetun 2. rintaman poliittiseksi komissaariksi. Japanilaisvastaisen sodan alussa oli 8. armeijan poliittisen hallinnon päällikkö. Vuonna 1945 valittiin erääksi Keskuskomitean sihteereistä. Kuoli Pekingissä 27 lokakuuta 1950.

¹⁸ Punaisen armeijan 6. armeijaryhmä oli aluksi Hunanin — Kiangsin raja-alueella. Elokuussa 1934 se puolueen Keskuskomitean määräyksestä mursi saartorenkiaan ja alkoi siirtyä uusiin aseisiin. Yhtyen saman vuoden lokakuussa Kueitšoun maakunnan itäosassa Ho Lungin komentamaan Punaisen armeijan 2. armeijaryhmään. Näistä kahdesta armeijaryhmästä muodostettiin Punaisen armeijan 2. rintama, joka perusti vallankumouksellisen tukialueen Hunanin, Hupen ja Kueitšoun maakuntien raja-alueelle.

¹⁹ Lokakuussa 1934 Punaisen armeijan 1., 2. ja 5. armeijaryhmä (Punaisen armeijan 1. rintama) lähtivät liikkeelle Tšangtingista ja Ninghuasta (Fukienin maakunnan länsiosassa), Šuikinista ja Jutusta (Kiangsin maakunnan eteläosa), ja aloittivat yleisen strategisten tukialueiden siirron. Punainen armeija kulki yhdentoista maakunnan — Fukienin, Kiangsin, Kuangtungin, Hunanin, Kuangsin, Kueitšoun, Setšuanin, Junnanin, Sikangin, Kansun ja Šensin maakuntien halki, ikuisen lumen peittämiä korkeiden vuorenharjanteiden yli ja soisten tasankojen kautta, mihin ihmisjalka oli tuskin koskaan astunut. Armeija kulki marssien ja taistellen 25.000 litä (12.500 kilometriä) ja lokakuussa 1935 pääsi menestyksellisesti tukialueelleen Šensin maakunnan pohjoisosassa.

²⁰ Setšuanin — Šensin raja-alueelle Punainen armeija muodosti Punaisen armeijan 4. rintaman. Maaliskuussa 1935 4. rintama lähti liikkeelle uudelle tukialueelleen Setšuanin ja Sikangin maakuntien raja-alueella. Saman vuoden kesäkuussa se yhtyi Maokungin alueella Setšuanin maakunnan länsiosassa 1. rintamaan, minkä jälkeen molemmat rintamat marssivat kahtena kolonnana pohjoista kohti. Syyskuussa ne saapuivat Maoerkain alueelle Sungpanin lähellä. 4. rintaman joukoissa silloin ollut Tšang Kuo-tao johti omavaltaisesti, vastoin puolueen Keskuskomitean määräystä, vasemman kolonnan eteläänpäin, hajoittaen siten Punaisen armeijan kahtia. Kesäkuussa 1936 2. rintama mursi Hunanin — Hupen — Setšuanin — Kueitšoun raja-alueen saarron ja marssittuaan Hunanin, Kueitšoun ja Junnanin maakuntien halki yhtyi 4. rintaman joukkoihin Kantšen luona Sikangin maakunnassa. Silloin 4. rintaman joukko-osastoissa toimineet toverit uskollisina Keskuskomitean ohjeille ja vastoin Tšang Kuo-taon tahtoa kääntyivät jälleen yhdessä 2. rintaman joukkojen kanssa pohjoiseen. Saman vuoden marraskuussa

kaikki 2. rintaman joukot ja osa 4. rintaman joukoista saapuivat Šensin maakunnan pohjoisosaan, missä menestyksellisesti yhtyivät 1. rintaman joukkoihin.

²¹ Tšang Kuo-tao — Kiinan vallankumouksen petturi. Vallankumoukseen mukaan lyöttäytyttyään liittyi kommunistiseen puolueeseen. Puolueessa ollessaan hän teki monia virheitä ja raskaita rikoksia puoluetta kohtaan. Suurimman rikoksen hän teki v. 1935 vastustaessaan Punaisen armeijan marssia pohjoiseen ja vaati sen perääntymistä kansallisten vähemmistöjen alueille Setšuanin maakunnan ja Tiibetin välillä. Samalla hän harjoitti avointa petturuutta puoluetta kohtaan, muodostaen oman »Keskuskomiteansa» ja tuottaen hajoitustoiminnallaan suurta vahinkoa 4. rintamalle. Tämän rintaman joukko-osastojen sotilaat ja työntekijät palasivat kuitenkin nopeasti puolueen Keskuskomitean johdon alaisiksi ja esittivät kunniaakasta osaa myöhemmissä taisteluissa. Tšang Kuo-tao itse pysyi loppuun saakka parantumattomana. Keväällä 1938 hän karkasi Šensin — Kansun — Ningsian raja-alueelta ja ryhtyi kuomintangin vastavakoilun palvelukseen.

²² Tarkoitetaan Punaista armeijaa, joka perustettiin Kiangsin ja Fukienin maakuntien alueella ja oli Kiinan Kommunistisen puolueen välittömän johdon alainen, ts. Punaisen armeijan 1. rintamaa.

²³ Heinäkuussa 1935 kuomintangin joukot aloittivat kolmannen »rankaisuretken» vallankumouksen tukialuetta vastaan Šensin ja Kansun maakuntien yhtymäkohdassa. Punaisen armeijan 26. armeijakunta löi pohjois-Šensissä hajalle vihollisen kaksi prikaatia ja karkoitti vastustajan Huangho-joen itärannalle. Saman vuoden syyskuussa Punaisen armeijan 25. armeijakunta, joka oli marssinut Hupen — Honanin — Anhuein tukialueelta Šensin maakunnan eteläosan ja Kansun maakunnan itäosan halki, pääsi Šensin pohjoisosaan, missä yhtyi siellä olleisiin Punaisen armeijan osastoihin. Niin muodostui Punaisen armeijan 15. armeijaryhmä. Lao-šanin luona Kantšuanin alueella tämä armeijaryhmä tuhosi suurimman osan vastustajan 110. divisioonaa. Divisioonan komentaja sai surmansa. Pian sen jälkeen Julintšaoon luona Kantšuanin piirikunnassa lyötiin hajalle neljä pataljoonaa vastustajan 107. divisioonasta. Silloin vastustaja ryhtyi järjestämään uutta hyökkäystä. Viisi vastustajan divisioonaa Tung Jing-pinin johdolla aloitti hyökkäyksen kahtena kolonnana. Lokakuussa saapui pohjois-Šensin Keskusta-alueen Punainen armeija, joka yhdessä 15. armeijaryhmän kanssa tuhosi vastustajan 109. divisioonan Tšilotšenin taistelussa ja vihollista takaa-ajassa löi Heišuisessa hajalle erään 106. divisioonan rykmentin. Niin oli vihollisen kolmas »rankaisuretki» Šensin — Kansun tukialuetta vastaan lopullisesti torjuttu.

²⁴ Kun Punaisen armeijan päävoimat vv. 1934—1935 uusille tukialueille siirtyessään luopuivat asemistaan etelä-Kiinassa, ne jättivät sinne sissijoukkoja. Nämä joukot kävivät itsepintaista sissisotaa 14 alueella 8 maakunnassa. Nämä alueet sijaitsevat seuraavilla seuduilla: Tšekiangin maakunnan eteläosassa, itä-, etelä- ja länsi-Fukienissa, koillis-Kiangsissa, Kuangtungin ja Kiangsin rajalla, etelä-Hunanissa, Hunanin ja Kiangsin rajalla. Hunanin, Hupen ja Kiang-

sin rajalla, Hupen, Honanin ja Anhuein rajalla, Tungpošanin alueella etelä-Honanissa ja Hainanin saarella (Kuangtungin maakunnassa).

²⁵ Japanilaisten tunkeuduttua v. 1931 koillis-Kiinan maakuntiin kommunistinen puolue kutsui kansaa aseelliseen vastarintaan, järjesti sissiosastoja ja koillis-Kiinan vallankumouksellisen kansanarmeijan sekä auttoi erilaisia vapaaehtoisia japanilaisvastaisia joukkoja. Vuoden 1934 jälkeen kaikki koillis-Kiinassa olleet japanilaisvastaiset joukot yhdistettiin puolueen johdolla Koilliseksi yhdistyneeksi japanilaisvastaiseksi armeijaksi kuuluisan Jang Tšing-jun, puolueen jäsenen, johdolla. Tämä armeija kävi koillis-Kiinassa pitkän aikaa itsepintaista sissisotaa japanilaisia vastaan. Japanilaisvastaisella sissisodalla itä-Hopeissa tarkoitetaan siellä toukokuussa 1935 puhjennutta talonpoikien kapinaa.

²⁶ Sellainen valta, josta Mao Tse-tung tässä puhuu — kansantasavalta — luotiin japanilaisvastaisen sodan kaudella Kiinan Kommunistisen puolueen johtamalla vapautetuilla alueilla. Tästä syystä kommunistinen puolue pystyi johtamaan kansaa vastustajan selustassa ja käymään voitollista sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Japanin antautumisen jälkeen puhjenneessa kolmannessa vallankumouksellisessa kansalaissodassa vapautetut alueet laajenivat vähitellen koko Kiinaa käsittäviksi, ja niin syntyi yhtenäinen Kiinan Kansantasavalta. Mao Tse-tungin ajatus kansantasavallasta toteutui koko Kiinan mitassa.

²⁷ Heinäkuussa 1928 Kiinan Kommunistisen puolueen yleiskiinalainen edustajakokous hyväksyi ohjelman, joka käsitti seuraavat 10 kohtaa: 1) imperialismien vallan kukistaminen, 2) ulkomaalaisien pääomalle kuuluvien yritysten ja pankkien pakkoluovutus, 3) Kiinan yhdistäminen ja kansallisen itsemääräämisoikeuden tunnustaminen, 4) kuomintangin militaristihallituksen kukistaminen, 5) työläisten, talonpoikien ja sotilaiden edustajien kokosten vallan voimaansattaminen, 6) 8-tuntisen työpäivän voimaansattaminen, sosiaalivakuutus jne., 7) tilanherrojen kaikkien maiden pakkoluovutus, viljelysmaan antaminen talonpojille, 8) sotilaiden elinehtojen parantaminen, maan ja työn antaminen sotilaille, 9) rasittavien maksujen ja verojen peruuttaminen ja yhtenäisen progressiivisen verotuksen voimaansattaminen, sekä 10) liitto maailman proletaariaatin ja Neuvostoliiton kanssa.

²⁸ Trotskilaiset — alkujaan leniniläisvastainen ryhmittymä Venäjän työväenliikkeessä, muuttui sittemmin paatuneeksi vastavallankumoukselliseksi joukkioiksi. Kiinan vallankumouksen tappion jälkeen v. 1927 Kiinaankin ilmaantui vähäinen trotskilaisjoukko, joka Tšen Tu-hsiun ja toisten luopioiden kanssa yhdyttyään muodosti v. 1929 vastavallankumouksellisen ryhmän ja levitti sellaista propagandaa, että kuomintang on muka jo suorittanut loppuun porvarillis-demokraattisen vallankumouksen. Tämä ryhmä muuttui kokonaan imperialismiin ja kuomintangin likaiseksi aseeksi niiden taistelussa kansaa vastaan. Kiinan trotskilaiset menivät avoimesti kuomintangin vakoiluelinten palvelukseen. »Syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen he ryhtyivät täyttämään Trotskin ohjetta »ei saa

häiritä Japanin keisarikuntaa miehittämästä Kiinaa» ja yhteistyöhön Japanin vakoiluvelintien kanssa.

²⁹ Tämä lause kuuluu filosofi Meng-tselle. Tšunsiun aikakaudella (722—481 e.m.a.a.) monilukuiset feodaaliruhtinaat kävivät keskenään alituisesti sotia, taistellen vallasta, mikä selittää Meng-tsen lauseen.

³⁰ Vv. 1840—1842 Englanti lähetti sotaväkeä tunkeutumaan Kiinaan kaupan suojelun varjolla vastaukseksi Kiinan kansan taisteluun Englannin harjoittamaa oopiumikauppaa vastaan. Lin Tsehsun johtama kiinalainen armeija teki yhteen aikaan vastarintaa englantilaisille. Kantonin väestö perusti oma-aloitteisesti »englantilaisten rauhoittamisjoukkoja», jotka nekin antoivat englantilaisille hyökkääjille voimakkaita iskuja.

³¹ Taipingien sota — XIX vuosisadan puolivälissä alkanut talonpoikien vallankumouksellinen sota Tsingin (mantšulaisen) hallitsijasuvun feodaalista herruutta ja kansallista sortoa vastaan. Tammiukuussa 1851 tämän vallankumouksen johtajat nostivat kapinan Kuangsin maakunnassa ja julistivat »Taipingien taivaallisen valtakunnan» perustetuksi. Vuonna 1852 taipingit lähtivät liikkeelle Kuangsisista, kulkivat Hunanin, Hupen, Kiangsin ja Anhuein maakuntien halki ja valtasivat v. 1853 Nankingin. Täältä osa taipingeja lähti pohjoiseen ja saapui taistellen Tientsinin välittömään läheisyyteen. Taipingit eivät perustaneet miehittämillään seuduilla kestäviä tukikohtia. Perustettuaan pääkaupungin Nankingiin taipingien johto teki monia poliittisia ja sotilaallisia virheitä, mistä syystä taipingit eivät kestäneet Tsingin hallituksen vastavallankumouksellisen armeijan ja englantilais-amerikkalaisten yhtyneiden voimien hyökkäystä. Kapina kärsi tappion v. 1864.

³² Bokserikapina, joka puhkesi v. 1900 pohjois-Kiinassa — talonpoikien ja käsityöläisten laaja liike. Mystilliseksi salaseuraksi yhtyneet talonpojat ja käsityöläiset kävivät aseellista taistelua imperialisteja vastaan. Kahdeksan imperialistisen valtion yhtyneet asevoimat, jotka valtasivat Pekingin ja Tientsinin, tukahduttivat julmalla tavalla tämän liikkeen.

³³ Vrt. huomautusta 3 kirjoitukseen »Selostus talonpoikaisliikkeen tutkimisesta Hunanin maakunnassa».

³⁴ Vrt. V. I. L e n i n : »Proletaarisen vallankumouksen sotilaallinen ohjelma». (Teokset, 23 osa)

LAUSUNTO TŠIANG KAI-ŠEKin LAUSUNNON JOHDOSTA

(29. joulukuuta 1936)

Tšiang Kai-šek on hyväksynyt Sianissa hänelle esitetyt kenraalien Tšang Hsue-liangin ja Jang Hu-tšengin sekä luoteis-Kiinan väestön vaatimukset vastarinnan järjestämisestä Japanin hyökkäykselle ja ensi sijassa käsenyt kansalaisuutta käyvät joukkonsa lähtemään Šensin ja Kansun maakunnista. Tämä oli ensimmäinen askel sen virheellisen politiikan muuttamiseen, jota Tšiang Kai-šek on harjoittanut viimeisten 10 vuoden kuluessa¹. Se oli samalla isku japanilaisille imperialisteille ja kiinalaisille »rauhottajille»², jotka olivat perustaneet salaliiton lietsoakseen kansalaisuutta ja aiheuttaakseen hajaannusta kansan keskuudessa sekä yrittäneet käyttää Sianin tapahtumia Tšiang Kai-šekin fyysilliseen tuhoamiseen. Japanilaisten imperialistien ja kiinalaisten »rauhottajien» pettymys on ilmeistä. Tšiang Kai-šekin osoittamaa tilanteen käsittämistä voidaan pitää merkkinä siitä, että kuomintang on valmis luopumaan siitä virheellisestä politiikasta, jota se on harjoittanut viimeisten 10 vuoden kuluessa.

Joulukuun 26 pnä Tšiang Kai-šek julkaisi Lojangissa varsin hämärän ja epämääräisen lausunnon, niin sanotun »Ohjeen Tšang Hsue-liangille ja Jang Hu-tšengille», joka on eräs Kiinan historian mielenkiintoisimpia poliittisia asiakirjoja. Jos Tšiang Kai-šek todellakin haluaa ottaa vakavaa oppia näistä tapahtu-

mista, suunnata ponnistuksensa kuomintangin uudistamiseen ja lopettaa perinteellisen virheellisen sopuilupolitiikkansa ulkoisen vihollisen kanssa, kansalaissodan ja kansan sortamisen politiikan, jos hän haluaa tehdä kuomintangista puolueen, joka ei esiinny kansan tahtoa vastaan, niin hänen pitäisi esittää hukan arvokkaampi asiakirja, joka sisältäisi entisen politiikan tuomitsemisen ja tulevaisuuden suunnitelmia, ja siten osoittaisi hänen aikeittensa vilpittömyyden. Joulukuun 26 päivän lausunto ei voi tyydyttää Kiinan laajoja kansanjoukkoja.

Tšiang Kai-šekin lausunnossa on eräs hyväksyttävä kohta. Kysymys on seuraavista sanoista: »Sana olkoon tosi, teko päätävä*». Tämä lause on ymmärrettävä niin, että vaikka Tšiang Kai-šek ei ole allekirjoittanut Tšang Hsue-liangin ja Jang Hu-tšengin esittämiä ehtoja, hän on kuitenkin valmis hyväksymään nämä valtion ja kansakunnan etuja vastaavat vaatimukset, ja että hän ei luovu Sianissa antamastaan sanasta, vaikka sitä ei olekaan varmennettu hänen allekirjoituksellaan. Katsotaan, pitääkö Tšiang Kai-šek sanansa, täyttääkö hän lupauksensa sen jälkeen, kun hänen joukkonsa viedään pois Šensin ja Kansun maakunnista. Ehdot olivat tällaisia: 1) kuomintang ja kansallinen hallitus on järjestettävä uudelleen, japanilaisystävälliset ainekset on karkotettava ja niiden tilalle pantava Japanin vastustajia, 2) isänmaallisen liikkeen johtajat Šhanghaissa³ on vapautettava, on vapautettava kaikki poliittiset vangit, taatava kansalle kansalaisvapaudet, 3) tehtävä loppu kommunisteja vastaan suunnattujen »rankaisuretkien» politiikasta ja yhdessä Punaisen armeijan kanssa järjestettävä vastarinta japanilaisille anastajille, 4) kutsuttava koolle kotimaan pelastamiskonferenssi, johon osallistuu edustajia kaikista puolueista ja ryhmistä, kaikista väestökerroksista sekä kaikista asevoimista ja jonka tulee esittää yhteinen linja taistelua varten japanilai-

* Konfutšen lause.

sia anastajia vastaan ja maan pelastamiseksi, 5) järjestettävä yhteistyö niiden valtioiden kanssa, jotka ovat myötätuntaisia Kiinan taistelulle Japania vastaan ja 6) on suunniteltava muita konkreettisia toimenpiteitä maan pelastamiseksi. Näiden ehtojen toteuttamiseksi on ennen kaikkea pidettävä annettu sana ja osoitettava jonkinlaista päättäväisyyttä. Nyt jäämme katsomaan, miten Tšiang Kai-šek tulee toimimaan.

Lausunnossa sanotaan muun muassa, että Sianin tapahtumat johtuivat »taantumuksellisten» vehkeilyistä. Tšiang Kai-šek ei valitettavasti selittänyt, keitä hän tarkoittaa »taantumuksellisilla». Me emme yleensääkään tiedä, mikä merkitys tällä sanalla on Tšiang Kai-šekin sanastossa. Todellisuudessa Sianin tapahtumien aiheuttajina olivat seuraavat tekijät: 1) kasvava suuttumus japanilaisia imperialisteja vastaan Tšang Hsue-liangin ja Jang Hu-tšengin sotajoukoissa sekä luoteis-Kiinan vallankumouksellisten väestöjoukkojen keskuudessa, 2) kasvava suuttumus japanilaisia anastajia vastaan koko Kiinan kansan keskuudessa, 3) kuomintangin vasemmistosiiven vahvistuminen, 4) vaatimukset japanilaisille anastajille tehtävästä vastarinasta ja kotimaan pelastamisesta reaalista voimaa omaavien ryhmien taholta eri maakunnissa, 5) kommunistisen puolueen kanta japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luomisen puolesta ja 6) rauhanrintaman vahvistuminen koko maailmassa. Sellaisia ovat kiistattomat tosiasiat. Ja kun Tšiang Kai-šek puhuu »taantumuksellisista», hän ei tarkoita ketään muita kuin juuri näiden voimien edustajia. Asia on vain niin, että Tšiang Kai-šek nimittää »taantumuksellisiksi» niitä, joita yleensä nimitetään vallankumouksellisiksi. Sianissa Tšiang Kai-šek sanoi, että hän tulee taistelemaan Japania vastaan todenteolla. Voidaan odottaa, että hän Sianista päästyään ei syöksy uuteen hyökkäykseen vallankumouksellisia voimia vastaan, sillä annetun sanan syöminen merkitsisi Tšiang Kai-šekille ja hänen kannattajilleen poliittista kuolemaa, kun taas hänen nykyisellä po-

liittisellä tiellään vahvistuu niin sanottujen »rauhottajien» kilpaileva ryhmä, se sama ryhmä, joka halusi tuhota Tšiang Kai-šekin fyysillisesti Sianin tapahtumien aikana. Tämän kaiken huomioon ottaen neuvoisimme Tšiang Kai-šekia vaihtamaan poliittisessa sanastossaan »taantumuksellisen» »vallankumoukselliseksi». Silloin asioita kutsutaan oikeilla nimillään. Niin on parempi.

Tšiang Kai-šekin on muistettava, että kun hän pääsi Sianista vahingoittumattomana, niin se ei tapahtunut yksinomaan kenraalien Tšang Hsue-liangin ja Jang Hu-tšengin — Sianin tapahtumien päähenkilöiden — ansiosta; suuri merkitys tässä asiassa oli myös kommunistisen puolueen välitystehtävällä. Kommunistinen puolue vaati Sianin tapahtumien rauhanomaista ratkaisua ja teki huomattavia ponnistuksia tämän tavoitteen saavuttamiseksi. Niin toimiessaan se piti silmämääränään yksinomaan kansakunnan elinetsuja. Kansalaissodan laajentuminen ja Tšiang Kai-šekin pitäminen pitkän aikaa kenraalien Tšang Hsue-liangin ja Jang Hu-tšengin vankina olisivat johtaneet siihen, että tapahtumat olisivat kehittyneet vain japanilaisia imperialisteja ja kiinalaisia »rauhottajia» hyödyttävään suuntaan. Muodostuneessa tilanteessa komunistinen puolue paljasti herkeämättä ja päättävästi japanilaisten imperialistien ja Vang Tšing-vein ⁴, Ho Jing tšinin ⁵ ja muiden kiinalaisten »rauhottajien» vehkeilyt, vaatien päättävästi selkkauksen rauhanomaista ratkaisua. Voidaan sanoa, että kommunistisen puolueen kanta tässä kysymyksessä kävi yhteen kenraalien Tšang Hsue-liangin ja Jang Hu-tšengin sekä Sung Tse-veinin ⁶ tapaisen kuomintangin edustajan kanssa. Tämä onkin koko kansan näkökanta, sillä nykyinen kansalaissota on sille vastenmielinen.

Tšiang Kai-šek maksoi vapaudestaan sen, että hyväksyi Sianin ehdot. Nyt on kysymys siitä, täyttääkö hän lupauksensa varauksitta, onko hänellä »sana tosi» ja »teko päättävä», maksaako hän vekselin käteisellä, ts. toteuttaako hän täydellisesti

kaikki hyväksymänsä vaatimukset, joiden täyttäminen on välttämätöntä maan pelastamiseksi. Kiinan kansa ei salli Tšiang Kai-šekin enää pakoilla vekselin maksamista, se ei suo hänelle mitään alennuksia. Jos Tšiang Kai-šek aikoo polkea paikallaan japanilaisille anastajille tehtävää vastarintaa koskevassa asiassa, jos hän viivyttää antamiensa lupausten täyttämistä, niin vallankumouksellisen kansan suuttumuksen aalto pyyhkäisee hänet tieltä pois. »Luottamuksen menettänyt mies on mitätön»*. Tšiang Kai-šekin ja hänen kannattajiensa on tätä vakavasti mietittävä.

Jos Tšiang Kai-šek pystyy pesemään pois lian, jolla Kuomintang on itsensä tahrinut harjoittaessaan viimeisten 10 vuoden kuluessa taantumuksellista politiikkaa, jos hän pystyy lopullisesti luopumaan virheellisestä sopuilupolitiikasta ulkoisen vihollisen kanssa, kansalaissodan ja kansan sortamisen politiikasta, jos hän pystyy viipymättä yhtymään kaikkien Japania yksimielisesti vastustavien puolueiden ja ryhmien yhteisrintamaan, jos hän todellakin ryhtyy sotilaallisiin ja poliittisiin toimenpiteisiin maan pelastamiseksi, niin kommunistinen puolue tulee tietysti häntä kannattamaan. Jo elokuun 25 p:nä Kuomintangille lähettämässään kirjeessä⁷ kommunistinen puolue lupasi Tšiang Kai-šekille ja Kuomintangille sellaisen kannatuksen. Kiinan kansa on 15 vuoden aikana tullut vakuuttuneeksi siitä, että kommunisteilla on »sana tosi» ja »teko päättävä». Kansa uskoo Kiinan Kommunistisen puolueen sanoihin ja tekoihin enemmän kuin minkään muun puolueen sanoihin ja tekoihin.

Huomautuksia

¹ Kiinan Punaisen armeijan ja japanilaisvastaisen joukkoliikkeen vaikutuksesta Tšiang Hsue-liangin komentama Kuomintangin koillisarmeija ja Jang Hu-Tšengin komentama Kuomintangin 17. ar-

* Konfutsen lause.

meija asettuivat tukemaan kommunistisen puolueen aloitetta japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luomisesta ja esittivät Tšiäng Kai-šekille vaatimuksen liitosta kommunistisen puolueen kanssa. Tšiäng Kai-šek kieltäytyi hyväksymästä tätä vaatimusta, alkoi valmistautua »rankaisuretkiin» kommunisteja vastaan ja pani toimeen verilöylyn Japaniin vihamielisesti suhtautuneen Sianin nuorison keskuudessa. Silloin Tšiäng Hsue-liang ja Jang Hu-tšeng vangituttivat Tšiäng Kai-šekin. Nämä tapahtumat, jotka sattuivat 12 joulukuuta 1936, ovat tunnetut »Sianin tapahtumien» nimellä. Tšiäng Kai-šekin oli pakko hyväksyä vaatimus liitosta kommunistisen puolueen kanssa vastarinnan järjestämiseksi japanilaisille anastajille. Tämän jälkeen hänet vapautettiin ja hän palasi Nankingiin.

² Tarkoitetaan kuomintangilaisessa Nankingin hallituksessa ollut japanilaisystävällistä ryhmittymää, joka taisteli Tšiäng Kai-šekin kanssa vallasta. Tämän ryhmittymän johdossa olivat Vang Tšing-vei ja Ho Jing-tšin. Sianin tapahtumien aikana he vaativat Tšiäng Hsue-liangsin ja Jang Hu-tšengin »rauhhoittamista». Sianin tapahtumia hyväkseen käyttäen he tahtoivat päästää kansalaissodan valloilleen suuressa mitassa edistääkseen japanilaisten anastajien hyökkäystä ja siepatakseen Tšiäng Kai-šekiltä vallan itselleen.

³ Seitsemän japanilaisvastaisen isänmaallisen kansanliikkeen johtajaa, jotka Tšiäng Kai-šek vangitutti Shanghaiin marraskuussa 1936 ja jotka vapautettiin vasta kesäkuussa 1937.

⁴ Vang Tšing-vei oli japanilaisystävällisen ryhmittymän johtaja kuomintangissa. Joulukuussa 1938 hän lähti Tšungkingista ja siirtyi avoimesti japanilaisten anastajien puolelle ja muodosti nukkehallituksen Nankingiin.

⁵ Ho Jing-tšin — kuomintangilainen militaristi, toisen japanilaisystävällisen ryhmittymän johtaja. Sianin tapahtumien aikana sisällissotaa lietsomaan pyrkiessään hän valmisteli kuomintangin joukkojen hyökkäystä Lunghain rataa pitkin Šensin maakuntaan. Suunnitteli myös Sianin pommitusta tappaakseen Tšiäng Kai-šekin ja ottaakseen hänen paikkansa.

⁶ Sung Tse-ven — amerikkalaisystävällisen ryhmän edustaja. Ottaen huomioon siihen aikaan Kaukoidän herruudesta taistelleiden Japanin ja Yhdysvaltain väliset ristiriidat hänkin kannatti Sianin tapahtumien rauhanomaista ratkaisua — toimien Yhdysvaltain hyväksi.

⁷ Tässä kirjeessä arvosteltiin ankarasti ja oikeudenmukaisesti kuomintangin taantumuksellista politiikkaa. Samalla kirjeessä korostettiin, että Kiinan Kommunistisen puolueen politiikka tähtää japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luomiseen ja että kommunistinen puolue on valmis uudistamaan yhteistyön kuomintangin kanssa. Kirje on pääosaltaan näin kuuluva:

»Teidän puolueenne Toimeenpanevan Keskuskomitean toisen täysistunnon vetoomuksessa puhutaan 'keskityksestä ja yhtenäisyydestä'. Niin puhuttaessa asetetaan kysymys ylösalaisin. Teidän pitäisi tietää, että kansalaissota ja yhtenäisyyden puuttuminen ovat viimeisten 10 vuoden aikana kokonaan aiheutuneet teidän puolueenne ja

teidän hallituksenne harjoittamasta, valtiolle turmiolisesta politiikasta, joka asettaa kaiken toivonsa imperialisteihin, ja varsinkin siitä vastarinnattomuuden politiikasta, jota te olette »syyskuun 18 päivän tapahtumista» alkaen noudattaneet japanilaisiin anastajiin nähden. Teidän puolueenne ja hallituksenne esitti tunnuksen: 'Ennenkuin taistellaan ulkoista vihollista vastaan, on saatava aikaan järjestyksessä oma maassa'. Tällä tunnuksella te olette jo monen vuoden ajan käyneet kansalaissotaa, suorittaneet alituisia sotaretkiä Punaista armeijaa vastaan, valinneet kaikkiin voimin Kiinan kansan isänmaallista ja demokraattista liikettä. Teitä ei ole tähän saakka lainkaan huolestuttanut maan koillis- ja pohjoisosan kohdalla. Te olette unohtaneet, että japanilainen imperialismi on Kiinan pahin vihollinen ja olette suunnanneet kaikki ponnistuksenne Punaista armeijaa vastaan ja sisällissotaan oman puolueenne keskuudessa. Te olette lähettäneet kaikki voimanne pidättämään Punaista armeijaa, joka on valmis taistelemaan japanilaisia anastajia vastaan, te häiritsette sen selustaa. Te suhtaudutte välinpitämättömästi kansan vaatimuksiin vastarinnan järjestämisestä japanilaisia anastajia vastaan. Te riistätte maan väestöltä kansalaismvapaudet. Isänmaanrakkaudesta on tullut rikos: koko maan vankilat ovat täpötäynnä aivan syyttömiä ihmisiä. Isänmaan kavaltaminen palkitaan, kansalliset petturit riemuitsevat jo ennakolta voitostaan. Jos nykyistä virheellistä politiikkaa noudattaen pyritään keskitykseen ja yhtenäisyyteen, niin se on samaa kuin jos 'etsittäisiin kalaa puusta': tulos on päinvastainen. Sanomme teille, hyvät herrat, että ellette te muuta perinpohjin politiikkanne virheellistä suuntaa, ellette kohdistaa vihaanne japanilaiseen imperialismiin, vaan omiin maanmiehiinne kuten tähänkin saakka, niin yritättepä kuinka tahansa, teidän ei onnistu säilyttää edes nykyisiä asemianne. Puheet keskityksestä ja yhtenäisyydestä tahi niin sanotusta 'uudenaikaisesta valtiosta' ovat jo kauan olleet aivan joutavia. Kiinan kansa tarvitsee sellaista keskitystä ja sellaista yhtenäisyyttä, joka edistää japanilaisille anastajille tehtävää vastarintaa ja isänmaan pelastamista, eikä sellaista keskitystä ja sellaista yhtenäisyyttä, joka merkitsee vain ulkoisen vihollisen liehittelyä ja kansan johtamista turmioon.

Kansa vaatii nyt kiihkeästi sellaisen hallituksen muodostamista, joka todella pystyy pelastamaan isänmaan ja kansan, se vaatii todella demokraattisen tasavallan muodostamista. Kansa vaatii sellaisen tasavaltalaisen demokraattisen hallituksen muodostamista, joka puolustaa kansan etuja. Tämän hallituksen täytyy pystyä ensiksikin vastarintaan ulkoa tulevalle hyökkäykselle, toiseksi antamaan kansalle demokraattiset oikeudet ja kolmanneksi kehittämään kansantaloutta kansan kärsimysten lievittämiseksi ja niiden täydelliseksi poistamiseksi. Jos kerran puhutaan 'uudenaikaisesta valtiosta', niin sen ohjelman tulee olla juuri tällainen, juuri sellaista ohjelmaa tarvitsee siirtomaa- ja puolisiirtomaa-Kiina tällä hetkellä. Kansa taistelee nyt toivorikkaana ja päättäväisenä tämän päämäärän toteuttamisen puolesta. Mutta teidän puolueenne ja hallituksenne politiikka on suoranaudessa ristiriidassa kansan pyrkimysten

kanssa: sellaista politiikkaa harjoittamalla te ette milloinkaan saavuta kansan luottamusta. Kiinan kommunistinen puolue ja Punainen armeija antavat juhlallisen vakuutuksen: me kannatamme koko Kiinan yhtenäisen demokraattisen tasavallan luomista, me kannatamme yleisen äänioikeuden pohjalla valitun parlamentin koollekutsumista, me kannatamme koko kansan ja kaikkien japanilaisvastaisten asevoimien edustajien yleiskiinalaisen neuvottelukokouksen koollekutsumista käsittelemään kysymyksiä, jotka koskevat taistelua japanilaisia anastajia vastaan, isänmaan pelastamista. Me kannatamme yleiskiinalaisen yhtenäisen kansallisen puolustuksen hallituksen luomista. Me vakuutamme, että silloin kun Kiinassa muodostetaan yhtenäinen demokraattinen tasavalta, liittyvät punaiset alueet siihen sen osina, punaisten alueiden väestön edustajat osallistuvat yleiskiinalaiseen parlamenttiin ja punaisilla alueilla saatetaan voimaan samanlainen demokraattinen järjestelmä kuin koko Kiinan alueella.

Me olemme sitä mieltä, ettei se Kansallinen puolustusneuvosto, jonka perustamista teidän puolueenne Toimeenpanevan Keskuskomitean päätökset edellyttävät, eikä myöskään se Kansalliskokous, jota teidän puolueenne ja teidän hallituksenne parhaillaan hankkiutuvat kutsumaan koolle, pysty suorittamaan maan keskittämistä ja yhdistämistä vastarintaan japanilaisille anastajille ja isänmaan pelastamiseksi. Puolueenne Toimeenpanevan Keskuskomitean istunnossa vahvistetusta Kansallisen puolustusneuvoston ohjesäännöstä päätellen tuohon Neuvostoon tulee kuulumaan vain kourallinen teidän puolueessanne ja hallituksessanne johtoasemassa olevia virkamiehiä, ja siitä tulee vain hallituksen alainen neuvotteluelin. Aivan ilmeistä on, ettei sellainen Neuvosto voi toimia menestyksellisesti eikä mitenkään ansaita kansan luottamusta. Teidän hallituksenne hyväksymä 'Kiinan tasavallan perustuslain luonnos' ja 'Asetus edustajien valitsemisesta Kansalliskokoukseen' ovat sellaisia, että tuo Kansalliskokouskaan, jonka te aiotte kutsua koolle, ei voi toimia menestyksellisesti eikä ansaita kansan luottamusta, sillä siinä tulee päättämään asioista vain pieni kourallinen teidän puolueenne ja hallituksenne virkamiehiä, joten siitä tulee vain teidän virkakoneistonne lisäke, sen julkisivu.

Me olemme sitä mieltä, että sellaiseen Kansalliseen puolustusneuvostoon, jonka tulee järjestää japanilaisille anastajille tehtävä vastarinta ja isänmaan pelastaminen, on saatava mukaan kaikkien puolueiden ja ryhmien, kaikkien väestökerrosten ja kaikkien asevoimien edustajia, jotta voitaisiin luoda vallanelin, joka todella pystyy ratkaisemaan japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan ja isänmaan pelastamisen suuret kysymykset. Juuri sellaisen Kansallisen puolustusneuvoston luominen on yhtenäisen yleiskiinalaisen kansallisen puolustuksen hallituksen tehtävä. Kansalliskokouksen puolestaan on muodostuttava parlamentiksi, Kiinan demokraattisen tasavallan korkeimmaksi vallanelimeksi, jonka koko kansa valitsee yleisen äänioikeuden pohjalla. Vain sellainen Kansallinen puolustusneuvosto ja sellainen yleiskiinalainen parlamentti voivat toivoa saavansa kansan hyväksymisen ja kannatuksen, kansan osallistu-

misen niihin, vain ne voivat luoda kestävän, järkkymättömän perustan isänmaan ja kansan pelastamisen suurelle asialle. Päinvastaisessa tapauksessa ei asiaa voida auttaa minkäänlaisilla kauniilla nimityksillä, eikä kansan hyväksymistä saavuteta. Paras todistus tästä on se tosiasia, että teidän puolueenne ja hallituksenne koollekutsumat jos jonkinlaiset neuvottelukokoukset ovat poikkeuksetta menneet myttyyn.

Teidän puolueenne Toimeenpanevan Keskuskomitean toisen täysistunnon vetoomuksessa sanotaan:

'Vaarallisten ja vaikeiden aikojen koittaminen ei ollut meille odottamatonta emmekä me suinkaan pyri kieltämään vastuutamme niiden raskaiden koettelemusten vuoksi, joita valtio kohtaa . . . Meidän puolueemme tulee antaa kaikki voimansa ja kaikki ajatuksensa valtion pelastamista tarkoittavalle työlle täyttääkseen velvollisuutensa loppuun saakka'.

Todellakin, teidän puolueenne, joka on ollut hallitsevana puolueena suurimmalla osalla Kiinan aluetta, ei todellakaan voi olla kantamatta poliittista vastuuta kaikesta mitä on tehty. Kuomintang ei voi välttyä vastuulta, sillä teidän hallituksessanne toteutetaan yhden puolueen diktatuuria — kuomintangin diktatuuria.

Koko kansan tahtoa vastaan, koko kansakunnan etujen vastaisesti on teidän puolueenne, varsinkin 'syyskuun 18 päivän tapahtumista' alkaen, harjoittanut aivan virheellistä politiikkaa, jonka takia on menetetty lähes puolet Kiinan alueesta, eikä teidän mitenkään onnistu vierittää vastuuta siitä kenenkään muun harteille. Me olemme yhdessä koko Kiinan kansan kanssa sitä mieltä, että koska puolet Kiinan alueesta on menetetty teidän puolueenne takia, on teidän myös välttämättä vastattava Kiinan suvereenisuuden palauttamisesta tällä alueella.

Mutta teidän puolueessanne on paljonkin rehellisiä ihmisiä, jotka oivaltavat, että kotimaata uhkaa hengenvaara ja että kansan tahtoa ei saa vastustaa. Näiden ihmisten käytyä tyytymisessä on nyt havaittavissa käänne: he ovat alkaneet ilmaista tyytymättömyytään ja suuttumustaan niitä kuomintangin aineksia kohtaan, joiden toiminta uhkaa viedä puolueen ja valtion romahdukseen. Kiinan Kommunistinen puolue suhtautuu myötämielisesti tähän käänteseen ja tervehtii lämpimästi kuomintangin isänmaallisesti ajattelevia ja rehellisiä jäseniä.

Kiinan Kommunistinen puolue on aina valmis yhteistyöhön näiden kuomintangin jäsenten kanssa, se on valmis rakentamaan kestävää yhtenäistä yleiskansallista taistelurintamaa Kiinan kansakunnan päävihollista, japanilaista imperialismia vastaan. Toivomme, että näistä kuomintangin jäsenistä tulee lähitulevaisuudessa kuomintangin johtava voima, joka pääsee voitolle niistä, jotka ovat menettäneet kunnian ja omantunnon ja toimivat kansakunnan etuja vastaan, niistä, jotka ovat tosiasiallisesti muuttuneet japanilaisen imperialismiin asiamiehiksi, kansallisiksi pettureiksi, niistä, jotka häpäisevät Sun Jat-senin nimen. Toivomme, että tietoiset ja isänmaallisesti ajattelevat kuomintangin jäsenet herättävät eloon Sun Jat-senin kolmen periaatteen hengen ja hänen kolme poliittista

perusohjettiin — liitto Venäjän kanssa, liitto kommunistisen puolueen kanssa sekä työläisten ja talonpoikien tukeminen. Toivomme, että he antavat kaikki voimansa ja ajatuksensa toteuttaakseen loppuun saakka Sun Jat-senin vallankumouksellisen testamentin. Toivomme, että kuomintangissa olevat rehelliset ihmiset yhdessä kaikkien puolueiden ja poliittisten ryhmien isänmaallisesti ajattelevien johtohenkilöiden kanssa, kaikkien väestökerrosten kanssa, kaikkien kiinalaisten isänmaanystävien kanssa ottavat päättävästi harteilleen vastuun Sun Jat-senin vallankumouksellisen työn jatkamisesta, tulevat päättävästi taistelemaan japanilaisten imperialistien karkottamiseksi ja Kiinan pelastamiseksi tuholta, koko kansan demokraattisten oikeuksien puolesta, laajojen kansanjoukkojen pelastamiseksi kärsimyksiltä, Kiinan demokraattisen tasavallan luomisen puolesta, demokraattisen parlamentin ja demokraattisen hallituksen luomisen puolesta.

Kiinan Kommunistinen puolue vetoaa kaikkiin kuomintangin jäseniin:

Jos te tulette toimimaan tässä hengessä, niin me tuemme teitä päättävästi, olemme valmiit yhtymään teidän kanssanne vankkaan vallankumoukselliseen yhteisrintamaan, sellaiseen kuin oli suuri yhtenäinen taistelurintama kansallista ja feodaalista sortoa vastaan — molempien puolueittemme rintama — Kiinan suuren vallankumouksen kaudella vuosina 1924—1927. Sillä se on nykyisin ainoa varma tie kotimaan pelastamiseen tuholta.»

KIINAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN TEHTÄVÄT JAPANIA VASTAAN KÄYTÄVÄN SODAN KAUDELLA

(3. toukokuuta 1937)

Mao Tse-tungin selostus Kiinan Kommunistisen puolueen yleiskiinalaisessa konferenssissa Jenanissa toukokuussa 1937.

Ulkoisten ja sisäisten ristiriitojen nykyinen kehitysvaihe Kiinassa

1. Sen johdosta, että Kiinan ja Japanin väliset ristiriidat ovat nyt tulleet pääristiriidoiksi ja sisäiset ristiriidat jääneet toisarvoiselle sijalle, on kansainvälisissä suhteissa ja luokkien keskinäissuhteissa maassamme tapahtunut muutoksia, jotka ovat panneet alulle nykyisen tilanteen uuden kehitysvaiheen.

2. Kiina on jo kauan ollut kahden kärkevän perusristiriidan — imperialismin ja Kiinan välisen ristiriidan sekä feodaalisen järjestelmän ja laajojen kansanjoukkojen etujen välisen ristiriidan — raatelema. Vuonna 1927 porvaristo kuomintangin hahmossa petti vallankumouksen ja möi kansalliset edut imperialismille, mikä aiheutti jyrkän vihollisuuden toisaalta työväen ja talonpoikien vallan, toisaalta kuomintangin vallan välille, ja Kiinan Kommunistisen puolueen täytyi yksinään ryhtyä huolehtimaan kansallisen ja demokraattisen vallankumouksen tehtävien täyttämisestä.

3. Vuoden 1931 »syyskuun 18 päivän tapahtumien» ja var-

sinkin pohjois-Kiinassa vuonna 1935 sattuneiden tapahtumien¹ jälkeen muodostunut tilanne on johtanut seuraaviin muutoksiin edellä mainituissa ristiriidoissa:

a) Imperialistimaiden ja toisaalta Kiinan välisistä ristiriidoista ovat työntyneet jyrkästi etualalle ja erityisesti kärjistyneet Japanin imperialismiin ja Kiinan väliset suhteet. Tämän vuoksi ovat eräiden toisten imperialistivaltioiden ja Kiinan väliset ristiriidat väistyneet taka-alalle, ja ristiriidat kaikkien näiden imperialistivaltioiden ja imperialistisen Japanin välillä ovat syventyneet. Kiinan Kommunistisen puolueen ja Kiinan kansan on senvuoksi rakennettava yhteys Kiinan japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman ja maailman rauhanrintaman välille. Tämä merkitsee, että Kiina ei yhdy vain Kiinan kansan horjumattomaan ja parhaaseen ystävään Neuvostoliittoon, vaan että sen tulee mahdollisuuksien mukaan solmia suhteita, joiden tarkoituksena on yhteinen taistelu japanilaista imperialismia vastaan, niiden imperialististenkin valtojen kanssa, jotka nykyisin haluavat säilyttää rauhan ja vastustavat uutta hyökkäyssotaa. Meidän yhteisrintamamme tavoitteena tulee olla vastarinta Japanille eikä samanaikainen taistelu kaikkia imperialistisia valtoja vastaan.

b) Ristiriitojen kärjistyminen Kiinan ja Japanin välillä on johtanut eri luokkien välisten suhteiden muuttumiseen maassamme. Porvaristolle, jopa militaristeillekin, on noussut kysymys niiden omasta olemassaolosta. Niiden keskuudessa ja niiden puolueissa on vähitellen alkanut poliittisen asennoitumisen tarkistus. Tämän johdosta on Kiinan Kommunistisen puolueen ja Kiinan kansan tehtäväksi noussut japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luominen. Meidän yhteisrintamamme ulottuu porvaristoon ja kaikkiin niihin, jotka ovat valmiit puolustamaan kotimaataan. Se on koko maan yhteisrintama ulkoista vihollista vastaan. Sellaisen rintaman luominen on sekä välttämätöntä että mahdollista.

c) Ristiriitojen kärjistyminen Kiinan ja Japanin välillä on johtanut koko maan kansanjoukkojen (proletariaatin, talonpoikaiston ja kaupunkien pikkuporvariston) aseman muuttumiseen. Kansan taistelu kotimaan pelastamiseksi on päässyt entistä suurempaan vauhtiin. Kommunistinen puolue on siirtynyt politiikasta, jota noudatettiin »syyskuun 18 päivän tapahtumien» jälkeen ja joka tähtäsi japanilaisvastaisen sopimuksen solmimiseen kolmella ehdolla (hyökkäyksen lopettaminen vallankumouksellisia tukialueita vastaan, vapauksien myöntäminen kansalle, kansan aseistaminen) niiden kuomintangilaisten kanssa, jotka haluavat olla meidän kanssamme yhteistyössä Japanin hyökkäyksen torjumisessa, koko kansakunnan japanilaisvastaisen yhteisrintaman politiikkaan. Tämän tulosta olivat myös useat puolueemme ottamat askeleet: vuoden 1935 elokuun julistus², joulukuun päätös³, luopuminen tunnuksesta »Alas Tšiang Kai-šek!» toukokuussa 1936⁴, elokuun kirje kuomintangille⁵, syyskuun päätös demokraattisesta tasavallasta⁶, päättävä pyrkimys Sianin tapahtumien rauhanomaiseen ratkaisuun saman vuoden joulukuussa, sähke kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kolmannelle kokoukselle helmikuussa 1937⁷ jne.

d) Sellaisetkin ilmiöt kuin militaristien suorittamat aluevaltauksset ja heidän keskinäiset sotansa, jotka ovat olleet seurausta imperialistien kesken vaikutuspiireistä käydystä taistelusta ja Kiinan puolisiirtomaanomaisesta talouselämästä, ovat kokeneet muutoksia Kiinan ja Japanin välisten ristiriitojen johdosta. Japanilaiset imperialistit yllyttävät tuollaisiin valtauksiin ja sisällissotiin tasoittaakseen tietään rajattomaan herruuteen Kiinassa. Eräät toiset imperialistiset valtiot tukevat omia etujaan tavoitellessaan väliaikaisesti Kiinan yhdistymistä ja rauhan voimaansaattamista täällä. Kiinan Kommunistinen puolue ja Kiinan kansa ponnistavat kaikki voimansa tais-

tellakseen sisällissotia ja maan pirstomista vastaan, sisäisen rauhan ja yhtenäisyyden puolesta.

e) Ulkoisten ristiriitojen — Kiinan ja Japanin välisten ristiriitojen — kehitys on johtanut siihen, että luokkien ja poliittisten ryhmittymien välisten ristiriitojen poliittinen painavuus on vähentynyt ja että nämä ristiriidat ovat siirtyneet toisarvoiselle sijalle. Mutta itse luokkaristiriidat ja poliittisten ryhmien väliset ristiriidat ovat olemassa entiseen tapaan: ne eivät ole vähentyneet eivätkä kadonneet. Samaa on sanottava myös Kiinan ja imperialististen valtioiden (paitsi Japanin) välisestä ristiriidasta. Juuri tämän vuoksi Kiinan Kommunistisen puolueen ja Kiinan kansan tehtävänä on: säädellä asian vaatimalla tavalla niitä sisäisiä ja ulkoisia ristiriitoja, joiden säätely nykyisin on mahdollista ja välttämätöntä ja pitäen silmällä yleistä tehtävää, koko maan yhteenliittämistä vastarintaan Japanille. Tämä juuri määrääkin Kiinan Kommunistisen puolueen poliittisen suuntauksen, joka vaatii rauhaa ja yhtenäisyyttä omassa maassa, demokraattista hallitusmuotoa, kansan elinehtojen parantamista ja neuvotteluja Japania vastaan esiintyvien ulkovaltojen kanssa.

4. Kiinan vallankumouksen uuden kauden ensimmäinen vaihe, joka alkoi joulukuun 9 p:nä 1935⁸, päättyi helmikuussa 1937 pidettyyn kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kolmanteen kokoukseen. Huomattavimmat tämän vaiheen tapahtumista olivat: ylioppilaiden, kulttuurin edustajien ja edistyksellisten piirien liike kotimaan pelastamiseksi, Punaisen armeijan saapuminen maan luoteisalueille, kommunistisen puolueen propaganda- ja järjestötyö japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luomiseksi, japanilaisvastaiset lakot Šanghaiissa ja Tsingtaossa⁹, Englannin taipumus hiukan kovemman politiikan noudattamiseen Japanin suhteen¹⁰, Kuangtungin ja Kuangsin maakunnissa sattuneet tapahtumat¹¹, sota japanilaisia anastajia vastaan Suijuanin maakunnassa ja kansanliike

Suijuanin rintaman auttamiseksi¹², Nankingin suhteellisen päättävä asennoituminen japanilais-kiinalaisissa neuvotteluissa¹³, Sianin tapahtumat ja vihdoinkin Nankingissa pidetty kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kolmas kokous¹⁴. Kaikki nämä tapahtumat kehittyvät yhden perusristiriidan, Kiinan ja Japanin välisen ristiriidan ympärillä, kaikki ne liittyvät välittömästi samaan, historiallisesti merkittävään vaatimukseen japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luomisesta. Vallankumouksen perustehtävä tässä vaiheessa on rauhan valloittaminen omassa maassa, sisäisten aseellisten selkausten lopettaminen, jotta voitaisiin liittyä yhteen ja yhdessä tehdä vastarintaa Japanille. Tässä vaiheessa kommunistinen puolue esitti tunnuksen: »Kansalaissota on lopetettava, on tehtävä yksimielisesti vastarintaa Japanille!» Tämä tunnus on pääpiirteissään toteutettu ja siten luotu ensimmäinen välttämättömän ehto japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman tosiasialliselle muodostumiselle.

5. Kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kolmas kokous ei tehnyt selvää ja täyttä käännettä kuomintangin politiikassa eikä tuonut ongelman konkreettista ratkaisua, mikä johtuu siitä, että kuomintangissa on japanilaisystävällisiä aineksia. Mutta kansan painostuksesta ja kuomintangin keskuudessa tapahtuneiden muutosten vuoksi tämän oli pakko aloittaa käänne kymmenen edellisen vuoden virheellisestä politiikasta, kansalaissodan, diktatuurin ja Japania kohtaan osoitetun myöntöväisyyden politiikasta sisäisen rauhan ja demokratian politiikkaan, vastarintapolitiikkaan Japaniin nähden. Se alkoi kallistua japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman politiikkaan; ensimmäinen askel tähän suuntaan oli havaittavissa kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kolmannessa kokouksessa. Tästä lähtien on pyrittävä siihen, että kuomintangin politiikassa tapahtuisi lopullinen käänne. Tämän tarkoituksen saavuttamiseksi on meidän ja koko Kiinan kan-

san kehitettävä japanilaisvastaista ja demokraattista liikettä entistä laajemmaksi, mentävä vielä pidemmälle kuomintangin arvostelussa ja sen kannustamisessa eteenpäin, yhdistettävä sen riveissä olevat rauhan, demokratian ja Japanille tehtävän vastarinnan kannattajat, kannustettava horjuvia ja epäroivia aktiiviseen toimintaan ja karkotettava japanilaisystävälliset ai-nekset.

6. Nykyvaihe on uuden kauden toinen vaihe. Sekä ensimmäinen että toinen vaihe ovat siirtymisvaiheita yleiseen aseelliseen taisteluun japanilaisia anastajia vastaan. Kun ensimmäisen vaiheen tehtävänä oli pääasiassa taistelu rauhan puolesta omassa maassa, niin toisen vaiheen päätehtävä on taistelu kansanval-lan puolesta. Tulee ymmärtää, että todella kestävän japani-laisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luominen ei tietenkään ole mahdollinen ilman sisällisrauhaa, samoin kuin se ei ole mahdollinen myöskään ilman sisäistä demokratiaa. Tämän vuoksi taistelu demokratian puolesta on tässä kehitysvaiheessa pää-rengas vallankumouksen tehtävien yhteisessä ketjussa. Ellem-me tajua demokratian voimaansaattamisen koko tärkeyttä ja jos heikennämme taistelua demokratian puolesta, emme pysty luomaan todella kestävää japanilaisvastaista kansallista yhteis-rintamaa.

Taistelu demokratian ja vapauden puolesta

7. Japanilaiset imperialistit valmistautuvat nykyisin voima-peräisesti hyökkäykseen Kiinan tärkeimmille alueille.

Ollen yhteisymmärryksessä Hitlerin ja Mussolinin kanssa, jotka voimaperäisesti valmistelevat rosvosotaa Lännessä, japa-nilaiset imperialistit ponnistavat tarkoin laatimiensa suunnitel-mien mukaisesti voimansa luodakseen edellytykset Kiinan nu-jertamiseen yhdellä iskulla: omissa maissaan sotilaalliset, po-liittiset, taloudelliset ja ideologiset edellytykset, kansainväli-

sellä areenalla diplomaattiset edellytykset. Kiinassa he tukevat ja nostavat aseisiin japanilaisystävällisiä voimia. Niin sanotun »kiinalais-japanilaisen yhteistyön» propaganda ja tietty kohtuullisuus Japanin diplomaattisissa esiintymisissä ovat taktillisten näkökohtien sanelemia sen ajaessa hyökkäyspolitiikkaansa sodan edellä.

Hetki, jolloin Kiinan täytyy ratkaista kysymys olemassaolostaan, lähestyy. Sotaan anastajia vastaan, Kiinan pelastamiseksi tuholta on valmistauduttava hyvin reippaassa tahdissa. Me kannatamme juuri sellaista valmistautumista, me vastustamme loputtomien valmistelujen teoriaa, kotimaalle tuhoisaa siviili- ja sotilasvirkamiesten joutilasta ajanviettoa, mikä itse asiassa auttaa vihollista ja mistä on viipymättä tehtävä loppu.

8. Puolustustoimenpiteet poliittisella, sotilaallisella ja taloudellisella alalla, samoin valistuksen alalla, ovat välttämätön ehto kotimaan pelastamiseksi käytävän japanilaisvastaisen sodan valmistelulle, ja näiden toimenpiteiden suorittamisessa ei ole sallittava vähäisintäkään viivytystä. Poliittisella alalla on demokraattisten vapauksien valtaaminen juuri se pääehto, joka takaa voiton japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. Japanilaisvastainen sota vaatii sisällisrauhaa ja koko maan yhtenäisyyttä, mutta jos meillä ei ole demokraattisia vapauksia, emme voi varmistaa saavuttamaamme sisällisrauhaa emmekä lujittaa sisäistä yhtenäisyyttä. Japanilaisvastainen sota vaatii kansan saattamista liikekannalle, mutta ilman demokraattisia vapauksia ei voida ajatellakaan sellaista liikekannallepanoa. Ilman kestävästä sisällisrauhaa ja yhtenäisyyttä, ilman koko kansan liikekannallepanoa japanilaisvastainen sota voi päättyä yhtä surullisesti kuin Abessinian sota. Abessinia kärsi tappion pääasiassa siitä syystä, että siellä vallitsi feodaalinen järjestelmä: tämän vuoksi Abessinia ei voinut lujittaa sisäistä yhtenäisyyttä ja nostaa kansaa aktiiviseen taisteluun. Ilman demokratian voimaansaattamista Kiinassa on todella kestävä japa-

nilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luominen ja tämän rintaman tehtävien suorittaminen mahdotonta.

9. Kiinan täytyy viipymättä ryhtyä toimeenpanemaan demokraattisia uudistuksia kahteen suuntaan.

Ensiksikin valtiollisen järjestelmän alalla: on korvattava yhden puolueen, kuomintangin, taantumuksellinen diktatuuri, yhden luokan diktatuuri kaikkien puolueiden ja kaikkien luokkien yhteistoimintaan rakentuvalla kansanvaltaisella järjestelmällä. Tässä on aloitettava siitä, että luovutaan epädemokraattisista menetelmistä Kansalliskokouksen vaaleissa ja koollekutsumisessa, suoritetaan demokraattiset vaalit ja turvataan Kansalliskokouksen työvapaus, laaditaan sen jälkeen todella kansanvaltainen perustuslaki, kutsutaan koolle todella demokraattinen parlamentti, valitaan todella demokraattinen hallitus ja noudatetaan todella demokraattista politiikkaa. Vain siten voidaan todenteolla lujittaa rauhaa maassa, tehdä loppu aseellisista yhteentörmäyksistä, lujittaa sisäistä eheyttä jotta koko maa nousisi yhtenä miehenä ulkoista vihollista vastaan. Voi käydä niinkin, että japanilaisten imperialistien hyökkäys alkaa aikaisemmin kuin me olemme saattaneet uudistuksemme päätökseen, ja tämän vuoksi meidän on toteutettava nämä uudistukset mahdollisimman nopeasti ja valmisteltava kaikki edellytykset niiden viemiseen päätökseen sodan kestäessä, jotta voimmme millä hetkellä tahansa lyödä takaisin japanilaisten hyökkäyksen ja saavuttaa lopullisen voiton sodassa. Koko Kiinan kansan ja eri puolueisiin ja ryhmiin kuuluvien isänmaanystävien on heitettävä pois aikaisemmin vallinnut välinpitämätön suhtautuminen Kansalliskokouksen ja perustuslain kysymyksiin ja keskitettävä kaikki voimansa konkreettiseen, maan puolustusta tarkoittavaan liikkeeseen Kansalliskokouksen ja perustuslain puolesta. Heidän pitää arvostella ankarasti vallassa olevaa kuomintangia, kannustaa sitä luopumaan yhden puolueen diktatuurista, yhden luokan diktatuurista ja täyttämään

kansan tahto. Tänä vuonna on muutamassa kuukaudessa nostettava koko maassa laaja demokraattinen liike, jonka lähimpänä tavoitteena on Kansalliskokouksen ja perustuslain täydellinen demokratisointi.

Toiseksi on taettava kansalle sanan-, kokoontumis- ja yhdistymisvapaus. Ilman näitä vapauksia ei voida toteuttaa poliittisen järjestelmän demokraattista uudistamista, ei voida mobilisoida kansaa japanilaisvastaiseen sotaan eikä saavuttaa voittoa kotimaan puolustuksessa eikä saada menetettyjä alueita takaisin. Lähimpien kuukausien kuluessa täytyy koko kansaa käsitävän demokraattisen liikkeen saada täytetyksi eräitä vähimmäisvaatimuksia tällä alalla, nimittäin: poliittisten vankien vapauttaminen, poliittisten puolueiden kiellon peruuttaminen jne. Valtiollisen järjestelmän demokraattinen uudistaminen ja kansalaisvapauksien turvaaminen ovat tärkeä osa japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman ohjelmasta ja samalla todella kestävä japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luomisen välttämätön ehto.

10. Vihollisemme — japanilaiset imperialistit, kiinalaiset peturit, japanilaisystävälliset ainekset ja trotskilaiset — tekevät kaikkensa ajaakseen karille jokaisen meidän toimenpiteemme, joka tarkoittaa rauhanomaista yhdistymistä, demokraattisten vapauksien voimaansaattamista ja vastarintaa japanilaisille anastajille. Aikaisemmin, jolloin taistelimme kaikin voimin rauhan ja yhtenäisyyden puolesta, he provosoivat kaikin tavoin kansalaissotaa ja hajaannusta kotimaassa. Nyt ja lähitulevaisuudessa, jolloin me taistelemme ja tulemme taistelemaan demokraattisten vapauksien puolesta, he tulevat epäilemättä jatkamaan myyräntyötään: heidän päätarkoituksensa on estää japanilaisvastaisen isänmaallisen sodan tehtävien täyttäminen ja toteuttaa Kiinan orjuuttamiseen tähtäävät hyökkäyssuunnitelmansa. Taistellesamme edelleen demokraattisten vapauksien valtaamisen puolesta meidän on, samalla kun harjoitamme

tarmokasta propaganda- ja agitaatiotyötä takapajuksen väestöosan ja kovapäisten kuomintangilaisten keskuudessa ja arvostelemme näitä, paljastettava pohjiaan myöten japanilaisten imperialistien ja heidän uskollisten kahlekoiriensa — japanilaisystävällisten ainesten ja trotskilaiden — vehkeilyt, joilla he auttavat Japanin Kiinassa suorittamaa hyökkäystä, ja käyvä heitä vastaan leppymätöntä taistelua.

11. Sisällisrauhan aikaansaamiseksi, japanilaisvastaisen sodan käymiseksi ja japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luomiseksi Kiinan Kommunistinen puolue otti kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kolmannelle kokoukselle lähettämässään sähkeessä itselleen seuraavat neljä sitoumusta: a) muuttaa Kiinan Kommunistisen puolueen johtaman, Šensin, Kansun ja Ningsian maakunnissa olevan vallankumouksellisen tukikohdan hallituksen nimi Kiinan tasavallan Erikoisalueen hallitukseksi ja Punaisen armeijan nimi Kansallisvallankumoukselliseksi armeijaksi, asettaen ne Nankingissa olevan keskushallituksen ja Sotilaskomitean johdon alaiseiksi, b) saattaa Erikoisalueella voimaan johdonmukaisesti demokraattinen valtajärjestelmä, c) luopua kuomintangin vallan väkivaltaiseen kukistamiseen tähtäävästä politiikasta ja d) lopettaa tilanherrojen maiden pakkoluovutus. Nämä sitoumukset olivat välttämättömiä ja hyväksyttäviä. Ainoastaan sillä tavoin voitiin menetellä ulkoisten ja sisäisten ristiriitojen poliittisen painavuuden muuttuessa, kun oli saatava aikaan muutos siihen asiintilaan, että maassa oli vastakkain kaksi valtiovaltaa, ja siten yhdistyttävä yhteistä taistelua varten vihollista vastaan. Ne olivat myönnytyksiä, jotka tehtiin tietyn periaatteen toteuttamisen nimessä ja tietyillä ehdoilla, sitä varten, että niiden vastikkeeksi saadaan maahan rauha ja demokratia, joita koko kansa tarvitsee käydäkseen japanilaisvastaista sotaa. Mutta näillä myönnytyksillä on rajansa: kommunistinen puolue johtaa edelleenkin Erikoisaluetta ja Punaista armeijaa, säilyt-

täen suhteissaan kuomintangiin riippumattomuutensa ja arvostelunvapautensa. Sellaisia ovat näiden myönnytysten rajat eikä näitä rajoja ole lupa ylittää. Myönnytyksiä tekee kumpikin puolue: kuomintang luopuu kansalaissodan ja diktatuurin politiikasta sekä viholliselle tehtävän vastarinnan hylkäämisestä. Kommunistinen puolue luopuu oman poliittisen valtansa asettamisesta kuomintangin valtaa vastaan. Omien myönnytystemme hinnalla me hankimme myönnytyksiä kuomintangilta ja saamme aikaan yhteistyön uudistumisen taistelussa kotimaan pelastamiseksi vihollishyökkäykseltä.

Jos tätä nimitettäisiin kommunistisen puolueen antautumiseksi, niin se olisi a-quismia ¹⁵ ja ilkeämielistä parjausta.

12. Yhtyykö kommunistinen puolue kansan kolmeen periaatteeseen ¹⁶? Vastaamme: yhtyy! Kansan kolme periaatetta ovat julistamishetkestään lähtien kokeneet useita historiallisia muutoksia. Sun Jat-senin vallankumoukselliset kansan kolme periaatetta valloittivat kansan luottamuksen sen vuoksi, että Sun Jat-sen toteutti niitä johdonmukaisesti käytännössä yhteistyössä kommunistisen puolueen kanssa ja niistä tuli vallankumouksen voitokas lippu vuosina 1924—1927. Mutta kuomintangin vuonna 1927 aloittama kommunistisen puolueen ajojahti (ns. puolueen puhdistus ¹⁷ ja sota kommunisteja vastaan), siirtyminen kansan kolmelle periaatteelle täysin vastakkaiseen politiikkaan johtivat vallankumouksen tappioon ja saattoivat kansakunnan suoraan perikadon partaalle, minkä johdosta kansa menetti luottamuksensa näihin kansan kolmeen periaatteeseen. Nyt, kärkevän kansallisen kriisin puhjettua, kuomintang ei voi enää hallita niinkuin se hallitsi ennen, ja koko Kiinan kansa ja kuomintangin isänmaalliset ainekset vaativat jälleen voimakkaasti kahden puolueen yhteistyötä. Tämän vuoksi kansan kolmen periaatteen aidon hengen uudestisyntyminen, molempien puolueiden yhteistyön uudistaminen näiden periaatteiden pohjalla (ulkopolitiikassa kansallismielisyys, ts. taistelu riippumat-

tomuuden ja vapautuksen puolesta ja sisäpolitiikassa kansanvalta, ts. demokratian ja kansalaisvapauksien voimaansaattaminen, sekä kansan menestys, ts. kansan onnen ja hyvinvoinnin turvaaminen) sekä kansan johtaminen näiden kolmen periaatteen järkkymättömään toteuttamiseen vastaa täydellisesti Kiinan vallankumouksen historiallisia vaatimuksia, minkä täytyy olla aivan selvää jokaiselle kommunistille.

Kommunistit eivät suinkaan luovu sosialistisista ja kommunistisista ihanteistaan. Kuljettuaan tämän porvarillis-demokraattisen vallankumouksen vaiheen läpi he tulevat sosialistiseen ja kommunistiseen vaiheeseen. Kiinan Kommunistisella puolueella on oma poliittinen ja taloudellinen ohjelmansa. Sen enimmäisohjelma on sosialismi ja kommunismi, mikä ei ole samaa kuin kansan kolme periaatetta. Demokraattisenkin vallankumouksen kaudella sen ohjelma menee pidemmälle kuin minkään muun puolueen ohjelma Kiinassa, mutta pääpiirteissään se ei ole ristiriidassa kuomintangin 1. edustajakokouksessa julistetun kansan kolmen periaatteen ohjelman kanssa. Tämän vuoksi me emme suinkaan luovu kansan kolmesta periaatteesta, vaan haluamme päinvastoin lujasti ja päättävästi saattaa ne voimaan ja vaadimme, että kuomintang saattaisi ne voimaan yhdessä meidän kanssamme; me kehoitamme koko Kiinan kansaa toteuttamaan niitä. Olemme sitä mieltä, että kommunistisen puolueen, kuomintangin ja koko Kiinan kansan täytyy yksimielisesti nousta taisteluun näiden kolmen suuren päämäärän — kansallisen riippumattomuuden, kansanvallan ja demokraattisten vapauksien sekä kansan onnen puolesta.

13. Oliko meidän aikaisempi kehoituksemme työläisten ja talonpoikien demokraattisen tasavallan muodostamiseen virhe? Ei se ollut virhe, koska porvaristo, varsinkin suurporvaristo oli luopunut vallankumouksesta ja oli muuttunut kansan viholliseksi lyöttäytyttyään imperialistien ja feodaalisten voimien puolelle. Vallankumouksen käyttövoimiksi jäivät ainoastaan

proletariaatti, talonpoikaisto ja kaupunkien pikkuporvaristo. Vallankumouksellisena puolueena oli pysynyt vain kommunistinen puolue ja vallankumouksen järjestäjän tehtävä tuli ainoan Kiinassa olleen vallankumouksellisen puolueen — meidän kommunistisen puolueemme — osalle. Vain kommunistinen puolue piti edelleenkin korkealla vallankumouksen lippua, säilytti vallankumouksellisia perinteitä, esitti työläisten ja talonpoikien demokraattisen tasavallan tunnusta ja kävi monia vuosia vaikeata taistelua tämän tunnuksen toteuttamisen puolesta. Työläisten ja talonpoikien demokraattisen tasavallan tunnus ei sodi porvarillis-demokraattisen tasavallan tehtäviä vastaan, vaan merkitsee päinvastoin juuri näiden tehtävien johdonmukaista toteuttamista. Poliitikassa, jota me noudatamme tämän taistelun kestäessä, ei ole mitään mikä ei vastaisi näitä tehtäviä. Poliitikassamme, johon sisältyi myös tilanherrojen maiden pakkoluovutus ja kahdeksantuntisen työpäivän voimaansaattaminen, me emme suinkaan menneet kapitalistisen yksityisomistuksen järjestelmän puitteiden ulkopuolelle emmekä toteuttaneet sosialismia.

Millainen on uusdemokraattisen tasavallan luokkakokoonpano? Proletariaatti, talonpoikaisto, kaupunkien pikkuporvaristo, porvaristo ja kaikki ne, jotka omaksuvat kansallisen ja demokraattisen vallankumouksen ajatuksen. Sellainen tasavalta on kaikkien näiden luokkien liitto kansallisessa ja demokraattisessa vallankumouksessa. Tämän liiton erikoisuus on siinä, että nyt siihen kuuluu porvaristo; koska sen osallistuminen vastarintaan Japanille on nykytilanteessa tullut jälleen mahdolliseksi, ei työväenluokan puolue saa torjua porvariston osallistumista, sen on päinvastoin vedettävä porvaristo mukaan ja herätettävä henkiin liitto sen kanssa yhteistä taistelua varten Kiinan vallankumouksen kehittämiseksi. Jotta sisäiset aseelliset yhteen-törmäykset maassa saataisiin loppumaan, suostuu kommunistinen puolue lopettamaan tilanherrojen maiden pakkoluovutus-

politiikan ja on valmis ratkaisemaan maakysymyksen lainsäädäntöteitse tai muilla vastaavilla keinoilla uusdemokraattisen tasavallan rakennustyön prosessissa. Mutta ennen kaikkea on ratkaistava kysymys siitä, kenelle kiinalainen maa kuuluu — japanilaisille vai kiinalaisille. Kun talonpoikien esille nostama maakysymys ratkaistaan yhteistä tehtäväämme, Kiinan puolustamista, silmällä pitäen, niin siirtyminen pakkoluovutusmenetelmistä uusiin, tilannetta vastaaviin menetelmiin tulee aivan välttämättömäksi.

Työläisten ja talonpoikien demokraattisen tasavallan tunnuksen esittäminen oli oikein menneisyydessä ja sen poistaminen käytännöstä on oikein nyt.

14. Jotta voitaisiin muodostaa Kansallinen yhteisrintama yksimielistä taistelua varten vihollista vastaan, on ratkaistava oikein eräät oman maan ristiriidat, lähtien siitä, että on edistettävä japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman lujittamista ja laajentamista, eikä suinkaan sen heikentämistä ja kaventamista. Demokraattisen vallankumouksen vaiheessa ei voida välttää ristiriitoja eikä taistelua omassa maassa luokkien, puolueiden ja ryhmien eikä myöskään poliittisten liittoutumien välillä, mutta voidaan ja täytyy lopettaa kaikenlainen taistelu, joka haittaa voimien yhteenliittämistä Japanille tehtävään vastarintaan (kansalaissota, puolueiden välinen vihollisuus, maan jakaminen toisistaan eristettyihin alueisiin, toisaalta feodaalinen poliittinen ja taloudellinen sorto ja toisaalta kapinoiden ja liiallisten taloudellisten vaatimusten politiikka, joka ei vastaa voimien yhteenliittämistä Japanille tehtävää vastarintaa varten jne.), ja säilyttää ne taistelumuodot, jotka edistävät voimien yhteenliittämistä Japanille tehtävää vastarintaa varten (arvos-
telun vapaus, puolueiden itsenäisyyden vaatimus, kansan valtiollisten ja taloudellisten elinehtojen parantamisvaatimus jne.).

15. Japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman ja yhteisen demokraattisen tasavallan puolesta käytävän taistelun

yleisiä tehtäviä vastaavasti nousee Punaiselle armeijalle ja japanilaisvastaisille tukialueille seuraavia tehtäviä: a) Punaisen armeijan täytyy vastata japanilaisvastaisen taistelun edellytyksiä, ja tätä varten on Punainen armeija järjestettävä viipymättä Kansallis-vallankumoukselliseksi armeijaksi, on entistä enemmän kohotettava sen sotilaallista, poliittista ja sivistystasoa, jotta siitä voitaisiin luoda joukkoyhdistelmiä, jotka näyttävät esimerkkiä japanilaisvastaisessa sodassa, b) tukialueet on muutettava koko tasavallan osaksi, niissä on saatettava voimaan uusia olosuhteita vastaava demokraattinen järjestelmä, järjestettävä uudella tavalla yleisen turvallisuuden joukot, tehtävä loppu kansallisista pettureista ja sekasorron lietsojista, tehtävä näistä tukikohdista alueita, jotka näyttävät esimerkkiä taistelussa japanilaisia anastajia vastaan ja demokraattisessa järjestelytyössä, c) on suoritettava näillä alueilla välttämätöntä taloudellista rakennustyötä, parannettava väestön elinehtoja sekä d) suoritettava siellä välttämätöntä sivistystyötä.

Vastuumme johdosta

16. Kiinan porvaristo, joka pystyy tietyissä historiallisessa tilanteessa osallistumaan taisteluun imperialismia ja feodaalista järjestelmää vastaan, saattaa toisenlaisessa historiallisessa tilanteessa taloudellisen ja poliittisen heikkoutensa johdosta horjua ja lähteä petoksen tielle. Kiinan historia todistaa tämän lainmukaisuuden. Siitä syystä voidaan imperialismi- ja feodalisminvastaisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen tehtävät toteuttaa Kiinassa vain siinä tapauksessa, että niin kuin historian kulku määrää, johdossa ei ole porvaristo, vaan proletariaatti. Ainoastaan jos proletariaatti osoittaa todellista lujuuutta ja johdonmukaisuutta demokraattisen vallankumouksen suorittamisessa, voidaan voittaa porvaristolle ominainen

epävakaisuus ja epäjohdonmukaisuus ja estää vallankumouksen päätyminen keskenmenoon. Onko toimittava niin, että proletariaatti lähtee porvariston jäljessä, vaiko niin, että porvaristo lähtee proletariaatin jäljessä? Kiinan vallankumouksen lopputulos riippuu siitä, kumpi sitä johtaa. Vuosien 1924—1927 kokemus osoitti, kuinka menestyksellisesti vallankumous kehittyi, kun porvaristo kulki proletariaatin poliittisen johdon alaisena ja millaisen tappion vallankumous kärsi, kun proletariaatti (siitä kantaa kommunistinen puolue vastuun) laahusti poliittisesti porvariston jäljessä¹⁸. Ei saa sallia, että historia toistuu.

Nykytilanteessa ei ilman proletariaatin ja sen poliittisen puolueen johtoa voida luoda japanilaisvastaista kansallista yhteisrintamaa, ei voida ratkaista sisällisrauhaa, demokratiaa eikä hyökkääjän torjumista koskevia kysymyksiä, ei pystytä menestyksellisesti luomaan yhtenäistä demokraattista tasavaltaa. Kuomintangin edustama kiinalainen porvaristo on tänään vielä hyvin passiivinen ja vanhoillinen. Tämä näkyy siitä, kuinka pitkän aikaa se epäröi yhtyä luomaan japanilaisvastaista kansallista yhteisrintamaa, jonka aloitteentekijänä kommunistinen puolue on. Tämä seikka asettaa proletariaatille ja sen puolueelle vieläkin suuremman vastuun poliittisesta johdosta. On toimittava japanilaisia anastajia vastaan isänmaan pelastamiseksi käytävän sodan pääesikuntana — se on kommunistisen puolueen pyhä velvollisuus, josta se ei saa eikä voi kieltäytyä.

17. Millä tavoin proletariaatti toteuttaa puolueensa kautta maan kaikkien vallankumouksellisten luokkien poliittisen johtamisen?

Ensiksi. Esitetään historiallisen kehityksen kulkua vastaava poliittinen päätunnus ja sen toteuttamiseksi jokaisessa kehitysvaiheessa ja jokaisen tärkeän tapahtuman yhteydessä toimintatunnuksia. Niinpä olemme esittäneet »japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman» ja »yhtenäisen demokraattisen tasa-

vallan» päätunnukset ja niiden täydennykseksi »kansalaissodan lopettamisen», »demokratian valloittamisen», »hyökkääjän takaisinlyömisen» tunnuksia, ja nämä tunnukset ovat tulleet koko kansan yksimielisen toiminnan konkreettiseksi tavoitteeksi. Ilman sellaista konkreettista tavoitetta ei poliittisesta johtamisesta voi olla puhuttakaan.

Toiseksi. Kun koko maa tulee tätä konkreettista tavoitetta vastaavasti liikkeeseen, täytyy proletariaatin ja varsinkin sen etujoukon, kommunistisen puolueen, osoittaa rajatonta toimeilaisuutta ja alttiutta, näyttää esimerkkiä taistelussa tämän konkreettisen tavoitteen toteuttamisen puolesta käytävässä taistelussa. Taistelussa japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman ja demokraattisen tasavallan kaikkien tehtävien ratkaisemisen puolesta on kommunistien osoitettava mahdollisimman suurta kaukonäköisyyttä, mitä suurinta uhrautuvuutta, lujuutta ja kykyä perehtyä tarkoin tilanteeseen, nojata kansan enemmistöön ja voittaa kansanjoukkojen kannatus.

Kolmanneksi. Asetettua poliittista tavoitetta unohtamatta on järjestettävä asianmukaiset suhteet liittolaisiin, kehitettävä ja vahvistettava liittoa niiden kanssa.

Neljänneksi. On huolehdittava kommunistisen puolueen rivien kasvusta, sen aatteellisesta yhtenäisyydestä ja tiukasta kurista. Kommunistisen puolueen poliittinen johto koko kansaan nähden toteutetaan täyttämällä kaikki edellä luetellut ehdot. Nämä ehdot ovat perusta, joka tekee mahdolliseksi poliittisen johtomme, ne ovat takeena siitä, että vallankumous päättyy voittoon eikä kukistu liittolaistemme horjuvuuden uhrina.

18. Kun sisällisrauha on saavutettu ja kahden puolueen yhteistyö saatu aikaan, täytyy muuttua taistelun muotojen, järjestömuotojen ja työmetodien, joita sovelsimme aikaisemmin, jolloin oli olemassa kaksi toisiaan vastassa olevaa poliittista valtaa. Nämä muutokset ovat pääasiassa siirtymistä aseellisista taistelumuodoista rauhallisiin, illegaalisista legaalisiin. Sellai-

sen käänteeseen suorittaminen ei ole helppoa, sitä on opeteltava. Työntekijäin jatkokoulutus tulee erääksi päätehtävistämme.

19. Hyvin monet toverit esittävät kysymyksen demokraattisen tasavallan luonteesta ja sen kehityksen näköaloista. Tähän me vastaamme: luokkaluonteeltaan se on kaikkien vallankumouksellisten luokkien liitto, mutta tulevaisuudessa se voi lähteä sosialismia kohden. Meidän demokraattinen tasavaltamme syntyy japanilaisvastaisen kansallisen sodan tehtäviä täytettäessä, se syntyy proletariaatin johdolla, uudessa kansainvälisessä tilanteessa (socialismin voitto Neuvostoliitossa, uuden kauden esivaihe maailmanvallankumouksen kehityksessä). Vaikka se sosiaalisten ja taloudellisten olosuhteiden vuoksi pysyykin porvarillis-demokraattisena valtiona luonteeltaan, niin konkreettisten poliittisten olosuhteiden vuoksi siitä täytyy tulla valtio, joka perustuu työläisten, talonpoikien, pikkuporvariston ja porvariston liittoon — tässä se eroaa tavallisesta porvarillisesta tasavallasta. Samasta syystä, vaikka se tulevaisuudessa kulkeekin kapitalistista tietä, on samalla kuitenkin mahdollisuus sen siirtymiseen sosialistiselle tielle, ja proletariaatin puolueen on kaikin voimin taisteltava tämän toisen tien puolesta.

20. Välttämätön ehto puoluetta odottavien tehtävien täyttämiseksi on taistelu karsinoitumista, seikkailuhenkeä ja joukkojen jäljessä laahustamista vastaan. Puolueemme joukkotyössä on varhaisista ajoista saakka esiintynyt taipumusta ahtaaseen itseensä sulkeutumiseen, kerskailevaan lahkolaisuuteen ja seikkailuhenkeen. Nämä vahingolliset taipumukset häiritsevät puoluetta sen luodessa japanilaisvastaista kansallista yhteisrintamaa ja haittaavat kansan enemmistön valloittamisessa. Niistä on päästävä kokonaan irti jokaisella konkreettisella työmme alalla. Me vaadimme, että on nojattava enemmistöön ja toimittava koko tilanne huomioon ottaen. Emme voi sallia henkinherätettävän Tšen Tu-hsiun perässä laahustamispolitiikkaa, joka oli porvarillisen reformismin heijastelua proletariaatin riveissä. Jos

loitotaan puolueen periaatteelliselta kannalta, jos peitellään sen poliittisia kasvoja, jos uhrataan työläisten ja talonpoikien edut porvarilliselle reformismille, niin se merkitsee vallankumouksen johtamista väistämättömään tappioon. Me vaadimme lujan vallankumouksellisen politiikan toteuttamista, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen viemistä täydelliseen voittoon. Kaikkien edellä mainittujen vahingollisten taipumusten voittamiseksi on aivan välttämätöntä kohottaa puolueessamme marxilais-leniniläisen teoreettisen koulutuksen tasoa, sillä vain marxilais-leniniläinen teoria on se kompassi, joka näyttää Kiinan vallankumoukselle tien voittoon.

Huomautuksia

¹ Vuoden 1935 tapahtumat pohjois-Kiinassa liittyvät japanilaisten anastajien toimeenpanemaan pohjois-Kiinan miehitykseen ja Tšiang Kai-šekin johtaman kuomintang-hallituksen häpeälliseen luopumiseen Kiinan oikeuksista. Toukokuussa 1935 japanilaiset anastajat esittivät kuomintangin hallitukselle vaatimuksen oman valtansa pystyttämiseksi pohjois-Kiinaan. Kesäkuussa kuomintang-hallitus myöntyi tähän vaatimukseen solmien japanilaisten kanssa ns. Ho Jing-tšin — Umetsu sopimuksen, jonka allekirjoittivat kuomintang-hallituksen pohjois-Kiinassa ollut edustaja Ho Jing-tšin ja japanilaisten miehitysjoukkojen ylipäällikkö Jošitsiro Umetsu. Tällä sopimuksella Kiina menetti huomattavan osan suvereenisista oikeuksistaan Hopein ja Tšaharin maakunnissa. Saman vuoden lokakuussa japanilaisten anastajien yllyttämät kansalliset petturit järjestivät mellakan Sianghon piirikunnassa (Hopein maakunta) ja heidän onnistui vallata piirikuntakeskus. Marraskuussa 1935 kotimaan petturit järjestivät japanilaisten miehittäjien käskystä ns. liikkeen pohjois-Kiinan viiden maakunnan autonomian puolesta ja perustivat Hopein maakunnan itäosaan nukkehallituksen nimellä »kommunisminvastainen autonominen hallitus». Kuomintang-hallituksen ohjeiden mukaisesti Sung Tše-juan ja eräät toiset muodostivat »Hopein — Tšaharin poliittisen neuvoston» tyydyttääkseen japanilaisten anastajien vaatimuksen »erikoistyyppisen vallan» voimaansaatamisesta pohjois-Kiinassa.

² Tarkoitetaan elokuun 1 p:nä 1935 ilmestynyttä Kiinan Kommunistisen puolueen julistusta, jossa sanotaan mm.:

»Nykyhetkellä, jolloin kotimaatamme uhkaa orjuutus ja perikato koko kansakuntaamme, Kiinan Kommunistinen puolue vetoaa vielä kerran kaikkiin maanmiehimme seuraavalla kehoituksella:

Kaikkien poliittisten puolueiden ja ryhmien, niiden menneistä ja nykyisistä poliittisista vakaumuksista ja eduista riippumatta, kaikkien maanmiestemme, kuulukootpa he mihin väestökerroksiin tahansa, niin erilaiset kuin heidän katsomuksensa ja tavoitteensa lienevätkin, kaikkien sotaväkiyhdistelmien, riippumatta siitä, ovatko ne olleet tai ovatko nyt sotatoimissa keskenään, — kaikkien on todenteolla omaksuttava se oivallus, että 'kotona veljekset riitelevät keskenään, mutta vierasta loukkaa' vastaan esiintyvät yhdessä', ts. on ennen kaikkea lopetettava kansalaissota jotta voitaisiin mobilisoida kaikki voimat (ihmisreservit, aineelliset voimavarat ja rahavarat sekä asevoimat) pyhään vastarintaan Japania vastaan ja kotimaan pelastamiseksi. Kommunistinen puolue selittää jälleen kaikella vakavuudella, että jos kuomintangin joukot vain lopettavat hyökkäystoimet Punaista armeijaa vastaan, jos jokin joukko-osasto tulee mukaan japanilaisvastaaiseen sotaan, niin Punainen armeija lopettaa heti kaikenlaiset vihollisuudet ja tulee päinvastoin yksimielisin ponnistuksin taistelemaan sen kanssa käsi kädessä kotimaan pelastamisen puolesta, riippumatta siitä, onko niiden välillä ollut aikaisemmin tai onko nyt vihollisuutta tai vihamielisyyttä, ja riippumatta siitä, onko tuon joukko-osaston ja Punaisen armeijan välillä jonkinlaisia erimielisyyksiä sisäpolitiikan kysymyksistä.

. . . Kommunistinen puolue on valmis tekemään aloitteen sellaisen kansallisen puolustuksen hallituksen perustamiseksi. Puolue lausuu olevansa valmis ryhtymään heti neuvotteluihin kansallisen puolustuksen hallituksen muodostamisesta kaikkien poliittisten puolueiden, ryhmien ja järjestöjen (ammattiliittojen, talonpoikašliittojen, ylioppilasliittojen, kaupakamarien, valistusseurojen, lehtimiesyhdistyksen, opettajayhdistyksen, osakuntien, Tšikungtangin *, Kansallisen aseellisen itsepuolustuksen seuran, japanilaisvastaisten liittojen, isänmaanpelastamisyhdistysten jne. jne.) kanssa, tunnettujen tiedemiesten, poliitikkojen ja hallintoelinten kanssa, jotka haluavat osallistua Japanille tehtävään vastarintaan ja isänmaan pelastamiseen. Näiden neuvottelujen tuloksena muodostetusta kansallisen puolustuksen hallituksesta täytyy tulla väliaikainen johtava elin, joka asettaa tavoitteekseen isänmaan pelastamisen tuholta. Sellaisen hallituksen tulee ryhtyä toimenpiteisiin todellisen edustuselimen muodostamiseksi, joka ilmaisee kaikkien maanmiestemme tahtoa (tämä merkitsee demokraattisesti valittuja edustajia, joiden valitsemiseen osallistuvat työläiset, talonpojat, sotilaat, valtion toimihenkilöt, kauppiat, sivistyneistö, kaikki puolueet, ryhmät ja järjestöt, jotka pyrkivät lyömään takaisin Japanin hyökkäyksen ja pelastamaan isänmaan, samoin myös ulkomailla olevat kiinalaiset emigrantit ja kaikki Kiinassa asuvat kansallisuudet), käsittelemään konkreettisesti kaikkia kysymyksiä, jotka liittyvät Japania vastaan käytävään taisteluun ja isänmaan pelastamiseen. Kommunistinen puolue antaa täyden kannatuksensa sellaisen koko kansaa edusta-

* Eräs ulkomailla oleva kiinalaisten järjestö.

van elimen koollekutsumiselle ja tulee vastaansanomatta täyttämään kaikki sen päätökset.

... Yhtyneeseen japanilaisvastaiseen armeijaan tulee liittyä kaikkien joukko-osastojen, jotka ilmaisevat haluavansa tehdä vastarintaa Japanille. Kansallisen puolustuksen hallituksen johdolla tullaan muodostamaan Yhtyneen japanilaisvastaisen armeijan yhtenäinen johto. Miten tämä johto muodostetaan — japanilaisvastaisen joukkoyhdistelmien komentajien ja sotamiesten valitsemista edustajista vaiko jollakin muulla tavalla — se määrätään kaikkien osapuolten edustajien ja koko kansan tahtoa vastaavasti. Punainen armeija liittyy varmasti ensimmäisenä tähän yhtyneeseen armeijaan täyttääkseen pyhän velvollisuutensa taistelussa japanilaisia anastajia vastaan, isänmaan pelastamiseksi. Jotta kansallisen puolustuksen hallitus voisi todenteolla täyttää suuren tehtävänsä maan puolustamisessa ja jotta Yhtynyt japanilaisvastainen armeija voisi todenteolla täyttää tehtävänsä taistelussa Japania vastaan, kommunistinen puolue kehoittaa kaikkia maanmiehiä uhraamaan kaiken: niitä, joilla on rahaa — rahaa, joilla on aseita — aseita, joilla on elintarvikkeita — elintarvikkeita, fyysillisesti voimakkaita — voimansa, erikoisalojen tuntijoita — tietonsa ja taitonsa, jotta saataisiin liikekannalle kaikki maanmiehet ja aseistetuiksi monimiljoonaiset kansanjoukot kaikilla meillä olevilla aseilla, sekä uusilla että vanhoilla.»

³ Tarkoitetaan »Päätöstä nykyisestä poliittisesta tilanteesta ja puolueen tehtävistä», jonka Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean Poliittinen toimikunta hyväksyi joulukuun 25 p:nä 1935 Vajaopossa, Sënsin maakunnan pohjoisosassa. Tässä päätöksessä Poliittinen toimikunta eritteli yksityiskohtaisesti Kiinan kansainvälisessä asemassa ja kotimaan tilanteessa sekä luokkasuhteissa tapahtuneet muutokset ja määritteli puolueen politiikan. Tässä päätöksessä sanotaan:

»Nykyinen tilanne osoittaa, että Kiinan valtausta tarkoittavat japanilaisten imperialistien sotatoimet ovat järkyttäneet koko Kiinaa ja koko maailmaa. Kiinan poliittisella areenalla toimivien luokkien, yhteiskuntakerrosten, poliittisten puolueiden ja asevoimien väliset keskinäissuhteet ovat joko muuttuneet tai ovat muuttumassa. Kansallisen vallankumouksen rintama ja kansallisen vastavallankumouksen rintama ovat uudistumisprosessissa. Tämän johdosta tulee puolueen taktillisen linjan tähdätä koko maan ja koko kansakunnan vallankumouksellisten voimien mobilisointiin, yhdistämiseen ja järjestämiseen taisteluun tämänhetkistä päävihollista — japanilaista imperialismia ja kansallisten pettureiden päämiestä Tšiing Kai-šekia — vastaan. Kaikkien kansalaisten, kaikkien ryhmien, kaikkien aseellisten joukkojen ja kaikkien luokkien, jotka taistelevat japanilaista imperialismia ja isänmaan petturia Tšiing Kai-šekia vastaan, täytyy yhtyä, nousta pyhään kansallis-vallankumoukselliseen sotaan, karkottaa japanilaiset imperialistit Kiinasta, kukistaa japanilaisten imperialistien hännänkannattajien valta Kiinassa, saavuttaa Kiinan täydellinen kansallinen vapautuminen ja suojata sen riippumattomuus ja alueen koskemattomuus.

Vain hyvin laaja japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama (sekä alhaalta että ylhäältä) pystyy pääsemään voitolle japanilaisista imperialisteista ja heidän hännänkannattajastaan Tšiing Kai-šekistä.

Selvää on, että erilaiset ihmiset, erilaiset järjestöt, eri yhteiskuntaluokat ja -kerrokset sekä eri sotaväenosastot osallistuvat japanilaisvastaiseen kansalliseen vallankumoukseen kukin omista vaikuttimistaan ja omalta katsantokannaltaan lähtien. Jotkut tekevät sen säilyttääkseen entisen asemansa, toiset taistelevat tämän liikkeen johtamisesta, jottei se menisi heidän kannaltaan katsoen salittavien puitteiden yli, kolmannet taistelevat Kiinan täydellisen kansallisen vapautuksen puolesta. Juuri siksi, että jokainen lähtee omista vaikuttimistaan ja omalta katsantokannaltaan, tulevat jotkut taistelun alkaessa horjumaan ja pettämään, toiset voivat tulla puolitiessä passiivisiksi ja jättää taistelukentän, kolmannet tulevat taistelemaan loppuun saakka. Mutta meidän tehtävämme ei rajoitu vain kaikkien Japanille vastarintaa tekemään pystyvien voimien yhdistämiseen. Meidän on myös liitettävä yhteen kaikki mahdolliset liittolaiset taistelussa Japania vastaan. Tehtävä on myös siinä, että koko kansa antaisi kaiken mitä sillä on: kenellä on voimia, hän antakoon voimansa, kenellä on rahaa, hän uhratkoon rahansa, kenellä on aseita, hän antakoon aseita, kenellä on tietoja, hän antakoon tietonsa. Osallistukoon joka ainoa kiinalainen isänmaanystävä japanilaisvastaiseen rintamaan. Sellainen on puolueen poliittikan yleislinja kaikkialle ulottuvaan kansalliseen yhteisrintamaan nähden. Vain tämän linjan pohjalla me voimme saada liikkeelle kansan kaikki voimat taistelemaan koko kansamme vihollisia, japanilaisia imperialisteja ja isänmaan petturia Tšiing Kai-šekia vastaan.

Työväenluokka ja talonpoikaisto ovat entiseen tapaan Kiinan vallankumouksen pääasiallisia käyttövoimia, ja pikkuporvariston ja vallankumouksellisen sivistyneistön laajat joukot niiden luotettavimpia liittolaisia kansallisessa vallankumouksessa. Työläisten, talonpoikien ja pikkuporvariston kestävä liitto on perusvoima, joka voittaa japanilaisen imperialismiin sekä isänmaan petturit ja kavaltajat. Osa kansallista porvaristoa ja eräät militaristit, niin kielteisesti kuin he suhtautunevatkin agraarivallankumoukseen ja punaiseen valtaan, tuottavat hyötyä japanilaisvastaisen rintaman kehittymiselle, jos he ovat myötämielisiä taistelulle japanilaista imperialismia, isänmaan pettureita ja kavaltajia vastaan tai jos he noudattavat suopeaa puolueettomuutta tahi jos he vihdoin osallistuvat itse välittömästi tähän taisteluun. Tämä irroitaa heidät vastavallankumouksen leiristä ja lisää vallankumouksen voimia. Mainitun tavoitteen saavuttamiseksi puolueen on sovellettava vastaavia menetelmiä ja muotoja kaikkien näiden voimien vetämisessä japanilaisvastaisen rintaman puolelle. Eipä edes tilanherrojen ja comprador-porvaristonkaan leirissä ole täyttää yksimielisyyttä. Taistelu eri imperialistivaltojen välillä Kiinassa on johtanut keskenään kilpailevien, eri imperialistivaltojen etuja palvelevien kansallisten pettureiden koplakuntien muodostumiseen. Puolueen on käytettävä hyväkseen näiden koplakuntien välisiä ristiriitoja ja yhteentörmäyk-

siä ja tehtävä kaikki mahdollinen, jotta edes osa vastavallankumouksellisista voimista olisi väliaikaisesti esiintymättä aktiivisesti japanilaisvastaista rintamaa vastaan. Samansuuntaista politiikkaa on noudatettava kaikkiin imperialistivaltioihin nähden, Japania lukuunottamatta.

Mobilisoidessaan, liittäessään yhteen ja järjestäessään Kiinan kansaa taisteluun sen yhteistä vihollista vastaan puolueen tulee lujasti ja päättävästi taistella japanilaisvastaisen yhteisrintaman keskuudessa esiintyviä horjunnan, sopullun, antautumisen ja petturuuden taipumuksia vastaan. Jokainen, joka vahingoittaa japanilaista imperialismia vastaan suuntautuvaa Kiinan kansan liikettä, on isänmaan kavaltaja ja kansallinen petturi, ja kansan on häntä rangaistava. Kommunistisen puolueen tulee valloittaa johtoasema japanilaisvastaisessa rintamassa oikealla ja johdonmukaisella toiminnallaan, joka suuntautuu japanilaista imperialismia sekä kansan kavaltajia ja pettureita vastaan. Japanilaisvastainen liike puolestaan voi saavuttaa lopullisen voiton ainoastaan kommunistisen puolueen johdolla. On tyydytettävä vaatimukset, jotka liittyvät japanilaisvastaiseen liikkeeseen osallistuvien laajojen kansanjoukkojen perusetuihin (talonpoikien vaatimus maan saannista, työläisten, sotilaiden, maalaisköyhälistön ja sivistyneistön vaatimukset elin- ehtojen parantamisesta). Vain nämä vaatimukset toteuttamalla voidaan saada liikkeelle vieläkin laajemmat kansanjoukot taisteluun japanilaista imperialismia vastaan, voidaan tehdä japanilaisvastainen liike vankaksi ja varmistaa sen lopullinen voitto. Ja vain sitä tietä puolue voi valloittaa johtoaseman japanilaisvastaisessa sodassa».

Kts. myös kirjoitusta »Japanilaista imperialismia vastaan käytävän taistelun taktiikasta».

⁴ Toukokuun 5 p:nä 1936 Kiinan Punaisen armeijan päällystö lähetti Nankingin hallitukselle sähkeen, jossa vaadittiin sodan lopettamista ja rauhan solmimista voimien yhdistämiseksi taistelua vastaan Japania vastaan. Sähkeessä sanottiin:

»Nankingin kansallisen hallituksen sotilaskomitealle, kaikille meri-, maa- ja ilmavoimille, kaikille puolueille, ryhmille, järjestöille ja lehtien toimituksille, kaikille maanmiehimme, jotka eivät halua joutua siirtomaatorjuuden ikeeseen.

Ylitettyään Huangho-joen ja lähdettyään liikkeelle itää kohti Kiinan Punaisen kansanarmeijan etumaiset joukko-osastot, jotka oli perustettu Kiinan Punaisen armeijan Vallankumouksellisen sota-neuvoston päätöksellä taistelemaan japanilaisia vastaan, saavuttivat kaikkialla voittoja, jotka aiheuttivat lämmintä vastakaikua koko maassa. Mutta kun etumaiset joukko-osastot miehittivät Tatungin — Putšoun rautatien ja valmistuivat marssimaan Hopein maakuntaan ryhtyäkseen välittömiin sotatoimiin japanilaisia anastajia vastaan, Tšiäng Kai-šek lähetti Šansin maakuntaan asevoimia yli 10 divisioonaa, joiden oli yhteistoiminnassa Jen Hsi-šanin joukkojen kanssa estettävä japanilaisia vastaan taisteluun lähteneen Punaisen armeijan eteneminen. Sitäpaitsi hän käski Tšang Hsue-liangin ja Jang Hu-tšengin joukkojen sekä Šansin maakunnan pohjois-

osassa olleiden joukko-osastojen tunkeutua Šensin maakunnan punaisille alueille ja häiritä Japania vastaan taisteluun lähteneiden joukkojemme selustaa. Voidakseen aloittaa välittömät sotatoimet japanilaisia vastaan olisi Kiinan Punaisen armeijan etumaisten joukko-osastojen oikeastaan pitänyt keskittyä ja tuhota Tšiing Kai-šekin joukot, jotka sulkiivat niiltä tien rintamalle. Mutta Punaisen armeijan Vallankumouksellinen sotaneuvosto tuli asiaa harkittuaan johtopäätökseen, että hetkellä, jolloin kotimaatamme uhkasi vaara, tuottaa aseellinen yhteenotto molempien puolien välillä, päättyyköön se miten tahansa, vahinkoa Kiinan puolustuskuntauudelle, mistä vain japanilaiset imperialistit hyötyvät. Sitäpaitsi Tšiing Kai-šekin ja Jen Hsi-šanin joukoissa on paljon isänmaanystäviä, jotka haluavat lopettaa kansalaissodan ja taistella yhdistynein voimin japanilaisia vastaan. Sitävastoin Tšiing Kai-šekin ja Jen Hsi-šanin käsky japanilaisia vastaan taisteluun lähteneen Punaisen armeijan tien katkaisemisesta sotii niiden isänmaanystävien omaatuntoa vastaan. Tämän kaiken huomioon ottaen Punaisen armeijan Vallankumouksellinen sotaneuvosto, säilyttääkseen maata puolustamaan pystyvät asevoimat, edistääkseen japanilaisvastaista sotaa ja noudattaakseen vaatimusta kansalaissodan lopettamisesta sekä vihdoin herättääkseen Tšiing Kai-šekin ja hänen isänmaallisesti ajattelevien sotureittensa tietoisuuden, Punaisen armeijan Šansin maakunnassa saavuttamista monista voitoista huolimatta veti japanilaisvastaiset etumaiset joukko-osastot takaisin Huanghjoen länsirannalle. Tämä toimenpide osoitti Nankingin hallitukselle, kaikille maamme meri-, maa- ja ilmavoimille sekä koko Kiinan kansalle meidän aikeittemme vilpittömyyden. Kansalaissodan lopettamiseksi ja japanilaisten anastajien hyökkäyksen torjumiseksi me olemme valmiit lopettamaan kuukauden kuluessa sotatoimet ja sopimaan rauhasta kaikkien japanilaisvastaista Punaista armeijaa vastaan taistelevien joukkojen kanssa. Punaisen armeijan vallankumouksellinen sotaneuvosto sanoo teille, herrat Nankingin hallituksen jäsenet, että nykyisessä erittäin kärjistyneessä tilanteessa, jolloin tuho uhkaa isänmaata ja kansaa, teidän olisi päättävästi tarkistettava kantanne, otettava oppia vanhasta sananparresta: 'Kotona veljekset riitelevät keskenään, mutta käyvät yhdessä vierasta loukkaajaa vastaan', lopetettava kansalaissota koko maassa ja ennen kaikkea Šensin, Kansun ja Šansin maakunnissa. Molempien puolien on lähetettävä edustajiaan sopimaan konkreettisista toimenpiteistä Japanin vastustamiseksi ja isänmaan pelastamiseksi. Se merkitsee suotuista tulosta teille itsellenne, hyvät herrat, mutta myös onnea koko kansakunnalle ja valtiolle. Ellette te tätä oivalla, vaan kuljette entiseen tapaan vääriä tietä, jos te petätte ja kavallatte isänmaan, niin teidän herruutenne romahtaa lopulta, kansa halveksii teitä ja teidät kukistetaan. Sanotaan: 'Ketä tuhannen ihmistä moittii, hän kuolee sairastumattakin', mutta: 'Jos teurastaja heittää pois veitsensä, niin hänestä tulee synnitön'. Me tahtoisimme teidän ajattelevan vakavasti tätä kaikkea. Punaisen Armeijan vallankumouksellinen sotaneuvosto vetoaa kaikkiin järjestöihin, puolueihin, ryhmiin ja kaikkiin kiinalaisiin, jotka eivät halua joutua

siirtomaorjuuden ikeeseen, kehoittaen heitä tukemaan vaatimustamme: kansalaissota on lopetettava, on sovittava rauhasta ja kaikkien nouseva yhtenä miehenä japanilaisia anastajia vastaan. Perustakaa kansalaissodan lopettamisen kannatuskomiteoita, lähettäkää edustajianne vaatimaan tulen lopettamista kansalaissotaa käyvien puolten välillä. Toiminnallanne te myötävaikutatte kaikkien näiden ehdotusten viipymättömään ja täydelliseen toteuttamiseen ja valotte niiden täytäntönpänoä.»

⁵ Kts. 7. huomautusta kirjoitukseen »Lausunto Tšiing Kai-šekin lausunnon johdosta».

⁶ »Päätöksessä nykyisestä poliittisesta tilanteesta ja puolueen tehtävistä», joka hyväksyttiin Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean Poliittisen toimikunnan istunnossa joulukuussa 1935, ja toveri Mao Tse-tungin alustuksessa »Japanilaista imperialismia vastaan käytävän taistelun taktiikasta» esitettiin kansantasavallan perustamisen tunnus. Myöhemmin puolue alkoi tilanteen vaatimusten mukaisesti noudattaa politiikkaa, joka pakotti Tšiing Kai-šekin käymään japanilaisvastaista sotaa, ja ottaen huomioon, että Tšiing Kai-šekin kopl ei voinut hyväksyä kansantasavallan tunnusta, puolue muutti tämän tunnuksen elokuussa 1936 kuomintangille lähettämässään kirjeessä demokraattisen tasavallan tunnukseksi. Pian tämän jälkeen esitti puolueen Keskuskomitea saman vuoden syyskuussa hyväksymässään päätöksessä konkreettisen selityksen demokraattisen tasavallan tunnuksesta. Vaikka nämä kaksi tunnusta muodoltaan eroavatkin toisistaan, niin oleellisesti ne merkitsevät samaa.

Seuraavassa esitetään kaksi otetta päätöksestä, jonka Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea hyväksyi syyskuussa 1936 demokraattista tasavaltaa koskevasta kysymyksestä:

»Keskuskomitea on sitä mieltä, että nykyisessä tilanteessa on esitettävä demokraattisen tasavallan perustamisen tunnus, sillä se on paras tapa yhdistää kaikki japanilaisvastaiset voimat turvaamaan Kiinan alueen koskemattomuus ja torjumaan Kiinan kansakuntaa ja valtiota uhkaava tuhoutumisen vaara. Sitäpaitsi se on sopivin yhteisrintamatunnus, jonka laajojen kansanjoukkojen demokraattiset vaatimukset ovat synnyttäneet.

Demokraattinen tasavalta ulottaa demokratian laajemmalle alueelle kuin työläisten ja talonpoikien demokraattinen diktatuurijärjestelmä, joka vallitsee vain osassa Kiinan aluetta, ja se on paljoo edistyneisempi hallintojärjestelmä kuin yhden puolueen — kuomintangin — diktatuuri, joka on saatettu voimaan suurimmassa osassa maata. Tästä syystä demokraattinen tasavalta pystyy vieläkin menestyksellisemmin saamaan aikaan yleisen liikekannallepanon ja voiton japanilaisvastaisessa sodassa. Samalla demokraattinen tasavalta pystyy vetämään koko Kiinan mitä laajimmat kansanjoukot mukaan poliittiseen elämään ja kohottamaan niiden tietoisuuden ja järjestyneisyyden tasoa sekä antamaan liikkuma-ala sosialismin voiton puolesta taistelevan Kiinan proletariaatin ja sen johtajan, Kiinan Kommunistisen puolueen, vapaalle toiminnalle. Tämän vuoksi Kiinan Kommunistinen puolue ilmoittaa tukevansa ak-

tiivisesti liikettä demokraattisen tasavallan puolesta. Se ilmoittaa myös, että kun demokraattinen tasavalta muodostetaan koko Kiinassa ja kutsutaan koolle yleisillä vaaleilla valittu parlamentti, niin punaiset alueet liittyvät viipymättä tähän tasavaltaan sen osana. Punaisten alueiden väestö valitsee edustajansa parlamenttiin, ja näillä alueilla saatetaan voimaan samanlainen demokraattinen järjestelmä... »

»Keskuskomitea tähdentää, että vain kehittämällä edelleen Kiinan kansan liikettä japanilaista imperialismia vastaan ja isänmaan pelastamisen puolesta, vain laajentamalla kaikkien puolueiden, ryhmien, väestökerrosten ja kaikkien asevoimien japanilaisvastaista kansallista yhteisrintamaa, vain vahvistamalla Kiinan Kommunistisen puolueen johtavaa poliittista osuutta kansallisessa yhteisrintamassa, vain lujuuttamalla kaikin keinoin punaista valtaa ja Punaista armeijaa ja vain vastustamalla päättävästi kaikkea esiintymistä ja toimintaa, joka vahingoittaa Kiinan suvereenisuutta ja sen kansallista arvovaltaa tai heikentää kansallisen yhteisrintaman voimaa me voimme pakottaa Nankingin kuomintang-hallituksen lähtemään taisteluun Japania vastaan ja luoda edellytykset demokraattisen tasavallan toteuttamiselle. Sellaisen tasavallan toteuttaminen ei ole mahdollista ilman raskasta ja pitkällistä taistelua, ilman koko Kiinan kansan mobilisointia ja ilman vallankumouksen nousua. Demokraattisen tasavallan puolesta käytävän taistelun kuluessa tulee Kiinan Kommunistisen puolueen tehdä kaikkensa, jotta tämä tasavalta suorittaisi loppuun saakka porvarillis-demokraattisen vallankumouksen perustehtävät Kiinassa, aloittaen puolueemme 10 kohtaa käsittävän 'Japanille tehtävän vastarinnan ja isänmaan pelastamisen ohjelman' toteuttamisesta.»

7 Tämä sähkö lähetettiin helmikuun 10 pnä 1937. Se kuuluu seuraavasti:

»Kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kolmannelle kokoukselle. Koko maa tervehti ilmielin Sianin tapahtumien rauhanomaista ratkaisua. Tästä hetkestä alkaen on olemassa reaalin mahdollisuus rauhan saavuttamiseen sekä voimien yhdistämiseen ulkoisen vihollisen takaisinlyömiseksi, ja se on todellinen onni valtiolle ja kansakunnalle. Tällä hetkellä, jolloin japanilaiset anastajat harjoittavat ilkeävaltaa, jolloin Kiinan kansan olemassaolokin on hiuskarvan varassa, meidän puolueemme toivoo kaikesta sydämestään, että teidän puolueenne Toimeenpanevan Keskuskomitean kokous hyväksyisi edellä luonnehditun suuntauksen pohjalla seuraavat kohdat valtakunnallisen politiikan tehtäviksi:

1. Kansalaissota on lopetettava kokonaan, maan kaikki voimat on yhdistettävä yksimieliseen vastarintaan ulkoiselle viholliselle.

2. Sanan-, kokoontumis- ja yhdistymisvapaus on taattava, kaikki poliittiset vangit vapautettava.

3. On kutsuttava koolle kaikkien puolueiden, ryhmien, kaikkien väestökerrosten ja kaikkien aseellisten voimien edustajien konferenssi ja sillä tavoin yhdistettävä kaikki kansakunnan parhaat voimat yhteiseen taisteluun kotimaan pelastamiseksi.

4. On suoritettava nopeasti loppuun kaikki japanilaisvastaisen sodan valmistelutyöt.

5. Kansan elineitoja on parannettava.

Jos puolueenne Toimeenpaneuvan Keskuskomitean kolmas kokous hyväksyy selvästi nämä kohdat valtakunnallisen politiikan tehtäväksi, niin meidän puolueemme on valmis, osoittaakseen vilpittömän halunsa yhdistymiseen ulkoista vihollista vastaan käytävän taistelun vuoksi, antamaan teidän kokouksellenne seuraavat taheet:

1. Lopettamaan kaikkialla maassa suuntautumisen aseelliseen kapinaan kansallisen hallituksen kukistamiseksi.

2. Muuttamaan työläisten ja talonpoikien demokraattisen hallituksen nimen Kiinan tasavallan Erikoisalueen hallitukseksi ja Punaisen armeijan nimen Kansallis-vallankumoukselliseksi armeijaksi, asettaen ne Nankingissa olevan keskushallituksen ja Sotilaskomitean johdon alaisuuteen.

3. Saattamaan koko Erikoisalueen hallituksen valvomalla alueella voimaan yleiseen äänioikeuteen perustuvan johdonmukaisesti kansanvaltaisen järjestelmän.

4. Luopumaan tilanherrojen maan pakkoluovuttamisesta ja noudattamaan päättävästi japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman yleistä ohjelmaa.»

⁸ Vuosi 1935 aloitti Kiinan kansan isänmaallisen liikkeen uuden nousun. Pekingin ylioppilaat panivat ensimmäisinä toimeen Kiinan Kommunistisen puolueen johdolla joulukuun 9 päivän isänmaallisen mielenosoituksen, esittäen tunnuksia: »Kansalaissota on lopetettava ja kaikkien noustava yhtenä miehenä ulkoista vihollista vastaan!», »Alas japanilainen imperialismi!» Tämä liike mursi aukon terrorijärjestelmään, jota kuomintangin hallitus oli liitossa japanilaisten anastajien kanssa kauan toteuttanut, ja se sai nopeasti koko Kiinan kansan kannatuksen. Sitä nimitettiin »joulukuun 9 päivän liikkeeksi». Tästä hetkestä alkaen tulivat aivan selvästi näkyviin maan luokkasuhteissa tapahtuneet muutokset. Kommunistisen puolueen julistamasta japanilaisvastaisesta kansallisesta yhteisrintamasta tuli se valtakunnallisen politiikan suuntaus, jota kaikki Kiinan isänmaanystävät alkoivat äänekkäästi vaatia, samalla kun Tšiang Kai-šekin hallituksen petospolitiikka joutui hyvin huonoon valoon kansan silmissä.

⁹ Marras- ja joulukuussa 1936 Šanghaiissa oli lakossa yli 45.000 26 japanilaisen ja kiinalaisen tekstiilitehtaan työläistä. Heitä tukeakseen julistivat kaikkien Tsingtaon japanilaisten tekstiilitehtaiden työläiset joulukuussa yleislakon. Šanghaiin työläiset saivat voiton: heille lisättiin marraskuusta alkaen palkkaa 5 %. Tehtaiden hallintoa kiellettiin mielivaltaisesti erottamasta, pieksemästä ja loukkaamasta työläisiä. Tsingtaon lakon kukistivat Japanin laivaston maihinnousujoukot.

¹⁰ Japanilaisten miehittäjien suorittama Šanhaikuanin solan valtaus, tunkeutuminen pohjois-Kiinaan v. 1933 ja varsinkin »Ho Jingtšinin — Umetsun sopimuksen» solmiminen v. 1935 merkitsivät, että japanilainen imperialismi oli antanut suoranaisen iskun eng-

lantilais-amerikkalaisen imperialismin etupyrkimyksille pohjois- ja keski-Kiinassa. Tästä syystä Englanti ja USA alkoivat muuttaa asennettaan Japaniin nähden ja vaikuttaa samansuuntaisesti Tšiang Kai-šekin hallituksen politiikkaan. Sianin tapahtumien aikana v. 1936 Englanti vaati, että Kiinan oli torjuttava japanilaisten vaatimukset, jotka loukkasivat Englannin etuja Kiinassa, antoipa se ymmärtää, että jos Tšiang Kai-šekin hallitus pystyy vielä hallitsemaan Kiinan kansaa, niin sen kannattaisi ryhtyä »tietynmuotoiseen liittoon kommunistien kanssa» voidakseen antaa iskun Japanin hyökkäyspolitiikalle.

¹¹ Kesäkuussa 1936 kuangsilaiset militaristit Li Tsung-šen ja Pai Tsung-hsi sekä kuangtungilainen militaristi Tšen Tši-tang nousivat yhdessä Tšiang Kai-šekia vastaan verhoten pyrkimyksiään tunnukset: »taistelu Japania vastaan ja kotimaan pelastaminen». Saman vuoden elokuussa Tšiang Kai-šekin onnistui hajottaa tämä ryhmittymä lupausten ym. toimenpiteiden avulla.

¹² Elokuussa 1936 japanilaiset joukot ja niiden kiinalaiset apurit alkoivat tunkeutua Suijuanin maakuntaan. Saman vuoden marraskuussa Suijuanin maakunnassa olleet kiinalaiset joukot tekivät niille vastarintaa. Koko Kiinan kansa aloitti avustuskamppailun Suijuanin rintaman hyväksi.

¹³ »Ho Jing-tšinin — Umetsun sopimuksen» solmimisen jälkeen v. 1935 Nankingissa ollut kuomintang-hallitus asettui Japaniin nähden verraten päättävän politiikan kannalle Kiinan kansan kasvavan japanilaisvastaisen liikkeen vaikutuksesta ja sen johdosta, että englantilais-amerikkalaiset imperialistit noudattivat Japaniin nähden suhteellisen ankaraa politiikkaa. Syyskuusta lokakuuhun 1936 käytyjen japanilais-kiinalaisten neuvottelujen kestäessä kuomintang-hallitus turvautui vitkutteluun; neuvottelut eivät johtaneet minkäänlaisiin tuloksiin ja ne katkaistiin.

¹⁴ Kysymys on kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kokouksesta, joka pidettiin Nankingissa helmikuun 15 pnä 1937 Sianin tapahtumien rauhanomaisen ratkaisun jälkeen.

¹⁵ A-qu on päähenkilö suuren kiinalaisen kirjailijan Lu Hsinin kertomuksessa »A-quon totuudellinen elämäntarina». A-quon hahmosa Lu Hsin kuvasi ihmistä, joka on tottunut olemaan itseensä tyytyväinen kaikissa elämän vaiheissa, ihmistä, joka aina katsoo päässeensä voittajaksi, saaneensa »moraalisen voiton».

¹⁶ Tässä tapauksessa tarkoitetaan kansan kolmella periaatteella Sun Jat-senin esittämiä periaatteita ja ohjelmaa — kansallismieli-syyttä, kansanvaltaa ja kansan menestystä, eikä hänen maailmankatsomustaan, teoreettisten katsomustensa järjestelmää. Porvarillis-demokraattisen vallankumouksen vaiheessa kommunistit yhtyivät Sun Jat-senin ohjelman peruskohtiin ja olivat aikoinaan yhteistyössä hänen kanssaan. Mutta he eivät suinkaan yhdy hänen maailmankatsomukseensa, teoreettisten katsomustensa järjestelmään, hänen edustamansa porvariston ja pikkuporvariston katsomuksiin. Kiinan proletariaatin etujoukko, kommunistit, eroavat maailmankatsomukseltaan, teoreettisilta katsomuksiltaan kansallisuuskysymyksen ym. kysymysten alalla perinpohjin Sun Jat-senista.

¹⁷ Kun Sun Jat-sen oli järjestänyt kuomintangin uudelleen v. 1924, tuli siitä kaikkien luokkien vallankumouksellinen ryhmitty-mä. Siihen aikaan kommunistit liittyivät yksilöllisessä järjestykses-sä kuomintangiin. Kun kuomintang v. 1927 petti vallankumouksen, alkoivat kaikkialla Kiinassa kommunistivainot. Samalla vainottiin niitä monilukuisia vasemmisto-kuomintangilaisia, jotka todella kan-nattivat Sun Jat-senin kolmea uutta poliittista perusohjetta. Näitä vainoja kuomintang nimitti »puolueen puhdistuskamppailuksi». Sii-tä lähtien puolueesta tuli suurten tilanherrojen ja suurporvariston vastavallankumouksellinen puolue.

¹⁸ Tarkoitetaan asiaintilaa, joka muodostui vuoden 1927 alkupuol-liskolla Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean opportu-nistisen johdon takia.

KÄYTÄNNÖSTÄ

Tiedostamisen ja käytännön, tiedon ja toiminnan yhteydestä (Heinäkuu 1937)

Kiinan Kommunistisessa puolueessa oli ryhmä tovereita, dogmatismiin kannattajia, jotka pitkän aikaa hylkivät Kiinan vallankumouksen kokemusta, kielsivät sen totuuden, että »marxilaisuus ei ole uskonkappale, vaan toimintaohje» ja, jotka pelottelivat ihmisiä marxilaisista teoksista otetuilla irrallisilla sanoilla ja lauseilla. Oli toinenkin ryhmä tovereita, empirismin puoltajia, jotka pitkän aikaa pitivät kiinni omista rajoitetuista kokemuksistaan, eivät ymmärtäneet teorian tärkeyttä vallankumoukselliselle käytännölle eivätkä nähneet vallankumouksen asemaa kokonaisuudessaan. He toimivat tosin innokkaasti, mutta sokeasti. Näiden kahden ryhmän virheelliset, varsinkin dogmaattiset, katsomukset aiheuttivat vuosina 1931—1934 Kiinan vallankumoukselle suurta vahinkoa. Marxilaiseen viittaaan verhoutuneet dogmaatikot johtivat monia tovereitamme harhaan.

Mao Tse-tung kirjoitti teoksen »Käytännöstä» paljastaakseen marxilaisen tietoteorian avulla dogmatismiin ja empirismin — varsinkin dogmatismiin — kannattajien virheet. Pääpaino pannaan tässä teoksessa käytäntöä halveksivan dogmatismiin — subjektivismiin muunnoksen — paljastamiseen. Siksi on tutkielman otsikkona »Käytännöstä». Tässä tutkielmassa kehitetyjä katsomuksia Mao Tse-tung esitti aikoinaan Jenanin Japanilaisvastaisessa yliopistossa pitämässään luennossa.

Esmarxilainen materialismi tarkasteli tiedon kysymyksiä irrallaan ihmisen yhteiskunnallisesta luonnosta ja historiallisesta kehityksestä. Tästä syystä se ei kyennyt ymmärtämään tiedon riippuvaisuutta yhteiskunnallisesta käytännöstä, ts. tiedon riippuvaisuutta tuotannosta ja luokkataistelusta.

Marxilaiset ovat sitä mieltä, että ihmisten tuotantotoiminta on ensi sijassa se heidän tärkein käytännöllinen toimintansa, jonka mukaan kaikki muu toiminta määräytyy. Ihmiset ovat tiedostamisessaan riippuvaisia ennen muuta aineellisesta tuotantotoiminnasta, jonka prosessissa he oppivat vähitellen ymmärtämään luonnon ilmiöitä, luonnon ominaisuuksia ja luonnon lainmukaisuuksia sekä oppivat vähitellen tuntemaan ihmisen ja luonnon välisiä suhteita. Tuotannollisen toimintansa välityksellä he oppivat vähitellen ja erilaisissa määrin tuntemaan tiettyjä ihmisten välisiä suhteita. Mitään näitä tietoja ei voida saada irrallaan tuotantotoiminnasta. Luokattomassa yhteiskunnassa vaikuttaa jokainen yksityinen ihminen tämän yhteiskunnan jäsenenä, hän on yhteistyössä yhteiskunnan toisten jäsenten kanssa, joutuu heidän kanssaan tiettyihin tuotantosuhteisiin ja harjoittaa siten ihmisten aineellisen elämän kysymysten ratkaisemiseen tähtäävää tuotantotoimintaa. Erilaisissa luokkayhteiskunnissa ryhtyvät näiden yhteiskuntien eri luokkiin kuuluvat ihmiset erilaisissa muodoissa tiettyihin tuotantosuhteisiin keskenään ja harjoittavat samoin ihmisten aineellisen elämän kysymysten ratkaisemiseen suuntautuvaa tuotantotoimintaa. Tämä on inhimillisen tiedon kehityksen päälähde.

Ihmisten yhteiskunnallinen käytäntö ei rajoitu pelkkään tuotantotoimintaan, vaan sillä on monia muita muotoja: luokkataistelu, valtiollinen elämä, taiteellinen ja tieteellinen toiminta, sanalla sanoen, ihmiset ottavat yhteiskunnan jäsenenä osaa yhteiskunnan käytännölliseen elämäänsä sen kaikilla aloilla. Tämän vuoksi ihminen käsittää tiedostaessaan eriasteisesti ihmisten

välillä vallitsevat erilaiset suhteet paitsi aineellisen elämän prosessissa myös poliittisen ja kulttuurielämän prosessissa (joka on kiinteästi sidottu aineelliseen elämään). Varsinkin luokkataistelun eri muodoilla on erittäin syvälleikävä vaikutus inhimillisen tiedon kehittymiseen. Luokkayhteiskunnassa jokainen ihminen elää tietyssä luokka-asemassa, eikä ole sellaista ideologiaa, jolla ei olisi luokkaleimaa.

Marxilaiset käsittävät, että ihmisten tuotantotoiminta kehittyy askel askeleelta alemmalta asteelta korkeammalle. Siksi kehittyy myös inhimillinen tieto luonnosta ja yhteiskunnasta askel askeleelta alemmalta korkeammalle tasolle, ts. yksinkertaisesta mutkikkaaseen, yksipuolisesta monipuoliseen. Erittäin pitkän historiallisen ajanjakson kestäessä ihmiset saattoivat ymmärtää yhteiskunnan historiaa vain yksipuolisesti. Tämä johtui toisaalta yhteiskunnan historiaa jatkuvasti väerentäneiden riistäjäluokkien puolueellisista katsomuksista ja toisaalta siitä, että tuotannon vielä vähäiseksi jäänyt laajuus rajoitti ihmisten näköpiiriä. Vasta sitten kun suurtuotannon valtavan kasvun — suurteollisuuden — ilmaantuessa syntyi nykyaikainen proletariaatti, saattoivat ihmiset saada täydellisen, historiallisesti perustellun käsityksen yhteiskunnan kehityksestä ja muuttaa tietonsa yhteiskunnasta tieteeksi. Tämä tiede on marxilaisuus.

Marxilaiset ovat sitä mieltä, että vain ihmisten yhteiskunnallinen käytäntö voi olla ulkomaailmaa koskevien ihmisten tietojen oikeellisuuden arvioperuste. Todellisuudessa tulevat ihmisen tiedot todistetuiksi vain silloin, jos hän yhteiskunnallisen käytännön prosessissa (aineellisen tuotannon, luokkataistelun tai tieteellisten kokeiden prosessissa) pääsee odotusten mukaisiin tuloksiin. Jos ihmiset pyrkivät saavuttamaan työsäännön menestystä, ts. pääsemään odotettuihin tuloksiin, niin heidän täytyy ehdottomasti saattaa ajatuksensa vastaamaan objektiivisen ulkomaailman lainmukaisuuksia, muutoin he kärsi-

vät käytännössä tappion. Tappion kärsittyään ihmiset ottavat oppia tappiostaan, muuttavat ajatuksiaan, saattavat ne vastamaan ulkomaailman lainmukaisuuksia, ja silloin he voivat muuttaa tappion voitoksi. Sananparret: »Tappio on menestyksen äiti» ja »Vahingosta viisastuu» ovat tämän totuuden ilmauksia.

Dialektisen materialismin tietoteoria antaa käytännölle ensi sijan, ollen sitä mieltä, että inhimillistä tietoa ei pidä vähimmäskään määrin irroittaa käytännöstä. Se torjuu kaikki virheelliset teoriat, jotka kieltävät käytännön tärkeyden ja erottavat käytännön tiedosta. Lenin on sanonut: **»Käytäntö on (teoreettista) tietoa korkeammalla, koska sillä on välittömän todellisuuden, eikä vain yleisen arvo»** ¹.

Marxilaisella filosofialla, dialektisella materialismilla, on kaksi erittäin selväpiirteistä erikoisuutta. Ensimmäinen on sen luokkaluonne, sen seikan avoin tunnustaminen, että dialektinen materialismi palvelee proletariaattia. Toinen erikoisuus on sen käytäntö-luonne, sen seikan korostaminen, että teoria riippuu käytännöstä, että teorian perustana on käytäntö ja että teoria puolestaan palvelee käytäntöä. Ei subjektiivinen arvostus, vaan yhteiskunnallisen käytännön objektiiviset tulokset määräävät jonkin tiedon tai teorian totuudellisuuden. Totuuden koetinkivenä voi olla vain yhteiskunnallinen käytäntö. Käytännön näkökanta on dialektisen materialismin ensimmäinen ja tärkein näkökanta ².

Mutta millä tavalla käytännöstä syntyy inhimillinen tieto ja miten se vuorostaan palvelee käytäntöä? Tämän ymmärtämiseksi tarvitsee vain tutustua tiedostamisen kehitysprosessiin.

Ihmiset näkevät käytännön prosessissa aluksi itse asiassa vain tässä prosessissa esiintyvien olioiden ja ilmiöiden ulkopuolen, näkevät olioiden ja ilmiöiden erillisiä puolia, näkevät eri ilmiöiden välisen ulkoisen yhteyden. Niinpä esimerkiksi Jenaniin muualta tutkimusmatkalle saapuneet ihmiset näkivät parina ensimmäisenä päivänä Jenanissa maastoa, katuja ja ta-

loja, joutuivat kosketuksiin monien ihmisten kanssa, osallistui-
vat kutsuihin, juhliin ja joukkokokouksiin, kuuntelivat puhei-
ta, lukivat erilaisia asiakirjoja. Kaikki tämä on ilmiöiden ul-
kopuolta, ilmiöiden erillisiä puolia ja näiden ilmiöiden ulkoista
yhteyttä. Tätä tiedostamisprosessin astetta nimitetään aisti-
havaintojen asteeksi, ts. aistimusten ja vaikutelmien asteeksi.
Jenanin erilaiset ilmiöt olivat vaikuttaneet tutkijaryhmän jä-
senten aistielimiin, aiheuttaneet heissä aistimuksia, synnyttä-
neet heidän tajunnassaan joukon vaikutelmia ja likipitäisen kä-
sityksen näiden vaikutelmien ulkoisesta yhteydestä. Tämä on
tiedostamisen ensimmäinen aste. Tällä asteella ihmiset eivät
voi vielä muodostaa syvällisiä käsitteitä eivätkä tehdä loogisia
johtopäätöksiä.

Yhteiskunnallisen käytännön jatkuminen johtaa ihmisissä
aistimuksia ja vaikutelmia aiheuttavien ilmiöiden moninkertai-
seen toistumiseen. Silloin ihmistajunnassa tapahtuu harppaus
tiedostamisprosessissa: syntyy käsite. Käsite ei heijasta enää
yksinomaan vain olioiden ja ilmiöiden ulkopuolta, niiden eril-
lisiä puolia ja ulkoista yhteyttä. Se tavoittaa ilmiön olemuk-
sen, ilmiön kokonaisuutena, ilmiöiden sisäisen yhteyden. Ero
käsitteen ja aistimuksen välillä ei ole enää vain määrällinen, se
on myös laadullinen. Kun kehitys kulkee tähän suuntaan eteen-
päin, kun käytetään arvioimisen ja päättelmissä menetelmiä,
voidaan tulla loogisiin johtopäätöksiin. Kun kirjassa »Kerto-
mus kolmesta keisarikunnasta» * sanotaan: »Tarvitsee vain ry-
pistää kulmakarvojaan, ja päässä syntyy suunnitelma» tahi kun
me sanomme: »Annahan kun mietin», niin se merkitsee, että
ihminen käyntelee ajatuksissaan käsitteitä tehdäkseen arviota
ja johtopäätöksiä. Se on tiedostamisen toinen aste.

Kun luoksemme saapuneen tutkijaryhmän herrat olivat koon-

* »Kertomus kolmesta keisarikunnasta» — suosittu historialli-
nen romaani Vein, Vun ja Sun keisarikunnista III vuosisadalla.

neet erilaista aineistoa ja »miettineet» sitä, saattoivat he nyt päätellä seuraavasti: »Kommunistisen puolueen johtaman japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman politiikka on johdonmukaista, vilpittöntä ja rehellistä». Jos tutkijaryhmän herat puoltavat yhtä rehellisesti yhtenäisyyttä kansallisen pelastuksen nimessä, voivat he noin päätellessään mennä eteenpäin ja tulla seuraavaan johtopäätökseen: »Japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama voidaan menestyksellisesti muodostaa». Jonkin ilmiön tiedostamisprosessissa on tämä käsitteiden, arvioimisen ja johtopäätösten aste vieläkin tärkeämpi, se on rationaalisen tiedostamisen aste.

Tiedostamisen varsinainen tehtävä on kohota aistimuksesta ajatteluun, kohota vähitellen objektiivisten olioiden ja ilmiöiden sisäisten ristiriitojen oivaltamiseen, niiden lainmukaisuuksien oivaltamiseen, erilaisten prosessien välisen sisäisen yhteyden käsittämiseen, ts. päästä loogiseen tiedostamiseen. Toisamme: looginen tiedostaminen eroaa aistitiedostamisesta siinä, että aistitiedostaminen käsittää vain olioiden ja ilmiöiden erillisiä puolia, niiden ulkopuolen, ilmiöiden ulkoisen yhteyden, mutta looginen tiedostaminen tekee valtavan askeleen eteenpäin tavoittaen ilmiön kokonaisuudessaan, sen olemuksen ja ilmiöiden sisäisen yhteyden. Se kohoaa meitä ympäröivän maailman sisäisten ristiriitojen paljastamiseen ja voi siten tavoittaa meitä ympäröivän maailman kehityksen kokonaisuudessaan ja yleisessä sisäisessä yhteydessä.

Sellaista dialektis-materialistista tiedon kehitysprosessin teoriaa, joka perustuu käytäntöön ja yksinkertaisesta mutkikkaaseen etenevään liikuntaan, ei kukaan ollut johdonmukaisesti esittänyt ennen marxilaisuutta. Marxilainen materialismi ratkaisi ensimmäisenä tämän kysymyksen oikein, se osoitti materialistisesti ja dialektisesti tiedostamisen liikunnan yhä syvemmälle, se näytti yhteiskuntaihmistien tiedon etenemisen heidän monimutkaisessa ja alituisesti toistuvassa tuotannon ja luok-

kataistelun käytännössään — etenemisen aistihavainnosta loogiseen tiedostamiseen. Lenin on sanonut: »**Materian**, luonnon lain abstraktio, arvon abstraktio, sanalla sanoen kaikki tieteelliset (oikeat, vakavasti otettavat, ei-mielettömät) abstraktiot heijastavat luontoa syvällisemmin, uskollisemmin, täydellisemmin»³. Marxismi-leninismi katsoo tiedostamisprosessin kummankin asteen erikoisuuden olevan siinä, että tiedostaminen ilmenee alemmalla asteella aistitiedostamisena ja korkeammalla asteella loogisena ajatteluna, mutta että molemmat asteet ovat yhtenäisen tiedostamisprosessin eri asteita. Aistillinen ja rationaalinen ovat luonteeltaan erilaisia, mutta eivät ole toisistaan erotettavissa, vaan yhdistyvät käytännön pohjalla.

Käytäntömme todistaa, että emme voi välittömästi ymmärtää aisteilla havaitsemiamme olioita ja ilmiöitä ja että vain ymmärretyistä ilmiöistä voidaan tehdä vieläkin syvällisempiä aistihavaintoja. Aistihavainto voi ratkaista vain kysymyksen ilmiöiden ulkoisista puolista, mutta kysymyksen niiden olemuksesta ratkaisee vasta teoreettinen ajattelu. Näitä kysymyksiä ei voida ratkaista missään määrin irrallaan käytännöstä. Ihminen ei voi tiedostaa mitään ilmiötä olematta siihen kosketuksessa, ts. ellei hänen oma elämänsä (käytäntö) tapahdu tämän ilmiön vaikutuksen alaisena.

Feodaalisessa yhteiskunnassa elettäessä ei voitu vielä tiedostaa ennakoita kapitalistisen yhteiskunnan lainmukaisuuksia, sillä kapitalismia ei silloin vielä ollut eikä ollut sen mukaista käytäntöä. Marxilaisuus saattoi syntyä vasta kapitalistisen yhteiskunnan tuotteena. Marx ei voinut esimonopolistisen kapitalismin aikakaudella tiedostaa konkreettisesti ennakoita eräitä imperialismin aikakauden lainmukaisuuksia, sillä imperialismi kapitalismin viimeisenä vaiheena ei ollut vielä ilmaantunut eikä vielä ollut vastaavaa käytäntöä. Vasta Lenin ja Stalin saattoivat asettaa itselleen tämän tehtävän.

Marx, Engels, Lenin ja Stalin saattoivat luoda teoriansa

paitsi nerokkuutensa ansiosta pääasiassa senvuoksi, että he osallistuivat henkilökohtaisesti siihen aikaan käynnissä olleeseen luokkataisteluun ja tieteellisten kokeiden käytäntöön. Ilman tätä viimeksi mainittua ehtoa ei minkäänlainen nerokkuus olisi voinut johtaa menestykseen. Sananparsi, jonka mukaan »hsiutsai * ei astu kynnyksensä ulkopuolelle, mutta kuitenkin tietää kaikki asiat auringon alla», oli tyhjää puhetta menneinä aikoina, jolloin tekniikka ei ollut kehittynyt. Mutta nykyisellä kehittyneen tekniikan aikakaudella se on toteutettavissa, joskaan todellista, henkilökohtaisen kokemuksen perusteella saatua tietoa voi olla vain ihmisillä, jotka ovat sidotut käytäntöön »auringon alla». Nämä ihmiset hankkivat käytännössään »tietoa», joka kirjallisuuden ja tekniikan välityksellä joutuu »hsiutsain» haltuun ja antaa hänelle tilaisuuden saada välillisesti tietoonsa »kaikki asiat auringon alla».

Jonkin ilmiön tai joidenkin ilmiöiden välittömään tiedostamiseen vaaditaan henkilökohtaista osallistumista käytännölliseen taisteluun, jonka tavoitteena on todellisuuden muuttaminen, sillä vain henkilökohtainen osallistuminen sellaiseen käytännön taisteluun tekee mahdolliseksi saada selville ilmiön tai ilmiöiden olemuksen ja ymmärtää niitä. Sellainen on jokaisen ihmisen todellisuudessa kulkema tiedostamisen tie. Asia on vain niin, että jotkut vääristelevät tahallaan totuutta ja väittävät päinvastaista.

Naurettavimmassa asemassa ovat niin sanotut »kaikki-tietävät», jotka ovat siepanneet sieltä täältä sattumanvaraisia tiedon siruja ja ylentävät itsensä »ensimmäiseksi auringon alla», mikä todistaa vain heidän suunnatonta omahyväisyyttään. Tiedot ovat samaa kuin tiede, ja tällä alalla on pieninkin tekopyhyys ja kopeus sopimatonta, siinä vaaditaan juuri päinvastaista: rehellisyyttä ja vaatimattomuutta. Jos halutaan saa-

* Hsiutsai — henkilö, jolla vanhassa Kiinassa oli alin oppiarvo.

da tietoa, on osallistuttava todellisuutta muuttavaan käytäntöön. Jos tahdotaan tietää miltä päärynä maistuu, on maistettava sitä — pureskeltava sitä. Jos tahdotaan tuntea atomin rakenne ja ominaisuudet, pitää suorittaa fysikaalisia ja kemiallisia kokeita, muuttaa atomin olotilaa. Jos tahdotaan oppia tuntemaan vallankumouksen teoria ja menettelytavat, on osallistuttava vallankumoukseen. Kaikki todellinen tieto saa alkunsa välittömästä kokemuksesta. Ihminen ei voi kuitenkaan kokea välittömästi kaikkea maailmassa. Todellisuudessa on suurin osa tiedoistamme välillisen kokemuksen tuotetta, ne ovat tietoja, jotka olemme saaneet perinnöksi kaikilta menneiltä vuosidoilta, ja tietoja, joita muualla elävät ihmiset ovat hankkineet. Nämä tiedot ovat aikaisemmin eläneiden ihmisten välittömän kokemuksen tai vieraan välittömän kokemuksen tuotetta. Jos nämä tiedot ovat vastanneet esi-isiemme tai aikalaistemme välittömän kokemuksen aikana Leninin mainitsemaa ehtoa, ts. jos ne ovat olleet tulosta tieteellisestä abstraktiosta ja objektiivisesti olevien ilmiöiden tieteellistä heijastelua, niin ne ovat luotettavia, päinvastaisessa tapauksessa ne ovat epäluotettavia. Näin ollen ihmisen tiedot koostuvat kahdesta osasta: välittömän kokemuksen antamista tiedoista ja välillisen kokemuksen antamista tiedoista. Samalla on se, mikä minulle on välillistä kokemusta, toisille välitöntä kokemusta. Jos siis puhutaan tiedoista kokonaisuudessaan, niin mitään tietoja ei voida irroittaa välittömästä kokemuksesta.

Kaikkien tietojen lähde on aistimuksissa, joita ihmisen aistielimet saavat objektiivisesti olevasta ulkomaailmasta. Ken kieltää aistimuksen, ken kieltää välittömän kokemuksen, ken kieltää henkilökohtaisen osallistumisen todellisuutta muuttavaan käytäntöön, hän ei ole materialisti. Juuri siitä syystä ovat »kaikkietävät» niin naurettavia. Kiinalaisilla on vanha sananlasku: »Joka ei uskalla mennä tiikerin luolaan, se ei saa tiikerinpentua pyydystetyksi». Tämä sananlasku pitää paikkansa niin ihmisen

käytäntöön kuin tietoteoriaankin nähden. Käytännöstä irrallaan oleva tiedostaminen on mahdotonta.

Jotta voisimme käsittää todellisuutta muuttavan käytännön pohjalla syntyvää tiedostamisen dialektis-materialistista liikuntaa — siis tiedostamisen asteittaista syvenemistä — esitämme vielä seuraavia konkreettisia esimerkkejä.

Käytäntönsä alkukaudella — koneiden murskaamisen ja vaistonvaraisen taistelun kaudella — proletariaatti oli kapitalistisesta yhteiskunnasta omaamassaan tiedossa vasta aistitiedon asteella ja tiedosti vain kapitalismin erilaisten ilmiöiden erillisiä puolia ja niiden ulkoista yhteyttä. Siihen aikaan proletariaatti oli vielä niin sanottu »luokka sinänsä». Mutta kun alkoi proletariaatin käytännön toinen kausi — tietoisien ja järjestyneen taloudellisen ja poliittisen taistelun kausi, kun Marx ja Engels olivat tieteellisesti yleistäneet käytännössä saadun kokemuksen, pitkäaikaisessa taistelussa saadun kokemuksen, ja kun oli syntynyt marxilainen teoria, joka valisti proletariaattia ja opetti sitä ymmärtämään kapitalistisen yhteiskunnan olemusta ja yhteiskuntaluokkien välillä muodostuvia riistosuhteita, ymmärtämään proletariaatin historiallisia tehtäviä — silloin proletariaatista tuli »luokka itseään varten».

Samanlainen oli se tie, jota kulkien Kiinan kansa tiedosti imperialismin. Ensimmäinen aste oli pinnallisen aistitiedon aste, joka oli luonteenomaista taistelulle ulkomaalaisia vastaan yleensä taipingien, bokserien ja muiden liikkeiden aikana. Vasta toinen aste oli rationaalisen tiedostamisen aste, jolloin Kiinan kansa oivalsi imperialismin erilaiset sisäiset ja ulkoiset ristiriidat, jolloin se oivalsi Kiinan comprador-porvariston ja feodaalisen tilanherraluokan kanssa liittoutuneen imperialismin harjoittaman Kiinan laajojen kansanjoukkojen riiston ja sorron olemuksen. Tämä tiedostaminen alkoi vasta vuoden 1919 »toukokuun 4 päivän liikkeen» kaudella.

Tarkastelkaamme nyt sotaa. Jos sotaa johtaisivat sotakoke-

musta vailla olevat henkilöt, niin he eivät voisi alkuvaiheessa ymmärtää kyseisen konkreettisen sodan (esimerkiksi 10 viimeksi kuluneen vuoden aikana käymämme agraarisodan) johtamisen syvällisiä lakeja. Alkuvaiheessa he saisivat vain henkilökohtaista kokemusta monista taisteluista, joista huomattava osa olisi päättynyt heille tappioon. Siitä huolimatta tämä kokemus (voittojen ja varsinkin tappioiden kokemus) antaisi heille tilaisuuden ymmärtää koko sodalle ominaisia sisäisiä seikkoja, ts. kyseisen konkreettisen sodan lainmukaisuuksia, ymmärtää strategiaa ja taktiikkaa ja tekisi heille siten mahdolliseksi johtaa sotaa varmoin ottein. Jos sodan johto uskottaisiin tällaisena aikana henkilölle jolla ei ole kokemusta, niin hän voisi ymmärtää sodan todellisia lainmukaisuuksia vasta kärsittyään joitakin tappioita (ts. saatuaan kokemusta).

Usein saa kuulla, että toverit, jotka eivät uskalla ryhtyä johonkin työhön, selittävät, etteivät he pysty siihen. Miksi he luulevat, etteivät pysty? Siksi, ettei heillä ole yhtenäistä käsitystä tuon työn luonteesta ja edellytyksistä. He eivät joko ole koskaan joutuneet tai ovat joutuneet harvoin tekemisiin sellaisen työn kanssa. Tästä syystä heillä ei ole minkäänlaista tietoa tuon työn lainmukaisuuksista. Mutta kun heille eritellään yksityiskohtaisesti työn tila ja edellytykset, saavat he enemmän itseluottamusta ja suostuvat tarttumaan työhön. Kun sellaiset ihmiset ovat jonkin aikaa tässä työssä, hankkivat he siinä kokemusta. Ja jos he lisäksi syventyvät tunnollisesti asioihin, eivätkä katsele niitä subjektiivisesti, yksipuolisesti ja pinnallisesti, kykenevät he itse päättämään, miten työ on suoritettava ja alkavat toimia huomattavasti suuremmalla varmuudella. Väisätämätön epäonnistuminen odottaa vain niitä ihmisiä, jotka katselevat asioita subjektiivisesti, yksipuolisesti ja pinnallisesti ja jotka uuteen paikkaan saavuttuaan eivät halua perehtyä tilanteeseen, eivät syvenny asiaan kokonaisuudessaan (sen historiaan ja nykyiseen tilaan), eivät ota selville asian olemusta

(sen luonnetta ja sisäistä yhteyttä muihin asioihin), vaan rupeavat heti omahyväisesti jakelemaan määräyksiä ja käskyjä.

Tiedostamisprosessin ensimmäinen askel on siis ensimmäinen kosketus ulkomaailman ilmiöihin — aistimusten aste. Toinen askel on aistimuksista saadun aineiston yleistäminen, sen järjestäminen ja muovaileminen — käsitteiden, arviointien ja johdopäättösten aste. Vain silloin kun on saatu hyvin runsas (ei hajanainen eikä vaillinainen) aistihavaintoaineisto, ja vain siinä tapauksessa, että se vastaa todellisuutta (ts. jos se ei ole aistiharhojen tulosta), voidaan tämän aineiston perusteella muodostaa oikeita käsitteitä ja oikea teoria.

Tässä on erikoisesti tähdennettävä kahta tärkeätä seikkaa. Ensimmäisestä puhuttiin jo edellä, mutta se on toistettava vielä kerran — se on rationaalisen tiedon riippuvaisuus aistitiedosta. Ken on sitä mieltä, että rationaalinen tieto voi olla lähtöisin muualta kuin aistitiedosta, hän on idealisti. Filosofian historiassa on esiintynyt niin sanottua rationalismia, joka tunnustaa vain järjen todellisuuden, mutta kieltää kokemuksen todellisuuden ja on sitä mieltä, että vain järki on luotettava, mutta aistihavainnon antama kokemus epäluotettava. Tuon ajatussuunnan virhe on siinä, että se kääntää tosiseikat pääläelleen. Rationaalisen tietoaineiston luotettavuuden takaa juuri se, että sen lähteenä on aistihavaintoaineisto. Päinvastaisessa tapauksessa tuo rationaalinen tietoaineisto olisi samaa kuin joki ilman lähteitä, puu ilman juuria. Se olisi epäluotettavaa, vain subjektiivisesti ilmaantuvaa. Tiedostamisprosessissa esiintyy aistikokemus ensimmäisenä, ja me tähdennämme yhteiskunnallisen käytännön merkitystä tiedostamisprosessissa, sillä vain ihmisen yhteiskunnallinen käytäntö voi olla lähtökohtana hänen tiedolleen, aistikokemuksen saamiselle objektiivisesti olevasta ulkomaailmasta. Jos ihminen sulkee silmänsä, tukkii korvansa ja eristyy täydellisesti objektiivisesti olevasta ulkomaailmasta, ei hänen kohdallaan voi olla tiedostamisesta puhuttakaan. Tie-

dostaminen alkaa kokemuksesta — tämä onkin tietoteorian materialismia.

Toinen seikka — tiedostamisen syvenemisen ja aistitiedon asteelta rationaalisen tiedon asteelle siirtymisen välttämättömyys — se on tietoteorian dialektiikkaa⁴. Jos ollaan sitä mieltä, että tiedostaminen voi pysähtyä alimmalle asteelle — aistitiedostamisen asteelle, jos ollaan sitä mieltä, että vain aistitieto on luotettavaa mutta rationaalinen tieto epäluotettavaa, niin se merkitsee historiasta tunnettujen empirismin virheiden toistelemista. Tämän teorian virhe on siinä, että siltä jää ymmärtämättä se seikka, että vaikka aistihavainnon antama aineisto on epäilemättä objektiivisesti olevan ulkomaailman tosiolioiden heijastumaa (en koskettele tässä idealistista empirismää, joka käsittää kokemuksen pelkäksi näkemykseksi), niin tuo aineisto on kuitenkin yksipuolista ja pinnallista ja sellainen heijastuma on vaillinaista, se ei kuvasta olioiden olemusta. Jotta olioiden olemus, niiden sisäiset lainmukaisuudet, heijastuisivat täydellisinä, on luotava käsitteiden ja teoreettisten väittämien järjestelmä, runsas aistihavaintoaineisto on muokattava ajattelun avulla, joka erottaa jyvät akanoista, karsii pois virheellisen ja säilyttää toden, siirtyy ilmiöiden yhdestä puolesta toiseen, ulkonaisesta sisäiseen — tarvitaan harppausta aistitiedosta rationaaliseen tietoon.

Tämä muokkaus ei tee tietojamme vähemmän täydelliseksi, vähemmän luotettaviksi. Päinvastoin, kaikki se mikä oli syntynyt tiedostamisprosessissa käytännön pohjalla ja ollut sitten tieteellisen muokkauksen kohteena, heijastaa, kuten Lenin sanoo, syvemmin, oikeammin ja täydellisemmin objektiivista maailmaa. Juuri tätä eivät ahdaskatseiset touhuilijat ymmärrä: he jumaloivat kokemusta ja väheksyvät teoriaa, minkä vuoksi he eivät pysty käsittämään objektiivista prosessia kokonaisuudessaan, heillä ei ole selvää suuntausta eikä laajaa tulevaisuudennäköalaa, he huumautuvat satunnaisista menestyksistään ja

pinnallisista näkemyksistään. Jos nämä ihmiset johtaisivat vallankumousta, johtaisivat he sen umpikujaan.

Rationaalinen tieto riippuu aistitiedosta, ja aistitiedon täytyy kehittyä rationaaliseksi tiedoksi. Sellaista on dialektisen materialismin tietoteoria. Rationalismi ja empirismi filosofiassa eivät ymmärrä tiedostamisen historiallista ja dialektista luonnetta. Ja vaikka kumpikin noista oppisuunnista sisältää erään puolen totuudesta (kysymys on materialistisesta, eikä idealistisesta rationalismista ja empirismistä), ovat ne kuitenkin molemmat virheellisiä, jos niitä tarkastellaan tietoteorian kannalta kokonaisuudessaan. Dialektis-materialistinen tiedostaminen etenee aistihavainnosta rationaaliseen tietoon, niin pienessä (esimerkiksi jonkin esineen tai työn tiedostamisessa) kuin suuressakin (esimerkiksi jonkin yhteiskunnan tai vallankumouksen tiedostamisessa).

Mutta tiedostamisprosessi ei pääty vielä tähän. Jos dialektis-materialistinen tiedostamisen kulku pysähtyisi pelkkään rationaaliseen tietoon, niin silloin olisi ratkaistu vasta ongelman toinen puoli. Eikä sillä marxilaisen filosofian kannalta katsoen olisi ratkaistu edes kaikkein tärkeintä puolta. Marxilainen filosofia katsoo, että tärkeintä ei ole se, että ymmärretään objektiivisen maailman lainmukaisuudet ja osataan selittää maailmaa, vaan se, että osataan käyttää objektiivisten lainmukaisuuksien tuntemusta maailman aktiiviseen uudistamiseen. Marxilaisuus tunnustaa teorian tärkeyden, ja tämä on saanut täydellisen ilmauksensa seuraavassa Leninin lauseessa: »Ilman vallankumouksellista teoriaa ei voi olla vallankumouksellista liikettäkään»⁵. Mutta marxilaisuus tunnustaa teorian suuren merkityksen juuri senvuoksi ja vain senvuoksi, että se voi suunnata käytännöllistä toimintaa. Jos on omaksuttu oikea teoria, mutta tyydytään vain tyhjänpäiväiseen jutteluun siitä, jos se pidetään lukon takana eikä sitä toteuteta käytännössä, ei tällä teoriolla ole mitään virkaa, olkoon se kuinka hyvä tahansa.

Tiedostaminen alkaa käytännöstä, käytännön kautta saadaan teoreettinen tieto, minkä jälkeen on jälleen palattava käytäntöön. Tiedostamisen aktiivinen osuus ei ilmene vain aktiivisena harppauksena aistitiedosta rationaaliseen tietoon, vaan — mikä on vieläkin tärkeämpää — harppauksena rationaalisesta tiedosta vallankumoukselliseen käytäntöön. Maailman lainmukaisuuksia hallitseva tieto on suunnattava jälleen maailman muuttamista tarkoittavaan käytäntöön, sitä on sovellettava tuotannon, vallankumouksellisen luokkataistelun ja kansallisen vapaustaistelun käytäntöön, samoin tieteellisten kokeiden käytäntöön. Sellainen on teorian tarkistamis- ja kehittämisprosessi — yhtenäisen tiedostamisprosessin jatko.

Kysymys siitä, vastaako teoreettinen väittämä objektiivista totuutta, ei tule eikä voikaan tulla täysin ratkaistuksi aistihavainnosta rationaaliseen tietoon johtavan tiedostamisprosessin kestäessä, kuten jo edellä sanoimme. Jotta tämä kysymys voitaisiin ratkaista täydellisesti, on palattava rationaalisesta tiedosta uudelleen yhteiskunnalliseen käytäntöön, sovellettava teoriaa käytäntöön ja tarkistettava, voiko se johtaa asetettuun päämäärään. Kun monet luonnontieteelliset teoriat on tunnustettu tosiksi, ei se ole johtunut vain siitä, että nämä teoriat ovat luonnontieteilijäin esittämiä, vaan myös siitä, että jälkeensä seurannut tieteellinen käytäntö on vahvistanut ne oikeiksi. Samoin ei marxismi-leninismiä tunnusteta totuudeksi vain sen vuoksi, että Marx, Engels, Lenin ja Stalin ovat tämän opin tieteellisesti kehittäneet, vaan myös sen vuoksi, että myöhempi vallankumouksellisen luokkataistelun ja kansallisen vapaustaistelun käytäntö on todistanut sen oikeaksi. Dialektinen materialismi on yleispätevä totuus, koska — kuten sen tarkistaminen niin yhteiskunnan käytännössä kokonaisuudessaan kuin myös eri luokkien ja yksityisen ihmisen kokemuksen valossa osoittaa — kaikki on väistämättömästi marxilaisuuden selville saamien objektiivisten lakien alaista. Inhimil-

lisen tiedon historia osoittaa, että monien teorioiden totuus-
pitoisuus on ollut vajavainen, mutta niiden vajavaisuus on tul-
lut korjatuksi käytännössä tapahtuneen tarkistuksen tulok-
sena. Monet teoriat ovat olleet virheellisiä, mutta käytännössä
tapahtuneen tarkistuksen ansiosta on niiden virheet oikaistu.
Juuri siitä syystä on käytäntö totuuden arvioperuste. »Elämän,
käytännön näkökannan tulee olla tietoteorian ensimmäinen ja
tärkein näkökanta»⁶. Stalin sanoo siitä sattuvasti: »... teoria
tulee tarkoituksettomaksi, jollei se ole sidottu vallankumouk-
selliseen käytäntöön, aivan samoin kuin käytäntökin tulee so-
keaksi, jollei se valaise tietään vallankumouksellisella teo-
rialla»⁷.

Päättyykö tiedostamisprosessi tähän? Vastamme: päättyy
ja samalla ei pääty. Yhteiskuntaihmiset, jotka ovat käytän-
nössä ryhtyneet muuttamaan tiettyä objektiivista prosessia sen
tietyllä kehitysasteella (olkoon sitten kysymys luonnonproses-
sin tai yhteiskunnallisen prosessin muuttamisesta) saavat
objektiivisen prosessin heijastumisen ja oman subjektiivisen
aktiivisuutensa vaikutuksesta tilaisuuden siirtyä aistitiedosta
rationaaliseen tietoon ja luoda aatteita, teorioita ja suunnitel-
mia, jotka yleensä vastaavat tämän objektiivisen prosessin lain-
mukaisuuksia. Ja jos myöhemmin, kun näitä aatteita, teorioita
ja suunnitelmia sovelletaan käytännössä saman objektiivisen
prosessin muuttamiseen, saavutetaan asetettu tavoite, ts. jos
tämän prosessin käytännössä onnistutaan muuttamaan enna-
kolta kehitetyt aatteet, teoriat, suunnitelmat ja aiheet todelli-
suudeksi tai toteuttamaan ne pääpiirteissään, niin tämän konk-
reettisen prosessin tiedostamistapahtuma voidaan katsoa päät-
tyneeksi. Niinpä luonnon muuttamisprosessissa pidetään jonkin
rakennussuunnitelman toteuttamista, jonkin tieteellisen oletta-
muksen toteennäyttämistä, jonkin koneiston valmistumista,
jonkin maatalouskasvin sadon korjuuta, tahti yhteiskunnan
muuttamisprosessissa jonkin lakon menestymistä, voittoa jos-

sakin sodassa, jonkin valistustyötä koskevan suunnitelman täyttämistä asetetun tavoitteen saavuttamisena. Mutta yleensä puhuen, niin luonnon muuttamisen kuin yhteiskunnankin muuttamisen käytännössä sattuu harvoin, että ihmisten alkuperäiset ajatukset, teoriat, suunnitelmat ja aikeet toteutuvat ilman minkäänlaisia muutoksia. Tämä johtuu siitä, että todellisuuden muuttamista suorittavat ihmiset ovat usein monien rajoitusten kahlehtimia: heitä eivät sido vain tieteelliset ja teknilliset edellytykset, vaan usein myös objektiivisen prosessin kehitys ja sen ilmenemisen aste (objektiivisen prosessin eri puolet ja olemus eivät ole vielä täysin paljastuneet). Näin ollen, kun käytännössä ilmenee ennalta arvaamattomia seikkoja, käy usein niin, että ajatuksia, teorioita, suunnitelmia ja aikeita on osittain muutettava, sattuupa niinkin, että ne on muutettava kokonaan. Tämä merkitsee, että on tapauksia, jolloin alkuperäiset ajatukset, teoriat, suunnitelmat ja aikeet vastaavat reaalista todellisuutta vain osittain tai eivät vastaa sitä lainkaan, ovat osittain tai kokonaan virheellisiä. Useissa tapauksissa onnistuu vasta moninkertaisten epäonnistumisten jälkeen poistaa harha, saavuttaa vastaavaisuussuhde objektiivisen prosessin lainmukaisuuksiin ja siten muuttaa subjektiivinen objektiiviseksi, ts. päästä käytännössä odotettuihin tuloksiin. Joka tapauksessa, kun tämä hetki on koittanut, voidaan katsoa ihmisten tiedostamistapahtuma tietyn objektiivisen prosessin suhteen tämän tiettyssä kehitysvaiheessa päättyneeksi.

Mutta jos prosessia tarkastellaan sen kehityksessä, niin inhimillisen tiedon eteneminen ei pääty tähän. Mikä tahansa luonnossa tai yhteiskunnassa tapahtuva prosessi kulkee eteenpäin ja kehittyy sisäisten ristiriitojen ja taistelujen johdosta. Samoin täytyy myös sitä seuraavan inhimillisen tiedon prosessin kulkea eteenpäin ja kehittyä. Kun puhutaan yhteiskunnallisesta liikkeestä, niin todellisten vallankumouksellisten johtajien ei pidä vain osata korjata aatteissaan, teorioissaan, suunnitelmis-

saan ja aikeissaan esiintyviä virheitä, mistä edellä on puhuttu, vaan heidän täytyy myös osata, tietyn objektiivisen prosessin siirtyessä kehitysasteelta toiselle, yhdessä kaikkien vallankumouksen osanottajien kanssa, seurata omassa subjektiivisessa tiedostamisessaan tätä siirtymistä, ts. pyrkiä siihen, että esiin nostettavat uudet vallankumoukselliset tehtävät ja uudet työsuunnitelmat vastaisivat uusia tilanteen muutoksia. Vallankumouksella tilanne muuttuu hyvin nopeasti, ja ellei vallankumouksellisten tieto jaksa seurata näitä muutoksia, niin he eivät voi johtaa vallankumousta voittoon.

Usein on kuitenkin niin, että aatteet jäävät todellisuudesta jälkeen. Näin tapahtuu siksi, että inhimillinen tieto on monien yhteiskunnallisten ehtojen rajoittama. Me taistelemme vallankumouksellisissa riveissämme esiintyviä vanhoillisia vastaan, koska heidän aatteensa eivät liiku yhtäjalkaa muuttuvan objektiivisen tilanteen kanssa, mikä on ilmennyt historiassa oikeistoppotunismina. Nämä ihmiset eivät näe, että ristiriitojen taistelu on jo vienyt objektiivista prosessia eteenpäin, mutta että heidän tietonsa seisoo vielä entisellä asteella. Tämä erikoisuus on ominaista kaikkien vanhoillisten aatteille. Heidän aatteensa ovat irrallaan yhteiskunnallisesta käytännöstä, he eivät pysty olemaan yhteiskunnan liikkeen kärjessä eivätkä ohjaamaan sitä, he kykenevät vain laahustamaan sen perässä, napisemaan siitä, että se kulkee liian nopeasti eteenpäin, ja yrittämään vetää sitä taaksepäin, kääntää historian pyörää takaperin.

Me taistelemme »vasemmistolaista» fraasinikkarointia vastaan. Sen edustajien ajatukset juoksevat tapahtumien edelle, ne hyppäävät objektiivisen prosessin tiettyjen kehitysvaiheiden yli. Jotkut noiden ajatusten edustajista pitävät harhaluulojaan tosina, toiset pyrkivät väkipakolla toteuttamaan nykyaikana ihanteita, jotka ovat toteutettavissa vasta tulevaisuudessa. Heidän aatteensa, jotka ovat irrallaan ihmisten enemmistön nykyisestä käytännöstä ja nykyisestä todellisuudesta,

ilmenevät käytännöllisessä toiminnassa seikkailupolitiikkana. Idealismille ja mekanistiselle materialismille, opportunistille ja seikkailupolitiikalle on luonteenomaista subjektiivisen erottaminen objektiivisesta, tiedon erottaminen käytännöstä. Marxilais-leniniläinen tietoteoria, jonka tunnusomainen piirre on käytännön tunnustaminen totuuden arvioperusteeksi, ei voi olla käymättä päättävää taistelua noita virheellisiä katsomuksia vastaan. Marxilaiset katsovat, että maailmankaikkeuden absoluuttisessa yleisessä kehitysprosessissa on tiettyjen konkreettisten prosessien kehitys suhteellista. Senvuoksi ihmisten tieto, joka kohdistuu erilaisiin konkreettisiin prosesseihin niiden tietyissä kehitysvaiheissa, ammentaa absoluuttisen totuuden loputtomasta virrasta vain suhteellisia totuuksia. Lukemattomien suhteellisten totuuksien summasta muodostuu absoluuttinen totuus⁸.

Objektiivisen prosessin kehitys on ristiriitoja ja taistelua täynnä olevaa kehitystä. Samoin myös inhimillisen tiedon kehitys on täynnä ristiriitoja ja taistelua. Jokainen objektiivisessa maailmassa tapahtuva dialektinen liikunta voi ennemmin tai myöhemmin päästä heijastumaan inhimillisessä tiedossa. Synnyn, kehityksen ja tuhoutumisen prosessi yhteiskunnallisessa käytännössä on loputon; yhtä loputon on synnyn, kehityksen ja tuhoutumisen prosessi inhimillisessä tiedossa. Koska tiettyihin ajatuksiin, teorioihin, suunnitelmiin ja aikeisiin perustuva ja objektiivisen todellisuuden muuttamiseen tähtäävä käytäntö liikkuu yhä eteenpäin, niin myös inhimillinen tieto objektiivisesta todellisuudesta tulee yhä syvemmäksi. Objektiivisesti olevan todellisen maailman muuttumisprosessi on ikuinen ja rajaton; yhtä ikuinen ja rajaton on ihmisten tajunnassa tapahtuva totuuden tiedostaminen käytännön prosessissa. Marxismi-leninismi ei suinkaan aseta päätepestettä totuuden paljastamiselle, vaan päinvastoin avaa lakkaamatta teitä totuuden tiedostamiselle käytännön prosessissa. Johtopäätöksemme on: me esiin-

nyhme subjektiivisen ja objektiivisen, teorian ja käytännön, tiedon ja toiminnan konkreettisen yhteyden puolesta; me vastustamme kaikkia »vasemmistolaisia» ja oikeistolaisia virheelisiä katsomuksia, jotka ovat irrallaan konkreettisesta historiasta. Yhteiskunnallisen kehityksen nykyisellä aikakaudella on historia asettanut vastuun maailman oikeasta tiedostamisesta ja maailman muuttamisesta proletariaatin ja sen puolueen harjoille. Niin Kiinassa kuin koko maailmassakin on maailman muuttamisen käytännön prosessi — jonka kulku on ennakolta viitoitettu tieteellisen tiedostamisen pohjalla — saavuttanut erittäin tärkeän, koko maailmanhistoriassa ennennäkemättömän ajankohdan, jolloin tapahtuu pimeyden täydellinen kukistaminen niin Kiinassa kuin koko maailmassa ja tämän maailman muuttuminen ennennäkemättömän valoisaksi maailmaksi.

Proletariaatin ja vallankumouksellisten kansanjoukkojen taistelu maailman uudistamisen puolesta käsittää seuraavien tehtävien toteuttamisen: objektiivisen maailman muuttamisen ja myös oman subjektiivisen maailman muuttamisen — oman tiedostuskyvyn muuttamisen, subjektiivisen maailman muuttamisen suhteessa objektiiviseen maailmaan. Osassa maapalloa, Neuvostoliitossa, ihmiset toteuttavat jo näitä muutoksia ja ovat nykyhetkellä parhaillaan jouduttamassa tätä muutosten prosessia. Kiinan kansa ja koko maailman kansat ovat nykyisin kulkemassa näiden muutosten prosessin kautta ja läpäisevät sen tulevaisuudessa.

Kun kysymys on muuttuvasta objektiivisesta maailmasta, niin siihen kuuluvat myös kaikki muutoksen vastustajat. Heidän täytyy ensin käydä läpi pakottamiseen perustuva muutoksen aste, minkä jälkeen he voivat astua tietoisuuteen perustuvan uudestikasvatuksen vaiheeseen. Aika, jolloin koko ihmiskunta pääsee itsensä ja maailman tietoiseen muuttamiseen, tulee olemaan kommunismin aikakautta koko maailmassa.

Käytännön kautta on saatava totuudet selville ja käytännön

avulla totuudet todistettava ja totuuksia kehitettävä. Aistitiedosta on siirryttävä aktiivisesti rationaaliseen tietoon, ja edelleen rationaalisesta tiedosta vallankumouksellisen käytännön aktiiviseen johtamiseen, subjektiivisen ja objektiivisen maailman muuttamiseen. Käytäntö — tieto, jälleen käytäntö — ja jälleen tieto, tämä muoto on jaksoittaisessa toistumisessaan loputon, ja käytännön ja tiedon jaksojen sisältö kohoaa joka kerralla korkeammalle asteelle. Sellainen on kokonaisuudessaan dialektisen materialismin tietoteoria, sellainen on dialektisen materialismin näkemys tiedon ja toiminnan yhteydestä.

Huomautuksia

¹ V. I. Lenin, Muistiinpanoja Hegelin kirjasta »Logiikan tiede» (Filosofiset vihkot, Moskova, 1947, s. 185).

² K. Marx, Teesejä Feuerbachista (Kts. Engelsin teos Ludwig Feuerbach, Kansankulttuuri, 1955, s. 52).

³ V. I. Lenin, Muistiinpanoja Hegelin kirjasta »Logiikan tiede» (Filosofiset vihkot, Moskova, 1947, s. 146).

⁴ V. I. Lenin sanoo: »Jotta ymmärtäisi, on ymmärtäminen ja tutkiminen aloitettava kokemuseräisesti, kohottava kokemuseräisestä yleiseen». Muistiinpanoja Hegelin kirjasta »Logiikan tiede» (Filosofiset vihkot, Moskova, 1947, s. 178).

⁵ V. I. Lenin, »Mitä on tehtävä?» (Petroskoi 1946, s. 24).

⁶ V. I. Lenin, Materialismi ja empiriokritisismi, (Petroskoi 1946, s. 140).

⁷ J. V. Stalin, Leninismin kysymyksiä, Petroskoi, 1946, s. 13).

⁸ V. I. Lenin, Materialismi ja empiriokritisismi, Petroskoi 1946, s. 131.

RISTIRIIDASTA

(Elokuu 1937)

Mao Tse-tung kirjoitti tämän filosofisen teoksen heti »Käytännöstä»-nimisen kirjoituksensa jälkeen ja samassa tarkoituksessa, nimittäin oikaistakseen puolueessa silloin esiintyneet pahat dogmaattiset virheet. Tästä aiheesta hän piti esitelmän Japanilaisvastaisessa sotilaspoliittisessa yliopistossa Jenanissa.

Olioille ja ilmiöille ominainen ristiriidan laki eli vastakohtien ykseyden laki on materialistisen dialektiikan peruslaki. Lenin sanoo: »Dialektiikka varsinaisessa mielessä on ristiriidan tutkimista esineiden omassa olemuksessa...»¹. Lenin nimittää tätä lakia usein dialektiikan olemukseksi eli dialektiikan ytimeksi². Tämän vuoksi emme voi tätä lakia tutkiessamme olla koskettamatta monia filosofisia kysymyksiä. Jos pääsemme selville näistä kysymyksistä, niin ymmärrämme materialistisen dialektiikan syvimmat perusteet. Nämä kysymykset koskevat: kahta maailmankäsitystä, ristiriidan yleisyyttä, ristiriidan omalaatuisuutta, pääristiriitaa ja ristiriidan pääasiallista puolta, vastakohtien samuutta ja taistelua, antagonismin, sovittamattoman ristiriidan, paikkaa ristiriitojen joukossa.

Neuvostofilosofien viime vuosina suorittama Deborinin koulukunnan idealismin arvostelu on herättänyt meillä tavattoman suurta mielenkiintoa. Deborinin idealismilla on ollut hyvin va-

hingollinen vaikutus eräisiin Kiinan Kommunistisen puolueen jäseniin, ja on sanottava, että meidän puolueessamme esiintyneet kaavaoppiset katsomukset liittyvät tuon koulukunnan metodologiaan. Tämän vuoksi meidän filosofiantutkimuksemme päätavoitteena täytyy nykyisin olla kaavaoppisten katsomusten voittaminen.

1. Kaksi maailmankäsitystä

Inhimillisen tiedon historiassa on kautta aikojen esiintynyt kaksi käsitystä maailman kehityksen laeista: toinen on metafyyllinen, toinen dialektinen. Ne muodostavat kaksi vastakaista maailmankäsitystä. Lenin sanoo: »Kaksi peruskäsitystä (tai kaksi mahdollista? tahi kaksi historiassa havaittavaa?) käsitystä kehityksestä (evoluutiosta) ovat: kehitys vähentymisenä ja lisääntymisenä, toistumisena, ja kehitys vastakohtien ykseytenä (yhden kokonaisuuden kahtiajakautuminen toisensa poissulkeviksi vastakohtiksi ja näiden välinen keskinäissuhde)»³. Lenin puhuu tässä juuri näistä kahdesta erilaisesta maailmankäsityksestä.

Niin Kiinassa kuin Euroopassakin oli metafyyllinen ajattelutapa varsin pitkän historiallisen ajanjakson kuluessa ominainen idealistiselle maailmankatsomukselle ja vallitsi ihmisten mieltä. Euroopassa oli materialismikin kapitalismin alkukaudella metafyyllistä.

Sen johdosta, että useat Euroopan valtiot yhteiskunnallisessa ja taloudellisessa kehityksessään olivat astuneet korkealle kehittyneen kapitalismin vaiheeseen, luokkataistelu ja tiede olivat saavuttaneet historiassa ennennäkemättömän kehitystason ja teollisuusproletariaatista oli tullut historian valtavin käyttövoima, syntyi marxilainen dialektis-materialistinen maailmankatsomus. Silloin porvariston leiriin ilmaantui avoimen, millään peittelemättömän taantumuksellisen idealismin ohelle vulgääri

evolutionismi, joka esiintyi materialistista dialektiikkaa vastaan.

Metafysiikka tai vulgääri evolutionismi tarkastelee kaikkia olioita maailmassa eristettyinä, lepotilassa olevina, tarkastelee niitä yksipuolisesti. Sellaisen maailmankäsityksen kannattajat tarkastelevat kaikkia maailman ilmiötä, niiden muotoja ja kategorioita ainaaksi toisistaan eristettyinä ja ikuisesti muuttumattomina. Jos he tunnustavatkin muutokset, niin vain määrällisenä lisäyksenä tai vähentymisenä tahi mekaanisena siirtymisenä paikasta toiseen. Ja tällöinkään eivät tuollaisen lisääntymisen, vähentymisen ja siirtymisen syyt ole olioissa ja ilmiöissä itsessään, vaan niiden ulkopuolella, ts. ulkopuolisten voimien vaikutuksessa. Metafyysikot ovat sitä mieltä, että erilaiset maailman oliot ja ilmiöt sekä niiden ominaisuudet pysyvät muuttumattomina niiden olemassaolon alusta saakka, ja että niiden myöhäisemmät muutokset ovat vain määrällistä lisääntymistä tahi vähentymistä. Metafyysikot ovat sitä mieltä, että olio voi vain loputtomasti uusintaa itseään, mutta ei voi muuttua toiseksi erilaiseksi olioksi. Metafyysikkojen mielestä kapitalistinen riisto, kapitalistinen kilpataistelu, kapitalistisen yhteiskunnan individualistinen psykologia — kaikki tämä voidaan havaita jo muinaisessa orjayhteiskunnassa, jopa alkukantaisessa yhteisössäkkin, ja se tulee olemaan ikuisesti ja muuttumatta. Yhteiskunnan kehityksen syistä puhuessaan metafyysikot selittävät sen johtuvan yhteiskunnan ulkopuolisista edellytyksistä — maantieteellisestä ympäristöstä, ilmastosta jne. He yrittävät yksinkertaisesti löytää kehityksen syyt olioiden ja ilmiöiden ulkopuolelta, kieltäen sen materialistisen dialektiikan perusajatuksen, että kehitys aiheutuu olioille ja ilmiöille itselleen ominaisista sisäisistä ristiriidoista. Tästä syystä he eivät pysty selittämään esineiden ja ilmiöiden laadullista moninaisuutta ja laadun muuttumista toiseksi. Euroopassa tämä ajatus tapa sai XVII ja XVIII vuosisadoilla ilmauksensa mekaani-

nessa materialismissa, XIX vuosisadan lopussa ja XX vuosisadan alussa vulgäärissä evolutionismissa. Kiinassa metafyyssilistä ajattelutapaa, joka ilmaistiin sanoilla »taivas on muuttumaton, muuttumaton on myös tao»⁴, puolusti kauan läpeensä laho hallitseva feodaaliluokka, Euroopasta viime vuosisadalla tuotettua mekanistista materialismia ja vulgääriä evolutionismia taas porvaristo.

Dialektinen materialistinen maailmankatsomus vaatii päinvastoin kuin metafyyssillinen käsitys, että me lähtisimme olioiden ja ilmiöiden kehitystä tutkiessamme niiden omasta sisälööstä, siitä yhteydestä, joka liittää ilmiötä toiseen, ts. että tarkastelisimme olioiden ja ilmiöiden kehitystä niiden sisäisenä, välttämättömänä itseliikuntana, minkä ohella jokainen olio (ilmiö) on liikkeessaan keskinäisessä yhteydessä ja keskinäisessä vuorovaikutuksessa toisiin, sitä ympäröiviin olioihin tai ilmiöihin. Olioiden kehityksen perimmäinen syy ei ole olioiden ulkopuolella, vaan niissä itsessään, olioille ominaisessa ristiriitaisessa luonteessa. Jokaiselle oliolle ja ilmiölle ovat ristiriidat sisäisesti ominaisia. Ne juuri synnyttävätkin olioiden liikkeen ja kehityksen. Oliolle ja ilmiölle sisäisesti ominaiset ristiriidat ovat niiden kehityksen perimmäinen syy, kun taas jonkin olion tai ilmiön vastavuoroinen yhteys ja vuorovaikutus toisiin olioihin tai ilmiöihin ovat toisarvoisia syitä. Näin ollen materialistinen dialektiikka on jyrkästi torjunut ulkoisen syyn eli ulkoapain tulevan sysäyksen metafyyssillisen teorian, jota mekanistisen materialismin ja vulgäärin evolutionismin kannattajat ovat esittäneet. Aivan selvää on, että puhtaasti ulkoiset syyt voivat aiheuttaa vain olioiden mekaanista liikuntaa, ts. tilavuuden ja määrän muutosta, mutta niillä ei voida selittää, miksi olioille ja ilmiöille on ominaista loputon laadullinen moninaisuus ja laadun muuttuminen toiseksi. Itse asiassa toteutuu ulkoisen sysäyksen antama mekaaninen liike olioiden sisäisten ristiriitojen kautta. Kasvi- ja eläinmaailmassa johtuu myös

yksinkertainen kasvu ja määrällinen kehitys pääasiassa sisäistä ristiriidoista. Aivan samoin määräävät yhteiskuntakehityksen pääasiassa sisäiset syyt eikä ulkoiset.

Monet miltei samanlaisissa maantieteellisissä ja ilmastollisissa suhteissa elävät valtiot eroavat jyrkästi toisistaan kehitystasoltaan ja kehittyvät erittäin epätasaisesti. Samassa valtiossakin, joka ei ole kokenut minkäänlaisia maantieteellisiä eikä ilmastollisia muutoksia, tapahtuu valtavia yhteiskunnallisia muutoksia. Imperialistinen Venäjä on muuttunut sosialistiseksi Neuvostoliitoksi ja kuoreensa sulkeutuneesta feodaalisesta Japanista on tullut imperialistinen Japani, vaikka näiden maiden maasto- ja ilmastosuhteet eivät olekaan muuttuneet. Kiinassa, missä feodaalijärjestelmä on vallinnut pitkän aikaa, on viimeksi kuluneen vuosisadan aikana tapahtunut valtavia muutoksia, ja nyt tapahtuu muutoksia orjuudesta vapautuneen uuden Kiinan luomisen suuntaan, vaikka Kiinan maasto- ja ilmastosuhteet eivät ole muuttuneet. Totta on, että koko maapallon ja sen eri osienkin maasto- ja ilmastosuhteet muuttuvat, mutta nämä muutokset ovat aivan mitättömiä yhteiskunnan muutoksiin verraten: aikayksikköinä, joiden kuluessa havaittavia muutoksia tapahtuu, ovat edellämainituille vuosikymmen- ja vuosisatatuhanneet, jälkimmäisille sensijaan vuosituhannet, vuosisadat, vuosikymmenet, jopa muutamat vuodet ja kuukaudetkin (vallankumouksen kaudella). Materialistisen dialektiikan kannalta katsoen luonnossa tapahtuvat muutokset riippuvat pääasiassa sen sisäisten ristiriitojen kehityksestä, yhteiskunnassa tapahtuvat muutokset riippuvat pääasiassa yhteiskunnan sisällä esiintyvien ristiriitojen kehityksestä, ts. tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden välisten ristiriitojen, luokkien välisten ristiriitojen, uuden ja vanhan välisten ristiriitojen kehityksestä. Näiden ristiriitojen kehitys vie yhteiskuntaa eteenpäin, se johtaa vanhan yhteiskunnan vaihtumiseen uuteen.

Jättääkö materialistinen dialektiikka ulkoiset syyt huo-

mioon ottamatta? Ei jätä. Materialistinen dialektiikka katsoo, että ulkoiset syyt ovat muutosten edellytyksenä ja sisäiset syyt niiden perusta, ja että ulkoiset syyt vaikuttavat sisäisten syiden kautta. Muna muuttuu tietyn lämpö määrän saatuaan kananpoikaseksi, mutta lämpö ei voi muuttaa kiveä kananpoikaseksi, sillä niillä on erilainen perusta. Eri kansat vaikuttavat toisiinsa alituisesti. Kapitalismin aikakaudella, varsinkin imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakaudella, on eri valtioiden keskinäinen poliittinen, taloudellinen ja sivistyksellinen vuorovaikutus valtava. Lokakuun sosialistinen vallankumous avasi uuden aikakauden koko maailman, eikä vain Venäjän historiassa. Se on vaikuttanut eri maiden sisäisiin muutoksiin ja erityisen voimakkaasti se on vaikuttanut Kiinassa tapahtuneihin sisäisiin muutoksiin. Mutta nämä muutokset ovat niin muissa maissa kuin Kiinassakin tapahtuneet niiden maiden ja Kiinan sisäisten lainmukaisuuksien kautta. Sisäiset syyt määräävät voiton ja tappion. Voitto on tulosta armeijan voimasta tai sen oikeasta johtamisesta; tappio johtuu armeijan heikkoudesta tai johdon virheistä; ulkoiset syyt vaikuttavat sisäisten kautta. Vuonna 1927 johtui Kiinan porvariston proletariaatille tuottama tappio Kiinan proletariaatin (Kiinan Kommunistisen puolueen) keskuudessa esiintyneestä opportunistista. Kun me teimme lopun opportunistista, alkoi Kiinan vallankumous jälleen kulkea noususuuntaan. Sitten Kiinan vallankumous sai uudelleen kärsiä vakavasti vihollisen iskuista — tällä kertaa puolueemme keskuuteen ilmaantuneiden seikkailuhenkisten tendenssien vuoksi. Mutta kun me teimme lopun seikkailuhengestä, alkoi asiamme jälleen edistyä. Jotta siis voisimme viedä vallankumouksen voittoon, tulee puolueen nojata oikeaan poliittiseen linjaan ja järjestönsä kestävyYTEEN.

Dialektinen käsitys maailmasta syntyi niin Kiinassa kuin Euroopassakin jo hyvin varhaisella ajalla. Mutta vanhan ajan edustajien dialektiikka oli luonteeltaan vaistonvaraista, alkeel-

lista: sen ajan yhteiskunnallisten ja historiallisten olosuhteiden vuoksi se ei voinut vielä saada kehittyntä muotoa. Tästä syystä se ei pystynyt selittämään maailmaa kaikilta puolin, ja myöhemmin sen tilalle astui metafysiikka. Tunnettu saksalainen filosofi Hegel, joka eli XVIII vuosisadan lopussa ja XIX vuosisadan alussa, antoi dialektiikkaan hyvin tärkeän panoksen, mutta hänen dialektiikkansa oli idealistista. Vasta sen jälkeen kun proletaarisen liikkeen suuret edustajat Marx ja Engels olivat yleistäneet ihmiskunnan tiedon kehityksen myönteiset tulokset ja erityisesti omaksuneet arvostellen Hegelin dialektiikan järkipäiset ainekset ja luoneet dialektisen ja historiallisen materialismin suuren teorian, alkoi inhimillisen tiedon historiassa mitä suurin vallankumous. Lenin ja Stalin kehittivät myöhemmin tätä teoriaa. Heti kun tämä teoria oli löytänyt tiensä Kiinaan, se aiheutti täällä suuria muutoksia ihmisten mielissä.

Dialektinen maailmankäsitys opettaa ihmisiä ennen kaikkea taitavasti tutkimaan ja erittelemään ristiriitojen liikuntaa erilaisissa oloissa ja ilmiöissä ja tämän erittelyn pohjalla määrittelemään ristiriitojen ratkaisemismenetelmät. Tämän vuoksi oloille ominaisen ristiriidan lain konkreettinen ymmärtäminen on meille erittäin tärkeää.

2. Ristiriidan yleisyys

Esityksen helpottamiseksi koskettelen ensin ristiriidan yleisyyttä ja vasta sitten sen omalaatuisuutta. Kysymys on siitä, että sen jälkeen kun marxilaisuuden suuret perustanlaskijat Marx ja Engels ja heidän työnsä jatkajat Lenin ja Stalin olivat kehittäneet dialektisen ja materialistisen maailmankatsoimuksen, on materialistista dialektiikkaa sovellettu mitä suurimmalla menestyksellä monilla ihmiskunnan historian ja luonnonhistorian tutkimuksen aloilla, monilla yhteiskunnan uudistamisen ja luonnon uudistamisen aloilla (esimerkiksi Neuvosto-

liitossa). Ristiriidan yleisyyden myöntävät jo hyvin monet, ja siitä syystä ei tämän kysymyksen selvittämiseen tarvita paljon sanoja. Mitä taas tulee ristiriidan omalaatuisuuteen, niin monet toverit, varsinkin dogmaatikot, eivät ole siitä vielä selvillä. He eivät ymmärrä, että ristiriidoissa esiintyy yleinen erityisessä. He eivät ymmärrä myöskään sitä, kuinka tärkeä merkitys valankumouksellisen käytäntömme johtamistyössä on sen seikan tutkimisella, mikä ristiriidoissa on omalaatuista, meidän aikamme konkreettisille olioille ja ilmiöille ominaista. Tämänvuoksi kysymys omalaatuisuudesta ristiriidoissa vaatii vakavaa tutkimista ja sen käsittelylle on annettava riittävä sija. Tästä syystä me, tutkiessamme olioille ja ilmiöille ominaisen ristiriidan lakia, otamme aluksi selvää ristiriidan yleisyyttä koskevasta kysymyksestä, erittelemme sitten yksityiskohtaisesti kysymystä ristiriidan omalaatuisuudesta ja palaamme sitten uudelleen yleisyyttä koskevaan kysymykseen.

Kysymyksellä ristiriidan yleisestä eli absoluuttisesta luonteesta on kaksi puolta: ensiksi, ristiriidat ovat olemassa kaikkien olioiden ja ilmiöiden kehitysprosesseissa, ja toiseksi, jokaisen olion ja jokaisen ilmiön kehitysprosessissa on ristiriitojen liikunta olemassa alusta loppuun saakka.

Engels sanoo: »liikunta itse on ristiriitaa . . .»⁵. Leninin määritelmä vastakohtien yhteyden laista sanoo, että se on »..keskenään ristiriitaisten, toisensa poissulkevien, vastakkaisten tendenssien myöntäminen (löytäminen) kaikissa luonnon (ja sen mukaan myös hengen ja yhteiskunnan) ilmiöissä ja prosesseissa»⁶.

Ovatko nämä lausunnot oikeita? Ovat. Jokaiselle ilmiölle ominaisten vastakohtien keskinäinen riippuvaisuus ja taistelu määräävät kaikkien olioiden ja ilmiöiden elämän, vievät eteenpäin kaikkien olioiden ja ilmiöiden kehitystä. Ei ole oliota, johon ei sisälly ristiriitaa. Ellei ristiriitaa olisi, ei olisi maailmankaikkeuden kehitystä.

Ristiriita on liikunnan yksinkertaisten muotojen (esimerkiksi mekaanisen liikunnan) perusta ja sitä suuremmalla syyllä monitahoisten muotojen perusta.

Engels selitti ristiriidan yleisyyden seuraavalla tavalla: »Jos jo yksinkertainen mekaaninen liikunta sisältää itsessään ristiriidan, niin sitäkin enemmän sisältävät sen materian korkeammat liikuntamuodot ja erittäinkin orgaaninen elämä ja sen kehitys... elämä on lähinnä sitä, että olio jollakin hetkellä on yksi ja sama ja kuitenkin jotakin toista. Elämä on siis niinikään itse olioissa ja tapahtumissa oleva, alati syntyvä ja ratkeava ristiriita, ja heti kun tämä ristiriita lakkaa olemasta, lakkaa myös elämä, tulee kuolema. Samoin näimme, kuinka ajattelun alallakaan emme voi välttää ristiriitoja, ja kuinka esimerkiksi ristiriita sisäisesti rajoittamattoman inhimillisen tietoa-miskyvyn ja sen todellisen toteutumisen välillä pelkästään ulkoisesti rajoitetuissa ja rajoitetusti tietoavissa ihmisissä ratkeaa meille ainakin käytännöllisesti loppumattomassa sukupolvien sarjassa, päättymättömässä edistyksessä... korkeammalla matematiikalla on yhtenä pääperusteistaan ristiriita... Mutta jo alemmassakin matematiikassa vilisee ristiriitoja» ⁷.

Lenin selitti samalla tavoin ristiriidan yleisyyden: »Matematiikassa + ja —. Differentiaali ja integraali. Mekaniikassa voima ja vastavoima. Fysiikassa positiivinen ja negatiivinen sähkö. Kemiassa atomien yhdistyminen ja hajautuminen. Yhteiskuntatieteessä luokkataistelu» ⁸.

Sodassa hyökkäys ja puolustus, eteneminen ja perääntyminen, voitto ja tappio — kaikki nämä ovat keskenään ristiriitaisia ilmiöitä. Ilman toista puolta ei ole toistakaan. Näiden kahden eri puolen taistelu ja keskinäinen yhteys muodostavat sodan kokonaisuuden, ne vievät eteenpäin sodan kehitystä ja ratkaisevat sen lopputuloksen.

Kaikenlaista ihmisten käsitteissä esiintyvää eroavuutta on tarkasteltava objektiivisten ristiriitojen heijastumana. Subjek-

tiivisessä ajattelussa kuvastuvat objektiiviset ristiriidat muodostavat käsitteiden ristiriitaisen liikunnan, vievät eteenpäin inhimillisen ajattelun kohteeksi nousevia kysymyksiä.

Puolueessa ilmaantuu alituisesti erilaisten katsomusten vastakkaisuutta ja taistelua, ja tämä on yhteiskunnassa esiintyvien luokkaristiriitojen sekä uuden ja vanhan välisten ristiriitojen heijastelua puolueessa. Jos puolueessa ei ole katsomusten ristiriitaa ja taistelua, jonka kuluessa ristiriidat voitetaan, loppuu puolueen elämä.

Näin olemme todenneet, että kaikkialla ja kaikessa tapahtumassa on ristiriitoja, niin yksinkertaisissa kuin monitahoisissakin liikunnan muodoissa, niin objektiivisessa maailmassa kuin ihmisten tajunnassakin. Mutta onko ristiriita olemassa myös jokaisen prosessin alkuvaiheessa? Onko jokaisen olion ja ilmiön kehitysprosessi ristiriitainen alusta loppuun saakka?

Kuten käy selville kirjoituksista, joissa neuvostofilosofit arvostelevat Deborinin koulukuntaa, pitää tämä koulukunta kiinni käsityksestä, että ristiriita ei esiinny prosessin alussa, vaan ilmaantuu sen tiettyssä kehitysvaiheessa. Prosessin kehitys tapahtuisi siis sitä ennen ulkoisten eikä sisäisten syiden vaikutuksesta. Sillä tavoin Deborin luisuu ulkoisen sysäyksen metafyylliseen teoriaan, mekanismiin. Katsellessaan tuolta näkökannalta konkreettisia ongelmia deborinilaiset päättelivät, että kulakkien ja talonpoikaisjoukkojen välillä on neuvosto-oloissa vain eroavuuksia, mutta ei ristiriitoja, ja yhtyivät täydellisesti Buharinin kantaan. Tarkastellessaan Ranskan vallankumousta he olivat sitä mieltä, että kolmannessa säädysssä, johon työläiset, talonpojat ja porvaristo kuuluivat, oli ennen vallankumousta niinikään vain eroavuuksia, mutta ei ristiriitoja. Tämä Deborinin koulukunnan käsitys on marxilaisvastainen. Deborinilaiset eivät ymmärtäneet, että jokaiseen eroavuuteen sisältyy jo ristiriita, että eroavuus on ristiriitaa. Jo porvariston ja proletariaatin ilmaantumisen ensimmäisistä ajoista saakka lähtien syntyi

työn ja pääoman välinen ristiriita, vaikka se ei ollut vielä kärjistynyt. Työläisten ja talonpoikien välillä on eroavuus jopa Neuvostoliitonkin yhteiskunnallisissa oloissa. Niiden välinen eroavuus on ristiriita, joka ei kuitenkaan voi kärjistyä ja muuttua antagonismiksi, ei voi saada luokkataistelun muotoa, ei saa samaa merkitystä kuin työn ja pääoman välinen ristiriita. Työläiset ja talonpojat ovat sosialistisen rakennustyön kestäessä muodostaneet pysyvän liiton, ja mainittu ristiriita ratkeaa vähitellen sosialismista kommunismiin johtavan kehityksen prosessissa. Tässä voidaan puhua vain eroavuuksista ristiriitojen luonteessa, mutta ei ristiriitojen olemassaolosta eikä niiden puuttumisesta. Ristiriita on yleinen, absoluuttinen, se on olemassa kaikissa olioiden ja ilmiöiden kehitysprosesseissa, ja niiden alusta loppuun saakka.

Mitä merkitsee uuden prosessin ilmaantuminen? Se merkitsee, että vanha ykseys ja sen muodostavat vastakohtat tekevät tilaa uudelle ykseydelle ja tämän muodostaville uusille vastakohtille ja että silloin ilmaantuu vanhan tilalle tuleva uusi prosessi. Vanha prosessi päättyy, uusi alkaa. Uusia ristiriitoja sisältävä uusi prosessi aloittaa ristiriitojensa kehityshistorian.

Lenin sanoo, että Marx on »Pääomassa» antanut malliesimerkin olion ja ilmiön koko kehitysprosessin lävitse, sen alusta loppuun saakka käyvien ristiriitojen liikunnan erittelystä. Se on metodi, jota on sovellettava jokaisen ilmiön kehitysprosessin tutkimiseen. Lenin on itse käyttänyt oikein tätä metodia, ja se tuntuu kaikissa hänen teoksissaan.

»Marx erittelee 'Pääomassaan' aluksi kaikkein yksinkertaisimman, tavallisimman, perustavimman, joukkoluontoisimman, jokapäiväisimmän, miljardeja kertoja toistuvan porvarillisen (tavara-) yhteiskunnan suhteen: tavaroiden vaihdon. Erittely paljastaa tässä mitä yksinkertaisimmassa ilmiössä (porvarillisen yhteiskunnan »solussa») kaikki nykyisen yhteiskunnan ristiriidat (tahi kaikkien ristiriitojen idun). Myöhempi esitys näyt-

tää meille näiden ristiriitojen ja tämän yhteiskunnan kehityksen (sekä kasvun että liikunnan), sen eri osien ζ :ssa *, sen alusta loppuun saakka».

Heti tämän jälkeen Lenin huomauttaa: »Samanlaisen tulee olla dialektiikan esittämisen- (tai tutkimisen-) menetelmän yleensä...»⁹.

Kiinalaisten kommunistien täytyy oppia hallitsemaan tätä metodia. Vain silloin he osaavat eritellä oikein historiaa ja Kiinan vallankumouksen nykyistä tilaa ja määritellä sen tulevaisuudennäköalat.

3. Ristiriidan omalaatuisuus

Kuten jo edellä sanoimme, on ristiriidan yleinen ja absoluuttinen luonne sitä, että ristiriidat ovat olemassa kaikkien ilmiöiden kehitysprosessissa ja jokaisen ilmiön kehitysprosessissa alusta loppuun saakka.

Nyt koskettelemme kysymystä omalaatuisuudesta ja suhteellisuudesta ristiriidoissa.

Tätä kysymystä on tarkasteltava erilaisilla tavoilla.

Omalaatuinen luonne on ennen muuta materiaan kaikkien erilaisten liikunnan muotojen ristiriidoilla. Materiaa tiedostaessaan ihminen tiedostaa materiaan liikunnan muotoja, koska maailmassa ei ole mitään muuta kuin liikkuvaa materiaa, ja materiaan liikunta esiintyy aina tietyissä muodoissa. Kun ollaan tekemisissä kunkin liikunnan muodon kanssa on otettava huomioon se yhteinen, mikä sillä on erilaisten toisten liikunnan muotojen kanssa. Mutta vielä tärkeämpää — ja se onkin oljoista saamamme tiedon perusta — on ottaa huomioon se omalaatuinen, mikä on ominaista jokaiselle liikunnan muodolle, ts. ottaa huomioon sen laadullinen eroavuus muista liikunnan muodoista. Vain

* Kreikkalainen kirjain sigma = summa.

sillä tavoin voidaan erottaa jokin ilmiö toisesta. Jokainen liikunnan muoto sisältää omat erikoislaatuiset ristiriitansa, jotka muodostavat sen muista ilmiöistä erottavan olemuksen. Tämä on maailman olioiden ja ilmiöiden loputtoman moninaisuuden sisäinen syy eli perusta. Luonnossa on paljon liikunnan muotoja: mekaanista liikuntaa, ääniä, valoa, lämpöä, sähköä, hajaantumista, yhtymistä jne. Kaikki nämä materian liikunnan muodot ovat keskinäisessä riippuvaisuussuhteessa, mutta olemukseltaan ne eroavat toisistaan. Materian jokaisen liikunnan muodon määräävät sille yksinään ominaiset erikoislaatuiset ristiriidat. Tämä asiantila ei vallitse vain luonnossa: se vallitsee yhtäläisesti myös yhteiskunnallisissa ja aatteellisissa ilmiöissä. Jokaisella yhteiskunnallisella muodolla, jokaisella tajunnan muodolla on omat erikoislaatuiset ristiriitansa ja oma erikoislaatuinen olemuksensa.

Tieteen alojen rajoittaminen toisistaan perustuu juuri tietellisen tutkimuksen kohteisiin sisältyviin omalaatuisiin ristiriitoihin. Juuri tietylle ilmiöiden alalle ominaisten ristiriitojen tutkiminen onkin tämän tai tuon tieteen tehtävä. Esimerkiksi plus ja miinus matematiikassa, voima ja vastavoima mekaniikassa, negatiivinen ja positiivinen sähkö fysiikassa, hajaantuminen ja yhdistyminen kemiassa, tuotantovoimat ja tuotantosuhteet, luokat ja luokkataistelu yhteiskuntatieteissä, hyökkäys ja puolustus sotatieteessä, idealismi ja materialismi, metafysiikka ja dialektiikka filosofiassa jne. — kaikki nämä ovat eri tieteiden tutkimuskohteita juuri omalaatuisten ristiriitojen ja omalaatuisen olemuksen vuoksi. Ilman ristiriitoihin sisältyvän yleisen tiedostamista ei voida tietenkään saada selville liikunnan, ilmiöiden kehityksen yleisiä syitä eli yleisiä perusteita. Mutta ilman ristiriitoihin sisältyvän omalaatuisen tutkimista ei voida määritellä omalaatuista olemusta, joka erottaa ilmiön toisesta, ei saada selville liikunnan, ilmiöiden kehityksen omalaatuisia syitä eli omalaatuisia perusteita, ei voida erottaa il-

miöitä toisistaan, ei voida rajoittaa tieteellisen tutkimuksen aloja.

Jos tarkastellaan inhimillisen tiedon etenemisjärjestystä, niin se laajenee aina vähitellen yksityiskohtaisen ja omalaatuisen tiedostamisesta yleisen tiedostamiseen. Ihmiset tiedostavat aina ensi sijassa monien erilaisten ilmiöiden omalaatuisen olemuksen ja vasta sitten voivat siirtyä yleistykseen, ts. tiedostaa ilmiöiden yleisen olemuksen. Vasta kun tämä yleinen olemus on tiedostettu ja tätä yleistä tietoa käytetään edelleen tutkittaessa erilaisia konkreettisia olioita, joita ei ole vielä tutkittu tai on tutkittu riittämättömästi, ja kun löydetään niiden omalaatuinen olemus, voidaan täydentää, rikastuttaa ja kehittää tämän yleisen olemuksen tiedostamista, pitämällä huoli siitä, ettei tämä tieto yleisestä olemuksesta muutu luutuneeksi ja kuolleeksi. Sellaisia ovat tiedostamisprosessin kaksi vaihetta: ensimmäinen — omalaatuisesta yleiseen, toinen — yleisestä omalaatuiseseen. Inhimillisen tiedon kehitys on aina liikuntaa spiraalissa, jossa jokainen kierrosjakso kohottaa tietoa korkeammalle tasolle, syventää sitä jatkuvasti (jos siinä noudatetaan ankarasti tieteellistä metodologiaa). Dogmaatikkojemme virhe tässä kysymyksessä on siinä, että he toisaalta eivät ymmärrä, että vasta sitten kun on tutkittu ristiriitaan sisältyvää omalaatuisuutta ja tiedostettu erillisten olioiden omalaatuinen olemus, voidaan täydellisesti tiedostaa ristiriitaan sisältyvä yleinen, voidaan täydellisesti tiedostaa olioiden yleinen olemus; toisaalta he eivät ymmärrä, että tiedostettuumme olioiden yleisen olemuksen meidän on jatkettava vaillinaisesti tutkittujen tai vasta ilmaantuneiden uusien konkreettisten olioiden tutkimista. Dogmaatikkomme ovat piittaamattomia ihmisiä, jotka hylkäävät kaikenlaisen konkreettisten olioiden vaivalloisen tutkimisen ja pitävät yleisiä totuuksia taivaasta pudonneina, tekevät niistä jotakin tavoittamatonta, puhtaasti abstraktisia lausemia, kieltävät kokonaan tai asettavat päälle sen

normaalin järjestyksen, jossa ihmiset tiedostavat totuuden. He eivät ymmärrä myöskään keskinäistä yhteyttä kahden tiedostamisvaiheen välillä; omalaatuisesta yleiseen ja yleisestä omalaatuiseen. He eivät ymmärrä lainkaan marxilaista tietoteoriaa.

Ei ole tyydyttävä tutkimaan vain jokaisen materian liikunnan suuren kokonaisuuden erikoislaatuisia ristiriitoja ja näiden ristiriitojen mukaan määräytyvää olemusta, vaan on tutkittava myös jokaisen tällaisen materian liikunnan muodon omalaatuisia ristiriitoja jokaisessa sen pitkän kehitystien vaiheessa ja jokaisen muodon olemusta. Kaikki liikunnan muodot jokaisessa todellisessa, eikä kuvitellussa, kehitysprosessissa ovat laadullisesti erilaisia, ja meidän tutkimustyössämme on kiinnitettävä erikoista huomiota tähän seikkaan, ja siitä on aloitettavakin.

Laadullisesti erilaiset ristiriidat voidaan ratkaista vain laadullisesti erilaisin menetelmin. Niinpä proletariaatin ja porvariston välinen ristiriita ratkaistaan sosialistisen vallankumouksen menetelmin. Ristiriita kansanjoukkojen ja feodaalisen järjestelmän välillä ratkaistaan demokraattisen vallankumouksen menetelmin. Siirtomaiden ja imperialismien välinen ristiriita ratkaistaan kansallis-vallankumouksellisen sodan menetelmin. Ristiriita työväenluokan ja talonpoikaiston välillä sosialistisessa yhteiskunnassa ratkaistaan maatalouden kollektivisoinnin ja koneellistamisen menetelmin. Ristiriidat kommunistisen puolueen sisällä ratkaistaan arvostelun ja itsearvostelun menetelmin. Ristiriidat yhteiskunnan ja luonnon välillä ratkaistaan tuotantovoimien kehittämisen menetelmin. Prosessi muuttuu, vanha prosessi ja vanhat ristiriidat häviävät, uusi prosessi ja uudet ristiriidat syntyvät ja vastaavasti muuttuvat myös ristiriitojen ratkaisumenetelmät. Ristiriidat, jotka ratkaistiin Helmikuun vallankumouksessa ja Lokakuun vallankumouksessa Venäjällä samoin kuin molemmissa vallankumouksissa ristiriitojen ratkaisemisessa sovelletut menetelmät olivat

aivan erilaiset. Erilaisten ristiriitojen ratkaiseminen erilaisin menetelmin — se on periaate, jota marxilais-leniniläisten on tiukasti noudatettava. Dogmaatikot eivät tätä periaatetta noudata, he eivät ymmärrä niiden olosuhteiden erilaisuutta, joissa eri vallankumoukset tapahtuvat eivätkä niin ollen ymmärrä, että erilaiset ristiriidat on ratkaistava erilaisin menetelmin. He tyrkyttävät kaikkialla jäykkää kaavaa, jota he pitävät muuttumattomana. Se voi kuitenkin viedä vain vallankumouksen tappioon tai pilata kokonaan asian, joka siihen saakka oli kehittynyt hyvin.

Jotta saataisiin selville ristiriitojen omalaatuiset piirteet jonkin ilmiön kehitysprosessissa, niiden yhteisyydessä ja vastavuoroisessa yhteydessä, ts. saataisiin selville ilmiön kehitysprosessin olemus, on otettava selville tähän prosessiin sisältyvien ristiriitojen kaikkien puolien erikoispiirteet. Muussa tapauksessa on prosessin olemuksen selville saaminen mahdotonta. Tähän on meidän tutkimustyössämme kiinnitettävä aivan erikoista huomiota.

Jokaisen merkittävän ilmiön kehitysprosessiin sisältyy kokonainen joukko ristiriitoja. Niinpä Kiinan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen prosessissa on olemassa ristiriita kiinalaisen yhteiskunnan erilaisten sorrettujen luokkien ja imperialismin välillä, ristiriita kansanjoukkojen ja feodaalisen järjestelmän välillä, ristiriita proletariaatin ja porvariston välillä, ristiriita toisaalta talonpoikaiston ja kaupunkien pikkuporvariston ja toisaalta porvariston välillä, ristiriidat erilaisten taantumuksellisten hallitsevien koplakuntien välillä jne. — tilanne on tässä suhteessa erittäin mutkikas. Eikä riitä se, että kaikilla näillä ristiriidoilla on oma erikoislaatuinen luonteensa ja että niitä ei saa heittää yhteen läjään, vaan jokaisen ristiriidan kummallakin puolella on jälleen omat erikoisuutensa, eikä niihinkään saa suhtautua samalla tavalla. Meille, kiinalai-

sille vallankumouksellisille ei riitä, että ymmärrämme ristiriitojen omalaatuisuuden vain niiden yhteisyydessä, ts. vastavuoroisessa yhteydessä, vaan meidän on tutkittava myös ristiriitojen kaikki eri puolet, sillä vain siten voidaan ymmärtää niiden kokonaisuus. Ristiriidan molempien puolien ymmärtäminen merkitsee, että ymmärretään molempien puolien erikoisasema, ymmärretään, millaisissa konkreettisissa muodoissa ne astuvat keskinäisiin riippuvaisuus- ja vastakohtaisuussuhteisiin, millaisia ovat ne konkreettiset taistelumuodot, joita kumpikin puoli soveltaa keskinäisessä yhteydessään ja vastakohtaisuudessaan, ja myös keskinäisen yhteyden katkettua. Näiden kysymysten tutkiminen on hyvin tärkeitä. Juuri tätä tarkoitti Lenin sanoessaan, että marxilaisuuden ydin, sen elävä sielu on konkreettisen tilanteen konkreettinen erittely¹⁰. Meidän dogmaattikkomme rikkovat Leninin ohjeita, he eivät vaivaa milloinkaan päätään jonkin ilmiön konkreettisella erittelyllä, heidän kirjoituksensa ja puheensa ovat alituisesti tyhjää, vanhojen kaavojen hedelmätöntä toistelua ja ne tuovat puolueeseemme varsin huonon tyylin.

Mitään kysymystä tutkittaessa ei ole sallittava subjektivismia, yksipuolisuutta eikä pinnallisuutta. Subjektivismi merkitsee, ettei osata suhtautua asiaan objektiivisesti, ts. materialistisesti, mistä puhuin jo teoksessani »Käytännöstä». Yksipuolisuus ilmenee siinä, ettei osata tarkastella asioita kaikilta puolilta, ymmärretään vain toinen vastakohta: esimerkiksi kun ymmärretään vain Kiinaa, mutta ei ymmärretä Japania, ymmärretään vain kommunistista puoluetta, mutta ei ymmärretä kuomintangia, ymmärretään vain proletariaattia, mutta ei ymmärretä porvaristoa, ymmärretään vain talonpoikaistoa, mutta ei ymmärretä tilanherroja, ymmärretään vain suotuisaa tilannetta, mutta ei ymmärretä vaikeaa tilannetta, ymmärretään vain menneisyyttä, mutta ei ymmärretä tulevaisuutta, ymmärretään vain yksityiskohtia, mutta ei ymmärretä kokonaisuutta,

ymmärretään vain epäkohdat, mutta ei ymmärretä saavutuksia, ymmärretään vain kantajaa, mutta ei ymmärretä vastajaa, ymmärretään vain illegaalista vallankumouksellista työtä, mutta ei ymmärretä julkista vallankumouksellista työtä jne. — sanalla sanoen ei ymmärretä ristiriitojen eri puolien erikoisuuksia. Tämä merkitsee, että kysymykseen suhtaudutaan yksipuolisesti tai että yksityiskohdan takaa ei nähdä kokonaisuutta, puiden takaa metsää. Sillä tavoin suhtauduttaessa on mahdotonta löytää ristiriitojen ratkaisumenetelmää, on mahdotonta toteuttaa vallankumouksellisia tehtäviä, suorittaa määrättyä työtä, käydä oikealla tavalla mielipiteiden taistelua puolueessa. Sun-tse¹¹ sanoi sotakysymyksiä käsitellessään: »Tunne vastustaja ja tunne itsesi, niin olet voittamaton». Hän puhui kahdesta sotaa käyvästä puolesta. Tangin aikakaudella elänyt Vei Tšeng sanoi: »Jos kuuntelet kaikkia, saat tietää totuuden; jos uskot yhtä, jäät tietämättömäksi»¹². Hänkin ymmärsi yksipuolisen suhtautumisen virheellisyyden. Mutta meidän toverimme suhtautuvat kysymyksiin usein yksipuolisesti ja joutuvat senvuoksi usein hakoteille. »Suihutšuan»-romaanin¹³ sankari Sung Tšiang rynnäköi kolme kertaa Tšutšiatšuangia, mutta tuntematta tilannetta ja väärän toimintatavan vuoksi kärsi kaksi kertaa tappion. Mutta kun hän muutti toimintatapaa, aloitti tiedustelun ja otti selvää kylien sokeloista, hajoitti Litšiatšuangin, Hutšiatšuangin ja Tšutšiatšuangin kylien välisen liiton, järjesti väijytyksen vihollisleiriin ja sovelsi Troijan puuhevoson käytön tapaista menetelmää, josta eräässä ulkomaisessa tarinassa kerrotaan, niin hänen kolmas rynnäkkönsä johti voittoon. Romaani »Suihutšuan» sisältää monia esimerkkejä materialistisen dialektiikan soveltamisesta, ja Tšutšiatšuangin kolminkertainen rynnäkö on niistä parhaita. Lenin on sanonut: »Tunteakseen esineen todenteolla on tavoitettava ja tutkittava sen kaikki puolet, kaikki yhteydet ja kaikki 'välilliset tekijät'». Emme pääse tähän milloinkaan täydelli-

sesti, mutta monipuolisuuden vaatimus varoittaa meitä virheistä ja luutumisesta¹⁴. Meidän on muistettava hänen sanansa.

Pintapuolisuus on sitä, ettei oteta huomioon ristiriidan erikoisuuksia kokonaisuudessaan eikä sen eri puolien erikoisuuksia, ei pidetä välttämättömänä perehtyä syvällisesti olion oleukseen eikä tutkia tarkoin ristiriidan erikoisuuksia, tarkastelu suoritetaan jostakin etäältä, todetaan vain osapuilleen ristiriidan yleiset piirteet ja yritetään heti ratkaista se (vastaan kysymyksiin, ratkaistaan kiistoja, suoritetaan työ, johdetaan sotatoimia). Sellainen suhtautuminen asiaan aiheuttaa aina surullisia seuraamuksia.

Syy siihen, että dogmatismia ja empirismia potevat toverimme tekevät virheitä, on heidän subjektiivisessa, yksipuolisessa ja pinnallisessa suhtautumisessaan asioihin. Yksipuolisuus ja pinnallisuus ovat samalla subjektiivisuutta. Kun kaikki objektiivisesti olevat oliot ovat todellisuudessa yhteydessä keskenään ja niillä on sisäiset lainmukaisuutensa, mutta ihmiset tarkastelevat ilmiötä yksipuolisesti tai pinnallisesti, eivät tiedosta niiden keskinäistä yhteyttä ja sisäisiä lainmukaisuuksia eivätkä ilmaise niitä oikein, niin näiden ihmisten suhtautuminen on subjektiivista.

Meidän ei ole tyydyttävä tutkimaan vain ristiriitojen liikunnan erikoisuuksia ilmiöiden yleisessä kehitysprosessissa — niiden keskinäisessä yhteydessä ja ottaen huomioon jokaisen puolen aseman; tämän kehitysprosessin eri vaiheille ovat ominaisia omat erikoisuutensa, joita ei myöskään voida jättää huomiotta.

Perusristiriita ilmiön kehitysprosessissa ja tämän perusristiriidan määräämä prosessin olemus säilyvät prosessin päättymiseen saakka, mutta ilmiön asema pitkällisen kehitysprosessin eri vaiheissa on usein erilainen. Tämä johtuu siitä, että vaikka perusristiriidan luonne ilmiön kehitysprosessissa ja tämän prosessin olemus eivät muutukaan, niin perusristiriita saa

kuitenkin yhä kärkevämpiä muotoja pitkäaikaisen kehitysprosessin eri vaiheissa. Monista suurista ja pienistä ristiriidoista, jotka johtuvat perusristiriidasta tai ovat sen vaikutuksen alaisia, eräät kärjistyvät, toiset ratkeavat tai heikkenevät väliaikaisesti tahi osittain, kolmannet ilmaantuvat ensimmäistä kertaa. Juuri tämän vuoksi prosessissa esiintyy eri vaiheita. Ken ei kiinnitä huomiota ilmiön kehitysprosessin vaiheisiin, hän ei pysty asian vaatimalla tavalla ratkaisemaan tälle ilmiölle ominaisia ristiriitoja.

Kun esimerkiksi vapaan kilpailun aikakauden kapitalismi muuttui imperialismiksi, ei kahden antagonistisen luokan — proletariaatin ja porvariston — eikä myöskään kyseellisen yhteiskunnan porvarillinen olemus muuttunut lainkaan, mutta näiden kahden luokan väliset ristiriidat kärjistyivät, syntyi ristiriita monopolistisen ja ei-monopolistisen pääoman välillä, ristiriidat emämaiden ja siirtomaiden välillä kärjistyivät, erittäin kärkeviksi kävivät ristiriidat kapitalististen maiden välillä, ts. eri maiden epätasaisen kehityksen aiheuttamat ristiriidat. Niin syntyi kapitalismin erityinen vaihe — imperialismien vaihe. Lenin ja Stalin ovat esittäneet näiden ristiriitojen oikean selityksen ja kehittäneet proletaarisen vallankumouksen oikean teorian ja taktiikan, joka on ratkaiseva nämä ristiriidat.

Jos otetaan Kiinassa vuonna 1911 alkaneen porvarillisdemokraattisen vallankumouksen prosessi, niin siinäkin on muutamia erikoislaatuisia vaiheita. Niinpä vallankumouksen se kausi, jolloin sen johdossa oli porvaristo, ja se kausi, jolloin vallankumouksen johtoon tuli proletariaatti, ovat kaksi aivan erilaista historiallista vaihetta. Proletariaatin johto muutti perinpohjin vallankumouksen muodon, se johti luokkavoimien uuteen ryhmytykseen, talonpoikaisvallankumouksen laajaan kehittämiseen, antoi johdonmukaisen luonteen imperialismia ja feodalismia vastaan suuntautuvalla vallankumouksella, loi mahdollisuuden demokraattisen vallankumouksen muuttumiselle sosia-

listiseksi vallankumoukseksi jne. Kaikki tämä oli mahdotonta sillä vallankumouksen kaudella, jolloin johto kuului porvaristolle. Vaikka koko prosessin pääristiriidan luonne, ts. tämän prosessin luonne imperialismin- ja feodalisminvastaisena demokraattisena vallankumouksena (tämän ristiriidan toinen puoli on Kiinan puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen luonne) ei lainkaan muuttunut, niin tämän pitkän kauden varrella sattui kuitenkin sellaisia suuria tapahtumia kuin vuoden 1911 vallankumouksen tappio ja pohjoisten militaristien vallan pystyttäminen, ensimmäisen kansallisen yhteisrintaman muodostaminen vuosien 1924—1927 vallankumouksessa, yhteisrintaman hajoaminen ja porvariston siirtyminen vastavallankumouksen leiriin, uusien militaristien sisällissodat, vallankumouksellinen agraarisota, toisen kansallisen yhteisrintaman muodostuminen ja sota japanilaisia anastajia vastaan. Toisin sanoen: vähän enemmän kuin kahdenkymmenen vuoden aikana on läpäisty muutamia kehitysvaiheita, joille on ollut luonteenomaista, että eräät ristiriidat ovat kärjistyneet (esimerkiksi vallankumouksellinen agraarisota ja Japanin tunkeutuminen Kiinan neljään koillismaakuntaan), toiset ristiriidat ovat osittain väliaikaisesti ratkenneet (esimerkiksi pohjoisten militaristien hävittäminen, meidän suorittamamme tilanherrojen maiden pakkoluovutus), kolmannet ovat ilmaantuneet ensimmäistä kertaa (esimerkiksi taistelu uusien militaristien välillä, tilanherrojen suorittama entisten maittensa valtaus sen jälkeen, kun me menetimme vallankumoukselliset tukialueet etelä-Kiinassa) jne.

Tutkittaessa ristiriitojen erikoislaatuista luonnetta ilmiön kehitysprosessin eri vaiheissa ei riitä se, että niitä tarkastellaan niiden keskinäisessä yhteydessä ja kokonaisuudessa, vaan niihin on tartuttava ottamalla huomioon ristiriitojen jokainen puoli jokaisessa kehitysvaiheessa.

Ottakaamme esimerkiksi kuomintang ja kommunistinen puolue: niin kauan kuin kuomintang (toinen puoli) ensimmäisen

yhteisrintaman kaudella toteutti Sun Jat-senin kolmea poliittista peruslinjaa — liitto Neuvosto-Venäjän kanssa, liitto kommunistisen puolueen kanssa sekä työläisten ja talonpoikien tukeminen — oli se vallankumouksellinen, elinkykyinen ja olennoi erilaisten luokkien liittoa demokraattisessa vallankumouksessa. Vuoden 1927 jälkeen kuomintang muuttui suoranaiseksi vastakohdakseen, tilanherrojen ja suurporvariston taantumukselliseksi liittoutumaksi. Joulukuussa 1936 sattuneiden Sianin tapahtumien jälkeen kuomintangissa alkoi jälleen käänne kansalaissodan lopettamiseen päin, liittoa kohti kommunistisen puolueen kanssa yhteistä taistelua varten japanilaista imperiaalisuutta vastaan. Sellaisia ovat kuomintangin erikoisuudet kolmessa vaiheessa. Näiden erikoisuuksien ilmaantumisen ovat tietenkin aiheuttaneet monet syyt. Mitä Kiinan Kommunistiseen puolueeseen (toinen puoli) tulee, niin ensimmäisen yhteisrintaman kaudella se oli vielä nuori, ja vaikka se johti sankarillisesti vuosien 1924—1927 vallankumousta, niin se osoitti epäkypsyyttä vallankumouksen luonteen, tehtävien ja menetelmien käsittämässä. Juuri tästä syystä tämän vallankumouksen viimeisessä vaiheessa ilmaantunut tšentuhsiulaisuus saattoi esittää osansa ja johti vallankumouksen tappioon. Vuoden 1927 jälkeen kommunistinen puolue johti sankarillisesti vallankumouksellista agraarisotaa, perusti vallankumouksellisen armeijan ja vallankumouksellisia tukialueita, mutta teki seikkailuluontoisia virheitä, mikä aiheutti armeijalle ja tukialueille hyvin suurta vahinkoa. Vuoden 1935 jälkeen kommunistinen puolue voitti nämä virheet ja lähti johtamaan uutta japanilaisvastaista yhteisrintamaa, jonka suurta taistelua käydään parastaikaa. Nykyvaiheessa kommunistinen puolue on jo kahden vallankumouksen koetuksen kestänyt puolue, sillä on runsas kokemus. Sellaisia ovat Kiinan Kommunistisen puolueen erikoisuudet kolmessa vaiheessa. Näidenkin erikoisuuksien ilmaantumisen ovat aiheuttaneet monet syyt. Ellei näitä erikoisuuksia tutkita, on

mahdotonta ymmärtää kuomintangin ja kommunistisen puolueen välisten suhteiden erikoisuuksia eri kehitysvaiheissa: yhteisrintaman muodostumista, yhteisrintaman hajaantumista ja yhteisrintaman muodostumista uudestaan.

Mutta voidakseen tutkia molempien puolueiden kaikkia erikoisuuksia, on tartuttava tähän kysymykseen vielä syvemmälle — on tutkittava kummannkin puolueen luokkaperustaa ja niitä ristiriitoja, jotka ovat syntyneet tällä pohjalla eri kausilla kummannkin puolueen ja toisten osapuolien välillä. Niinpä kuomintangilla oli sen ja kommunistisen puolueen ensimmäisen liiton kaudella toisaalta ristiriita ulkomaisten imperialistien kanssa, minkä vuoksi se esiintyi imperialismia vastaan, ja toisaalta ristiriita kansanjoukkojen kanssa kotimaassa: sanoissa se lupasi työtätekeville paljon hyvää, mutta todellisuudessa antoi heille mitättömän vähän tai ei antanut yhtään mitään. Sillä kaudella taas, jolloin kuomintang kävi sotaa kommunisteja vastaan, se taisteli liitossa imperialismiin ja feodalismiin kanssa kansanjoukkoja vastaan ja hävitti yhdellä kynänvedolla kaikki kansanjoukkojen vallankumouksessa hankkimat oikeudet, kärkeä siten ristiriitaa itsensä ja kansanjoukkojen välillä. Nykyisellä kaudella, jolloin taistellaan japanilaisia anastajia vastaan ja jolloin kuomintangin ja japanilaisen imperialismiin välillä on ristiriitoja, kuomintangin edut vaativat toisaalta liittoa kommunistisen puolueen kanssa, mutta toisaalta se ei lainkaan heikennä taisteluaan eikä vainotoimenpiteitään kommunistista puoluetta ja Kiinan kansaa vastaan. Kommunistinen puolue taas on kulkenut ja kulkee aina yhdessä kansanjoukkojen kanssa taistelussa imperialismia ja feodalismia vastaan. Mutta nykyisellä japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun kaudella, kun kuomintang on selittänyt olevansa anastajan hyökkäyksen torjumisen kannalla, kommunistinen puolue on ryhtynyt noudattamaan maltillisempaa politiikkaa kuomintangiin ja maamme feodaalisiin voimiin nähden. Kaikki nä-

mä seikat aiheuttavat sen, että molempien puolueiden välillä joskus muodostuu liitto, joskus leimahtaa taistelu, ja liitonkin aikoina muodostuu mutkikas tilanne, liiton ja taistelun esiintyessä samanaikaisesti. Ilman näiden vastakkaisten puolten erikoisuuksien tutkimista emme voi ymmärtää kummankaan puolueen suhteita toisiin osapuoliin emmekä molempien puolueiden välisiä keskinäissuhteita.

Tästä johtuu, että tutkittaessa kaikenlaisten ristiriitojen erikoisuuksia, millaisia nämä ristiriidat lienevätkin — ristiriitoja materian liikunnan erilaisissa muodoissa, ristiriitoja erilaisissa kehitysprosesseissa tapahtuvan liikunnan muodoissa, ristiriitojen eri puolia erilaisissa kehitysprosesseissa, ristiriitoja kehitysprosesseissa näiden prosessien eri vaiheissa, ja myös ristiriitojen eri puolia eri kehitysvaiheissa — näiden kaikkien ristiriitojen erikoisuuksien tutkimisessa ei ole sallittava subjektiivista mielivaltaa, siinä tarvitaan konkreettista erittelyä. Ilman konkreettista erittelyä on mahdotonta tiedostaa minäkäänlaisia ristiriitojen erikoisuuksia. Meidän on aina muistettava Leninin sanoja: konkreettisen tilanteen konkreettinen erittely.

Sellaisen konkreettisen erittelyn alalla ovat Marx ja Engels ensimmäisinä antaneet meille mainioita esimerkkejä.

Kun Marx ja Engels sovelsivat ilmiöille ominaisen ristiriidan lakia yhteiskunnallisen ja historiallisen prosessin tutkimiseen, he näkivät ristiriidan tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden välillä, ristiriidan riistäjien luokan ja riistettyjen luokan välillä sekä näiden ristiriitojen synnyttämän ristiriidan taloudellisen perustan ja poliittisen, aatteellisen jne. päällysrakenteen välillä. He näkivät, että nämä ristiriidat aiheuttavat väistämättömästi erilaisissa luokkayhteiskunnissa eriluontoisia yhteiskunnallisia vallankumouksia.

Soveltaessaan tätä lakia kapitalistisen yhteiskunnan taloudellisen rakenteen tutkimiseen Marx näki, että tämän yhteis-

kunnan perusristiriita on ristiriita tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja omistuksen yksityisen muodon välillä. Tämä ristiriita ilmenee ristiriitana yksityisissä tuotantolaitoksissa harjoitetun tuotannon järjestyneen luonteen ja koko yhteiskunnan tuotannon järjestyttömän luonteen välillä. Luokkasuhteissa tämä ristiriita ilmenee kapitalistiluokan ja proletaariluokan välisenä ristiriitana.

Ilmiöiden suuresta moninaisuudesta ja kehityksen äärettömyydestä johtuu, että se mikä yhdessä tapauksessa on yleistä, voi toisessa tapauksessa muuttua erikoiseksi. Ja päinvastoin, se mikä jossakin tapauksessa on erikoista, voi toisessa tapauksessa muuttua yleiseksi. Kapitalistiselle järjestelmälle ominainen ristiriita tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja tuotannonvälineiden yksityisomistuksen välillä on yhteinen kaikille maille, joissa kapitalismi on olemassa ja kehittyy. Kapitalismissa on tällä ristiriidalla yleinen luonne. Mutta tämä kapitalismille ominainen ristiriita on ilmiö, joka on ominainen tietyille historialliselle vaiheelle luokkayhteiskunnan kehityksessä yleensä, ja luokkayhteiskunnassa tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden välillä yleensä vallitsevan ristiriidan kannalta katsoen tämä ristiriita on erikoislaatuinen. Mutta selvittäessään kapitalistisen yhteiskunnan kaikkien ristiriitojen erikoislaatuisen luonteen Marx paljasti samalla entistä syvemmin, täydellisemmin ja monipuolisemmin tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden välisen ristiriidan yleisen luonteen luokkayhteiskunnassa yleensä.

Sen johdosta, että erikoinen liittyy yleiseen, sen johdosta, että jokaiselle ilmiölle on sisäisesti ominaista sekä se, mikä ristiriidassa on erityistä että myös se, mikä siinä on yleistä, on yleinen olemassa erityisessä. Tämänvuoksi on jotakin ilmiötä tutkittaessa selvitettävä nämä molemmat puolet ja niiden keskinäinen yhteys, selvitettävä se erikoinen ja se yleinen, mikä on sisäisesti ominaista kyseelliselle ilmiölle ja niiden keski-

näinen yhteys, selvitettävä kyseellisen ilmiön yhteys muihin sen ulkopuolella oleviin ilmiöihin. Kuuluisassa teoksessaan »Leninismien perusteita» Stalin erittelee leninismien historiallisia juuria selittäessään sen kansainvälisen tilanteen, jossa leninismi syntyi, erittelee kapitalismin ristiriidat, jotka olivat imperialismin vallitessa kehittyneet äärimmilleen, osoittaa kuinka nämä ristiriidat olivat johtaneet siihen, että proletaarinen vallankumous oli tullut välittömän käytännön kysymykseksi ja että suotuisat edellytykset olivat muodostuneet suoranaista rynnäkköä varten kapitalismia vastaan. Lisäksi hän suorittaa niiden syiden erittelyn, miksi Venäjältä oli tullut leninismien syntymämaa, miksi tsaarin Venäjä oli silloin imperialismin kaikkien ristiriitojen solmukohta ja miksi juuri Venäjän proletariaatista saattoi tulla kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin etujoukko.

Eriteltyään siis sen mikä imperialismille ominaisissa ristiriidoissa on yleistä Stalin osoitti, että leninismi on imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen aikakauden marxilaisuutta; eriteltyään sen näissä yleisissä ristiriidoissa esiintyvän omalaatuisuuden, mikä oli ominaista tsaarin Venäjän imperialismille, hän selitti, miksi juuri Venäjältä oli tullut proletaarisen vallankumouksen teorian ja taktiikan kotimaa, ja tähän omalaatuisuuteen sisältyi sekin mikä kyseisissä ristiriidoissa oli yleistä. Tämä Stalinin suorittama erittely on meille malliesimerkki omalaatuisen ja yleisen tiedostamisesta ristiriidoissa ja kummankin keskinäisestä yhteydestä.

Marx ja Engels, samoin myös Lenin ja Stalin, kun he käsitelivät dialektiikan soveltamista objektiivisten ilmiöiden tutkimiseen, viittasivat aina kaikenlaisen subjektiivisen omavaltaisuuden luvattomuuteen, pitivät välttämättömänä, että objektiivisen todellisuuden liikunnalle ominaisista konkreettisista ehdoista lähtien otetaan selville näissä ilmiöissä esiintyvät konkreettiset ristiriidat, tutkitaan ristiriidan eri puolien konkreetti-

nen asema ja vastakohtien keskinäinen yhteys. Meidän dogmaattikkomme kärsivät aina vastoinkäymisiä juuri siitä syystä, että heiltä puuttuu tällainen suhtautuminen asioihin. Meidän on otettava oppia dogmaattikkojen vararikosta ja omaksuttava tieteellinen suhtautumistapa, sillä muuta tutkimusmetodia ei ole.

Ristiriidan yleisyyden ja omalaatuisuuden suhde on yleisen ja yksityisen suhdetta. Yleisyyttä on ristiriitojen esiintyminen kaikissa prosesseissa, sitä on se, että ristiriidat esiintyvät kaikissa prosesseissa alusta loppuun saakka: ristiriitaisia ovat liikunta ja olio, prosessi ja ajatus. Jos kielletään ilmiöissä oleva ristiriita, kielletään kaikki. Se on yleinen laki, joka pätee poikkeuksetta kaikkiin aikoihin ja maihin. Tämän vuoksi ristiriita on yleinen, absoluuttinen. Mutta tämä yleinen on olemassa yksityisen kautta, ilman yksityistä ei voi olla yleistä. Voiko yleinen olla olemassa, jos kaikki yksityinen poistetaan? Yksityinen ilmaantuu sen vuoksi, että jokaiselle ristiriidalle ovat ominaisia sen erikoisuudet. Kaikki yksityinen on ehdoista riippuvaa, väliaikaista ja senvuoksi suhteellista.

Tämä perusajatus yleisestä ja yksityisestä, absoluuttisesta ja suhteellisesta on ydinseikka ilmiöille ominaisia ristiriitoja koskevassa kysymyksessä. Ellei tätä perusajatusta ymmärretä, merkitsee se dialektiikasta luopumista.

4. Pääristiriita ja ristiriidan pääasiallinen puoli

Ristiriitojen omalaatuisuutta koskevassa kysymyksessä on vielä kaksi seikkaa, joita on tarkasteltava erikseen: pääristiriita ja ristiriidan pääasiallinen puoli.

Jokaisessa ilmiöiden mutkikkaassa kehitysprosessissa on monia ristiriitoja, joiden joukossa on aina pääristiriita. Sen olemassaolo ja kehitys määräävät muiden ristiriitojen olemassaolon ja kehityksen ja vaikuttavat niihin.

Niinpä kapitalistisessa yhteiskunnassa muodostavat pääristiriidan kaksi vastakkaista voimaa — proletariaatti ja porvaristo. Muut ristiriidat, kuten esimerkiksi ristiriita feodaaliluokan jäännösten ja porvariston välillä, ristiriita pienomistaja-talonpoikien ja porvariston välillä, ristiriita proletariaatin ja pienomistaja-talonpoikien välillä, ristiriita ei-monopolistisen porvariston ja monopolistisen porvariston välillä, ristiriita porvarillisen demokratian ja fasismin välillä, ristiriidat kapitalististen maiden välillä, ristiriidat imperialismiin ja siirtomaiden välillä sekä muut ristiriidat — kaikki ne määräytyvät tuon pääristiriidan mukaan ja ovat sen vaikutuksen alaisia.

Puolisiirtomaissa, kuten esimerkiksi Kiinassa, on kuva pääristiriidan ja toisarvoisten ristiriitojen välisestä suhteista monivahainen.

Siinä tapauksessa, että imperialistit lähtevät hyökkäysoon sellaista maata vastaan, saattavat sen erilaiset luokat, kansallisten pettureiden pientä joukkiota lukuun ottamatta, liittyä väliaikaisesti yhteen käydäkseen kansallista sotaa imperialismia vastaan. Tässä tapauksessa tulee imperialismiin ja tämän maan välisestä ristiriidasta pääristiriita, ja kaikki tämän maan eri luokkien väliset ristiriidat (niiden joukossa pääristiriita, ristiriita feodaalijärjestelmän ja kansanjoukkojen välillä) siirtyvät väliaikaisesti toisarvoiselle sijalle ja alistettuun asemaan. Sellainen asiointi oli kuvaava Kiinassa vuonna 1840 käydylle oopiumisodalle, vuoden 1894 kiinalais-japanilaiselle sodalle, »bokserien» vuonna 1900 käymälle sodalle. Se on kuvaava myöskin nykyiselle kiinalais-japanilaiselle sodalle.

Mutta toisenlaisessa tilanteessa ristiriidat vaihtavat paikkaa. Kun imperialismi ei turvaudu aseelliseen sortoon, vaan käyttää hillitympiä sarron muotoja — painostusta poliittisella, taloudellisella, sivistyksellisellä ja muilla aloilla — saattaa puolisiirtomaan hallitseva luokka antautua imperialismille ja silloin näiden kesken syntyy liitto kansanjoukkojen yhteistä sortamista

varten. Tässä tapauksessa kansanjoukot turvautuvat usein kansalaissotaan, käyttäen sitä taistelumuotona imperialistien ja feodaaliluokan ryhmittymää vastaan; imperialismi sitävastoin jättää usein ryhtymättä suoraan toimintaan käyttäen väkellisiä teitä puolisiirtomaan taantumusvoimien tukemiseen kansan sortamisessa. Näissä tapauksissa sisäiset ristiriidat kärjistyvät suuresti. Sellainen tilanne oli kuvaava vuoden 1911 vallankumoukselliselle sodalle, vuosien 1924—1927 vallankumoukselliselle sodalle ja kymmenvuotiselle vallankumoukselliselle agraarisodalle Kiinassa vuoden 1927 jälkeen. Samanlainen tilanne on havaittavissa myös puolisiirtomaiden erilaisten taantumuksellisten hallitsevien koplakuntien välisissä sisällissodissa, esimerkiksi Kiinan militaristien välisissä sodissa.

Kun vallankumouksellinen sota maassa saa sellaiset mittasuhteet, että se alkaa uhata itse imperialismia ja sen asioimistoa — kotimaisen taantumuksen — olemassaoloa, silloin imperialismi, yrittäessään säilyttää herruutensa, turvautuu mainittujen keinojen ohella usein toisenkinlaisiin keinoihin: joko hajaannuksen aiheuttamiseen vallankumouksen leirissä tai ulkomaisten asevoimien välittömään tunkeutumiseen maahan kotimaisen taantumuksen avuksi. Näissä tapauksissa syntyy toiseen kohtioon avoimesti ryhmittyvän vierasmaalaisen imperialismia ja kotimaisen taantumuksen ja toisessa kohtiossa olevien kansanjoukkojen välille pääristiriita, joka määrää muiden ristiriitojen kehityksen tahi vaikuttaa siihen. Esimerkkinä sellaisesta aseellisesta puuttumisesta on useiden kapitalistimaiden Venäjän taantumuksellisille antama apu Lokakuun vallankumouksen jälkeen. Esimerkkinä vallankumouksellisen rintaman hajottamisesta on Tšiang Kai-šekin petos vuonna 1927.

Joka tapauksessa on aivan selvää, että jokaisessa kehitysprosessin vaiheessa on olemassa vain yksi pääristiriita, joka esittää johtavaa osaa.

Tästä seuraa, että jokaisessa prosessissa, jos siinä on monia

ristiriitoja, on aina yksi pääristiriita, joka esittää johtavaa, ratkaisevaa osaa, kun taas muut ovat toisarvoisessa ja riippuvaisessa asemassa. Kun siis tutkitaan mitä monimutkaista prosessia tahansa, joka sisältää useamman kuin kaksi ristiriitaa, on pyrittävä etsimään pääristiriitaa. Kun tämä pääristiriita on löydetty, on helppo ratkaista kaikki ongelmat. Sellainen on menetelmä, jonka Marx on osoittanut meille tutkiesaan kapitalistista yhteiskuntaa. Saman menetelmän osoittavat meille Lenin ja Stalin tutkiessaan imperialismia ja kapitalismin yleistä pulaa, tutkiessaan Neuvostoliiton talouselämää. Tuhannet ja taas tuhannet tieteilijät ja käytännön miehet eivät ymmärrä tätä menetelmää. Tuloksena on, että he harhailevat ikäänkuin pimeässä, eivät voi löytää ketjun tärkeintä ren-gasta eivätkä siitä syystä löydä myöskään ristiriitojen ratkaisemismenetelmää.

Edellä puhuttiin jo siitä, että ei ole suhtauduttava samalla tavalla kaikkiin prosessissa esiintyviin ristiriitoihin, vaan on tehtävä ero pääristiriidan ja toisarvoisten ristiriitojen välillä ja että kaikkein tärkeintä on tarttua pääristiriitaan. Mutta saako suhtautua yhtäläisesti erilaisten ristiriitojen kumpaankin puoleen, olkoon sitten kysymyksessä pääristiriita tahi toisarvoinen ristiriita? Ei, niinkään ei saa tehdä. Jokaisen ristiriidan eri puolet kehittyvät epätasaisesti. Joskus näyttää tasapaino vallitsevan niiden välillä, mutta se on vain väliaikainen ja suhteellinen tila; perustila on epätasainen kehitys. Ristiriidan kahdesta puolesta on toinen ehdottomasti pääasiallinen puoli, toinen toisarvoinen. Pääasiallinen puoli on se, joka esittää ristiriidassa johtavaa osaa. Olioiden ja ilmiöiden luonteen määrää suurin piirtein ristiriidan pääasiallinen puoli, joka on hallitsevassa asemassa.

Mutta sellainen ristiriidan eri puolien tila ei ole muuttumaton — ristiriidan pääasiallinen samoin kuin ei-pääasiallinenkin puoli muuttuvat toisikseen, mikä muuttaa vastaavasti myös

ilmiöiden luonnetta. Jos tietyssä prosessissa tahi ristiriidan tietyssä kehitysvaiheessa sen pääasiallinen puoli on A ja ei-pääasiallinen puoli B, niin toisessa kehitysvaiheessa tai toisessa kehitysprosessissa puolien asema vaihtuu — se vaihtuu ilmiön kehitysprosessissa esiintyvän ristiriidan molempien taistelevien puolien voimasuhteen muuttumisen asteesta riippuen.

Sanomme usein, että »uusi tulee vanhan tilalle». Uuden tulo vanhan tilalle on maailmankaikkeuden yleinen ja vääjäämätön laki. Ilmiön muuttuminen toiseksi harppauksena, joka tapahtuu erilaisissa muodoissa, ilmiön omasta luonteesta ja sitä ympäröivistä olosuhteista johtuen — se onkin uuden tulemista vanhan tilalle. Jokaiseen ilmiöön sisältyy uuden ja vanhan välinen ristiriita, joka aiheuttaa monitahoisen ja mutkikkaan taistelun. Tämän taistelun tuloksena on, että uusi kasvaa ja kohoaa johtavaksi; vanha sitävastoin vähenee ja muuttuu kuoleentuvaksi. Kun uusi pääsee voitolle vanhasta, muuttuu vanha ilmiö laatuineen uudeksi ilmiöksi omine uusine laatuineen. Tästä johtuu, että olioiden tai ilmiöiden laadun määrää ristiriidan pääasiallinen puoli, joka on hallitsevassa asemassa. Kun hallitsevassa asemassa oleva ristiriidan pääasiallinen puoli muuttuu, muuttuu vastaavasti myös ilmiön laatu.

Kapitalismi, joka on toisarvoisessa asemassa vanhassa feodaalilyhteiskunnassa, muuttuu kapitalistisessa yhteiskunnassa hallitsevaksi voimaksi; vastaavasti muuttuu myös yhteiskunnan luonne, se muuttuu feodaalisesta kapitalistiseksi. Feodalismi muuttuu uudessa kapitalistisessa yhteiskunnassa menneisytydessä hallinneesta voimasta toisarvoiseksi ja tuhoutuu siten vähitellen. Niin on tapahtunut mm. Englannissa ja Ranskassa. Tuotantovoimien kehittyessä porvaristo muuttuu edistyksellistä osaa esittäneestä uudesta luokasta vanhaksi, taantumuksellista osaa esittäväksi luokaksi, proletariaatti kukistaa sen vihdoin ja siitä tulee pakkoluovutuksen kautta omaisuutensa menettänyt ja valtaa vailloleva luokka. Tämäkin luokka

häviää aikaa myöten. Proletariaatti, joka suuresti ylittää porvariston lukumäärältään ja kasvaa samanaikaisesti porvariston kanssa, mutta on sen vallan alainen, edustaa uutta voimaa. Ollen alussa porvaristosta riippuvaisessa asemassa se kasvaa vähitellen, vahvistuu ja muuttuu riippumattomaksi luokaksi, joka esittää johtavaa osaa historiassa, luokaksi, joka loppujen lopuksi tulee valtaan ja muuttuu hallitsevaksi luokaksi. Tällöin muuttuu yhteiskunnan luonne — se muuttuu vanhasta kapitalistisesta yhteiskunnasta uudeksi, sosialistiseksi. Sellainen on tie, jonka Neuvostoliitto on jo kulkenut ja jota kaikki muut maat tulevat väistämättä kulkemaan.

Mitä Kiinaan tulee, niin imperialismi esittää pääosaa sen puolisiirtomaaksi muuttamisen ristiriitaisessa prosessissa. Imperialismi sortaa Kiinan kansaa, Kiina on muuttunut riippumattomasta maasta puolisiirtomaaksi. Mutta tilanne muuttuu väistämättä: taistelujen kestäessä tulevat ne voimat, jotka ovat kasvaneet Kiinan kansan keskuudessa proletariaatin johdolla, varmasti muuttamaan Kiinan puolisiirtomaasta riippumattomaksi valtioksi, ja imperialismi kukistetaan. Vanha Kiina muuttuu väistämättä uudeksi Kiinaksi.

Vanhan Kiinan muuttamiseen uudeksi sisältyy muutos sekä vanhojen feodaalisten voimien että uusien, kansan voimien asemassa. Vanha feodaalinen tilanherraluokka kukistetaan, se muuttuu hallitsevasta luokasta alistetuksi luokaksi ja häviää vähitellen. Kansa sitävastoin muuttuu proletariaatin johdolla alistetusta hallitsevaksi. Tällöin muuttuu kiinalaisen yhteiskunnan luonne, ts. vanha, puolisiirtomaa- ja puolifeodaalinen yhteiskunta muuttuu uudeksi, demokraattiseksi.

Samansuuntaisia muutoksia on jo tapahtunut menneisyydessä. Mantšujen hallitsijasuku, joka hallitsi Kiinassa lähes 300 vuotta, kukistettiin vuoden 1911 vallankumouksen aikana

ja Sun Jat-senin johtama vallankumouksellinen »Tungmeng-huei» oli pääsemässä voitolle. Vuosien 1924—1927 vallankumouksellisessa sodassa muuttuivat kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhdistyneet voimat etelä-Kiinassa heikoista voimakkaiksi ja saavuttivat voiton Pohjoisella sotaretkellä, ja muinoin niin pelottavat pohjoiset militaristit kukistettiin. Vuonna 1927 kommunistisen puolueen johtamat kansan voimat hupenivat jyrkästi kuomintangilaisen taantumuksen niille antamista iskuista, mutta puhdistettuaan rivinsä opportunistista ne kasvoivat ja lujittuivat vähitellen uudelleen. Kommunistisen puolueen johtamalla vallankumouksellisilla tukialueilla talonpojat muuttuivat vallanalaisista valtiaksi, ja tilanherrojen muutos tapahtui päinvastaiseen suuntaan. Niin maailmassa tapahtuu alituista vanhan vaihtumista uuteen, alituista vanhan häviämistä ja uuden ilmaantumista, vanhan sortumista ja uuden kehittymistä.

Vallankumoustaistelussa saavat vaikeudet joskus yliotteen suotuisista olosuhteista. Tässä tapauksessa vaikeudet ovat riskiriidan pääasiallisena puolena ja suotuisat olosuhteet toisarvoisena. Mutta vallankumouksellisten ponnistuksin onnistutaan vaikeudet vähitellen voittamaan, luomaan uusi suotuisa tilanne, ja silloin epäsuotuisa asema väistyy suotuisan tieltä. Niin oli Kiinassa vallankumouksen tappion jälkeen vuonna 1927, niin kävi Kiinan Punaisen armeijan Pitkän marssin aikana. Nykyisessäkin kiinalais-japanilaisessa sodassa Kiina on jälleen vaikeassa asemassa, mutta me voimme muuttaa sen, saada aikaan perinpohjaisen muutoksen kiinalaisen ja japanilaisen osapuolen asemassa. Päinvastaisessa tapauksessa voi suotuisa tilanne muuttua epäsuotuisaksi, jos vallankumoukselliset tekevät virheitä. Vuosien 1924—1927 vallankumouksessa saavutettu voitto muuttui tappioksi. Vuonna 1934 menetettiin viimeisetkin vallankumoukselliset tukialueet, jotka oli perustettu useissa etelä-Kiinan maakunnissa vuoden 1927 jälkeen.

Samoin on ristiriidan laita silloin kun tieteitä opiskeltaessa liikutaan tietämättömydestä tietoon. Alussa, jolloin me vasta ryhdymme marxilaisuuden opiskeluun, on olemassa ristiriita meidän tietämättömyytemme tai rajoitetun tietomme ja marxilaisuuden tuntemuksen välillä. Mutta ahkerasti opiskelemalla voidaan tietämättömyys muuttua tiedoksi, vähäiset tiedot syvällisiksi, avuttomuus marxilaisuuden soveltamisessa sen vaapaaksi soveltamiseksi.

Joku arvelee, että on olemassa ristiriitoja, joihin edellä sanottu ei ole lainkaan ulotettavissa. Esimerkiksi, jos tuotantovoimien ja tuotantosuhteiden välisessä ristiriidassa pääasiallinen puoli on tuotantovoimat, teorian ja käytännön välisessä ristiriidassa pääasiallinen puoli on käytäntö, taloudellisen perustan ja päällysrakenteen välisessä ristiriidassa pääasiallinen puoli on taloudellinen perusta, niin eri puolien asema ei muka voi lainkaan vaihtua. Tällainen käsitys on ominainen mekanistiselle, mutta ei dialektiselle materialismille. Tuotantovoimat, käytäntö ja taloudellinen perusta esiintyvät tietenkin yleensä ratkaisevassa pääosassa, ja ken tätä ei tunnusta, hän ei ole materialisti. Mutta myönnettävä on myös, että tietyissä olosuhteissa myös tuotantosuhteet, teoria ja päällysrakenne esiintyvät ratkaisevassa pääosassa. Silloin kun tuotantovoimat eivät voi ilman tuotantosuhteiden muutosta kehittyä edelleen, alkaa tuotantosuhteiden muutos esittää ratkaisevaa pääosaa. Silloin kun, Leninin sanoja käyttäen, »ilman vallankumouksellista teoriaa ei voi olla vallankumouksellista liikettä»¹⁵, alkaa vallankumouksellisen teorian luominen ja levittäminen esittää ratkaisevaa pääosaa. Kun on suoritettava jokin teko (yhden tekevää minkäläinen), mutta sitä varten ei ole tiettyä suuntausta, menetelmää, suunnitelmaa eikä ohjetta, silloin tulee suuntauksen, menetelmän, suunnitelman tai ohjeen määrittelemisestä ratkaiseva pääasia. Kun poliittinen, sivistyksellinen jne. päällysrakenne häiritsee taloudellisen perustan kehitystä, silloin

poliittisista ja sivistyksellisistä uudistuksista tulee ratkaiseva pääasia. Sotivatko nämä ajatukset materialismia vastaan? Eivät. Mehän myönnämme, että historiallisen kehityksen yleisessä kulussa aineellinen alkuperuste määrää henkisen, yhteiskunnallinen oleminen määrää yhteiskunnallisen tajunnan, mutta samalla me myönnämme ja meidän täytyy myöntää henkisen alkuperusteen vaikuttavan takaisin yhteiskunnalliseen olemiseen ja päällysrakenteen vaikuttavan takaisin taloudelliseen perustaan. Tällä me emme riko materialismia vastaan, vaan hyljätessämme mekanistisen materialismin puolustamme dialektista materialismia.

Jos tutkittaessa kysymystä ristiriitojen omalaatuisuudesta kieltäydytään tarkastelemasta kahta sellaista ongelmaa kuin ovat pääasialliset ja ei-pääasialliset ristiriidat kyseisessä prosessissa sekä pääasiallinen ja ei-pääasiallinen puoli ristiriidassa, ts. jos kieltäydytään tarkastelemasta näitä ristiriidoissa esiintyviä eroavaisuuksia, niin se merkitsee, että vaivutaan abstraktioon eikä pystytä konkreettisesti ymmärtämään, mitä ristiriidoissa tapahtuu eikä kyetä löytämään ristiriitojen ratkaisun oikeata menetelmää. Nämä ristiriidoissa esiintyvät eroavaisuudet, nämä niiden erikoispiirteet saavat selityksensä ristiriidan eri puolien kehityksen epätasaisuudesta. Maailmassa ei mikään kehity ehdottoman tasaisesti ja meidän on taisteltava tasaisuuden eli tasapainon teoriaa vastaan. Ristiriidan eri puolien kehityksen epätasaisuudessa ja niissä muutoksissa, joita ristiriidan pääasiallinen ja ei-pääasiallinen puoli kehitysprosessissa koskevat, ilmenee samalla juuri uuden, vanhan tilalle tulevan, voima. Epätasaisuuden erilaisten tilojen tutkiminen ristiriitojen kehityksessä, pääasiallisten ja ei-pääasiallisten ristiriitojen, ristiriidan pääasiallisen ja ei-pääasiallisen puolen tutkiminen on eräs tärkeä menetelmä, jonka avulla vallankumouksellinen puolue määrittellee oikein poliittisen ja sotilaallisen

strategiansa ja taktiikkansa ja jonka tulee olla kaikkien kommunistien tarkkaavaisen huomion esineenä.

5. Vastakohtien samuus ja taistelu

Selvitettyämme itsellemme kysymyksen ristiriidan yleisyydestä ja omalaatuisuudesta meidän on siirryttävä tutkimaan kysymystä vastakohtien samuudesta ja niiden taistelusta.

Samuus, ykseys, yhteneväisyys, yhteenpunoituminen, molemminpuolinen toistensa läpäiseminen, molemminpuolinen riippuvaisuus (eli molemminpuolinen toistensa edellyttäminen), keskinäinen yhteys ja vuorovaikutus — kaikki nämä ovat vain erilaisia nimityksiä yhdelle ja samalle käsitteelle, joka rajoittuu kahteen seikkaan:

1) jokaisen ilmiöiden kehitysprosessissa esiintyvän ristiriidan kumpikin puoli edellyttää toisen, itselleen vastakkaisen puolen olemassaoloa, samalla kun molemmat puolet ovat yhdessä;

2) kumpikin vastakkainen puoli muuttuu tietyissä olosuhteissa omaksi vastakohdakseen.

Tätä juuri sanotaankin samuudeksi.

Lenin sanoo: »Dialektiikka on oppia siitä, miten vastakohtat voivat olla tai ovat samoja (tulevat samoiksi), — millaisten olosuhteiden vallitessa ne ovat samoja, muuttuen toisikseen, miksei ihmisjärki saa ottaa näitä vastakohtia kuolleina, jäähmettyneinä, vaan ne on otettava elävinä, ehdollisina, liikkuvina, toisikseen muuttuvina»¹⁶.

Mitä nämä Leninin sanat tarkoittavat?

Vastakohtat ovat kaikissa prosesseissa aina toisensa poisulkevia, keskenään taistelevia, toisilleen vastakkaisia. Mainitutlaiset ristiriitaiset puolet sisältyvät maailman kaikkien ilmiöiden kehitysprosesseihin ja myös ihmisten ajatteluun. Poikkeuksia ei tässä ole. Yksinkertaisessa prosessissa on vain yksi pari vastakohtia, mutkikkaissa niitä on enemmän. Nämä

vastakohtaparit joutuvat vuorostaan ristiriitaan keskenään. Sellainen on objektiivisen maailman kaikkien ilmiöiden ja inhimillisen ajattelun luonne, siten syntyy niiden liikunta.

Osoittautuu, että vastakohtat ovat kaikkea muuta kuin samoja, ne eivät ole läheskään yhtä; miksi me sitten puhumme niiden samuudesta eli ykseydestä?

Kysymys on siitä, että ristiriitaiset puolet eivät voi olla olemassa toisistaan eristettyinä. Jos toinen vastakkaisista, ristiriitaisista puolista puuttuu, katoavat myös toisen puolen olemassaolon edellytykset. Ajatelkaahan: voiko jokin toisilleen vastakkaisista ilmiöistä tai ihmistajunnassa syntyvistä merkitykseltään vastakkaisista käsitteistä olla olemassa yksinään? Ilman elämää ei ole kuolemaa; ilman kuolemaa ei ole elämää. Ilman yläpuolta ei ole alapuolta, ilman alapuolta ei ole yläpuolta. Ilman onnettomuutta ei ole onnea; ilman onnea ei ole onnettomuutta. Ilman helppoa ei ole vaikeata; ilman vaikeata ei ole helppoa. Ilman tilanherraa ei ole vuokraviljelijää; ilman vuokraviljelijää ei ole tilanherraa. Ilman porvaristoa ei ole proletariaattia; ilman proletariaattia ei ole porvaristoa. Ilman imperialistista kansallisuussortoa ei ole siirtomaita eikä puolisiirtomaita; ilman siirtomaita ja puolisiirtomaita ei ole imperialistista kansallista sortoa. Niin on kaikkien vastakohtien laita. Tietyissä olosuhteissa ne ovat toisaalta vastakkain, mutta toisaalta ovat toisiinsa sidotut, läpäisseet toisensa, toisistaan riippuvat. Tätä juuri nimitetäänkin samuudeksi. Kaikille vastakkaisille puolille on tietyissä olosuhteissa ominaista ei-samuus, ja senvuoksi niitä nimitetäänkin vastakohtiksi. Mutta samalla niiden välillä vallitsee samuus, ja siitä syystä ne ovat sidotut toisiinsa. Juuri tätä koskevat Leninin sanat, että dialektiikka tutkii, »miten vastakohtat voivat olla tai ovat samoja (tulevat samoiksi) . . . » Miten voivat olla? Siitä syystä, että ne ovat toistensa olemassaolon ehtoja. Sellainen on »samuus»-käsitteen ensimmäinen merkitys.

Mutta riittääkö, kun sanotaan, että ristiriidan molemmat puolet ovat toistensa edellytyksiä, että niiden välillä vallitsee samuus ja ne senvuoksi ovat olemassa yhtenä? Ei riitä. Asia ei rajoitu siihen, että ristiriidan molemmat puolet ovat toistensa edellytyksiä: vielä tärkeämpi on se seikka, että vastakohtat muuttuvat toisikseen. Se merkitsee, että kumpikin ilmiölle ominaisista vastakkaisista puolista muuttuu tiettyissä olosuhteissa vastakohtakseen, siirtyy asemaan, jossa sitä vastassa oleva puoli on. Sellainen on »vastakohtien samuus»-käsitteen toinen merkitys.

Miten tässäkin on olemassa samuus? Katsokaamme: proletariaatti muuttuu vallankumouksen kautta alistetusta luokasta hallitsevaksi, ja siihen saakka hallitsevana ollut porvaristo muuttuu alistetuksi luokaksi, siirtyy asemaan, jossa sen vastapuoli oli ennen. Neuvostoliitossa on näin jo tapahtunut, niin tulee käymään koko maailmassa. Herää kysymys: miten tällaiset muutokset voisivat tapahtua, ellei näillä vastakohtilla olisi ollut tiettyissä olosuhteissa yhteyttä ja samuutta?

Kuomintang, joka Kiinan uuden historian tiettyssä vaiheessa oli esittänyt tiettyä edistyksellistä osaa, siirtyi sille ominaisen luokkaluonteen ja imperialismin lupausten johdosta (nämä ovat olosuhteita) vuoden 1927 jälkeen vastavallankumouksen tielle, mutta kiinalais-japanilaisten ristiriitojen kärjistymisen ja kommunistisen puolueen noudattaman yhteisrintamapolitiikan johdosta (nämä ovat olosuhteita) sen oli pakko puoltaa Japanille tehtävää vastarintaa. Toisikseen muuttuvien vastakohtien välillä vallitsee tietty samuus.

Meidän suorittamamme agraarivallankumouksen prosessi on ja tulee olemaan tällaista: maan omistava tilanherrojen luokka muuttuu maata vailla olevaksi luokaksi, ja maata vailla olevista talonpojista tulee maata saaneita pienomistajia. Omistaminen ja omistamattomuus, hankkiminen ja pois ottaminen ovat tiettyissä olosuhteissa keskenään toisiinsa sidotut, niiden välillä

vallitsee samuus. Sosialismin olosuhteissa talonpoikien yksityisomistus muuttuu vuorostaan yhteisomistukseksi sosialistisessa maataloudessa. Näin on jo tapahtunut Neuvostoliitossa ja niin tulee tapahtumaan koko maailmassa. Yksityisomistuksen ja yhteisomistuksen välillä on silta, joka vie rannalta toiselle; filosofiasa sitä nimitetään samuudeksi, toisikseen muuttumiseksi, toistensa läpäisemiseksi.

Proletariaatin diktatuurin eli kansan diktatuurin lujittaminen merkitsee edellytysten valmistelua tämän diktatuurin lopettamiselle ja siirtymistä korkeammalle asteelle, jolloin valtio sellaisenaan katoaa. Kommunistisen puolueen perustaminen ja kehittyminen merkitsee edellytysten valmistelua kommunistisen puolueen ja yleensä kaikkien poliittisten puolueiden katoamiselle. Kommunistisen puolueen johtaman vallankumouksellisen armeijan perustaminen ja vallankumouksellisen sodan käynti merkitsee edellytysten valmistelua sodan lopettamiselle aini-aaksi. Siinä on kokonainen joukko vastakohtia, jotka samalla edellyttävät toisiaan.

Tunnettua on, että sota ja rauha ovat toisikseen muuttuvia ilmiöitä. Sodan tilalle tulee rauha. Ensimmäinen maailmansota muuttui sodanjälkeiseksi rauhaksi. Kansalaissota on Kiinassa nyt päättynyt ja rauha on tullut maahan. Rauhan tilalle tulee sota; vuonna 1927 kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistyö muuttui sodaksi. Mahdollista on, että nykyinenkin kansainvälisissä suhteissa vallitseva rauhantila muuttuu toiseksi maailmansodaksi. Mistä syystä näin tapahtuu? Siitä syystä, että sellaiset ristiriitaiset ilmiöt kuin sota ja rauha ovat luokkayhteiskunnassa tietyissä olosuhteissa toisiinsa sidotut.

Kaikki vastakohtat ovat yhteydessä keskenään, eikä siinä kaikki, että ne tietyissä olosuhteissa ovat olemassa yhtenä, ne muuttuvat toisten tiettyjen ehtojen vallitessa toisikseen, — sellainen on »vastakohtien samuus»-käsitteen merkitys kaikessa laajuudessaan. Juuri tästä Lenin puhuu: »...miten vasta-

kohdat voivat olla ja ovat samoja (tulevat samoiksi), — mil-
laisten olosuhteiden vallitessa ne ovat samoja, muuttuen toi-
sikseen . . . »

» . . . miksei ihmisjärki saa ottaa näitä vastakohtia kuollei-
na, jähmettyneinä, vaan ne on otettava elävinä, ehdollisina,
liikkuvina, toisikseen muuttuvina? » Siksi, että sellaisia ovat
todellisuudessa objektiivisesti olemassa olevat oliot ja ilmiöt.
Objektiivisesti olemassa olevan ilmiön ristiriitaisten puolien
ykseys eli samuus ei ole milloinkaan kuollut, jähmettynyt, vaan
se on elävä, ehdollinen, liikkuva, väliaikainen, suhteellinen.
Kaikki vastakohdat muuttuvat tiettyjen ehtojen vallitessa toi-
sikseen, ja tämän seikan heijastumaa inhimillisessä ajattelussa
on marxilainen dialektis-materialistinen maailmankatsomus.
Vain nykyiset ja aikaisemmat taantumuksellisesti hallitsevat
luokat ja niiden palveluksessa oleva metafysiikka ei tarkastele
vastakohtia elävinä, ehdollisina, liikkuvina, toisikseen muuttu-
vina, vaan tarkastelee niitä kuolleina ja jähmettyneinä, levit-
täen kaikkialle tätä virheellistä katsomusta ja johtaen kansan-
joukkoja harhaan pitkittääkseen herruuttaan. Kommunistien
tehtävänä on taantumuksellisten ja metafysiikkojen virheellis-
ten aatteiden paljastaminen, ilmiöille ominaisen dialektiikan
selvittäminen, myötävaikuttaminen ilmiön muuttumiseen toi-
seksi, uudeksi, vallankumouksellisten päämäärien saavuttamisen
vuoksi.

Kun me sanomme, että tietyissä olosuhteissa vallitsee vasta-
kohtien ykseys, tarkoitamme sillä, että nämä vastakohdat
ovat konkreettisia, reaalisia ja että myös niiden muuttuminen
toisikseen on reaalista ja konkreettista. Jos tarkastelemme
taruissa esiintyviä muuttumisia, kuten esimerkiksi kirjan »Šan
hai tšing»¹⁷ tarussa, joka kertoo kuinka Kua Fu juoksi
auringon perässä, tarussa, joka kertoo kuinka sankari Ji ampui
jousella yhdeksän aurinkoa ja joka on kirjassa »Huai Nan-
tse»¹⁸, Sun Vu-kungin 72 muodonvaihdosta kirjassa »Si ju-

tši»¹⁹ sekä henkien ja kettujen muuttumista ihmiseksi kirjassa »Liao Tšai tši ji»²⁰ jne. — niin vastakohtien muuttumiset toisikseen ovat noissa taruissa naiveja, mielikuvituksellisia muutumisia, ihmisten subjektiivisen mielikuvituksen tuotetta, joka on syntynyt lukemattomien ja monenlaisten reaalisten vasta-kohtien muutosten vaikutuksesta — mutta ne eivät ole suinkaan konkreettisissa ristiriidoissa esiintyneitä reaalisia muutoksia. Marx on sanonut: »Kaikenlainen mytologia voittaa, alistaa ja muodostelee luonnonvoimia mielikuvituksessa ja mielikuvituksen avulla; se katoaa niin ollen silloin, kun näitä luonnonvoimia todella hallitaan»²¹. Vaikka nuo myyteissä (ja saduissa) esiintyvät kertomukset lukemattomista muutoksista saattavat tuottaa ihmisille mielihyvää kuvaillessaan, kuinka ihmiset voittavat luonnonvoimia, ja vaikka parhaat niistä ovat sitäpaitsi »iki-ihania» (Marx), niin myyttejä ei ole lainkaan luotu vastakohtien ykseydestä ja taistelusta syntyneiden konkreettisten tilanteiden pohjalla, ja siitä syystä ne eivät ole todellisuuden tieteellistä heijastumaa. Tämä merkitsee, että myyteissä tai saduissa ristiriitoja muodostavilla puolilla ei ole ollut reaalista ykseyttä, vaan niiden ykseys on ollut kuviteltua. Marxilainen dialektiikka sitävastoin heijastelee tieteellisesti reaalisisissa muutoksissa ilmenevää ykseyttä.

Miksi muna voi muuttua kananpoikaseksi, mutta kivi ei voi muuttua kananpoikaseksi? Miksi sodan ja rauhan välillä on keskinäinen yhteys, mutta sodan ja kiven välillä ei sellaista keskinäistä yhteyttä ole? Miksi ihminen voi synnyttää ainoastaan ihmisen eikä mitään muuta? Tässä ei ole kysymys mistään muusta kuin siitä, että vastakohtien ykseys on mahdollinen vain tiettyjen välttämättömien ehtojen vallitessa. Ilman tiettyjä välttämättömiä ehtoja ei minkäänlaista ykseyttä voi olla.

Miksi vuoden 1917 porvarillis-demokraattinen helmikuun vallankumous Venäjällä muuttui välittömästi proletaariseksi, sosialistiseksi vallankumoukseksi, mutta Ranskan porvarillinen

vallankumous ei muuttunut välittömästi sosialistiseksi ja vuoden 1871 Pariisiin Kommuuni kärsi lopulta tappion? Miksi Mongolia ja keski-Aasia, joissa vallitsee paimentolaisuus, siirtyvät siellä vallitsevasta paimentolaisuudesta välittömästi sosialismiin? Miksi Kiinan vallankumous voi sivuuttaa kapitalistisen tien ja siirtyä välittömästi sosialismiin, miksi se voi olla kulkematta länsimaiden vanhaa historiallista tietä, kokematta porvarillisen diktatuurin väinettä? Kaikkea tätä ei selitetä millään muulla kuin kunkin kauden konkreettisilla olosuhteilla. Jos ilmiön kehitymisprosessissa ovat tietyt välttämättömät edellytykset jo kypsyneet, niin ilmaantuu tiettyjä vastakohtia, ja nämä vastakohtat (yksi tai useampi pari) edellyttävät toisiaan ja muuttuvat toisikseen. Muutoin se ei olisi mahdollista.

Niin on samuutta koskevan kysymyksen laita. Mitä sitten on taistelu? Mikä on samuuden ja taistelun keskinäissuhde?

Lenin sanoo: »Vastakohtien ykseys (yhtenäisyys, samuus, yhtäläinen vaikutus) on ehdollista, väliaikaista, ohimenevää, suhteellista. Toisensa poissulkevien vastakohtien taistelu on absoluuttista, samoin kuin kehitys, liike on absoluuttista»²².

Mistä Lenin tässä puhuu?

Siitä, että kaikilla prosesseilla on alku ja loppu, kaikki ne muuttuvat vastakohtikseen. Kaikkien prosessien muuttumattomuus on suhteellista, kun taas niiden muuttuvuus, joka ilmenee prosessien muuttumisena toiseksi, on absoluuttista.

Jokaiselle ilmiölle on sen liikunnassa ominaista kaksi tilaa: suhteellisen levon tila ja ehdottoman muutoksen tila. Nämä kaksi tilaa aiheutuvat ilmiöön itseensä sisältyvien kahden vastakkaisen alkuperusteen keskinäisestä taistelusta. Kun ilmiö on liikunnassaan ensinmainitussa tilassa, kokee se vain määrällisiä, mutta ei laadullisia muutoksia, ja tämä ilmenee näennäisenä lepona. Mutta kun ilmiö on liikunnassaan jälkimmäi-

sessä tilassa, niin siitä johtuen, että määrälliset muutokset sen ollessa ensimmäisessä tilassa ovat jo saavuttaneet tietyn korkeimman pisteen, siinä tapahtuu ykseyden jakautuminen, syntyy laadullinen muutos, joka esiintyy nähtävinä muutoksina. Jokapäiväisessä elämässä havaitsemamme ykseys, kiinteys, liitto, sopusointu, pysyvyys, tasapaino, pysähdystila, lepo, muuttumattomuus, tasaisuus, vakaantuneisuus, vetovoima jne. — kaikki tämä on vain ilmausta olioista, jotka ovat määrällisten muutosten tilassa, kun taas ykseyden jakautuminen ja kiinteyden, liiton, sopusoinnun, pysyvyyden, tasapainon, pysähdystilan, levon, muuttumattomuuden, tasaisuuden, vakaantuneisuuden ja vetovoiman häiriintyminen ja niiden muuttuminen päinvastaiseksi tilaksi on ilmausta olioista, jotka ovat laadullisten muutosten tilassa, muutosten, jotka tapahtuvat prosessin muuttuessa toiseksi. Oliot ja ilmiöt muuttuvat väistämättömästi ensimmäisestä tilasta toiseen, vastakohtien taistelu esiintyy kummassakin tilassa, mutta ristiriidan ratkaisu tapahtuu toisen tilan kautta. Tämän vuoksi on vastakohtien ykseys ehdollista, väliaikaista, suhteellista, mutta toisensa poissulkevien vastakohtien taistelu ehdotonta.

Edellä sanoimme, että vastakohtien välillä on samuus, ja tästä syystä ne voivat olla yhdessä ja muuttua toisikseen; kaikki riippuu olosuhteista, ts. tiettyjen edellytysten vallitessa voivat vastakohdat tulla yhteen ja muuttua toisikseen; ilman näitä tiettyjä ehtoja on vastakohtien muodostuminen mahdotonta, mahdotonta on niiden yhdessäolo ja muuttuminen toisikseen. Vastakohtien ykseys muodostuu vain tietyissä olosuhteissa ja tämän vuoksi ykseys on mahdollista, suhteellista. Samalla sanomme, että vastakohtien taistelu leimaa koko prosessin alusta loppuun saakka ja johtaa tietyn prosessin muuttumiseen toiseksi. Vastakohtien taistelu esiintyy kaikkialla poikkeuksetta, ja se on siis ehdoton, absoluuttinen.

Ehdollisen ja suhteellisen ykseyden yhdistyminen ehdotto-

maan ja absoluuttiseen taisteluun muodostaa kaikkien ilmiöiden ristiriitaisen liikunnan.

Me kiinalaiset sanomme usein: »Vastakkaisia, mutta synnyttävät toisiaan»²³. Se merkitsee, että vastakohtien välillä on ykseys. Näihin sanoihin sisältyy dialektiikka, ja ne ovat ristiriidassa metafysiikan kanssa. »Vastakkaisia» merkitsee, että vastakohtat sulkevat toisensa pois tai sotivat keskenään; »synnyttävät toisiaan» merkitsee, että vastakohtat ovat tietyissä olosuhteissa toisiinsa sidotut ja tulevat yhdeksi. Mutta ykseyden sisällä käydään taistelua ja ilman taistelua ei ole ykseyttä.

Ykseydessä on taistelu, omalaatuissa yleinen, yksityisessä yhteinen; Leninin sanoja käyttäen: »... suhteellisessa on absoluuttinen»²⁴.

6. Antagonismin paikka ristiriitojen joukossa

Vastakohtien taistelun ongelmaa tarkasteltaessa herää kysymys, mitä antagonismi on. Vastaamme tähän kysymykseen: antagonismi on eräs vastakohtien taistelun muodoista, mutta ei sen yleinen muoto.

Ihmiskunnan historia tuntee luokkienvälisen antagonismin, joka on vastakohtien taistelun erikoislaatuinen ilmaus. Jos puhutaan riistäjäluokan ja riistettyjen luokan välisestä ristiriidasta, niin nämä molemmat toisiaan vastassa olevat luokat ovat pitkän ajan kuluessa rinnakkain samassa yhteiskunnassa niin orjanomistaja, feodaali- kuin kapitalistisessakin yhteiskunnassa. Ne taistelevat keskenään, mutta vasta silloin kun niiden välisen ristiriidan kehitys saavuttaa tietyn vaiheen, saa tämä taistelu avoimen antagonismin luonteen, joka kehitysprosessissaan purkautuu vallankumoukseksi. Samalla tavoin tapahtuu rauhan muuttuminen sodaksi luokkayhteiskunnassa.

Pommissa — ennen sen räjähtämistä — ovat vastakohtat

tiettyjen olosuhteiden johdosta väliaikaisesti rinnakkain ja yhdessä. Vasta uusien edellytysten ilmaantuessa (sytytys) tapahtuu räjähdys. Samantapainen on tilanne kaikissa niissä luonnonilmiöissä, joissa vanhan ristiriidan ratkaisu ja uuden synty tapahtuvat lopulta avoimen yhteentörmäyksen muodossa. Tämän seikan ymmärtäminen on hyvin tärkeää. Se auttaa meitä käsittämään, että vallankumoukset ja vallankumoukselliset sodat ovat luokkayhteiskunnassa väistämättömiä ja että ilman niitä ei ole mahdollista suorittaa harppausta yhteiskunnan kehityksessä, ei ole mahdollista kukistaa taantumuksellista hallitsevaa luokkaa, jotta kansa ottaisi vallan omiin käsiinsä. Kommunistien tulee paljastaa taantumuksellisten valhepropaganda, joka väittää, että yhteiskunnallinen vallankumous on tarpeeton ja mahdoton. Kommunistien tulee pitää lujasti kiinni marxilais-leniniläisestä yhteiskunnallisen vallankumouksen teoriasta ja autettava kansaa ymmärtämään, että yhteiskunnallinen vallankumous on sekä aivan välttämätön että täysin mahdollinen. Koko ihmiskunnan historia ja Neuvostoliitossa saavutettu voitto vahvistavat tämän tieteellisen totuuden.

Meidän on kuitenkin tutkittava konkreettisesti vastakohtien taistelun erilaisia ilmauksia eikä sallittava edellä määritellyn näkökohdan sopimatonta kytkemistä kaikkiin ilmiöihin. Ristiriidat ja taistelu ovat yleisiä, ehdottomia, mutta ristiriitojen ratkaisumenetelmät, ts. taistelun muodot ovat erilaisia ristiriitojen erilaisesta luonteesta johtuen. Toisilla ristiriidoilla on avoimen antagonismin luonne, toisilla ei. Ilmiöiden konkreettista kehitystä vastaavasti kehittyvät eräät alkujaan ei-antagonistiset ristiriidat antagonistisiksi, kun taas eräät alkujaan antagonistiset ristiriidat kehittyvät ei-antagonistisiksi.

Ristiriidat oikeiden ja virheellisten katsomusten välillä kommunististen puolueiden riveissä luokkayhteiskunnan olosuhteissa ovat, kuten edellä jo sanottiin, puolueessa esiintyvää heijastusta yhteiskunnan luokkaristiriidoista. Alkuvaiheessa tai eri

kysymyksissä nämä ristiriidat eivät ilmene heti antagonistisina. Mutta luokkataistelun kehittyessä nämä ristiriidat voivat kehittyä antagonistisiksi. NKP(b):n historia on osoittanut meille, että ristiriidat Leninin ja Stalinin oikeiden katsomusten ja Trotskin, Buharinin ym. virheellisten katsomusten välillä eivät alkuvaiheessa vielä ilmenneet antagonistisessa muodossa, mutta sittemmin kehittyivät antagonistisiksi. Samantapaisia seikkoja on esiintynyt Kiinan Kommunistisen puolueen historiassa. Puolueessamme esiintyneet ristiriidat monien tovereiden oikeiden katsomusten ja Tšen Tu-hsiun, Tšang Kuo-taon ym. virheellisten katsomusten välillä eivät alkuvaiheessa myöskään esiintyneet antagonistisessa muodossa, mutta myöhemmin kehittyivät antagonistisiksi. Nykyisin eivät ristiriidat puolueessamme oikeiden ja virheellisten katsomusten välillä esiinny antagonistisessa muodossa, ja jos virheitä tehneet toverit osaavat korjata ne, niin nämä ristiriidat eivät pääse kehittymään antagonistisiksi. Tämän vuoksi puolueen täytyy toisaalta käydä ankaraa taistelua virheellisiä katsomuksia vastaan, mutta toisaalta antaa virheitä tehneille tovereille täysi tilaisuus niiden tajua-miseen. Niin ollen ei liian ankara taistelu tietenkään ole tarkoituksenmukaista. Mutta jos virheitä tehneet toverit tulevat pitämään niistä kiinni ja syventämään niitä, niin nämä ristiriidat voivat kehittyä antagonistisiksi.

Taloudelliset ristiriidat kaupungin ja maaseudun välillä kapitalistisessa yhteiskunnassa (missä porvariston valvonnassa oleva kaupunki rosvoaa säälimättömästi maaseutua) ja kuomintangin valta-alueilla (missä ulkomaisen imperialismin ja Kiinan suurporvariston, compradorien, valvonnassa oleva kaupunki rosvoaa maaseutua raakalaismaisesti) ovat äärimmilleen antagonistisia. Mutta sosialismin maassa ja meidän vallankumouksellisilla tukialueillamme nämä antagonistiset ristiriidat ovat muuttuneet ei-antagonistisiksi, ja ne katoavat kommunistisessa yhteiskunnassa.

Lenin sanoo: »Antagonismi ja ristiriita eivät ole ensinkään samaa. Ensimmäinen katoaa, toinen jää olemaan sosialismin vallitessa»²⁵. Tämä merkitsee, että antagonismi on vain eräs vastakohtien taistelun muoto, mutta ei sen yleinen muoto, ja tästä syystä ei tuota nimitystä saa käyttää kaikkialla harkitsematta.

7. Loppupäätelmä

Nyt voimme tehdä lyhyen yleistyksen. Olioille ja ilmiöille ominaisen ristiriidan laki eli vastakohtien ykseyden laki on luonnon ja yhteiskunnan peruslaki ja niin ollen ajattelunkin peruslaki. Se on suoraan vastakkainen metafyyssilliselle maailmankäsitykselle. Sen selvittäminen on merkinnyt suurta valankumousta tiedon historiassa. Dialektisen materialismin kannalta katsoen ristiriidat ovat olemassa kaikissa prosesseissa, jotka tapahtuvat objektiivisissa ilmiöissä ja subjektiivisessa ajattelussa, vastakohtat leimaavat kaikkia prosesseja alusta loppuun saakka, — tässä on ristiriitojen yleisyys ja ehdottomuus. Ristiriitaisilla ilmiöillä ja kaikilla ristiriidan eri puolilla on omat erikoisuutensa — siinä on ristiriitojen omalaatuisuus ja suhteellisuus. Vastakohtille on tietyissä olosuhteissa ominaista samuus, minkä johdosta on mahdollinen niiden rinnakkainen yhdessäolo sekä niiden muuttuminen vastakohtakseen. Tässä on myös ristiriitojen omalaatuisuus ja suhteellisuus. Mutta vastakohtien taistelu on alituinen, se jatkuu niin vastakohtien yhdessäolon aikana kuin myös niiden muuttuessa toisikseen, ja erittäin selvästi nähtävänä taistelu ilmenee vastakohtadan muuttuessa toiseksi, — tässä on taas ristiriitojen yleisyys ja ehdottomuus. Tutkiessamme ristiriitojen omalaatuisuutta ja suhteellisuutta on otettava huomioon ero pääasiallisten ja ei-pääasiallisten ristiriitojen välillä, ristiriidan pääasiallisen puolen ja ei-pääasiallisen puolen välillä. Kun me tutkimme risti-

riitojen yleistä luonnetta ja vastakohtien taistelua, on otettava huomioon eroavuudet vastakohtien taistelun moninaisten muotojen välillä, muussa tapauksessa ei virheitä voida välttää.

Jos tutkimuksemme tuloksena olemme todenteolla tehneet edellä esitetyt perusajatukset itsellemme selviksi, niin pystymme nujertamaan dogmaattiset katsomukset, jotka ovat ristiriidassa marxismi-leninisin pääperiaatteiden kanssa ja tuottavat vahinkoa vallankumoukselliselle asiallemme; silloin voimme auttaa tovereitamme, joilla on kokemusta, saattamaan kokemuksensa järjestykseen, kohottamaan sen periaatteelliselle tasolle ja välttämään empirismin virheiden toistumista. Sellainen on lyhyt johtopäätös, joka seuraa suorittamastamme ristiriidan lain tarkastelusta.

Huomautuksia

¹ V. I. Lenin, Muistiinpanoja Hegelin kirjasta »Luentoja filosofian historiasta» (Filosofiset vihkot, Moskova, 1947, s. 237).

² Kts. V. I. Lenin, Kysymys dialektiikasta: »Yhden kahtiajakautuminen ja sen ristiriitaisten osien tiedostaminen (kts. Filoniita otettua lainausta Herakleitoksesta Lassallen Herakleitoksen III osan [Tiedosta] alussa) on dialektiikan ydin (eräs sen 'olemuksista', eräs sen peruserikoisuuksista tai -piirteistä, ellei perustavin)» (Filosofiset vihkot, Moskova, 1947, s. 327. — Kts. myös V. I. Lenin: Muistiinpanoja Hegelin kirjasta »Logiikan tiede»: »Lyhyesti voidaan dialektiikka määritellä opiksi vastakohtien yhteydestä. Näin osutaan dialektiikan ytimeen, mutta se vaatii selityksiä ja kehittelyä» (Filosofiset vihkot, s. 194).

³ V. I. Lenin, Filosofiset vihkot, s. 194.

⁴ Hanin hallituskaudella tunnettu Konfutseen oppikunnan edustaja Tung Tsung-shu (vv. 179—104 e.m. a.a.) sanoi keisari Vu-tille: »Tao on taivaasta. Taivas on muuttumaton, muuttumaton on myös tao. Sanaa »tao» käyttivät vanhat kiinalaiset filosofit laajalti. Sen merkitys: »tie», »periaate», myös »laki», »lainmukaisuus».

⁵ F. Engels, Anti-Dühring I osa, Filosofia, XII. Dialektiikka. Määrä ja laatu. (Kansankulttuuri Oy. 1951, s. 127).

⁶ V. I. Lenin, »Kysymys dialektiikasta» (Filosofiset vihkot, Moskova 1947, s. 327).

⁷ F. Engels, Anti-Dühring, 1 osa, XII. Dialektiikka. Määrä ja laatu (Kansankulttuuri Oy. 1951, s. 127).

⁸ V. I. Lenin, Kysymys dialektiikasta (Filosofiset vihkot, Moskova 1947, s. 327).

⁹ Sama, s. 328.

¹⁰ Kts. V. I. Lenin, »Kommunismi». Tässä kirjoituksessa V. I. Lenin kirjoitti Bela Kunia arvostellessaan, että tämä sivuuttaa »sen, mikä on marxilaisuuden ydin, sen elävä sielu: konkreettisen tilanteen konkreettinen arvostelu» (Teokset, 31 osa, s. 143).

¹¹ Sun-tse (eli Sun Vu, jota myös nimitettiin Sun Vu-tseksi) — kuuluisa kiinalainen sotapäällikkö ja sotateoreetikko V vuosisadalla e.m.a.a. Lainaus on hänen teoksestaan »Sun-tse», luvusta »Hyökäyksen valmistelu».

¹² Vei Tšeng (580—643 m.a.) — poliitikko ja historioitsija.

¹³ »Suihutšuan» on XIV vuosisadan merkittävä kirjallinen tuote, jonka tekijänä pidetään Si Nai-ania. Tässä romaanissa kuvaillaan talonpoikaissotaa Sungin hallitsijasuvun viimeisinä vuosina. Sung Tšiang on romaanin päähenkilö. Tšutšiatšuangin kylä oli lähellä Liangšanpota — talonpoikaissodan tukialuetta.

¹⁴ V. I. Lenin, »Vielä kerran ammattiliitoista, nykyhetkestä sekä Trotskin ja Buharinin virheistä» (Teokset, 32. osa, s. 72).

¹⁵ V. I. Lenin, »Mitä on tehtävä?» (Teokset, 5. osa, s. 341).

¹⁶ V. I. Lenin, Muistiinpanoja Hegelin kirjasta »Logiikan tiede» (Filosofiset vihkot, Moskova 1947, s. 83).

¹⁷ »Šan hai tšing» — teos Tšankon aikakaudelta (V—III vuosis. e. m.a.a.). Kua Fu on tässä kirjassa kuvattu jumalallinen olento. Siinä sanotaan: »Kua Fu lähti ajamaan aurinkoa takaa. Matkalla häntä janotti ja hän joi kahden joen — Juanghon ja Veihon vedet. Mutta ne eivät riittäneet ja hän riensi pohjoiseen juodakseen siellä tarpeekseen Suuresta merestä. Mutta hän ei jaksanut juosta sinne saakka, vaan kuoli puolitiessä janoon. Hänen jälkeensä jättämä sauva muuttui metsäksi».

¹⁸ Ji — muinaiskiinalaisen tarun sankari, taitava jousiampuja. Kirjassa »Huai Nan Tse», jonka tekijä on Liu An (ylimys II vuosis. e.m.a.a.) sanotaan: »Jaon hallitessa nousi yhdellä kertaa kymmenen aurinkoa. Kaikki viljat paloivat, kaikki kasvit tuhoutuivat eikä kansalla ollut mitään syötävää. Nopeajalkaiset petoeläimet, joilla oli lohikärmeen pää ja jotka söivät ihmisiä, pitkähampaiset hirviöt, jotka aiheuttivat tulipaloja ja vedenpaisumuksia, asuntoja hävittävät hirmumyrskylinnut, kammottavan suuret villisiat ja myrkkykäärmeet tuottivat kansalle onnettomuuksia. Jao käski Jin ampua kymmenen aurinkoa taivaalla ja hirviöt maassa... Koko kansa riemuitsi.»

¹⁹ »Si ju tši» — XVI vuosisadalla m.a. kirjoitettu romaanin. Romaanin sankari on Sun Vu-kung, taikuriapina. Se hallitsi 72 muodonmuutoksen salaisuuden ja pystyi mielensä mukaan muuttumaan pedoksi, linnuksi, kalaksi, hyönteiseksi, ruohoksi, puuksi, erilaisiksi esineiksi, ihmiseksi jne.

²⁰ »Liao Tšai tši ji» — satukokoelma, jonka on laatinut Fu Sungling XVII vuosisadalla. Se sisältää 431 kertomusta, suurimmaksi osaksi salaperäisten erakkojen ja ovelien kettujen tekemistä ihmistä.

²¹ K. M a r x, Taloustieteen arvostelua (Berlin 1954, s. 268).

²² V. I. L e n i n, Dialektiikasta (Filosofiset vihkot, Moskova 1947, s. 328).

²³ Tämä lause esiintyy ensimmäisen kerran I vuosisadalla eläneen tunnetun kiinalaisen historioitsijan Pan Kun laatimassa aikakirjassa »Tien han šu».

²⁴ V. I. L e n i n, Dialektiikasta (Filosofiset vihkot, Moskova 1947, s. 328).

²⁵ V. I. L e n i n: Huomautuksia N. I. Buharinin teokseen: »Siirtymäkauden talouselämä». (Leninski sbornik XI, Moskova 1931, s. 357.)

JAPANILAISIA ANASTAJIA VASTAAN

KÄYDYN SODAN KAUSI

(1)

**JAPANIN HYÖKKÄYSTÄ VASTAAN KÄYTÄVÄN
TAISTELUN POLIITTINEN LINJA, KÄYTÄNNÖLLISET
TOIMENPITEET JA NÄKÖALAT**

(23. heinäkuuta 1937)

Heinäkuun 7 päivänä 1937 provosoivat Japanin imperialistit välikohtauksen Lukoutsiaossa, aikeen vallata koko Kiinan asevoimalla. Kiinan kansa vaati yksimielisesti, että japanilaisille anastajille oli annettava vastaisku. Tšiang Kai-šek viivytteli pitkään ja antoi vasta kymenen päivän kulluttua tapahtumien alkamisesta Lušanissa haastattelun, jossa hän julisti sodan anastajia vastaan alkaneeksi. Hän teki tämän siitä syystä, että koko kansa painosti häntä, ja myös sen tähden, että japanilaisten anastajien toiminta aiheutti suurta vahinkoa Englannin ja Amerikan imperialistien eduille Kiinassa samoin kuin suurten tilanherrojen ja suurporvariston eduille, joiden välitön edustaja hän oli itse. Mutta samaan aikaan Tšiang Kai-šekin hallitus jatkoi entiseen tapaan neuvotteluja japanilaisten rosvojen kanssa ja hyväksyi jopa ne niin sanottua »rauhan järjestelyä» tarkoittaneet toimenpiteet, joista anastajat olivat sopineet paikallisten viranomaisten kanssa. Vasta kun japanilaiset rosivot elokuun 13 päivänä aloittivat suurhyökkäyksen Šanghaita vastaan eikä Tšiang Kai-šek enää kyennyt säilyttämään herrauttaan kaakkois-Kiinassa, hänen oli pakko esiintyä anastajia vastaan. Mutta vielä tämänkään jälkeen aina vuoteen 1944 Tšiang Kai-šek ei lahkannut yrittämästä salassa sopia japanilaisten kanssa rauhasta.

Koko sodan ajan Tšiang Kai-šek, joka oli täysin luopunut Lušanin haastattelussaan lausumistaan sanoista, että »koska sota nyt alkaa, niin koko maa äärestä ääreen, koko kansa pienimmästä suurimpaan, jokainen, olkoon hän ken tahansa. on velvollinen käymään sotaan anastajia vastaan puolustaan kotimaataan», vastusti alinomaan yleistä kansansotaa, jota varten olisi ollut pantava liikkeelle kansan kaikki voimat, ja noudatti taantumuksellista passiivisen vastarinnan politiikkaa Japaniin nähden ja aktiivisen taistelun politiikkaa kommunisteja ja kansaa vastaan, Juuri tätä taistelua Kiinan Kommunistisen puolueen linjan ja Tšiang Kai-šekin linjan välillä sodan aikana valaisee Mao Tse-tung tässä kirjoituksessaan puhuessaan kahdesta linjasta, kahdesta käytännöllisten toimenpiteiden järjestelmästä ja kahdesta näköalasta.

1. Kaksi linjaa

Heti Lukoutšiaon luona alkaneiden tapahtumien jälkeisenä päivänä, 8. heinäkuuta, Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea antoi koko maalle osoitetun julkilausuman, johon sisältyi kehoitus sotaan japanilaisia anastajia vastaan. Tässä julkilausumassa sanottiin:

»Maanmiehet! Peiping ja Tientsin ovat vaarassa! Pohjois-Kiina on vaarassa! Kiinan kansan kansallinen olemassaolo on vaarassa! Meillä on vain yksi mahdollisuus — yleiskansallinen sota japanilaisia anastajia vastaan. Me vaadimme, että hyökkäävälle japanilaiselle armeijalle on viipymättä annettava päättävä vastaisku, me vaadimme, että on viipymättä valmistauduttava ottamaan täysissä aseissa vastaan uudet suuret tapahtumat. Koko maan ylhäältä alas saakka on heti luovuttava kaikista toiveista, jotka perustuvat mahdollisuuteen tulla jollakin tavoin rauhassa toimeen japanilaisten rosvojen kanssa. Maanmiehet! Meidän tulee kiittää ja tukea Feng Tši-anin joukko-osastojen sankarillista vastarintaa. Meidän tulee kiittää ja tukea pohjois-Kiinan vallanelinten julistusta, jossa ne selittävät päättäneensä elää tai kuolla yhdessä isänmaan kanssa. Me vaadimme, että kenraali Sung Tše-juanin on heti saatettava koko 29. armeijakunta² taisteluvalmiiksi ja siirrettävä se rintamalle torjumaan anastajia. Me vaadimme, että Nankingin keskushallituksen on annettava reaalista apua 29. armeijakunnalle, että sen on viipymättä annettava vapaus kansanjoukkojen isänmaalliselle liikkeelle kaikkialla maassa ja autettava kansaa ilmaisemaan tahtonsa taistella

vihollista vastaan. että hallituksen on viipymättä saatettava taisteluvalmiiksi Kiinan kaikki maa-, meri- ja ilmavoimat vihollisen torjumiseksi, että sen on viipymättä puhdistettava maa piiloutuneista kotimaan pettureista ja kavaltajista sekä japanilaisista vakoilijoista ja näin lujitettava selustaa. Kutsumme koko kansaa kaikin voimin auttamaan pyhää puolustussotaa japanilaisia anastajia vastaan. Meidän tunnuksemme ovat: 'Puolustakaamme ase kädessä Peipingia, Tientsiniä ja koko Pohjois-Kiinaa! Tulemme puolustamaan omaa maatamme viimeiseen veripisaraan saakka!' Kiinan kansa, hallitus ja armeija! Liittykäämme yhteen ja pystyttäkäämme yhtenäinen kansallinen rintaman järkkymätön Suuri muuri japanilaisten rosvojen hyökkäyksen torjumiseksi! Torjukoot kuomintang ja kommunistinen puolue kiinteässä yhteistoiminnassa japanilaisten rosvojen uuden hyökkäyksen! Ulos japanilaiset rosvo! Ulos Kiinasta!»

Tällainen on kysymys poliittisesta linjasta.

Heinäkuun 17 pnä herra Tšiing Kai-šek antoi Lušanissa* haastattelun. Tämä haastattelu, jossa julistettiin japanilaisten anastajien torjumiseen valmistumisen linjaa, oli kuomintangin ensimmäinen oikea julkilausuma ulkopoliittikan kysymyksissä monien vuosien aikana. Sen vuoksi se otettiin ilolla vastaan niin meidän kuin kaikkien muidenkin maanmiestemme keskuudessa.

Tässä haastattelussa esitettiin neljä ehtoa Lukoutšiaon välikohtauksen selvittämiseksi:

»1. Minkäänlainen järjestely ei saa kaventaa Kiinan suvereenisuutta tai loukata sen alueen eheyttä.

2. Hopein ja Tšaharin maakuntien hallinnollisessa järjestyksessä ei saa toimeenpanna minkäänlaisia laittomia muutoksia.

3. Keskushallituksen nimittämiä paikallisia virkamiehiä ei saa muuttaa kenenkään vaatimuksesta.

4. 29. armeijakunnan nykyistä sijaintialuetta ei saa millään tavoin rajoittaa.»

Haastattelun loppuosassa sanotaan:

»Hallitus on omaksunut ehdottoman lujan linjan ja lujan asenteen Lukoutšiaon välikohtauksen suhteen. Olemme selvillä siitä, että tilanteessa, joka muodostuu koko maan astuttua sotaan, meille ei jää muuta mahdollisuutta kuin uhrautua loppuun saakka, ja älköön silloin kukaan yrittäkö pysytellä syrjässä. Kun sota kerran alkaa,

* Kylyläpaikka Kiangsin maakunnassa, Tšiing Kai-šekin kesäasunto.

niin koko maan — äärestä ääreen, koko kansan pienimmästä suurimpaan, jokaisen, olkoonpa hän kuka tahansa, velvollisuus on käydä sotaa anastajia vastaan kotimaataan puolustaen.»

Tällainen on kysymys poliittisesta linjasta.

Tällaisia ovat kuomintangin ja kommunistisen puolueen Lu-koutšiaon tapahtumien johdosta antamat poliittiset julkilausumat, joilla on historiallinen merkitys. Yhteistä kummallekin julkilausumalle on vaatimus päättävästä sodankäynnistä japanilaisia anastajia vastaan ja taistelusta sopuilua ja myönnytyksiä vastaan.

Tällainen on vastaukseksi Japanin hyökkäykseen julistettu ensimmäinen linja, oikea linja.

Kuitenkin on mahdollista, että omaksutaankin toinen linja. Viime kuukausien kuluessa ovat kansalliset petturit ja japanilaismieliset ainekset Peipingin—Tientsinin alueella käyneet hyvin aktiivisiksi ja yrittäneet vaikuttaa Peipingin ja Tientsinin paikallisiin viranomaisiin pakottaakseen heidät taipumaan japanilaisten vaatimuksiin, kaivavat maaperää japanilaisia anastajia vastaan käytävän päättävän sodan linjan alta ja vaativat sovittelua sekä myönnytyksiä. Se on tavattoman vaarallinen ilmiö.

Tämä sopuilun ja myönnytysten linja on perinjuurin ristiriidassa sen linjan kanssa, joka vaatii päättävää sodankäyntiä japanilaisia anastajia vastaan. Ellei sopuilu- ja myönnytyspolitiikasta pian tehdä loppua, niin se johtaa siihen, että Peiping, Tientsin ja koko Pohjois-Kiina joutuvat kokonaan vihollisen käsiin ja koko kansaa uhkaa mitä suurin vaara. Tämä on jokaisen otettava täysin vakavalta kannalta.

Upseerit ja sotamiehet, 29. armeijakunnan isänmaalliset soturit, liittykää lujasti yhteen, vastustakaa sopuilua ja myönnytyksiä, taistelkaa päättävästi japanilaisia anastajia vastaan!

Peipingin, Tientsinin ja koko Pohjois-Kiinan isänmaanystävä, liittykää yhteen, taistelkaa sopuilua ja myönnytyksiä vastaan,

vaatikaa päättävää sodankäyntiä japanilaisia anastajia vastaan!

Maanmiehet, kaikki kiinalaiset isänmaanystävät, liitykää yhteen, taistelkaa sopuilua ja myönnytyksiä vastaan, vaatikkaa päättävää sodankäyntiä japanilaisia anastajia vastaan!

Herra Tšiang Kai-šek ja kuomintangin kaikki isänmaallisesti ajattelevat jäsenet, toivomme teidän lujasti noudattavan julistamaanne poliittista linjaa, täyttävän lupauksenne, taistelevan sopuilua ja myönnytyksiä vastaan, käyvän päättävästi sotaa japanilaisia anastajia vastaan ja vastaavan teoilla vihollisen solvauksiin.

Kiinan kaikki armeijat, Punainen armeija niiden joukossa! Antakaa kannatuksenne herra Tšiang Kai-šekin julkilausumalle, vastustakaa sopuilua ja myönnytyksiä, taistelkaa päättävästi japanilaisia anastajia vastaan!

Kaikki kommunistit ovat yhtenä miehenä valmiit, toteuttaessaan rehellisesti omaa julkilausumaansa ja samalla antaessaan päättävästi kannatuksensa herra Tšiang Kai-šekin julkilausumalle, puolustamaan kotimaataan yhdessä kuomintangin jäsenten ja kaikkien maanmiestensä kanssa viimeiseen veripisaraan saakka, taistelemaan kaikkea horjuntaa, epäröintiä, sopuilua ja myönnytyksiä vastaan sekä käymään päättävää sotaa japanilaisia anastajia vastaan.

2. Kaksi käytännöllisten toimenpiteiden sarjaa

Kun on omaksuttu päättävän sodankäynnin linja japanilaisia anastajia vastaan, on toteutettava kokonainen sarja käytännöllisiä toimenpiteitä, ja vasta silloin voidaan päästä päämäärään.

Millaisia nämä toimenpiteet ovat? Tärkeimpiä niistä ovat seuraavat:

1. Maan kaikkien asevoimien yleinen liikekannallepano. On saatettava taisteluvalmiiksi vakinainen armeijamme, jonka miesvahvuus on yli kaksi miljoonaa, kaikki maa-, meri- ja ilmavoimat, keskushallituksen armeija, paikalliset sotajoukot ja Punainen armeija mukaan luettuina; on viipymättä lähetettävä armeijan päävoimat rintamalle puolustamaan maata jättämällä jokin osa niistä selustaan ylläpitämään järjestystä; päällikkyyks on suunnilla on uskottava kansallisia etuja uskollisesti puoltaville sotapäälliköille; on kutsuttava koolle Kansallinen puolustusneuvosto määrittelemään strateginen linja ja toteuttamaan tahdon yhtenäisyys sotatoimissa; poliittinen työ armeijassa on uudistettava niin, että toteutetaan päällystön ja sotamiesten sekä armeijan ja kansan yhteenkuuluvuus; osa strategisista tehtävistä on uskottava sissivoimille ja sissitoiminta on sovittava yhteen säännöllisen sotaväen toiminnan kanssa; on puhdistettava armeija kansallisista kavaltajista; on pantava liikekannalle tarpeellinen määrä reservijoukkoja, koulutettava ne ja valmistettava ne rintamalle lähetettäväksi; sotajoukkojen varuste- ja elintarvikehuolto on tehostettava mahdollisimman pitkälle.

Yleislinjan mukaisesti, joka edellyttää päättävää sodankäyntiä japanilaisia anastajia vastaan, on laadittava suunnitelmat edellä mainittujen sotilaallisten tehtävien täyttämiseksi. Kiinassa on sotaväkeä paljon, mutta ellei näitä suunnitelmia toteuteta on mahdotonta voittaa vihollista. Kun vastaavat poliittiset ja aineelliset edellytykset yhdistetään, ei meidän asevoimilamme tule olemaan vertaisiaan Itä-Aasiassa.

2. Kansan yleinen liikekannallepano. Isänmaalliselle liikkeelle on suotava vapaus, poliittiset vangit vapautettava, kumottava »Poikkeuslaki Tasavaltaa vastaan tehtyjen rikosten rankaisemisesta»³ sekä »Asetus lehdistösensuurista»⁴, laillistettava olemassa olevat isänmaalliset järjestöt ja laajennettava isänmaallisten järjestöjen verkostoa eri väestökerrosten, työläisten,

talonpoikien, liikemiespiirien ja sivistyneistön keskuudessa; on aseistettava kansanjoukot itsepuolustusta ja avunantoa varten armeijalle sen taistelutoimissa. Lyhyesti sanoen, kansalle on annettava vapaus tuoda julki isänmaalliset tunteensa. Kansa ja armeija tulevat yhteisvoimin antamaan Japanin imperialisille kuoliniskun. Kansallisen sodan käyminen ilman laajojen kansanjoukkojen tukea merkitsisi väistämättä sitä, ettei voittoa pystytä saavuttamaan. Olkoon Abessinian⁵ surullinen kohtalo meille varoituksena. Joka vilpittömästi pyrkii käymään päätävää sotaa japanilaisia anastajia vastaan, hän ei voi suhtautua välinpitämättömästi kansan yleisen liikekannallepanon välttämättömyyteen.

3. Valtion hallintojärjestelmän uudistus. Vallanelinten ja kansanjoukkojen yhtymisen aikaansaamiseksi on valtion asioiden hoitoon päästettävä osallisiksi eri puolueita ja ryhmiä sekä väestön arvovaltaisia edustajia, puhdistettava vallanelimet niihin pesiytyneistä japanilaismielisistä aineksista ja kansallisista petteureista. Taistelu japanilaisia anastajia vastaan on suurta taistelua, eikä vähäinen ihmismäärä pysty siitä suoriutumaan; ylivoimaiseen tehtävään käsiksi käyminen merkitsee sen karille ajamista. Hallituksen velvollisuus on, jos se on todellinen kansallisen puolustuksen hallitus, nojautua kansanjoukkoihin ja noudattaa demokraattisen sentralismin periaatetta. Sen tulee olla kansanvaltainen ja samanaikaisesti keskitetty. Kaikkein voimakkaimmat hallitukset ovat juuri tällaisia hallituksia. Kansalliskokouksen tulee todella edustaa kansaa, sen pitää muodostua korkeimmaksi vallanelimeksi; sen tulee ohjata valtion politiikkaa ja määritellä poliittinen linja sekä suunnitelmat taistelussa japanilaisia anastajia vastaan kotimaan pelastamiseksi.

4. Ulkopolitiikka, joka palvelee taistelua japanilaisia anastajia vastaan. Japanilaisille imperialisteille ei saa myöntää minäänlaisia etuja eikä helpotuksia; heiltä on sen sijaan takava-

rikoitava heille kuuluva omaisuus, sanottava irti velkamme Japanille, tehtävä loppu Japanin asiamiesverkostosta ja karkotettava japanilaiset vakoilijat. On viipymättä solmittava sotilaspoliittinen sopimus Neuvostoliiton kanssa ja liityttävä läheisesti yhteen sen kanssa, koska se on luotettavin ja mahtavin valtio, joka pystyy parhaiten antamaan Kiinalle apua sodassa japanilaisia anastajia vastaan. On voitettava Englannin, USA:n ja Ranskan myötätunto meidän taistelumme puolelle ja hankittava niiltä apua ehdoilla, jotka turvaavat Kiinan suvereenisten oikeuksien säilymisen alueellaan. Taistelussa voiton saavuttamiseksi japanilaisista anastajista meidän on nojattava pääasiassa omiin voimiimme, mutta me emme tule toimeen myöskään ilman ulkopuolista apua: noudattamalla eristäytymispolitiikkaa me tulemme helpottamaan vihollisen peliä.

5. On julistettava ohjelma toimenpiteistä kansan elämän parantamiseksi ja viipymättä ryhdyttävä sitä toteuttamaan. On aloitettava sellaisista vähimmäistoimenpiteistä kuin raskaiden verojen ja maksujen kumoamisesta, maanvuokran alentamisesta, koronkiskonnan rajoittamisesta, työläisten aineellisten elinehtojen parantamisesta, sotamiesten ja alipäällystön elinehtojen parantamisesta, pikkuvirkailijain elinehtojen parantamisesta, avunannosta luonnonmullistuksista kärsimään joutuneille. Kaikki nämä uudet toimenpiteet tulevat johtamaan väestön ostokyvyn kohoamiseen, kaupan kukoistukseen ja rahan kiertokulun vilkastumiseen; vastoin eräiden väitteitä ne eivät lainkaan voi horjuttaa valtion raha-asioita. Nämä uudet toimenpiteet turvaavat vastarintavoimien rajattoman karttumisen taistelussa japanilaisia anastajia vastaan ja lujittavat hallituksen pohjaa.

6. Sivistystyö, joka palvelee kansallisen puolustuksen asiaa. On muutettava perinjuurin aikaisempaa suuntausta ja koko kansansivistysjärjestelmää luopumalla kaikesta, mikä ei ole ajankohtaista eikä tarkoituksenmukaista; lehdistö, kustannus-

toiminta, elokuvat, teatteri, kirjallisuus ja taide — kaikki on alistettava palvelemaan kansallisen puolustuksen etuja; kansallisilta pettureilta on kiellettävä heidän propagandansa harjoittaminen.

7. Raha- ja talouspolitiikka, joka palvelee taistelua japanilaisia anastajia vastaan. Rahapolitiikan perustaksi on otettava periaate »kenellä on rahaa, hän antaa rahaa» sekä japanilaisten imperialistien ja kansallisten pettureiden omaisuuden takavarikoiminen, talouspolitiikan perustaksi taas japanilaisien tavarain boikotti ja kotimaisten tavarain menekin lisääminen kaikin keinoin — kaikki taistelua varten japanilaisia anastajia vastaan. Valtion kassan laihtuminen on seurausta asiain väärästä hoidosta. Jos sen sijaan noudatetaan uutta politiikkaa, joka vastaa kansan etuja, niin valtion kassan laihtuminen ei ole mahdollista. Maassa, jonka alue on niin laaja ja väkiluku niin suuri, ovat puheet taloudellisen ja rahatilanteen umpikujasta pelkkää lorua.

8. Koko Kiinan kansa, hallitus ja armeija on liitettävä yhteen ja pystytettävä kansallisen yhteisrintaman järkkymätön Suuri muuri. Sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan suuntautuvan linjan noudattaminen ja edellä mainittujen toimenpiteiden toteuttaminen pohjautuu tällaiseen yhdistyneeseen rintamaan. Kaiken perustana on läheinen yhteistyö kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä. Hallituksen, armeijan, puolueiden, ryhmien ja koko meidän kansamme tulee liittyä yhteen tällä molempien puolueiden yhteistyön pohjalla. Ei riitä, että vain lausutaan kauniisti tunnus »On liityttävä vilpittömästi yhteen ja yhteisin ponnistuksin pelastettava isänmaa», vaan se on myös käytännössä toteutettava niin, että sen näkeminen tuottaa iloa. Jos kerran liitytään yhteen, niin liitytään todenteolla. Toistensa pettäminen ja epäileminen ei saa tulla kysymykseen. Toimeen on ryhdyttävä avarakatseisesti, takerumatta pikkuseikkoihin. Pikkumaisuus, juonittelu, virkavaltai-

suus ja a-quismi * eivät hyödytä mitään. Ne eivät kelpaa edes vihollista vastaan käytettäväksi, ja niiden käyttäminen omia maanmiehiä vastaan on yksinkertaisesti naurettavaa. Jokaisessa asiassa on pääseikka ja sivuseikat, ja sivuseikat on alistettava palvelemaan pääasiaa. Maamme kansalaisten on pidettävä pääasiaa harkintansa lähtökohtana, ja vain silloin heidän on helppo antaa ajatuksilleen ja teoilleen oikea suunta. Ken nyt ei osoita edes jossakin määrin vilpittömyyttä yhteenliittymisasiassa, hänen täytyy omantuntonsa kanssa yksin jäätyään ja pannesaan käden sydämelleen tuntea häpeää, siinäkin tapauksessa, että muut eivät ole inhoten kääntäneet hänelle selkäänsä.

Tätä toimenpiteiden sarjaa, joka tähtää japanilaisia anastajia vastaan päättävästi käytävän sodan linjan toteuttamiseen, voidaan nimittää kahdeksaksi ohjelmakohtaksi.

Päättävän sodankäynnin linjan toteuttaminen edellyttää samalla edellä esitettyjen toimenpiteiden toteuttamista, muuten ei voitto sodassa ole ajateltavissa, muuten ei Japanin hyökkäyksestä Kiinaan tule loppua, Kiina ei koskaan mahda mitään Japanille ja loppujen lopuksi sen osaksi tulee Abessinian kohtalo.

Niiden ihmisten, jotka vilpittömästi kannattavat japanilaisia anastajia vastaan käytävän päättävän sodan linjaa, on toteutettava näiden toimenpiteiden sarja. Jotta voitaisiin todeta, kannattaako joku henkilö vilpittömästi päättävää sodankäyntiä, on saatava tietää, onko hän valmis hyväksymään toimenpiteiden sarjan ja toteuttamaan sitä.

Mutta on vielä toinenkin toimenpiteiden sarja, joka on kaikilta osiltaan edellä esitetyn vastakohta.

Ei mitään kaikkien asevoimien yleistä liikekannallepanoa, vaan siitä luopuminen tai sotajoukkojen vetäminen selustaan.

Ei vapauksien myöntämistä kansalle, vaan kansan sortaminen.

* Katso huomautusta 15 kirjoitukseen »Kiinan Kommunistisen puolueen tehtävät japanilaisvastaisen sodan kaudella».

Ei demokraattisen sentralismin periaatteelle rakentuvaa kansallisen puolustuksen hallitusta, vaan byrokraattien, compradorien, tuhaoiden, lesenien ja tilanherrojen itsevaltainen hallitus.

Ei anastajia vastaan käytävää taistelua palvelevaa, vaan liehittelypolitiikkaa Japaniin päin.

Ei kansan elämän parantamista, vaan kuten aikaisemminkin kaiken mehun puseruttaminen siitä, niin että se vaikeroksi voissaan ja olisi voimaton käymään taistelua anastajia vastaan.

Ei kansansivistystä, joka palvelee kansallista puolustusta, vaan sellaista sivistystä, joka kasvattaa siirtomaajoukkoja.

Ei raha- ja talouspolitiikkaa, joka palvelee taistelua japanilaisia anastajia vastaan, vaan entinen muuttumaton tai turmiollisempikin raha- ja talouspolitiikka, joka ei ole edullista kotimaalle, vaan viholliselle.

Ei japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman Suurta muuria, vaan sen särkeminen tai valheellista, kaksinaamaista lavertelua »yhteenliittymisestä».

Käytännölliset toimenpiteet juontuvat poliittisesta linjasta. Kun noudatetaan vastarinnattomuuden linjaa, niin myös kaikki käytännölliset toimenpiteet heijastavat tätä vastarinnattomuutta. Tässä suhteessa me olemme jo saaneet opetuksia viimeisten kuuden vuoden aikana. Jos omaksutaan päättävän sodankäynnin linja japanilaisia anastajia vastaan, niin ei voida olla toteuttamatta kokonaista tätä linjaa vastaavien toimenpiteiden sarjaa, ei voida olla toteuttamatta edellä esitettyjä kahdeksaa ohjelmakohtaa.

3. K a k s i n ä k ö a l a a

Minkälaisia ovat näköalat? Tämä kysymys askarruttaa kaikkia.

Jos toteutamme ensin mainittua linjaa ja panemme täytän-

töön ensin mainitun toimenpiteiden sarjan, niin eteemme varmasti avautuu Japanin imperialistien karkottamisen ja orjuudesta vapautetun, vapaan Kiinan synnyn näköala. Herättääkö tämä jossakin suhteessa epäilyä? Arvelen, ettei herätä.

Jos toteutetaan jälkimmäistä linjaa ja pannaan täytäntöön jälkimmäisten toimenpiteiden sarja, niin meitä varmaan uhkaa se näköala, että Kiina joutuu Japanin imperialistien miehittä-mäksi ja Kiinan kansasta tulee orjia, joita odottaa työjuhtien kohtalo. Herättääkö tämä jossakin suhteessa epäilyä? Arvelen, ettei tämäkään sitä herätä.

4. Johtopäätöksiä

On mihin hintaan tahansa toteutettava ensin mainittua linjaa, pantava täytäntöön ensin mainittu toimenpiteiden sarja, vietävä voittoon ensin mainittu näköala.

On mihin hintaan tahansa vastustettava jälkimmäistä linjaa, taisteltava jälkimmäistä toimenpiteiden sarjaa vastaan, ehkäis-tävä jälkimmäisen näköalan toteutuminen.

Kaikki kotimaataan rakastavat kuomintangin ja kommunistisen puolueen jäsenet! Liittykää lujasti yhteen toteuttaak-senne päättävästi ensin mainittua linjaa, pannaksenne täytän-töön ensin mainitun toimenpiteiden sarjan, viedäksenne voittoon ensin mainitun näköalan, vastustaaksenne päättävästi jälkim-mäistä linjaa, taistellaksenne jälkimmäistä toimenpiteiden sar-jaa vastaan, ehkäistäksenne jälkimmäisen näköalan toteutu-misen!

Maanmiehet ja isänmaanystävät, isänmaalliset armeijat, koko maan isänmaalliset puolueet ja ryhmät! Liittykää lujasti yh-teen toteuttaaksenne päättävästi ensin mainittua linjaa, pan-naksenne täytäntöön ensin mainitun toimenpiteiden järjestel-män, viedäksenne voittoon ensin mainitun näköalan, vastus-

taaksenne päättävästi jälkimmäistä linjaa, taistellaksenne jälkimmäistä toimenpiteiden sarjaa vastaan, ehkäistöksenne jälkimmäisen näköalan toteutumisen!

Eläköön kansallis-vallankumouksellinen sota!

Eläköön Kiinan kansallinen vapautus!

Huomautuksia

¹ Lukoutšiao sijaitsee yli 10 kilometrin päässä Pekingistä lounaaseen. Heinäkuun 7 p:nä 1937 japanilaiset joukot hyökkäsivät täällä kiinalaista varuskuntaa vastaan. Koko Kiinan kansa eli silloin voimakkaan nousun kautta, ja sen vaikutuksen alaisena kiinalainen varuskunta teki anastajille vastarintaa. Tästä hetkestä alkoikin Kiinan kansan sankarillinen kahdeksanvuotinen sota japanilaisia anastajia vastaan.

² 29. armeijakunta kuului kuomintangin Luoteisarmeijaan, jota aluksi komensi Feng Jui-hsiang; siihen aikaan tämä armeija oli sijoitettu Hopein ja Tšaharin maakuntien alueelle. Sung Tše-juan oli 29. armeijakunnan ja Feng Tši-an divisioonan komentaja.

³ Tammikuun 31 päivänä 1931 kuomintangin hallitus sääti niin sanotun »Poikkeuslain Tasavaltaa vastaan tehtyjen rikosten rankaisemisesta». Syytöstä »rikoksista Tasavaltaa vastaan» käytettiin verukkeena isänmaanystävien ja vallankumouksellisten vainoihin ja murhiin. Tämä laki edellytti äärimmäisen ankaria rangaistuksia.

⁴ »Asetuksen lehdistösensuurista» kuomintangin hallitus saattoi voimaan elokuussa 1934 tukahduttaakseen kansan äänen. Asetus edellytti, että »lehdistön julkaistaviksi tarkoitetut käsikirjoitukset oli jätettävä tarkastettaviksi».

⁵ Kts. 8. kohtaa kirjoituksesta »Kiinan Kommunistisen puolueen tehtävät japanilaisvastaisen sodan aikana».

KAIKKI VOIMAT LIIKKEELLE VOITON SAAVUTTAMISEKSI JAPANILAISISTA ANASTAJISTA

(25. elokuuta 1937)

Mao Tse-tungin propagandisteja ja agitaattoreita varten kirjoittamat teesit. Ne hyväksyttiin Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean Poliittisen toimikunnan laajennetussa neuvottelukokouksessa, joka pidettiin Lotšuanissa Sensin maakunnan pohjoisosassa.

I

Lukoutšiaon luona heinäkuun 7 pnä sattuneet tapahtumat olivat alkua japanilaisen imperialismiin laajaan hyökkäykseen Kiinan sisämaahan. Kiinalaisten joukkojen Lukoutšiaon luona tekemä vastarinta oli alkua sotaan japanilaisia anastajia vastaan koko valtakunnan mitassa. Sen johdosta, että anastajat jatkavat herkeämättä hyökkäystään, että koko Kiinan kansa on noussut päättävään taisteluun, että kansallinen porvaristo on taipuvainen vastarintaan japanilaisia anastajia vastaan, että Kiinan Kommunistinen puolue esittää herkeämättä ja toteuttaa päättävästi japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman politiikkaa ja että tätä politiikkaa tukee koko maa — kaiken tämän johdosta ovat Kiinan hallitsevat piirit Lukoutšiaon tapahtumien jälkeen alkaneet siirtyä vastarinnattomuuden politiikasta, jota ne olivat noudattaneet Japaniin nähden »sys-

kuun 18 päivän tapahtumista» lähtien, sodankäyntipolitiikkaan japanilaisia anastajia vastaan, ja Kiinan vallankumous on siirtynyt kehityksessään »joulukuun 9 päivän liikkeellä» * alkaenesta vaiheesta, kansalaissodan lopettamisen ja japanilaisia anastajia vastaan sotaan valmistautumisen vaiheesta tosiasiallisen sodankäynnin vaiheeseen. Sianin tapahtumien ja kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kolmannen kokouksen ajoista kuomintangin politiikassa havaittava käänne, samoin kuin herra Tšiäng Kai-šekin heinäkuun 17 p:n Lušanissa antama haastattelu Japanille tehtävästä vastarinnasta ja monet toimenpiteet, joihin hän on ryhtynyt kansallisen puolustuksen alalla — kaikki tämä ansaitsee hyväksymisen. Kaikki rintamalla olevat joukot — maa- ja ilmavoimat sekä paikalliset joukkomuodostelmat — ovat ryhtyneet rohkeaan vastarintaan osoittaen siinä Kiinan kansalle ominaista sankaruutta. Kiinan Kommunistinen puolue lähettää kaikesta sydämestään kaikille isänmaallisille armeijoille ja kaikille maanmiehille kansallis-vallankumouksellisen tervehdyksensä.

II

Mutta tämän ohella kuomintangin johto, jatkaen vielä Lukoutšiaon tapahtumien jälkeenkin virheellistä politiikkaa, jota se oli harjoittanut »syyskuun 18 päivän tapahtumien» ajoista lähtien, suostuu taaskin sopuiluun ja myönnötyksiin ¹, kahlehtii isänmaallisten armeijain aktiivisuutta, tukahduttaa kansan isänmaallista liikettä kotimaan pelastamisen puolesta. Ei ole mitään epäilystä sen suhteen, että Peipingin ja Tientsinin valtaamisen jälkeen japanilaiset imperialistit, nojaten aseistettuihin sotalaumoihinsa ja saaden innoitusta saksalaisen ja italia-

* Kts. huomautusta 8 kirjoitukseen »Kiinan Kommunistisen puolueen tehtävät japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kaudella».

laisen imperialismiin moraalisesta tuesta, käyttäen hyväkseen brittiläisen imperialismiin horjuntaa ja kuomintangin vieraantumista laajoista työtätekevästä joukoista — tulevat edelleenkin pitämään kiinni suuntauksestaan suuren hyökkäyksen kehittämiseen ja ryhtyvät toteuttamaan toisen ja kolmannen vaiheen operatiivisia suunnitelmiaan, ryhtyvät raivoisaan hyökkäykseen koko pohjois-Kiinaan ja maan muille seuduille. Sodan palo on levinnyt jo Tšaharin maakuntaan, Šanghaihin ja muille paikoille. Pelastaakseen isänmaan perikadolta, lyödäkseen takaisin julkeiden anastajien hyökkäyksen, suojatakseen pohjois-Kiinan ja rannikkoseudut, vapauttaakseen Peipingin, Tientsinin ja koillis-Kiinan, tulee koko Kiinan kansan ja samoin kuomintangin johdon tulla täysin tietoiseksi opetuksista, jotka seuraavat koillis-Kiinan, Peipingin ja Tientsinin menetyksestä, ottaa oppia kansallisen riippumattomuutensa menettäneen Abessinian surullisesta kohtalosta, tehdä itselleen selväksi Neuvostoliiton vierasmaalaisia vihollisia vastaan käymän voitokkaan taistelun historia, omaksua Madridia menestyksellisesti puolustavan Espanjan kokemus. On liityttävä kiinteästi yhteen ja käytävä sotaa loppuun saakka isänmaan suojaamiseksi.

Tästä lähtien on tehtävänä kaikkien voimien mobilisointi voiton valloittamiseksi sodassa japanilaisia anastajia vastaan. Ratkaiseva merkitys tässä on kuomintangin politiikan täydellisellä ja perinpohjaisella käänteellä. Nykyinen kuomintangin politiikassa tapahtunut käänne japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa koskevassa kysymyksessä ansaitsee hyväksymistä. Kiinan Kommunistinen puolue ja koko Kiinan kansa ovat odottaneet sitä monta vuotta. Tätä edistysaskelta me tervehdimme. Mutta kuomintangin politiikassa ei joukkojen liikekannallepanoa ja poliittisten uudistusten toteuttamista koskevissa kysymyksissä näy vielääkään minkäänlaista käännettä. Kuomintang on itse asiassa entiseen tapaan haluton antamaan

vapautta kansanliikkeelle japanilaisia anastajia vastaan, se on entiseen tapaan haluton suorittamaan hallintokoneiston uudestjärjestelyä uusien periaatteiden pohjalla, se ei vielä nytkään pyri kansan elinehtojen parantamiseen, ja suhteissaan kommunistiseen puolueeseen se ei ole vielä tullut vilpittömään yhteistyöhön. Jos kuomintang tulee sellaisena kriittisenä ajankohdantana, jolloin maata ja kansaa uhkaa perikato, noudattamaan entistä politiikkaansa eikä halua siitä nopeasti luopua, niin se aiheuttaa sodan asialle mitä suurinta vahinkoa. Eräät kuomintangilaiset sanovat: kunhan ensin voitamme sodassa, niin sitten ryhdymme poliittisiin uudistuksiin. He luulevat, että japanilaisista anastajista voidaan saada voitto, jos hallitus käy yksinään sotaa. Se ei pidä paikkaansa. Jos hallitus käy yksinään sotaa, ovat sellaisessa sodassa mahdollisia vain erilliset menestykset, mutta voittoa japanilaisista rosvoista ei saavuteta. Lopullinen voitto japanilaisista rosvoista saavutetaan vain yleiskansallisessa sodassa. Jotta sellainen yleiskansallinen sota tulisi tosiasiaksi, sitä varten on välttämätön täydellinen ja perinpohjainen käänne kuomintangin politiikassa, on välttämätöntä, että koko maa ylhäältä alas saakka yhteisin ponnistuksin toteuttaa loppuun saakka Japanille tehtävän vastarinnan ohjelman, ts. isänmaan pelastamisen ohjelman, jota kannattaa kansan kolmen periaatteen ja kolmen poliittisen peruslinjan henki, näiden periaatteiden, jotka itse Sun Jat-sen esitti aikana, jolloin kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä saatettiin ensimmäisen kerran yhteistyö voimaan.

III

Kiinan Kommunistinen puolue, jonka toimintaa ohjaavat kaikkein vilpittömimmät vaikutteet, ehdottaa kuomintangille, koko Kiinan kansalle, kaikille ryhmille, kaikille maamme väes-

tökerroksille ja kaikille armeijoille 10 kohtaa käsittävän isänmaan pelastamisohjelman, ohjelman täydellisen voiton saavuttamiseksi japanilaisista anastajista. Kiinan Kommunistinen puolue on täysin vakuuttunut siitä, että vain tämän ohjelman täydellinen, vilpitön ja päättävä toteuttaminen suo meille mahdollisuuden suojata kotimaamme ja voittaa japanilaiset anastajat. Päinvastaisessa tapauksessa vastuu lankeaa niille, jotka itsepäisesti tarrautuvat vanhaan ja toimettomuudellaan turmelevat koko asian. Kun maa on orjuutettu, silloin on myöhäistä katua.

Esitämme tässä 10 kohtaa käsittävän isänmaan pelastamisohjelman:

1. Japanilainen imperialismi on muserrettava:

On katkaistava diplomaattiset suhteet Japaniin, karkotettava japanilaiset virkamiehet, vangittava japanilaiset vakoojat, takavarikoitava Kiinassa oleva japanilainen omaisuus, kieltäydyttävä meidän velkasitoumuksistamme Japaniin nähden, julistettava mitättömiksi Japanin kanssa solmitut sopimukset, peruutettava kaikki japanilaiset toimitukset.

On taisteltava viimeiseen veripisaraan saakka puolustettaessa pohjois-Kiinaa ja rannikkoalueita.

On taisteltava viimeiseen veripisaraan saakka Peipingin, Tientsinin ja koillis-Kiinan vapauttamiseksi.

Japanilaiset imperialistit on karkotettava Kiinasta.

On taisteltava kaikenlaista horjuntaa ja sopuileva vastaan.

2. Maan yleinen sotilaallinen liikekannallepano:

On pantava liikekannalle kaikki maamme maa-, meri- ja ilmavoimat, pantava käyntiin sota japanilaisia anastajia vastaan yleisvaltakunnallisessa mitassa. On vastustettava suuntausta passiivisiin, puhtaasti puolustusluontoisiin sotatoimiin. On suuntauduttava aktiivisiin, riippumattomiin, aloitteellisiin sotatoimiin.

On perustettava vakinainen Kansallinen puolustusneuvosto,

joka käsittelee ja hyväksyy kansallisen puolustuksen suunnitelmat ja viitoittaa suuntaviivat sotatoimille.

Kansa on aseistettava, on pantava käyntiin sissisota japanilaisia anastajia vastaan yhteistoiminnassa säännöllisen armeijan sotatoimien kanssa.

Poliittinen työ armeijassa on järjestettävä uudelleen komentajien ja sotamiesten yhteenliittämiseksi.

Armeija ja kansa on liitettävä yhteen, on kehitettävä armeijan aktiivisuutta.

On autettava Yhdistettyä japanilaisvastaista koillisarmeijaa, häiritävä vihollisen selustaa.

Kaikki japanilaisia anastajia vastaan sotaa käyvät armeijat on saatettava samaan asemaan huoltoon nähden.

Maassa on perustettava sotilaspiirejä, on mobilisoitava koko kansa osallistumaan sotaan, jotta voitaisiin vähitellen siirtyä palkka-armeijajärjestelmästä pakolliseen asevelvollisuuteen.

3. Kansan yleinen liikekannallepano:

Koko kansalle, kansallisia pettureita lukuun ottamatta, on myönnettävä sanan-, paino-, kokoontumis- ja yhdistymisvapaus taistelua varten japanilaisia anastajia vastaan, isänmaan pelastamiseksi, vapaus aseellisen vastaiskun antamiseen viholliselle.

On peruutettava kaikki vanhat lait ja määräykset, jotka kahlehtivat kansan isänmaallista liikettä, säädettävä uusia, vallankumouksellisia lakeja ja määräyksiä.

Kaikki poliittiset vangit — isänmaanystävät ja vallankumoukselliset — on päästettävä vapaiksi, peruutettava puolueiden toimintaa koskeva kieltö.

Koko Kiinan kansan tulee lähteä liikkeelle ja aseistautua osallistua sotaan japanilaisia anastajia vastaan. Kenellä on voimia, hän antakoon voimansa, kenellä on rahaa, hän antakoon rahaa, kenellä on aseita, hän antakoon aseita, kenellä on tietoja, hän antakoon tietonsa.

Toteuttamalla kansallisen itsemääräämisoikeuden ja autonoo-

mian periaatteita on nostatettava liikkeelle mongolilaiset, muhamettilaiset ja muut kansalliset vähemmistöt yhteiseen taisteluun japanilaisia anastajia vastaan.

4. Valtionhallinto on järjestettävä uudelleen:

On kutsuttava koolle Kansalliskokous, joka muodostuu todellisista kansan edustajista ja joka hyväksyy todella kansanvaltaisen perustuslain, määrittelee japanilaisia anastajia vastaan isänmaan pelastamisen puolesta käytävän taistelun linjan ja valitsee kansallisen puolustuksen hallituksen.

Kansallisen puolustuksen hallitukseen on otettava mukaan vallankumouksellisia aineksia kaikista puolueista, ryhmistä ja kansan järjestöistä ja karkotettava siitä japanilaisystävälliset ainekset.

Kansallisen puolustuksen hallituksen tulee rakentua demokraattisen sentralismin periaatteelle: sen tulee olla kansanvaltainen ja samalla keskitetty.

Kansallisen puolustuksen hallituksen tulee toteuttaa vallankumouksellista taistelupolitiikkaa japanilaisia anastajia vastaan ja isänmaan pelastamiseksi.

On saatettava voimaan paikallinen itsehallinto, tehtävä loppu yleisten varojen kavaltamisesta ja lahjusten otosta, luotava mädännäisyydestä vapaa valtakoneisto.

5. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan tehtäviä palveleva ulkopolitiikka:

Ehdoilla, jotka takaavat Kiinan suvereenisten oikeuksien säilymisen alueeseensa, on muodostettava hyökkäystä vastustavia liittoja sekä solmittava sopimuksia sotilaallisesta keskinäisavusta taistelussa japanilaisia anastajia vastaan kaikkien valtioiden kanssa, jotka vastustavat Japanin hyökkäyspolitiikkaa.

On tuettava kansainvälistä rauhanrintamaa, taisteltava saksalais-japanilais-italialaista hyökkäysrintamaa vastaan.

On yhdyttävä Korean ja Japanin työläis- ja talonpoikaisjouk-

kojen kanssa japanilaista imperialismia vastaan käytävää taistelua varten.

6. Sota-ajan raha- ja talouspolitiikka:

Rahapolitiikan tulee rakentua periaatteelle: »kenellä on rahaa, hän antaa rahaa». Kansallisten pettureiden omaisuus pakkoluovutetaan ja käytetään japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan menojen peittämiseen. Talouspolitiikka on suunnattava puolustusteollisuuden kunnostamiseen ja laajentamiseen, maatalouden kehittämiseen, maan huoltamiseen omin voimin sota-aikana välttämättömillä tuotteilla, kotimaisten tavarain menekin kannustamiseen kaikin voimin, paikallisten tuotteiden laadun parantamiseen, japanilaisten tavaroiden myynnin täydelliseen kieltämiseen, keinottelijain taltuttamiseen ja taisteluun keinottelua vastaan.

7. Kansan elinehtojen parantaminen:

On parannettava työläisten, toimihenkilöiden, valistustyöntekijäin ja taisteluun anastajia vastaan osallistuvien sotilashenkilöiden aineellista huoltoa.

Anastajia vastaan käytävään taisteluun osallistuvien sotilashenkilöiden perheille on myönnettävä etuisuuksia.

Raskaat maksut ja verot on peruutettava.

Maan vuokramaksua ja lainankorkoa on alennettava.

Työttömille on annettava aineellista apua.

Elintarvikehuolto on saatettava järjestykseen.

8. Japanilaisia anastajia vastaan käytävää taistelua palveleva kansansivistys.

Vanha opetusjärjestelmä ja vanhat opetusohjelmat on peruu-tettava ja saatettava voimaan uusi järjestelmä ja uudet ohjelmat, jotka asettavat päämääräkseen kasvatuksen anastajia vastaan ja isänmaan pelastamisen puolesta käytävän taistelun hengessä.

9. Selustan lujittaminen puhdistamalla maa kansallisista

pettureista, isänmaan kavaltajista ja japanilaisystävällisistä aineksista.

10. Koko kansakunnan yhteenliittäminen japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun nimessä:

Kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteistoiminnan pohjalla on luotava japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama, joka yhdistää kaikki puolueet ja ryhmät, kaikki maamme väestökerrokset ja kaikki armeijat, ja astuu sodan johtoon. On vilpittömästi liityttävä yhteen ja yhteisin ponnistuksin pelastettava isänmaa.

IV

On luovuttava suuntautumisesta sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan vain hallituksen voimin ja suuntauduttava yleiseen kansalliseen sotaan. Hallituksen tulee liittyä yhteen kansan kanssa, herättää täydellisesti eloon Sun Jat-senin valankumouksellinen henki, toteuttaa edellä esitetty ohjelma ja taistella täydellisen voiton saavuttamiseksi sodassa. Kiinan Kommunistinen puolue ja sen johtamat kansanjoukot ja asevoimat ovat lujasti päättäneet astua mainitun ohjelman pohjalla japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun etulinjoille ja antaa verensä viimeistä pisaraa myöten isänmaata puolustaessaan. Toteuttaessaan johdonmukaisesti viitoittamaansa suuntausta Kiinan Kommunistinen puolue on valmis astumaan rintamalinjalle yhdessä kuomintangin ja maan muiden puolueiden ja ryhmien kanssa, luomaan käsi kädessä ja yhteenliittyneinä kulkien vankkaa kansallisen yhteisrintaman Suurta muuria voiton saavuttamiseksi vihatuista japanilaisista rosvoista, riippumattoman, vapaan ja onnellisen uuden Kiinan puolesta käytävän taistelun nimessä. Tämän päämäärän saavuttamiseksi on päättävästi taisteltava kansallisten pettureiden antautumis- ja sopuiluteorioita vastaan ja samalla tappion saarnaajia vastaan,

jotka väittävät voiton saavuttamisen japanilaisista anastajista olevan mahdotonta. Kiinan Kommunistinen puolue on varma siitä, että toteuttamalla edellä esitetyn ohjelman kaikki kymmenen kohtaa voidaan saada voitto japanilaisista rosvoista. Kun 450 miljoonaa kansalaistamme ponnistaa yksimielisesti voimansa, silloin lopullinen voitto on Kiinan kansan!

Alas japanilainen imperialismi!

Eläköön kansallis-vallankumouksellinen sota!

Eläköön riippumaton, vapaa ja onnellinen uusi Kiina!

Huomautuksia

¹ Katso alkuvuittettä kirjoitukseen »Japanin hyökkäystä vastaan käytävän taistelun poliittinen linja, käytännölliset toimenpiteet ja näköalat».

KUOMINTANGIN JA KOMMUNISTISEN PUOLUEEN YHTEISTYÖN ESIHINNOSTAMIA VÄLTÄMÄTTÖMÄ TEHTÄVIÄ

(29. syyskuuta 1937)

Jo vuonna 1933 Kiinan Kommunistinen puolue antoi julki-
lausuman, jossa se ilmoitti olevansa valmis solmimaan minkä
kuomintangin joukko-osaston kanssa tahansa sopimuksen
yhteisestä taistelusta japanilaisia anastajia vastaan kolmen
ehdon pohjalla, jotka olivat: hyökkäys Punaista armeijaa vas-
taan on lopetettava, kansanjoukoille on annettava vapaus ja
kansanjoukot on aseistettava. Tämä tehtiin sen johdosta, että
vuoden 1931 syyskuun 18 päivän tapahtumien jälkeen tuli Kii-
nan kansan tärkeimmäksi tehtäväksi taistella Japanin imperia-
lismiin Kiinaan tekemää hyökkäystä vastaan. Silloin ei kuiten-
kaan onnistuttu saavuttamaan asettamaamme tavoitetta.

Elokuussa 1935 Kiinan Kommunistinen puolue ja Kiinan
Punainen armeija osoittivat kaikille puolueille ja ryhmille sekä
kaikille maanmiehille kehoituksen Yhdistetyn japanilaisvastai-
sen armeijan ja kansallisen puolustuksen hallituksen muodosta-
misesta yhteistä taistelua varten Japanin imperialismia vas-
taan¹. Saman vuoden joulukuussa Kiinan Kommunistinen puo-
lue teki päätöksen japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrinta-
man muodostamisesta yhdessä kansallisen porvariston kanssa².

Sittemmin julkaisi Punaisen armeijan johto toukokuussa 1936 sähkeen, jossa se vaati Nankingin hallitusta lopettamaan kansalaissodan japanilaisia anastajia vastaan käytävän yhteisen taistelun tähden³. Elokuussa 1936 Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea lähetti kuomintangin Toimeenpanevalle Keskuskomitealle kirjeen, jossa se vaati kuomintangia lopettamaan kansalaissodan ja muodostamaan molempien puolueiden yhteisrintaman yhteistä taistelua varten Japanin imperialismia vastaan⁴. Syyskuussa 1936 kommunistinen puolue teki päätöksen, jossa se esitti tunnuksen yhtenäisen demokraattisen tasavallan perustamisesta Kiinaan⁵. Kommunistinen puolue ei rajoittunut julkilausumiin, sänkeisiin, kirjeisiin ja päätöksiin, vaan kävi herkeämättä kuomintangin kanssa neuvotteluja varavasten lähetettyjen edustajien kautta; mutta tämäkään ei tuottanut tuloksia. Ja vasta Sianin tapahtumien alkaessa vuoden 1936 lopussa onnistui Kiinan Kommunistisen puolueen täysivaltaisen edustajan päästä neuvotteluissa kuomintangin johdon kanssa sopimukseen sen ajan tärkeimmästä poliittisesta kysymyksestä — molempien puolueiden välillä käydyn kansalaissodan lopettamisesta — ja saada aikaan rauhanomainen ratkaisu Sianin selkkauksessa. Tämä oli suuri tapahtuma Kiinan historiassa, ja tästä hetkestä lähtien oli olemassa välttämätön edellytys yhteistyön aloittamiselle uudelleen molempien puolueiden välillä.

Tämän vuoden helmikuun 10 päivänä, kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kolmannen kokouksen edellä Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea lähetti puolueiden välisen konkreettisen yhteistyön aikaansaamiseksi kokoukselle sähkeen, jossa se selosti laajasti ehdotuksiaan⁶. Tässä sähkössä kommunistinen puolue vaati, että kuomintangin tuli antaa seuraavat viisi sitoumusta: kansalaissota lopetetaan, demokraattiset vapaudet saatetaan voimaan, kansalliskokous kutsutaan koolle, valmistelut sotaa varten japanilaisia anastajia

vastaan suoritetaan nopeasti loppuun ja kansan elinehtoja parannetaan. Kommunistinen puolue puolestaan antoi kuomintangille seuraavat neljä sitoumusta: toisen vallan asettaminen toista vastaan lopetetaan, Punaisen armeijan nimi muutetaan, vallankumouksen tukialueilla saatetaan voimaan demokraattinen järjestelmä uudella pohjalla ja tilanherrojen maan pakko-
luovutus lopetetaan. Tämäkin oli tärkeä poliittinen toimenpide, sillä muuten olisi yhteistyön aikaansaaminen molempien puolueiden välillä epäilemättä viivästynyt, ja tästä olisi koitunut tavatonta vahinkoa japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun valmistelujen pikaiselle päätökseen viemiselle.

Tämän jälkeen käydyissä neuvotteluissa molemmat puolueet pääsivät näkökannoissaan jonkin verran lähemmäksi toisiaan. Kaikissa sellaisissa kysymyksissä kuin kummankin puolueen yhteisen poliittisen ohjelman laatimisessa, joukkoliikkeen kiellon kumoamisessa, poliittisten vankien vapauttamisessa, Punaisen armeijan nimen muuttamisessa jne. kommunistinen puolue teki uusia, konkreettisempia ehdotuksia. Vaikka yhteisen ohjelman julkaisemista, joukkoliikkeen kiellon kumoamista ja uuden järjestelmän tunnustamista vallankumouksellisilla tukialueilla ei vielä tähänkään mennessä ole tapahtunut, on päiväkäsky Punaisen armeijan nimen muuttamisesta 8. kansallis-vallankumoukselliseksi armeijaksi (rintamalla taistelevien joukkoyhdistelmien numerointia vastaavasti sitä nimitetään myös 18. armeijaryhmäksi) jo julkaistu — se tapahtui noin kuukauden kuluttua Peipingin ja Tientsinin kukistumisen jälkeen. Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean julkilausuma yhteistyön aikaansaamisesta molempien puolueiden välillä, joka toimitettiin kuomintangille jo heinäkuun 15 päivänä, ja se Tši-ang Kai-šekin haastattelu kommunistisen puolueen laillistamisesta, joka sopimuksen mukaan oli julkaistava heti julkilausuman jälkeen, on nyt myös jo julkaistu, vaikkakin pahasti myöhästyneenä (mikä ei voi olla antamatta aiheutta valitteluun); kuomin-

tangin tietotoimisto »Tšungjangše» * julkaisi ne syyskuun 22 ja 23 päivinä, hetkellä, jolloin tilanne rintamalla oli tavattoman kireä. Kommunistinen puolue julkilausumassaan ja Tšiang Kai-šek haastattelussaan ilmoittivat molempien puolueiden yhteistyön aikaansaamisesta ja laskivat siten välttämättömän perustan kummankin puolueen suurelle yhteiselle taistelulle kotimaan pelastamiseksi. Kommunistisen puolueen julkilausuma ei ole vain perusta molempien puolueiden yhteenliittymiselle, siitä on tuleva myös pohjimmainen perusta koko kansan suurelle yhteenliittymiselle. Tšiang Kai-šek tunnusti haastattelussaan kommunistisen puolueen laillisen aseman maassa ja viittasi yhteenliittymisen välttämättömyyteen kotimaan pelastamisen nimessä. Se on erittäin hyvä asia. Mutta hän ei kuitenkaan vielä luopunut kuomintangille ominaisesta ylimielisyydestä eikä ilmaissut tarpeellista itsearvostelua, ja tämä ei voi meitä tyydyttää. Olipa asia miten tahansa, molempien puolueiden yhteisrintama on nyt kuitenkin julistettu. Se avaa uuden aikakauden Kiinan vallankumouksen historiassa, se vaikuttaa valtavasti, erittäin syvästi Kiinan vallankumouksen kulkuun ja tulee esittämään ratkaisevaa osaa Japanin imperialismin murskaamisessa.

Vuodesta 1924 alkaen ovat kuomintangin ja kommunistisen puolueen väliset suhteet esittäneet ratkaisevaa osaa Kiinan vallankumouksen kehityksessä. Tiettyä ohjelmaa noudattaneiden molempien puolueiden yhteistyön pohjalla kehittyi vuosien 1924—1927 vallankumous. Parin kolmen vuoden kuluessa tämä johti valtaviin saavutuksiin vallankumouksen asian, jolle Sun Jat-sen oli omistanut neljäkymmentä vuotta elämästään, mutta jota hän ei kuitenkaan saanut viedä päätökseen. Nämä saavutukset ilmenivät vallankumouksellisen tukialueen luomisena Kuangtungin maakuntaan ja Pohjoisella sotaretkellä saavutetuna voittona. Tällainen oli tulos molempien puolueiden yhteis-

* Central News.

rintaman luomisesta. Osoittautui kuitenkin, etteivät eräät henkilöt pystyneet noudattamaan päättävästi vallankumouksellisia periaatteita, ja juuri samalla hetkellä, jona vallankumous jo oli lähestymässä päämääräänsä, he hajoittivat kahden puolueen yhteisrintaman, mikä johti vallankumouksen tappioon ja antoi ulkomaiselle viholliselle tilaisuuden maahan tunkeutumiseen. Tällainen oli tulos kahden puolueen yhteisrintaman hajomisesta.

Molempien puolueiden nyt uudelleen luoma yhteisrintama merkitsee uuden vaiheen alkua Kiinan vallankumouksessa. Ja vaikka yhä vielä on niitä, jotka eivät ymmärrä tämän yhteisrintaman historiallisia tehtäviä ja suuria näköaloja ja jotka yhä vielä ajattelevat, että sen luominen on ollut vain pakon sanelema toimenpide, johon on ryhdytty näön vuoksi ja tilapäisesti, niin juuri tämän yhteisrintaman ansiosta historian pyörä vie Kiinan vallankumousta eteenpäin aivan uuteen vaiheeseen. Voiko Kiina selviytyä nykyisestä syvästä ja vakavasta kansallisesta ja sosiaalisesta kriisistä, tulee riippumaan siitä, miten tämä yhteisrintama lähtee kehittymään. Jo nyt on olemassa uusia todisteita tästä.

Ensimmäinen todiste on se, että heti kun Kiinan Kommunistinen puolue ensi kerran ehdotti yhteisrintamapolitiikkaa, tämä politiikka sai heti koko kansan kannatuksen. Tämä osoittaa, mihin kansan toiveet kohdistuvat.

Toinen todiste on se, että Sianin selkkauksen rauhanomainen ratkaisu ja molempien puolueiden välisen sodan lopettaminen aiheutti heti maassa kaikkien puolueiden, kaikkien ryhmien, kaikkien väestökerrosten ja kaikkien armeijoiden ennen näkemättömän yhteenliittymisen, vaikka tämä yhteenliittyminen vielä onkin aivan riittämätöntä niiden vaatimusten kannalta katsoen, joita sota japanilaisia anastajia vastaan asettaa, erittäinkin kun otetaan huomioon, että kysymys hallituksen ja kansan yhtymisestä on pohjaltaan vielä ratkaisematta.

Kolmas ja kaikkein selvin todiste on se, että sota japanilaisia anastajia vastaan on aloitettu koko valtakunnan mitassa. Tämän sodan nykyinen kulku ei voi meitä tyydyttää, koska siihen, sen yleisvaltakunnallisesta luonteesta huolimatta, osallistuvat vain hallitus ja armeija. Me olemme jo kauan sitten huomauttaneet, että tällä lailla sotaa käymällä on mahdotonta voittaa Japanin imperialismia. Mutta sittenkin on sota vierasmaalaisia anastajia vastaan koko valtakunnan mitassa jo alkanut — sota, jonka kaltaista emme ole viimeisten sadan vuoden aikana nähneet. Ilman sisällisrauhan aikaansaamista, ilman molempien puolueiden yhteistyötä tämä olisi ollut mahdotonta. Kun japanilaisten rosvojen onnistui siihen aikaan, jolloin kahden puolueen yhteisrintama oli hajallaan, helposti, ilman ainoatakaan laukausta vallata neljä koillismaakuntaa *, niin nyt, kun kahden puolueen yhteisrintama on luotu uudelleen, ne eivät enää voi anastaa Kiinan alueita muuten kuin veristen taistelujen hinnalla.

Neljäs todiste on vastakaiku ulkomailla. Kaikkien maiden työläis- ja talonpoikaisjoukot sekä kommunistiset puolueet tukevat Kiinan Kommunistisen puolueen esittämää japanilaisvastaisen yhteisrintaman politiikkaa. Yhteistyön aikaansaamisen jälkeen kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä koko maailman kansat ja erityisesti Neuvostoliitto tulevat autamaan Kiinaa vielä aktiivisemmin. Kiina ja Neuvostoliitto ovat jo solmineet hyökkäämättömyyssopimuksen ⁷, ja voidaan toivoa, että vastaisuudessa molempien maiden väliset suhteet tulevat vieläkin lujittumaan.

Kaikkien edellä esitettyjen todisteiden perusteella voimme väittää, että yhteisrintaman kehitys avaa Kiinalle tien valoisaan ja suureen tulevaisuuteen, ts. Japanin imperialismin murskaa-

* Liaoningin, Kirinin, Heilungkiangin ja Jeholin maakunnat.

miseen ja Kiinan yhtenäisen demokraattisen tasavallan luomiseen.

Yhteisrintama ei kuitenkaan voi täyttää tätä suurta tehtävää, jos se jähmettyy nykyiseen tilaansa. Kahden puolueen yhteisrintamaa on kehitettävä edelleen, koska tähän mennessä luotu yhteisrintama ei vielä ole täysin elinvoimainen eikä vankka.

Rajoittuuko japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama kahteen puolueeseen, kuomintangiin ja kommunistiseen puolueeseen? Ei, se on koko kansakunnan yhteisrintama; kaksi puoluetta muodostavat vain osan tästä yhteisrintamasta.

Japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama on kaikkien puolueiden, kaikkien ryhmien, kaikkien väestökerrosten ja kaikkien armeijain yhteisrintama, maan kaikkien isänmaanystävien — työläisten, talonpoikien, sotamiesten, sivistyneistön ja liikemiespiirien yhteisrintama. Tosiasiallisesti ei yhteisrintama toistaiseksi vielä ole ylittänyt kahden puolueen puitteita, vielä ei ole nostatettu eikä pantu liikkeelle, järjestetty ja aseistettu laajoja työläisten, talonpoikien, sotamiesten ja kaupunkien pikkuporvariston joukkoja eikä monia muita isänmaanystäviä. Tämä on vakavin ongelma hetkellä, jota parhaillaan elämme, vakava sen tähden, että tämä asiaintila heijastuu rintamatilanteessa suomatta meille mahdollisuutta saavuttaa voittoa. Nyt ei enää voida eikä ole syytäkään salata sitä, että koko rintamalla Pohjois-Kiinasta aina Kiangsin ja Tšekiangin maa-kuntiin saakka on puhjennut vakava kriisi. Nyt on kysymys siitä, miten tämä kriisi voitetaan. Ainoa tie sen voittamiseen on noudattaa käytännössä Sun Jat-senin neuvoa, »nostattaa kansanjoukot». Tämä neuvo, jonka hän antoi ennen kuolemaansa, osoittaa Sun Jat-senin päätyneen nelikymmenvuotisen kokemuksensa perusteella siihen syvään vakaumukseen, että vallankumouksen tavoitteet voidaan saavuttaa vain kulkemalla tätä tietä. Millä perusteella sitten niin itsepintaisesti kieltäydytään noudattamasta tätä neuvoa? Millä perusteella

ei tällä kireällä, kriittisellä hetkellä, kun on kysymys kotimaan elämästä ja kuolemasta, yhä vieläkkään uskalleta noudattaa tätä neuvoa? Jokaiselle on selvää, että sanelu- ja vainopolitiikka on ristiriidassa sen periaatteen kanssa, joka on ilmaistu sanoilla »nostattaa kansanjoukot». Jos sotaa japanilaisia anastajia vastaan tulevat käymään vain hallitus ja armeija, niin voiton saavuttaminen Japanin imperialismista on aivan mahdotonta. Tästä me jo tämän vuoden toukokuussa varoitimme kaikkien kuullen hallitsevaa puoluetta, kuomintangia, huomauttaen, että ellei kansa nouse sotaan japanilaisia anastajia vastaan, niin meidänkin osanamme on oleva Abessinian surullinen kohtalo. Tästä eivät huomauttaneet yksin kommunistit, vaan monet muutkin edistykselliset kansalaiset eri puolilla maata, samoin myös useat kuomintangin kaukoinäköiset jäsenet. Sanelupolitiikka pysyi kuitenkin muuttumattomana. Seurauksena on ollut, että hallitus on irrallaan kansasta, armeija irrallaan kansasta, armeijassa komentajat irrallaan sotamiehistä. Ellei yhteisrintamaa tehdä täysin elinvoimaiseksi kokoamalla siihen kansanjoukkoja, niin kriisi rintamalla tulee väistämättä kärjistymään eikä heikentymään.

Nykyisellä japanilaisvastaisella yhteisrintamalla ei tähän mennessä vielä ole molempien puolueiden tunnustamaa ja virallisesti julkaistua poliittista ohjelmaa, joka tulisi kuomintangin sanelupolitiikan tilalle. Tällä hetkellä kuomintang soveltaa edelleenkin kansanjoukkoja kohtaan samoja mielimenetelmiään, joita se on soveltanut viimeisten kymmenen vuoden kuluessa. Missään — alkaen hallituskoneistosta, armeijan oloista ja kansanjoukkojen suhteen noudatetusta politiikasta aina raha-asioihin, talouselämään ja kansansivistykseen saakka — ei ole tapahtunut mitään oleellisia muutoksia, ja samat menetelmät, jotka ovat olleet käytössä viimeisten kymmenen vuoden aikana, ovat pysyneet sellaisinaan. Kuitenkin on maassa tapahtunut muutoksia, varsin merkittäviäkin: kansalaissodan

loppuminen ja yksimielisen vastarinnan alkaminen japanilaisia anastajia vastaan. Kansalaissota molempien puolueiden välillä on loppunut, ja koko valtakunnan mitassa on alkanut sota anastajia vastaan. Tämä on Sianin tapahtumien ajoista alkanut valtava muutos Kiinan poliittisessa tilanteessa. Aikaisempia mielimenetelmiä ei kuitenkaan tähän mennessä ole muutettu. Ja näin on syntynytkin kuilu muuttuneen ja muuttamatta jääneen välille. Entiset menetelmät kelpasivat vain sopuilupolitiikan ajamiseen ulospäin ja vallankumouksen tukahduttamiseen omassa maassa. Tällä hetkellä käytetään näitä samoja mielimenetelmiä myös Japanin imperialismiin hyökkäystä vastustettaessa ja sen tähden ne osoittautuvat joka askeleella kestäättömiksi ja tuovat näkyviin kaikki heikot puolensa. Jos yleensä et tahdo käydä sotaa, niin silloin ei kannata mistään puhuaakaan, mutta jos kerran tartut asiaan — kuten olet jo tehnytkin ja törmännyt rintamalla vallitsevaan vakavaan kriisiin — niin sinua uhkaavat arvaamattomat vaarat, ellet tahdo toimia uudella tavalla. Taisteluun japanilaisia anastajia vastaan tarvitaan täysin elinvoimaista yhteisrintamaa, ja koko kansa on siis pantava liikkeelle ja koottava yhteisrintamaan. Taistelua varten japanilaisia anastajia vastaan tarvitaan vankkaa yhteisrintamaa, ja tarvitaan siis yhteistä ohjelmaa. Yhteinen ohjelma on yhteisrintamalle toimintaohje ja samalla eräänlainen side, joka tiukasti säätelee kaikkien puolueiden, ryhmien, väestökerrosten ja armeijain, kaikkien yhteisrintamaan kuuluvien järjestöjen ja ihmisten toimintaa, ja vasta silloin voidaan puhua vankasta yhteenliittymästä. Me vastustamme vanhoja siteitä, koska ne eivät kelpaa kansallis-vallankumoukselliseen sotaan. Me tervehdimme ilolla uusien siteiden luomista vanhojen tilalle, nimenomaan yhteisen ohjelman julkaisemista ja vallankumouksellisen järjestyksen voimaan saattamista. Se on välttämätöntä, ja vain se vastaa niitä vaatimuksia, joita sota japanilaisia anastajia vastaan asettaa.

Mitä on yhteinen ohjelma? Se sisältää Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta ja 10 kohtaa käsittävän »Japanille tehtävän vastarinnan ja isänmaan pelastamisen ohjelman», jonka kommunistinen puolue esitti elokuun 25 päivänä ⁸.

Julkilausumassaan yhteistyön aloittamisesta kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä Kiinan Kommunistinen puolue selitti: »Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta ovat välttämättömiä nykyiselle Kiinalle, ja meidän puolueemme on valmis käymään taistelua niiden toteuttamiseksi täydellisesti». Joidenkin mielestä on kummallista, että kommunistinen puolue on valmis toteuttamaan kuomintangin kolme kansan periaatetta. Esimerkkinä voidaan mainita Tšu Tšing-lai Šanghaista ⁹, joka on ilmaissut epäilyksensä tämän johdosta erään šanghailaisen aikakausjulkaisun palstoilla. Nämä henkilöt otaksuvat, etteivät kommunismi ja Sun Jat-senin kolme kansan periaatetta ole yhteen sovittavissa. Se on muodollista suhtautumista kysymykseen. Kommunismi toteutetaan vallankumouksen kehityksen myöhäisemmässä vaiheessa. Nykyisessä vaiheessa taas Kiinan kommunistit eivät rakennakaan itselleen harhakuvitelmiä kommunismin toteuttamisesta, vaan tahtovat toteuttaa käytännössä, kuten historian kehityskulku edellyttää, kansallisen vallankumouksen periaatteet ja demokraattisen vallankumouksen periaatteet. Juuri tällaisia olivat ne perusvaikuttimet, jotka saivat kommunistisen puolueen esittämään ehdotuksen japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman ja yhtenäisen demokraattisen tasavallan luomisesta. Kolmesta kansan periaatteesta taas on sanottava, että jo kymmenen vuotta sitten, siihen aikaan, kun oli olemassa kahden puolueen ensimmäinen yhteisrintama, kommunistinen puolue ja kuomintang päättivät kuomintangin 1. edustajakokouksessa yhdessä ne toteuttaa, ja vuosien 1924—1927 välisenä aikana kolmea kansan periaatetta toteuttivat käytännössä maamme alueen valtaosassa jokainen uskollinen kommunisti ja jokainen uskollinen kuomintangin

jäsen. Onnettomuudeksi yhteisrintama hajoitettiin vuonna 1927, ja siitä hetkestä alkoi sen taistelun vaihe, jota kuomintang kymmenen vuoden ajan kävi kansan kolmen periaatteen toteuttamista vastaan. Sen sijaan se politiikka, jota kommunistinen puolue noudatti näiden kymmenen vuoden aikana, oli edelleenkin täysin Sun Jat-senin kolmen kansan periaatteen ja kolmen poliittisen peruslinjan mukaista. Ei kulunut päivääkään, etteivät kommunistit olisi käyneet taistelua imperialismia vastaan, ja tämä on johdonmukaista kansallismielisyyden periaatteen toteuttamista; aivan samoin ei työläisten ja talonpoikien demokraattinen diktatuuri ole mitään muuta kuin kansanvallan periaatteen johdonmukaista toteuttamista; agraarivallankumous taas on kansan menestyksen periaatteen johdonmukaista toteuttamista. Minkä tähden kommunistinen puolue nyt kuitenkin julistaa, että se luopuu työläisten ja talonpoikien demokraattisesta diktatuurista ja lopettaa tilanherrojen maan pakko- luovutuksen? Kuten jo kauan sitten olemme selittäneet, näin ei tehdä suinkaan siitä syystä, että tällainen järjestelmä ja tällaiset toimenpiteet yleensä olisivat tarpeettomia, vaan sen tähden, että Japanin imperialismin aseellinen hyökkäys on aiheuttanut muutoksia luokkien välisissä suhteissa omassa maassa ja koko kansakunnan, kaikkien väestökerrosten yhdistäminen taisteluun Japanin imperialismia vastaan on käynyt välttämättömäksi ja mahdolliseksi. Ei ainoastaan Kiinassa, vaan koko maailmassa on käynyt tarpeelliseksi ja mahdolliseksi luoda fasisminvastainen yhteisrintama yhteistä taistelua varten fasismia vastaan.

Tästä syystä me kannattammekin kansallisen demokraattisen yhteisrintaman luomista Kiinaan. Juuri tällä pohjalla me olemme ehdottaneet työläisten ja talonpoikien demokraattisen diktatuurin korvaamista kaikkien kansan kerrosten liiton demokraattisella tasavallalla. Agraarivallankumouksen toimeenpano tunnuksella »jokaiselle kyntäjälle oma peltonsa» on juuri sitä

politiikkaa, jota Sun Jat-sen aikoinaan ehdotti. Ja kun me tänä päivänä lopetamme tämän politiikan toteuttamisen, niin teemme sen siinä mielessä, että mahdollisimman suuri määrä ihmisiä saataisiin liitettyksi yhteen taistelemaan Japanin imperialismia vastaan, emmekä sen tähden, ettei maakysymyksen ratkaisu olisi Kiinalle tarpeen. Olemme aivan selvästi esittäneet politiikkamme muutoksen objektiiviset syyt ja selittäneet, että sen ovat aiheuttaneet ajankohdan vaatimukset. Juuri siitä syystä, että Kiinan Kommunistinen puolue on marxilaisuuden periaatteiden pohjalla johdonmukaisesti noudattanut kuomintangin ja kommunistisen puolueen ensimmäisen yhteisrintaman yhteistä ohjelmaa, so. kolmea vallankumouksellista kansan periaatetta ja kehittänyt tätä ohjelmaa myös eteenpäin, — juuri tästä syystä se saattoi kansakuntaamme uhkaavan suuren vaaran kriittillisellä hetkellä, voimakkaan vihollisen hyökätessä rajoillemme, ehdottaa oikeaan aikaan kansallisen demokraattisen yhteisrintaman politiikkaa, ainoata politiikkaa, joka voi pelastaa maamme orjuutuksesta, ja väsymättä noudattaa tätä politiikkaa käytännössä. Nyt ei ole kysymys siitä, uskooko kommunistinen puolue kolmeen vallankumoukselliseen kansan periaatteeseen vai ei, toteuttaako se niitä käytännössä vai ei, vaan päinvastoin siitä, uskooko kuomintang kolmeen vallankumoukselliseen kansan periaatteeseen vai ei, toteuttaako se niitä käytännössä vai ei. Nyt on tehtävänä elvyttää Sun Jat-senin kansan kolmen periaatteen vallankumouksellinen henki kaikkialla maassa ja ryhtyä sen jälkeen, kun niiden pohjalla on kehitetty tietty ohjelma ja poliittinen linja, toteuttamaan näitä periaatteita vakavasti, ilman taka-ajatuksia, asiallisesti eikä muodollisesti, nopeasti ja vitkastelematta. Kiinan Kommunistinen puolue toivoo tätä todella öin ja päivin. Sen tähden kommunistinen puolue esitti Lukoutsiaon tapahtumien jälkeen 10 kohtaa käsittävän ohjelman Japanille tehtävästä vastarinnasta ja kotimaan pelastamisesta. Tämä ohjelma vastaa sekä marxi-

laisuutta että kolmea todella vallankumouksellista kansan periaatetta. Se on Kiinan vallankumouksen ohjelma nykyisessä vaiheessa, vähimmäisohjelma japanilaisia anastajia vastaan käytävän kansallis-vallankumouksellisen sodan vaiheessa. Vain sillä ehdolla, että tämä ohjelma toteutetaan, voidaan Kiina pelastaa. Ken vastaisuudessaakin tulee jatkuvasti toimimaan vastoin tätä ohjelmaa, häntä historia tulee rankaisemaan.

Tämän ohjelman toteuttaminen koko valtakunnan mitassa ei ole mahdollista, ellei kuomintang siihen yhdy, sillä kuomintang on tällä hetkellä vielä Kiinan suurin ja sitä paitsi hallitseva puolue. Me uskomme sen ajan koittavan, jolloin kuomintangin kaukonäköisimmät jäsenet yhtyvät meidän ohjelmaamme, sillä jos he eivät siihen yhdy, niin kolme kansan periaatetta pysyvätkin tyhjänä korulauseena, Sun Jat-senin vallankumouksellisen hengen elvyttäminen ei onnistu, voiton saavuttaminen Japanin imperialismista on mahdotonta, eikä Kiinan kansa silloin voi välttää siirtomaaorjien kohtaloa. Todella kaukonäköiset kuomintangin jäsenet eivät varmastikaan tätä tahdo, eikä koko kansa myöskään missään tapauksessa tule välinpitämättömänä odottamaan, kunnes siitä viimeistä miestä myöten tehdään siirtomaaorjia; sitäpaitsi sanoi herra Tšiang Kai-šek haastattelussaan syyskuun 23 päivänä: »Olen sitä mieltä, että me emme ole vallankumouksen kannalla henkilökohtaisista syistä ja itsekkäistä vaikuttimista, vaan kansan kolmen periaatteen toteuttamisen tähden. Raskaana aikana, jolloin ratkaistaan kysymys maan elämästä tai kuolemasta, meillä on sitä vähemmän syytä muistella menneitä, sen sijaan on yhdessä koko kansan kanssa uudistuttava kokonaan ja pyrittävä kaikin keinoin liittymään yhteen suojataksemme valtion elämän ja olemassaolon.» Se on aivan oikein. Kiireellisenä tehtävänä on tällä hetkellä kansan kolmen periaatteen toteuttaminen, luopuminen yksityisten henkilöiden ja pienten ryhmittymien itsekkäistä vaikuttimista, luopuminen vanhoista

suosituista menetelmistä, kansan kolmea periaatetta vastaavan vallankumouksellisen ohjelman toteuttaminen viipymättä, täydellinen uudistuminen yhdessä kansan kanssa. Se on tällä hetkellä ainoa tie. Jos asiaa yhä pitkitetään, voi käydä niin, että sitten on jo myöhäistä katua.

Kansan kolmen periaatteen ja 10 kohtaa käsittävän ohjelman toteuttamiseen tarvitaan kuitenkin vastaava työväline. Tämän johdosta nouseekin kysymys hallituksen ja armeijan uudelleen järjestämisestä. Nykyinen hallitus on yhä vielä yhden puolueen, kuomintangin diktatuurin hallitus eikä kansallisen demokraattisen yhteisrintaman hallitus. Kansan kolmen periaatteen ja 10 kohtaa käsittävän ohjelman toteuttaminen on mahdotonta ilman kansallisen demokraattisen yhteisrintaman hallitusta. Kuomintangin armeijassa vallitsee yhä vielä vanha järjestys. Armeijalla, jossa vallitsee sellainen järjestys, on mahdotonta saavuttaa voittoa Japanin imperialismista. Sotaväellä on tällä hetkellä suoritettavanaan sellainen tehtävä kuin sota japanilaisia anastajia vastaan. Me suhtaudumme mitä suurimmalla kunnioituksella kaikkiin näihin sotajoukkoihin, erityisesti rintamalla taisteleviin joukkoihin. Kuomintangin armeijassa vallitseva järjestys ei kuitenkaan kelpaa lopullisen voiton saavuttamiseen japanilaisista rosvoista, se ei kelpaa kansan kolmen periaatteen ja vallankumouksellisen ohjelman menestykselliseen toteuttamiseen; tätä järjestystä on ehdottomasti muutettava, minkä kokemus jo on todistanut kolme kuukautta kestäneen sodan aikana japanilaisia anastajia vastaan. Välttämättömien muutosten tulee rakentua upseerien ja sotamiesten sekä armeijan ja kansan yhteenkuuluvuuden periaatteelle. Nykyinen järjestys kuomintangin armeijassa on perinpohjin ristiriidassa näiden molempien periaatteiden kanssa. Sotamiesten ja upseerien laajat joukot osoittavat uskollisuutta ja urhoollisuutta. Mutta vanha järjestys kahlehtii heitä eikä anna heille mahdollisuutta kehittää aktiivisuuttaan ja sen tähden on tämän vanhan

järjestyksen uudistamiseen ryhdyttävä mahdollisimman pian. Tämä ei merkitse, että sotatoimet olisi pysäytettävä ja aloitettava uudelleen vasta sen jälkeen, kun armeijassa on saatettu voimaan uusi järjestys. Nykyinen järjestys voidaan muuttaa sodan kestäessäkin. Keskeisenä tehtävänä on muuttaa armeijan poliittinen henki ja järjestää uudella tavalla sen piirissä suoritettava poliittinen työ. Esikuvana tässä suhteessa voi olla Pohjoisen sotaretken aikainen kansallis-vallankumouksellinen armeija. Se oli armeija, jossa upseerien ja sotamiesten sekä armeijan ja kansan yhteenkuuluvuus oli suurin piirtein toteutettu. Sen ajan hengen elvyttäminen armeijassa on aivan välttämätöntä. Kiinan on otettava oppia Espanjan sodan kokemuksista. Espanjan tasavaltalainen armeija luotiin tavattoman vaikeassa tilanteessa. Olosuhteet ovat Kiinassa paremmat kuin Espanjassa, mutta meiltä puuttuu täysin elinvoimainen ja vankka yhteisrintama, joka pystyisi toteuttamaan kokonaan vallankumouksellisen ohjelman, meiltä puuttuu suuri armeija, jossa vallitsisi uusi järjestys. Kiinan on täytettävä kaikki nämä aukot.

Kiinan Kommunistisen puolueen johtama Punainen armeija voi esittää tällä hetkellä vain etujoukon osaa sodassa japanilaisia anastajia vastaan, se ei vielä pysty esittämään ratkaisevaa osaa sodassa koko maan mitassa. Eräät sen poliittiset, sotilaalliset ja järjestölliset vahvat puolet kelpaavat kuitenkin esikuvaksi kaikille meidän kanssamme ystävyys-suhteissa oleville maamme armeijoille. Tämäkään armeija ei alussa ollut sitä mitä se on nyt; aikoinaan suoritettiin siinäkin suuri uudestijärjestely; tärkeintä oli, että siitä hävitettiin juurineen feodaalinen järjestys ja toteutettiin komentajien ja sotamiesten sekä armeijan ja kansan yhteenkuuluvaisuuden periaatteet. Tämä kokemus voi olla opettavaisena esimerkkinä kaikille meidän kanssamme ystävyys-suhteissa oleville armeijoille.

Taistelutoverimme sodassa japanilaisia anastajia vastaan,

hallitsevan kuomintang-puolueen jäsenet, tänään me kannamme yhdessä teidän kanssanne vastuun kotimaan pelastamisesta orjuuteen joutumasta. Te olette jo luoneet yhdessä meidän kanssamme japanilaisvastaisen yhteisrintaman — ja se on mainiota. Te käytte sotaa japanilaisia anastajia vastaan — se on myös mainiota. Mutta me emme hyväksy sitä, että te kaikessa muussa jatkatte vanhaa politiikkaa. Meidän on kehitettävä yhteisrintamaa ja tehtävä siitä elinvoimaisempi, koottava siihen kansan joukot. On välttämätöntä lujittaa sitä, ja sitä varten meidän on toteutettava yhteistä ohjelmaa, on ryhdyttävä päättävästi muuttamaan poliittista hallintoa ja armeijassa vallitsevaa järjestystä. Maa tarvitsee välttämättömästi uuden hallituksen. Vasta kun tällainen hallitus on olemassa, voidaan toteuttaa vallankumouksellinen ohjelma ja ryhtyä armeijan uudelleenjärjestelyyn koko maan mitassa. Tämä meidän ehdotuksemme on ajan vaatimus. Myös teidän puolueessanne on paljon ihmisiä, jotka tuntevat, että nyt on jo tullut aika tämän vaatimuksen toteuttamiselle. Sun Jat-sen uskalsi aikoinaan muuttaa maan poliittista hallintoa ja järjestystä armeijassa, ja siten laskettiin vuosien 1924—1927 vallankumouksen perusta. Tänä päivänä on vastuu samankaltaisesta uudistuksesta teidän harhteillanne. Uskomme, etteivät kotimaata vilpittömästi rakastavat kuomintangin jäsenet pidä ehdotustamme tarpeettomana. Olemme vakuuttuneita siitä, että tämä ehdotus vastaa objektiivista tarvetta.

Tällä hetkellä ratkaistaan kysymys kansakuntamme olemassaolosta. Liittykööt kuomintang ja kommunistinen puolue kiinteämmin yhteen! Maanmiehet, jotka ette tahdo tulla siirtomaatorjiksi, yhtykää kiinteämmin kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteenliittymän pohjalla! On toteutettava kaikki välttämättömät uudistukset kaikkien vaikeuksien voittamiseksi — siinä on Kiinan vallankumouksen kiireellinen tehtävä tänään. Kun olemme tämän tehtävän ratkaisseet, voimme ehdottomasti

murskata Japanin imperialismiin. Meidän on vain ponnistettava voimamme, ja eteemme avautuu valoisa tulevaisuus.

Huomautuksia

¹ Kts. 2. huomautusta kirjoitukseen »Kiinan Kommunistisen puolueen tehtävät japanilaisvastaisen sodan aikana».

² Kts. 3. huomautusta samaan kirjoitukseen.

³ Kts. 4. huomautusta samaan kirjoitukseen.

⁴ Kts. 7. huomautusta kirjoitukseen »Lausunto Tšiang Kai-šekin lausunnon johdosta».

⁵ Kts. 6. huomautusta kirjoitukseen »Kiinan Kommunistisen puolueen tehtävät japanilaisvastaisen sodan aikana».

⁶ Kts. 7. huomautusta samaan kirjoitukseen.

⁷ Kiinan ja Neuvostoliiton hyökkäämättömyyssopimus solmittiin elokuun 21 päivänä 1937.

⁸ Kts. kirjoitusta »Kaikki voimat liikkeelle voiton saavuttamiseksi japanilaisista anastajista».

⁹ Tšu Tšing-lai oli yksi »Kansallis-socialistisen puolueen» (taantumuksellisten tilanherrojen, byrokraattien ja suurporvariston pieneen ryhmittymän järjestämä puolue) johtajista; myöhemmin hänestä tuli Vang Tšing-vein petturihallituksen jäsen.

**ŠANGHAIN JA TAIJUANIN KUKISTUMISEN JÄLKEEN
JAPANILAISIA ANASTAJIA VASTAAN KÄYTÄVÄSSÄ
SODASSA MUODOSTUNUT TILANNE JA SIITÄ
JOHTUVAT TEHTÄVÄT**

(12. marraskuuta 1937)

Teesit alustukseen, jonka Mao Tse-tung piti puolueen aktiivijäsenten kokouksessa Jenanissa marraskuussa 1937. Puolueen oikeisto-opportunistiset ainekset lähtivät heti taistelemaan näissä teeseissä esitettyä linjaa vastaan, ja vasta Keskuskomitean kokouksessa lokakuussa 1938 tämä oikeistolaisuus oleellisesti voitettiin.

I

**Nykyinen tilanne — siirtyminen toispuolisesta sodasta
yleiseen sotaan japanilaisia anastajia vastaan**

1. Me kannatamme kaikenlaista sotaa japanilaista imperiaalisuutta vastaan, vaikka se olisi toispuolinenkin, sillä se on edistysaskel vastarinnattomuuteen verraten, koska sillä on vallankumouksellinen luonne ja koska sitä käydään isänmaan puolustuksen tähden.

2. Olemme kuitenkin jo kauan sitten osoittaneet (Jenanissa tämän vuoden huhtikuussa pidetyssä puolueen aktiivijäsenten kokouksessa, yleiskiinalaisessa puoluekonferenssissa touko-

kuussa ja Keskuskomitean Poliittisen toimikunnan päätöksessä tämän vuoden elokuussa) ¹, että toispuolinen sota japanilaisia anastajia vastaan, ts. sota, jota hallitus käy pelkästään omilla voimillaan, vetämättä kansanjoukkoja siihen mukaan, johtaa väistämättä tappioon, koska se ei ole todellista kansallis-vallankumouksellista sotaa, kansanjoukkojen sotaa.

3. Me kannatamme todellista kansallis-vallankumouksellista sotaa, joka edellyttää kansan yleistä liikekannallepanoa, toisin sanoen yleistä sotaa japanilaisia anastajia vastaan, sillä vasta sellaisesta sodasta tulee kansanjoukkojen sota ja vain sellaisessa sodassa me voimme suojata isänmaan.

4. Vaikka kuomintangin kannattama toispuolinenkin sota japanilaisia anastajia vastaan on kansallista sotaa ja luonteeltaan vallankumouksellista, niin sen vallankumouksellisuus on varsin rajoitettua. Toispuolisen sodan käynti johtaa väistämättä tappioon: sellaisessa sodassa on täysin mahdotonta suojata isänmaata.

5. Tässä onkin periaatteellinen ero kommunistisen puolueen katsantokannan ja kuomintangin nykyisen katsantokannan välillä japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa koskevassa kysymyksessä. Jos kommunistit unohtavat tämän eron periaatteellisen luonteen, he eivät voi johtaa oikein sotaa, he eivät kykene voittamaan sen kuomintangilaista toispuolisuutta ja luisivat periaatteettomalle kannalle, alentaen kommunistisen puolueen kuomintangin tasolle. Siten he tekevät rikoksen kansallis-vallankumouksellisen pyhän sodan ja isänmaan puolustuksen tehtäviä kohtaan.

6. Todellisessa kansallis-vallankumouksellisessa sodassa, ts. yleisessä sodassa japanilaisia anastajia vastaan on toteutettava kommunistisen puolueen esittämää, 10 kohtaa käsittävää »Japanille tehtävän vastarinnan ja isänmaan pelastamisen ohjelmaa» ja saatava sellainen hallitus ja sellainen armeija, jotka toteuttavat täydellisesti tätä ohjelmaa.

7. Šanghain ja Taijuanin kukistumisen jälkeen muodostunut tilanne on seuraavanlainen:

a) pohjois-Kiinassa ovat kuomintangin johtaman säännöllisen armeijan sotatoimet jo päättyneet, ja kommunistisen puolueen johtama sissisota on tullut merkitykseltään tärkeimmäksi. Kiangsun ja Tšekiingin maakuntien alueella on kuomintangin joukkojen rintama murrettu ja japanilaiset anastajat hyökkäävät Nankingin suuntaan ja Jangtse-joen vartta. On käynyt selväksi, että kuomintangin toispuolisella sodalla japanilaisia anastajia vastaan ei kauan pidetä puolia;

b) Kiinalle annettava apu, josta Englannin, USA:n ja Ranskan hallitukset imperialistisia etujaan ajaessaan puhuvat, rajoittuu yhä vieläkin sanoissa ilmaistuun myötätuntoon, mutta mitään todellista apua ne eivät anna;

c) saksalaiset ja italialaiset fasistit auttavat kaikin voimin japanilaista imperialismia;

d) kuomintang ei halua vielääkään tehdä muutoksia yhden puolueen diktatuurin politiikkaansa ja kansaan nähden noudattamaansa sanelupolitiikkaan, jonka pohjalla se käy toispuolista sotaansa japanilaisia anastajia vastaan.

Sellainen on tilanteen toinen puoli.

Toisaalta on käynyt selville, että:

a) kommunistisen puolueen ja 8. armeijan vaikutus leviää erittäin laajalle ja nopeasti. Niiden maine kansakunnan pelastajina kiirii kautta koko maan. Kommunistinen puolue ja 8. armeija ovat vakaasti päättäneet käydä sissisotaa pohjois-Kiinassa suojatakseen sillä tavoin koko maan ja pidättääkseen japanilaisten anastajien hyökkäystä keski- ja luoteis-Kiinaan;

b) kansanjoukkojen liike on kehittynyt jonkin verran laajemmaksi;

c) kansallinen porvaristo vasemmistuu;

d) kuomintangissa kasvavat nykyisen asiantilan muuttamista puoltavat voimat;

e) maailman kansojen liike Japania vastaan ja Kiinan auttamiseksi laajenee;

f) Neuvostoliitto valmistautuu antamaan Kiinalle reaalista apua.

Sellainen on tilanteen toinen puoli.

8. Näin ollen elämme nykyisin aikaa, jolloin ollaan siirtymässä toispuolisesta sodasta yleiseen sotaan japanilaisia anastajia vastaan. Edellinen ei voi enää jatkua eikä jälkimmäinen ole vielä alkanut. Tämä on hyvin kriittinen välivaihe, siirtymäkausi.

9. Tällä siirtymäkaudella voi toispuolisen sodan kehitys Kiinassa lähteä kulkemaan jotakin kolmesta seuraavasta suunnasta.

Ensimmäinen suunta on toispuolisesta sodasta luopuminen ja sen muuttaminen yleiseksi sodaksi. Se on kansan valtavan enemmistön vaatimus, mutta kuomintang ei uskalla siihen vielä ryhtyä.

Toinen suunta on luopuminen japanilaisia anastajia vastaan käytävästä sodasta kokonaan ja sen vaihtaminen antautumiseen. Se on japanilaisten rosvojen, kansallisten pettureiden ja japanilaisystävällisten aineiden vaatimus, mutta se saa vastaansa Kiinan kansan valtavan enemmistön.

Kolmas suunta on sota japanilaisia anastajia vastaan ja sen rinnalla ilmenevä antautumiskanta. Näin voi käydä sen johdosta, että japanilaiset rosvot, kiinalaiset kansalliset petturit ja japanilaisystävälliset ainekset, jotka eivät pysty kehittämään asioita toiseksi mainittuun suuntaan, rupeavat siitä syystä toteuttamaan kavalia suunnitelmiaan Kiinan japanilaisvastaisen rintaman hajoittamiseksi. Nykyisin he valmistelevat touhukkaasti tätä pelisiirtoa. Sellainen vaara on varsin reaalinen.

10. Nykyisin muodostuneesta tilanteesta päätellen ovat niin kotimaassa kuin kansainväliselläkin areenalla vallitsevina tekijät, jotka eivät salli antautumiskannan edustajien saada yli-

otetta. Nämä tekijät ovat Japanin suuntaus Kiinan täydelliseen orjuuttamiseen, mikä pakottaa Kiinan käymään sota; kommunistisen puolueen ja 8. armeijan olemassaolo; Kiinan kansan vaatimukset; Englannin, USA:n ja Ranskan pelko siitä, että kuomintangin antautuminen vahingoittaa niiden etuja; Neuvostoliiton olemassaolo ja sen Kiinaan nähden noudattama avunantopoliitikka; Kiinan kansan Neuvostoliittoon kohdistamat hartaat toiveet (eivätkä nämä toiveet ole turhia) jne. Jos kaikkia näitä seikkoja käytetään oikein, niin meidän onnistuu päästä voitolle sekä niistä tekijöistä, jotka kannustavat antautumiseen ja rintamamme hajoittamiseen, että myös niistä tekijöistä, jotka pidättävät maata toispuolisen sodan vaiheessa.

11. Näin on siis olemassa sellainen näköala, että toispuolisesta sodasta siirrytään yleiseen sotaan. Taistelu tämän näköalan puolesta on Kiinan Kommunistisen puolueen kaikkien jäsenten, kuomintangin kaikkien edistyksellisten aineiden ja koko Kiinan kansan yhteinen ja kaikkein tärkein tehtävä.

12. Nyt on Kiinan japanilaisia anastajia vastaan käymässä kansallis-vallankumouksellisessa sodassa alkanut vakava kriisi. Tämä kriisi voi pitkittyä, mutta se voidaan voittaakin verraten pian. Ratkaisevia tekijöitä tässä ovat: Kiinassa itsessään — yhteistyö kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä, käänne kuomintangin politiikassa tämän yhteistyön pohjalla; työläis- ja talonpoikaisjoukkojen voima; Kiinan ulkopuolella — apu Neuvostoliitolta.

13. Kuomintangin poliittinen ja järjestöllinen uudistaminen on välttämätön, ja mahdollisuus tällaiseen uudistamiseen on olemassa ². Tämän mahdollisuuden tarjoavat ennen kaikkea se painostus, jota Japani harjoittaa Kiinaa vastaan, kommunistisen puolueen noudattama yhteisrintamapoliitikka, Kiinan kansan vaatimukset sekä puolueensa uudistamista kannattavien voimien kasvu kuomintangin keskuudessa. Meidän on saatava kuomintang suorittamaan tuo uudistaminen, johon hallituksen

ja armeijan uudestijärjestelyn tulee perustua. Tähän uudistamiseen tarvitaan tietenkin kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean suostumus. Me puolestamme vain ehdotamme sellaista uudistusta.

14. Hallituksen uudestijärjestelystä. Olemme ehdottaneet suuntautumista väliaikaisen Kansalliskokouksen koollekutsumiseen, mikä myös on välttämätöntä ja mahdollista. Tähänkin uudestijärjestelyyn tarvitaan epäilemättä kuomintangin suostumus.

15. Armeijan uudestijärjestely merkitsee uuden armeijan luomista ja vanhan järjestämistä uudella tavalla. Jos puolen vuoden tai vuoden kuluessa onnistutaan luomaan 250.000—300.000 miestä käsittävä armeija, jossa vallitsee uusi poliittinen henki, niin japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan taistelukentillä tapahtuu murros. Tämä uusi armeija vaikuttaa kaikkiin vanhoihin armeijoihin ja on niitä yhdistävänä sementtinä. Se on se pohja, joka sotilaallisessa suhteessa takaa siirtymisen strategiseen vastahyökkäykseen japanilaisia anastajia vastaan. Tähänkin uudestijärjestelyyn tarvitaan kuomintangin suostumus. 8. armeijan tulee olla malliesimerkkinä tässä uudestijärjestelyssä. Itsensä 8. armeijan miesvahvuutta on lisättävä.

II

**On taisteltava antautumiskantaa vastaan niin puolueessa
kuin koko maassakin**

**Puolueessa on taisteltava luokka-
antautumiskantaa vastaan**

16. Tšen Tu-hsiun antautumislinja vuonna 1927 johti vallankumouksen tappioon. Eikä yksikään kommunisti saa unohtaa tuota historian veristä opetusta.

17. Ennen Lukoutsiaon tapahtumia oli puolueen keskuudessa päävaarana meidän japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman linjallemme »vasemmisto»-opportunisti, ts. lahkolaismainen sulkeutuneisuus. Tämän selittää pääasiassa se seikka, että kuomintang ei vielä silloin tehnyt vastarintaa japanilaisille anastajille.

18. Lukoutsiaon tapahtumien jälkeen ei päävaara puolueen keskuudessa ole enää »vasemmistolainen» lahkolaisuus, vaan oikeisto-opportunisti, ts. antautumiskanta. Tämän selittää pääasiassa se, että kuomintang on jo alkanut tehdä vastarintaa japanilaisille anastajille.

19. Jo huhtikuussa puolueen aktiivijäsenten kokouksessa Jenanissa, toukokuussa Yleiskiinalaisessa puoluekonferenssissa ja varsinkin elokuussa Keskuskomitean Poliittisen toimikunnan neuvottelukokouksessa (Lotšuanin neuvottelukokous) me esitimme kysymyksiä: johtaako proletariaatti porvaristoa vai porvaristo proletariaattia yhteisrintamassa? Kulkeeko kuomintang kommunistisen puolueen edellä vai kommunistinen puolue kuomintangin edellä. Päivänpoliittisten konkreettisten tehtävien kannalta katsoen tämä kysymys merkitsee: onko kuomintang kohotettava meidän 10 kohtaa käsittävän ohjelmamme, »Japanille tehtävän vastarinnan ja isänmaan pelastamisen ohjelman» tasolle, japanilaisia anastajia vastaan käytävään yleiseen sotaan, jota kommunistinen puolue vaatii, vai onko kommunistinen puolue madallettava kuomintangilaisen tilanherrain ja porvariston diktatuurin ja toispuolisen sodan tunnustamisen tasolle.

20. Miksi nämä kysymykset pitää esittää noin kärkevästi? Siihen on seuraavia syitä.

Toisaalta, kiinalaisen porvariston sopuileva luonne, kuomintangin reaalinen ylivoima, parjaavat ja loukkaavat hyökkäilyt kommunistista puoluetta vastaan kuomintangin Toimeenpanevan Keskuskomitean kolmannen kokouksen julistuksessa ja

päätöslauselmissa sekä äänekäs kiljunta niin sanotusta »luokka-taistelun lopettamisesta»; kuomintangin hartaat toiveet »kommunistisen puolueen antautumisesta» ja laaja propaganda tästä aiheesta; Tšiing Kai-šekin yritykset alistaa kommunistinen puolue valvontaansa; Punaisen armeijan rajoittamiseen ja heikentämiseen tähtäävä kuomintangin politiikka; japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan kansanvaltaisten tukialueiden rajoittamiseen ja heikentämiseen tähtäävä kuomintangin politiikka; kuomintangin puoluekursseilla heinäkuussa Lušanissa³ esitetty kavala suunnitelma »kommunistisen puolueen voimien supistamiseksi kahdella viidesosalla japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kestäessä»; kuomintangin yritykset houkutella kommunistisen puolueen johtavia työntekijöitä helpon kohoamisen ja rikastumisen, joutilaan ja hauskan toimeentulon näköaloilla; eräiden pikkuporvariston radikaalisten ainesten (esimerkiksi Tšiing Nai-tšin⁴) poliittinen antautuminen jne.

Toisaalta ovat syyt seuraavanlaisia: kommunistisen puolueen jäsenten erään osan jälkeenjääneisyys teoreettisen koulutuksen alalla; monilta kommunisteilta puuttuva kokemus kahden puolueen yhteistyöstä Pohjoisen sotaretken aikana; puolueessamme oleva melkoinen pikkuporvarillinen kerrostuma; puolueen jäsenten erään osan haluttomuus viettää entisenlaista ankaraa taistelijan elämää; taipumukset periaatteettomaan sopeutumiseen kuomintangin yhteisrintamassa; uusien militarististen pyrkimysten ilmeneminen 8. armeijassa; kysymyksen herääminen kommunistisen puolueen osallistumisesta kuomintangilaisiin vallanelimiin; mukautumisilmiöt japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan demokraattisilla tukialueilla jne.

Edellä lueteltujen kahdenlaisten vakavien seikkojen johdosta on asetettava kärkevästi kysymys siitä, kuka tulee ketä johtamaan, on päättävästi taisteltava antautumiskantaa vastaan.

21. Viime kuukausien kuluessa, varsinkin japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alusta lähtien, ovat kommunist-

tisen puolueen Keskuskomitea ja kaikki sen järjestöt käyneet määrätietoista ja päättävää taistelua tuollaisia antautumismielialoja vastaan ja ovat ryhtyneet välttämättömiin toimenpiteisiin niiden mahdollista ilmenemistä vastaan tulevaisuudessa, eikä tämä taistelu ole ollut tuloksetonta:

kommunistien osallistumisesta vallan elimiin on Keskuskomitea lähettänyt päätösluonnoksen⁵;

8. armeijassa on aloitettu taistelu uusia militaristisia pyrki- myksiä vastaan. Nämä pyrkimykset ilmenevät siinä, että Punaisen armeijan uudestijärjestelyn jälkeen eivät eräät henki- löst halua alistua ehdottomasti kommunistisen puolueen johtoon, tavoittelevat henkilökohtaista mainetta, pitävät kunnia-asiana saada nimityksensä kuomintangilta (ts. kohota virkaauralla) jne. Vaikka näiden uusien militarististen pyrkimysten juuret (kommunistisen puolueen madaltaminen kuomintangin tasolle) ja niiden seuraukset (irroittuminen joukoista) ovat samat kuin vanhoillakin militaristisilla pyrkimyksillä, jotka ilmenevät sel- laisena menettelynä kuin pahoinpitely, haukkuminen, kurinrik- komukset jne., niin sikäli kuin uudet militaristiset pyrkimykset ovat ilmaantuneet kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteisrintaman kaudella, ne muodostuvat erittäin vaarallisiksi ja vaativat senvuoksi erityistä huomiota ja päättävää taistelua niitä vastaan. Nyt olemme jo muodostaneet uudelleen poliit- tisen komissaarikunnan, joka kuomintangin sekaantumisen joh- dosta oltiin vähällä lakkauttaa ja palauttaneet ennalleen poliit- tisten osastojen nimet, jotka niinkään kuomintangin sekaantumisen johdosta oltiin muuttamaisillaan poliittisen koulutuksen osastoiksi. Olemme esittäneet ja toteutamme päät- tävästi uutta strategista periaatetta itsenäisestä ja riippumat- tomasta sissisodan käynnistä vuoristoseuduilla, mikä pääasiassa varmistaa 8. armeijan menestyksen niin sotatoimissa kuin sen suorittamassa työssäkkin. Olemme torjuneet kuomintangin vaa- timuksen omien jäsentensä lähettämisestä 8. armeijan johto-

paikoille ja pitäneet kiinni periaatteesta, että kommunistinen puolue johtaa jakamattomasti 8. armeijaa. Japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan vallankumouksellisilla tukialueilla on nostettu esiin periaate »riippumattomuus ja itsenäisyys yhteisrintamassa», tehty loppu kallistumisesta »parlamentarismiin»⁶ (kysymys ei tietenkään ole II Internationalen parlamentarismista; sellaista parlamentarismia ei Kiinan Kommunistisessa puolueessa ole), käydään sitkeätä taistelua rosvoja, vihollisvakoojia ja tuholaisaineksia vastaan;

Sianissa on tehty loppu periaatteettomasta mukautumisesta suhteissa kuomintangin ja pantu joukkoliike uudelleen käyntiin;

suunnilleen samoin on tehty Kansun maakunnan itäosassa;

Sanghaissa on tuomittu Tšiang Nai-tšin kanta — »vähemmän kehoituksia, enemmän ehdotuksia» — ja ryhdytty lopettamaan periaatteetonta mukautumislinjaa kotimaan pelastamiseen suuntautuvassa isänmaallisessa liikkeessä;

Etelän sissialueilla (nämä alueet ovat osa meidän saavutuksiamme kymmenvuotisissa verisissä taisteluissa kuomintangia vastaan, ne ovat japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan strategisia tukikohtia etelämaakunnissa; ne ovat se voima, jonka kuomintang vielä Sianin tapahtumien jälkeenkin yritti tuhota »marssiensa» voimalla ja joita se yritti heikentää Lukoutšiaon tapahtumien jälkeen pyrkiessään »houkuttelemaan tiikeriä vuorilta») me olemme keskittäneet huomiomme siihen, että 1) ei sallittaisi sissivoimien keskittämistä yhteen kohtaan (kuomintangin mieliksi, koska se vaatii näiden tukialueiden lopettamista), muuten kuin tietyillä ehdoilla; 2) ei päätettäisi sinne kuomintangin nimittämiä henkilöitä; 3) varoitettaisiin Ho Mingia kohdanneen katastrofin toistumisen mahdollisuudesta, ts. vaarasta joutua saarroksiin ja kuomintangin joukkojen riisumiksi aseista⁷;

viikkolehti »Tsefang tšoukanin»⁸ palstoilla on herkeämättä harjoitettu antautumiskannan ankaraa arvostelua.

22. Jotta voitaisiin sitkeästi käydä sotaa japanilaisia anastajia vastaan ja saavuttaa lopullinen voitto, jotta toispuolinen sota muutettaisiin yleiseksi sodaksi, on päättävästi noudatettava japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman linjaa, laajennettava ja lujitettava yhteisrintamaa. Minkäänlaiset kuomintangin ja kommunistisen puolueen yhteisrintaman hajottamiseen tähtäävät esiintymiset eivät ole luvallisia. On edelleenkin ryhdyttävä ehkäisytöimenpiteisiin »vasemmistolaisista» lahkolaismaista sulkeutuneisuutta vastaan. Samalla on kuitenkin välttämätöntä kaikessa yhteisrintaman puitteissa suoritettavassa työssä toteuttaa järkähtämättä puolueemme riippumattomuuden ja itsenäisyyden periaatetta. Meidän yhteisrintamamme kuomintangin ja jokaisen muun ryhmän kanssa perustuu tietyn ohjelman toteuttamiseen; ilman tätä perustaa ei voi olla minkäänlaista yhteisrintamaa yhteistyön muuttuessa periaatteettomaksi toiminnaksi ja antautumiskannan ilmaukseksi. Tämän vuoksi »riippumattomuus ja itsenäisyys yhteisrintamassa»-periaatteen selittäminen, toteuttaminen ja järkähtämätön noudattaminen on keskeinen rengas niiden tehtävien ketjussa, jotka takaavat voiton japanilaisia anastajia vastaan käytävässä kansallis-vallankumouksellisessa sodassa.

23. Millaisten tavoitteiden vuoksi me niin toimimme? Toisaalta me asetamme tavoitteeksemme jo valloittamiemme asemien säilyttämisen. Ne ovat meidän strategisia lähtöasiamme; jos ne menetetään, ei muusta kannata puhuakaan. Mutta päätavoitteemme on kuitenkin toinen; asemiemme laajentaminen, aktiivisen tehtävän toteuttaminen — monimiljoonisten joukkojen liikkeelle saaminen osallistumaan japanilaisvastaiseen kansalliseen yhteisrintamaan, japanilaisen imperialismin nujertamiseksi. Asemien säilyttäminen liittyy erottamattomasti niiden laajentamiseen. Viime kuukausina ovat

entistä laajemmat pikkuporvariston vasemmistosiiven joukot liittyneet yhteen meidän vaikutuksestamme. Kuomintangin leirissä kasvavat ne voimat, jotka kannattavat puolueensa uudistumista, kansanjoukkojen taistelu Šansin maakunnassa laajenee ja monin paikoin on syntynyt puolueen järjestöjä.

24. On kuitenkin ymmärrettävä selvästi, että koko maan mitassa on puoluejärjestömme vielä toistaiseksi heikko, hyvin heikkoja ovat myös joukkojärjestöt. Työläisten ja talonpoikien valtaosa on vielä järjestymätöntä. Kaikki tämä johtuu toisaalta kuomintangin vaino- ja sortopolitiikasta, toisaalta siitä, että me itse emme ole vielä tehneet työtä tähän suuntaan tai olemme tehneet sitä riittämättömästi. Siinä on puolueemme perusheikkous nykyisessä kansallis-vallankumouksellisessa sodassa japanilaisia anastajia vastaan. Ellei tätä heikkoutta voiteta, on mahdotonta saavuttaa voittoa japanilaisesta imperialismista. Tämän päämäärän saavuttamiseksi on aivan välttämätöntä toteuttaa periaatetta »riippumattomuus ja itsenäisyys yhteisrintamassa», on aivan välttämätöntä voittaa antautumiskanta, toisin sanoen — periaatteeton mukautumiskanta.

**Maassa on taisteltava kansallista
antautumiskantaa vastaan**

25. Puhuimme edellä luokka-antautumiskannasta. Sellainen antautumiskanta pyrkii sopeuttamaan proletariaattia porvarilliseen reformismiin ja porvariston epäjohdonmukaisuuteen. Ellei tätä taipumusta voiteta, ei voida käydä voitokkaasti kansallis-vallankumouksellista sotaa japanilaisia anastajia vastaan, ei voida muuttaa toispuolista sotaa yleiseksi sodaksi, ei saada isänmaata suojatuksi.

On kuitenkin vielä eräs antautumiskannan laji — kansallinen antautumiskanta. Se pyrkii sopeuttamaan Kiinaa japanilaisen imperialismiin etuihin, uhkaa tehdä Kiinasta japanilaisen impe-

rialismin siirtomaan, koko Kiinan kansasta siirtomaajoukkoja. Nykyisin on tätä taipumusta esiintynyt japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman oikeistosiiven riveissä.

26. Japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman vasemmistosiiven muodostavat kommunistisen puolueen johtamat kansanjoukot: proletariaatti, talonpoikaisto ja kaupunkien pikkuporvariston joukot. Meidän tehtävänä on tämän siiven laajentaminen ja lujittaminen kaikin voimin. Tämän tehtävän täyttämisen on perusehto kuomintangin uudestijärjestelylle, hallituksen uudestijärjestelylle, armeijan uudestijärjestelylle, se on perusehto yhtenäisen demokraattisen tasavallan luomiselle, toispuolisen sodan muuttamiselle yleiseksi sodaksi, se on perusehto japanilaisen imperialismin nujertamiselle.

27. Keskustan japanilaisessa kansallisessa yhteisrintamassa muodostavat kansallinen porvaristo ja pikkuporvariston huippukerros. Osa porvaristoa, jonka äänitorvena ovat Šanghain suurlehdet, on vasemmistunut⁹; osa »Fuhsingše-yhdistystä alkaa horjua; myös osa »Si-si«-liittoa horjuu¹⁰. Japanilaisia anastajia vastaan käytävään sotaan osallistuneet armeijat ovat saaneet vakavan opetuksen, ja jotkut niistä ovat aloittaneet uudestijärjestelyn tai valmistautuvat siihen. Meidän tehtävänä on saada aikaan vasemmistuminen ja käänne keskustan asenteessa.

28. Japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman oikean siiven muodostavat suuret tilanherrat ja suurporvaristo. Tämä on kansallisen antautumiskannan pääpesäke. He pelkäävät sodan tuottavan vahinkoa heidän omaisuudelleen, ja samalla he pelkäävät kansanjoukkojen nousua; antautumismielialat ovat heidän keskuudessaan väistämättömiä. Monet noista ihmisistä ovat jo kansallisia pettureita, toisista on tullut japanilaisystäviä, kolmannet ovat valmiit niiksi muuttamaan, neljännet horjuvat, ja vain yksityiset henkilöt pysyvät lujina erikoisten olosuhteiden vuoksi. Eräiden osallistuminen

kansalliseen yhteisrintamaan on pakon sanelemaa, ja he tekevät sen väkinäisesti. Yleensä puhuen on heidän luopumisensa japanilaisvastaisesta kansallisesta yhteisrintamasta lähitulevaisuuden kysymys. Nykyisin monet häijyimmät ainekset suurten tilanherrojen ja suurporvariston joukosta provosoivat japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman hajoamista. He ovat valhe- ja panettelutehtailijoita; parjaavia huhuja, esimerkiksi tietoja »kommunistimellakoista», »8. armeijan perääntymisestä» ym. tullaan levittämään yhä useammin. Meidän tehtävänämmä on taistella päättävästi kansallista antautumiskantaa vastaan ja tässä taistelussa laajentaa ja lujittaa yhteisrintaman vasemmistosiipeä sekä saada aikaan vasemmistuminen ja käänne keskustan asennoitumisessa.

Luokka-antautumiskannan ja kansallisen antautumiskannan välinen yhteys

29. Japanilaisia anastajia vastaan käytävässä kansallisivallankumouksellisessa sodassa on luokka-antautumiskanta tosiasiallisesti kansallisen antautumiskannan reservi, mitä vahingollisin syrjäpoikkeama, joka auttaa oikeistoleiriä ja yrittää syöstä Kiinan tappioon sodassa. Jotta valloitettaisiin kiinalaisen kansakunnan ja sen työtätekevien joukkojen vapautus, jotta taistelua kansallista antautumiskantaa vastaan käytäisiin päättävästi ja tarmokkaasti, on taisteltava luokka-antautumiskantaa vastaan kommunistisen puolueen ja proletariaatin riveissä, nouseva taisteluun kaikilla työmme aloilla.

Huomautuksia

¹ Tarkoitetaan »Päätöstä nykytilanteesta ja puolueen tehtävistä», joka hyväksyttiin Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean Poliittisen toimikunnan neuvottelukokouksessa Lotšuanissa, Šensin maakunnan pohjoisosassa, elokuun 25 p:nä 1937. Päätös on näin kuuluva:

»1. Lukoutsiaon provokaatio sekä Peipingin ja Tientsinin valtaus ovat vasta alkua japanilaisten rosvojen laajalle hyökkäykselle Kiinan sisämaahan. Japanilaiset rosvot ovat omassa maassaan jo ryhtyneet yleiseen liikekannallepanoon. Heidän propagandaväitteensä, että he muka »kieltäytyvät enemmistä laajentumispyrkimyksistä», ovat vain heidän hyökkäystään peittelevä savuverho.

2. Nankingin hallituksessa alkaa ilmetä tahtoa vastarintaan japanilaisten anastajien hyökkäyksen ja sen aiheuttaman kansan suuttumuksen painostuksesta. Puolustuksen järjestäminen koko maassa ja tosiasiallinen vastarinta viholliselle on eri paikkakunnilla jo alkanut. Suuri sota Kiinan ja Japanin välillä on väistämätön. Heinäkuun 7 pnä Lukoutsiaon luona tehty vastarinta oli alkua sodalle japanilaisia anastajia vastaan koko Kiinan mitassa.

3. Poliittinen tilanne Kiinassa on nyt tullut uuteen vaiheeseen — japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan vaiheeseen. Sodan valmisteluvaihe on jo ohitettu. Keskeinen tehtävä uudessa vaiheessa on kaikkien voimien liikkeelle saanti voiton saavuttamiseksi tässä sodassa. Edellisessä vaiheessa ei demokratian valloittamistehtävä tullut täytetyksi kuomintangin haluttomuuden ja kansanjoukkojen puutteellisen mobilisoinnin vuoksi, ja tästä lähtien se on siis täytettävä valloitettaessa voittoa japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa.

4. Nykyisessä uudessa vaiheessa eivät erimielisyydet ja kiistat kuomintangin ja muiden japanilaisvastaisten ryhmien välillä koske enää kysymystä siitä, onko vai eikö ole käytävä sotaa japanilaisia anastajia vastaan, vaan sitä, millä tavoin voitto tässä sodassa on valloitettava.

5. Voiton avain japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa on nyt jo aloitetun sodan laajentaminen yhteiseksi, yleiskansalliseksi sodaksi. Vain sellaisessa yhteisessä, yleiskansallisessa sodassa me voimme saavuttaa lopullisen voiton. Meidän puolueemme nyt esittämä, 10 kohtaa käsittävä Japanille tehtävän vastarinnan ja isänmaan pelastamisen ohjelma onkin se konkreettinen tie, joka johtaa meidät lopulliseen voittoon.

6. Siinä, miten sotaa nykyisin käydään, piilee mitä suurin vaara. Se johtuu ennen kaikkea siitä, että kuomintang ei yhä vieläkään halua nostaa koko kansaa osallistumaan sotaan. Päinvastoin, kuomintang pitää japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa yksinomaan hallituksen asiana, se osoittaa joka askeleella pelkäävänsä kansanliikettä sotaan osallistumisen puolesta ja rajoittaa tätä liikettä, tekee esteitä hallituksen ja armeijan yhtymiselle kansanjoukkojen kanssa, kieltäytyy myöntämästä kansalle demokraattisia oikeuksia, joita tarvitaan anastajien torjumiseen ja isänmaan pelastamiseen, se ei pane toimeen valtionhallinnon johdonmukaista uudistamista, joka on välttämätön sitä varten, että nykyisestä hallituksesta tulisi yleiskiinalainen kansallisen puolustuksen hallitus. Sillä tavoin sotaa käytäessä voidaan saavuttaa vain osittaisia menestyksiä, mutta ei suinkaan lopullista voittoa japanilaisista anastajista. Päinvastoin, sellaisessa sodankäynnissä piilee raskaan tappion mahdollisuus.

7. Niiden suurien epäkohtien tuloksena, joita sodankäynnissä japanilaisia anastajia vastaan nykyisin on, voi tämän sodan jatkuessa sattua monia sotilaallisia vastoinkäymisiä, perääntymisiä, hajaantumisia, petturuutta omassa maassa, väliaikaista ja osittaista sopimista vihollisen kanssa. Tämän vuoksi on otettava huomioon, että tästä sodasta tulee raskas ja pitkälinen. Mutta me olemme varmat siitä, että jo alkanut sota japanilaisia anastajia vastaan tulee puolueemme ja koko kansan ponnistuksin jatkumaan ja kehittymään, lakaisten tieltään kaikki esteet. Meidän täytyy voittaa kaikki vaikeudet ja taistella päättävästi puolueemme esittämän, 10 kohtaa käsittävän ohjelman puolesta, joka tähtää voiton valloittamiseen tässä sodassa. Meidän on päättävästi vastustettava tätä ohjelmaa vastaan sotivia virheellisiä kannanottoja ja samalla pessimismin ja toivottomuuden sävyttämiä tappiomielialoja.

8. Kommunistisen puolueen jäsenen sekä sen johtamien kansanjoukkojen ja asevoimien tulee mahdollisimman aktiivisesti astua taistelun etulinjoille, tulla kansakunnan ydinjoukoksi sodassa, kehittää kaikin tavoin joukkoliikettä japanilaisia anastajia vastaan. He eivät saa menettää hetkeäkään, laiminlyödä ainoatakaan mahdollisuutta propagandan tekemiseen joukkojen keskuudessa, joukkojen järjestämiseen ja aseistamiseen. Jos me pystymme toden teolla järjestämään monimiljoonaiset joukot ja vetämään ne mukaan kansalliseen yhteisrintamaan, niin voitto japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa on epäilemättä meidän.»

² Sodan alkuvaiheessa antoivat Tšiang Kai-šek ja kuomintang, tuntiessaan kansan voimakkaan painostuksen, monia lupauksia erilaisista uudistuksista, mutta myöhemmin rikkoivat nämä lupauksensa toisen jälkeen.

³ Lušanin kurssit — kuomintangin puolue- ja hallituselinten johtavan henkilökunnan kurssit, jotka Tšiang Kai-šek oli järjestänyt Lušanissa taantumuksellisen hallitusjärjestelmänsä työntekijäin kouluttamiseksi.

⁴ Tšiang Nai-tši esitti siihen aikaan tunnuksen: »vähemmän kehoituksia, enemmän ehdotuksia». Itse asiassa pelkkä vetoomusten ja ehdotusten esittäminen kuomintangille silloisissa oloissa, jolloin kuomintang sorti kansaa, ei vastannut tarkoitustaan, vaan oli välittömästi kutsuttava kansaa taisteluun kuomintangia vastaan. Ilman tätä oli mahdotonta kestää taistelussa japanilaisia anastajia vastaan ja vastustaa kuomintangin taantumuksellisia toimenpiteitä. Tämän vuoksi Tšiang Nai-tšin katsantokanta oli virheellinen. Myöhemmin hän vähitellen tajusi virheensä.

⁵ Tarkoitetaan »Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean päätösluonnosta kommunistisen puolueen osallistumisesta vallan elimiin» syyskuun 25 päiväältä 1937. Asiakirja on näin kuuluva:

»1. Japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa tähän mennessä muodostunut tilanne vaatii kipeästi japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman hallituksen muodostamista kansalliskumouksellisen sodan johtamista varten japanilaisia anastajia vastaan ja voiton saavuttamiseksi japanilaisesta imperialismista. Kommunistit ovat valmiit menemään sellaiseen hallitukseen, ts.

välittömästi ja virallisesti ottamaan tässä hallituksessa vastaan hallintopaikkoja ja esittämään siinä aktiivista osaa. Sellaista hallitusta ei kuitenkaan vielä ole. Nykyinen hallitus on kuomintangin — yhden puolueen — diktatuurin hallitus.

2. Kiinan Kommunistinen puolue voi osallistua hallitukseen vasta silloin, kun kuomintangin yhden puolueen diktatuurihallitus muuttuu yleiskansalliseksi yhteisrintamanhallitukseksi, ts. kun se: a) hyväksyy meidän puolueemme ehdottaman »Japanille tehtävän vastarinnan ja isänmaan pelastamisen ohjelman» pääkohdat ja julkaisee niille rakentuvan hallitusohjelman; b) alkaa käytännöllisessä toiminnassaan tuoda ilmi vilpittöntä halua ponnistella tämän ohjelman täyttämiseksi ja saavuttaa tässä suhteessa tiettyjä tuloksia; c) sallii kommunistisen puolueen järjestöjen legaalisen olemassaolon ja takaa kommunistiselle puolueelle kansanjoukkojen mobilisoinnin vapauden, niiden järjestämisen ja kasvattamisen vapauden.

3. Siihen saakka, kunnes puolueen Keskuskomitea päättää osallistumisesta keskushallitukseen, ei kommunististen puolueen jäsenen pidä mennä paikallisiin vallan elimiin eikä myöskään ryhtyä hallituksen toimeenpanoelinten alaisten hallinnollisia kysymyksiä käsittelevien neuvostojen ja komiteoiden työhön, ei keskuksessa enempää kuin muuallakaan. Sellainen osallistuminen hallituselinten työhön olisi omiaan vain peittämään hämärään kommunistien poliittiset kasvat, se pidentäisi kuomintangin diktatorista valtaa ja vahingoittaisi demokraattisen yhteishallituksen muodostamista.

4. Mutta erikoisissa olosuhteissa olevien alueiden, esimerkiksi sotatoimialueiden paikallisissa vallan elimissä voivat kommunistit, milloin entiset vallanpitäjät eivät voi enää hallita entiseen tapaan ja ovat suurin piirtein valmiit toteuttamaan kommunistisen puolueen ehdotuksia, mutta kommunistinen puolue on jo saavuttanut laillisen toiminta-oikeuden, ja myös nyt muodostuneen kriittillisen tilanteen vuoksi, jossa kommunistisen puolueen osallistuminen vallan elinten työhön käy välttämättömäksi niin kansanjoukkojen kuin itse näiden elintenkin kannalta katsoen — osallistua vallanelinten työhön. Japanilaisten rosvojen anastamalla alueella sensijaan tulee kommunistien sitä suuremmalla syyllä esiintyä avoimesti japanilaisvastaisen yhteisrintaman järjestäjinä.

5. Niin kauan kuin kommunistinen puolue ei mene virallisesti hallitukseen, on sen osallistuminen Yleiskiinalaisen Kansalliskokouksen tapaisiin edustuslaitoksiin, jotka ryhtyisivät käsittelemään demokraattista perustuslakia ja isänmaan pelastamiseksi käytävän taistelun linjaa, periaatteessa luvallista. Tämän vuoksi on kommunistisen puolueen taisteltava tarmokkaasti omien edustajiensa välitsemisen puolesta kansalliskokoukseen, käyttääkseen hyväkseen tämän kokouksen puhujalavaa kommunistisen puolueen kannan puolesta ja siten mobilisoidakseen kansaa, liittääkseen sen yhteen meidän puolueemme ympärille ja jouduttaakseen demokraattisen yhteisrintamahallituksen luomista.

6. Kommunistisen puolueen Keskuskomitea ja paikalliset komiteat voivat yhteisesti laaditun ohjelman ja täydellisen tasa-arvoisuuden pohjalla kuomintangin keskusjohdon ja paikalliskomiteoiden

kanssa perustaa yhteisrintamajärjestöjä, esimerkiksi erilaisia yhdistettyjä komiteoita, sellaisia kuin Taisteluliitto kansallisen vallankumouksen puolesta, joukkoliikekomiteoita, liikekannallepanokomiteoita rintama-alueella jne.

Kommunistisen puolueen tulee sellaisilla yhteisillä esiintymisillä kuomintangin kanssa pyrkiä kahden puolueen — kuomintangin ja kommunistisen puolueen — yhteistoimintaan.

7. Sen jälkeen kun Punaisen armeijan nimi on muutettu Kansallis-vallankumoukselliseksi armeijaksi ja punaisen vallan elimet Erikoisalueen vallanelimiksi, voivat niiden edustajat valloittamaansa laillista asemaa hyväkseen käyttäen liittyä kaikkiin sotilaallisiin ja joukkojärjestöihin, jotka palvelevat japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan ja isänmaan pelastamisen asiaa.

8. Entisen Punaisen armeijan joukko-osastoissa ja kaikissa sissijoukoissa on välttämättömästi säilytettävä kommunistisen puolueen jakamaton johto. Tässä kysymyksessä ei kommunisteille ole luvallista minkäänlainen periaatteellinen horjunta.»

⁶ Tarkoitetaan eräiden puolueen jäsenten ehdotuksia, että vallankumouksellisilla tukialueilla vallinnut valtajärjestelmä — kansanedustajien kokousten valta — oli muutettava parlamentaariseksi järjestelmäksi kapitalististen valtioiden tapaan.

⁷ Sen jälkeen kun Keskisen alueen Punainen armeija oli lokaussa 1934 lähtenyt pohjoiseen, jatkoivat 8 maakunnan (Kiangsin, Fukienin, Kuangtungin, Hunanin, Hupen, Honanin, Tšekiangin ja Anhuein) 14 alueelle jääneet Punaisen armeijan joukot sitkeästi sissisotaa erittäin vaikeissa oloissa. Sodan syttyessä japanilaisia anastajia vastaan nämä joukko-osastot ryhtyivät kommunistisen puolueen Keskuskomitean ohjeisesti neuvotteluihin kuomintangin kanssa, lopettivat kansalaissodan, järjestäytyivät uudella tavalla ja sulautuivat yhdeksi armeijaksi (Uudeksi 4. armeijaksi, joka sittemmin taisteli sitkeästi japanilaisia anastajia vastaan Jangtse-joen pohjois- ja eteläpuolella) ja lähtivät rintamalle taistelemaan anastajia vastaan. Mutta Tšiing Kai-šek aikoi käyttää neuvotteluja tuhotakseen nämä sissijoukot. Fukienin ja Kuangtungin maakuntien raja-alue oli siihen aikaan eräs 14 sissialueesta ja Ho Ming eräs tällä alueella toimineiden sissiosastojen johtajista. Ho Ming ei osoittanut valppautta Tšiing Kai-šekin kavaliin aikeisiin nähden. Kun toista tuhatta hänen komennossaan ollutta sissiiä oli keskittynyt yhteen paikkaan, joutuivat he kuomintangilaisten saartamiksi ja aseistariisumiksi.

⁸ Viikkolehti Tsefang Tšoukan — Kiinan Kommunistisen puolueen äänenkannattaja — alkoi ilmestyä v. 1937 Jenanissa. Sitä julkaistiin vuoteen 1941 saakka, jolloin Tsefangšipao perustettiin.

⁹ Tässä tarkoitetaan sitä kansallisen porvariston osaa, jota silloin edustivat Šenpao ym. lehdet.

¹⁰ Fuhsingše-yhdistys (Uudestisyntyminen) ja »Si-si«-liitto olivat kuomintangissa toimivia fasistijärjestöjä, joita Tšiing Kai-šek ja Tšen Li-fu johtivat ja jotka ajoivat suurten tilanherrojen ja suurporvariston harvainvallon asiaa. Mutta näihin järjestöihin kuului myös huomattava määrä pikkuporvariston edustajia, jotka

oli saatu niihin väkiväkolla ja petoksella. Tässä mainitulla osalla Fuhsingše-yhdistyksen jäseniä tarkoitetaan pääasiassa osaa silloisen kuomintangin armeijan upseerikuntaa. Osalla »Si-si«-liiton jäseniä tarkoitetaan samoin pääasiassa sitä osaa tämän liiton jäsenistä, joka ei ollut siinä johtavassa asemassa.

**ŠENSIN—KANSUN—NINGSIAN RAJA-ALUEEN
HALLITUKSEN JA 8. ARMEIJAN
SELUSTAHALLINNON JULISTUS**

(15. toukokuuta 1938)

Mao Tse-tung kirjoitti tämän julistuksen vastatoimenpiteeksi Tšiing Kai-šekin koplän myyräntyötä vastaan. Siihen aikaan, pian sen jälkeen kun yhteistyö kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä oli saatu aikaan, aloitti Tšiing Kai-šekin kopa toiminnan, joka tähtäsi kommunistisen puolueen johtamien vallankumouksellisten voimien murtamiseen. Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueella harjoitettu myyräntyö oli osa tuosta kavalasta suunnitelmasta. Mao Tse-tung oli sitä mieltä, että vallankumouksen etujen suojelemiseksi oli tässä kysymyksessä omaksuttava päättävä kanta. Tällä julistuksella Mao Tse-tung antoi iskun puolueen jäsenten erään osan opportunistiselle suhtautumiselle Tšiing Kai-šekin koplakunnan juonitteluihin japanilaisvastaisen yhteisrintaman piirissä.

Lukoutšiaon tapahtumien päivästä lähtien käyvät kaikki isänmaalliset maanmiehemme päättävästi sota japanilaisia anastajia vastaan. Komentajat ja sotamiehet vuodattavat rintamalla vertaan, uhraavat henkensä. Kaikki maamme puolueet ja ryhmät liittyvät vilpittömästi yhteen. Kaikki väestökerrokset yhdistävät ponnistuksensa pelastaakseen kotimaamme orjuutukselta. Tämä avaa Kiinan kansalle suuren, valoisan tien, se on luotettavana takeena japanilaisista anastajista saatavasta voitosta. Maamme jokaisen kansalaisen tulee kulkea tätä

tietä. Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueemme¹ armeija ja väestö antavat hallituksen johdolla kaikki voimansa kotimaan pelastamisen asialle. Suuria ja maineikkaita ovat heidän tekonsa, raskas ja ankara on taistelu, jota he käyvät nurkumatta ja väsymättä. Koko kansa ylistää heidän urotekojaan. Meidän Raja-alueemme hallituksen ja 8. armeijan selustahallinnon asiaksi jää vain innoittaa koko Raja-alueen kansanjoukkoja jatkamaan ponnistelujaan asian viemiseksi menestykselliseen päätökseen: ei voida sallia, että yksikään ihminen jättäisi täyttämättä velvollisuuttaan, että olisi sellaista tekoa, joka ei palvele isänmaan pelastamisen asiaa.

Viime aikoina on kuitenkin todettu, että Raja-alueella on henkilöitä, jotka eivät halua ottaa huomioon maamme yleistä asemaa ja tavalla tai toisella joko pakottavat talonpoikia palauttamaan maanjaossa saamansa maan ja rakennukset² tai velallisia maksamaan jo mitättömiksi julistettuja velkoja, pakottavat väestöä muuttamaan Raja-alueella jo voimaansaatettua kansanvaltaista järjestelmää tahi hajoittavat jo perustettuja sotilaallisia, taloudellisia, sivistys- ja joukkojärjestöjä. Eikä siinä kaikki, he harjoittavat vakoilua, asettuvat yhteyteen rosvojoukkioiden kanssa, yllyttävät sotaväkeä mellakoihin, karvoittavat maastoa, keräävät salaa tietoja ja harjoittavat avoimesti kiihoitusta Raja-alueen hallitusta vastaan. Moiset teot rikkovat selvästi pääperiaatetta, kansan yhteenliittämistä vastarintaan japanilaisille anastajille, ne sotivat Raja-alueen koko väestön tahtoa vastaan, niillä yritetään provosoida sisäisiä riitoja, murtaa yhteisrintama, vahingoittaa kansan etuja, horjuttaa Raja-alueen hallituksen arvovaltaa ja lisätä vaikeuksia voimien mobilisoinnille sotaan japanilaisia anastajia vastaan.

Ja kaikki tämä tapahtuu siitä syystä, että kourallinen kova-naamoja, jotka eivät piittaa kansakunnan eivätkä valtion eduista, ovat riehaantuneet ja tekevät kolttosiaan. Eikä siinä kyllin, eräät heistä käyttävät hyväkseen japanilaisia rosvojakin

ja naamioivat salaliittopuuhansa erilaisilla kylteillä. Viime kausina on eri piirikuntien väestöltä tullut yhtämittaa lukuisia anomuksia tuon myyräntyön lopettamisesta. Hallituselimet ja Selustahallinto ovat hukkaa sellaisten anomusten tulvaan.

Japanilaisia anastajia vastaan taistelevien vastarintavoimien vahvistamiseksi, selustan lujittamiseksi ja väestön etujen suojelemiseksi on Raja-alueen hallituksen ja 8. armeijan Selustahallinnon pakko ryhtyä toimenpiteisiin mainitunlaisen toiminnan lopettamiseksi. Edellä esitetyn johdosta saatetaan yleiseksi tiedoksi, että:

1. Hallitus ja Selustahallinto, suojatessaan kansan saavutuksia, kieltävät jakamasta uudelleen jo jaettuja maita ja rakennuksia sekä palauttamasta voimaan peruutettuja velkasitoumuksia alueilla, jotka sisällisrauhan voimaantulon hetkellä maassamme kuuluivat Raja-alueeseen.

2. Hallitus ja Selustahallinto ottavat suojelukseensa kaikkien niiden sotilaallisten, poliittisten, taloudellisten, sivistys- ja muiden joukkojärjestöjen toiminnan, jotka oli perustettu ennen sisällisrauhan voimaantuloa maassamme ja jotka on sittemmin järjestetty uudelleen ja kehittyvät japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman periaatteiden pohjalla, ja tulevat edistämään niiden kasvua ja estämään kaikenlaisen niitä vastaan suunnatun salaliittolaismaisen myyräntyön.

3. Hallitus ja Selustahallinto, toteuttaessaan päättävästi »Japanille tehtävän vastarinnan ja valtion rakennustyön ohjelman» periaatteita, ovat valmiit edistämään jokaista aloitetta, joka vastaa sodan ja isänmaan pelastamisen etuja, ja tulevat tervehtimään poikkeuksetta kaikkia jokaisen väestökerroksen edustajia, jotka haluavat vilpittömästi meitä auttaa. Mutta naamioituneiden ainesten tunkeutumisen ehkäisemiseksi sekä provokaation ja vakoilun estämiseksi kielletään kaikenlainen toiminta — tämän toiminnan laadusta riippumatta — poikkeuksetta kaikilta henkilöiltä, jotka saapuvat ulkopuolelta asuak-

seen Raja-alueella ilman vastaavilla asiakirjoilla todistettua Hallituksen tai Hallinnon suostumusta.

4. Nykyisellä japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kireällä kaudella kehoitetaan väestöä ilmoittamaan kaikista aineksista, jotka harjoittavat Raja-alueella salaliittoilua ja myyräntyötä tai tahallista levottomuuksien järjestämistä, asiamiesten värväystä, yllytystä ja sotilasvakoilua. On sallittua pidättää paikalla ne, joita vastaan on olemassa varmoja todistuksia. Syylliset on rangaistava armotta välittömästi sen jälkeen, kun tutkimus on näyttänyt rikoksen toteen.

Poikkeuksetta kaikkien sotapalveluksessa olevien ja Raja-alueen siviiliväestön on järkkymättä noudatettava edellä esitettyä neljää kohtaa. Jos rikolliset ainekset uskaltavat tästedes harjoittaa salaliittoilua tai hajoitustyötä, seuraa Raja-alueen hallituksen ja 8. armeijan selustahallinnon taholta ankaria toimenpiteitä, eikä minkäänlaista vetoamista tietämättömyyteen tästä Julistuksesta tulla ottamaan huomioon.

Huomautuksia

¹ Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alue oli alunperin vallankumouksellinen tukialue, joka muodostui vähitellen vuoden 1931 jälkeen vallankumouksellisen sissisodan kestäessä Šensin maakunnan pohjoisosassa. Kun Keskisen alueen Punainen armeija oli Pitkän marssin suorittettuaan tullut Šensin pohjoisosaan, tuli tästä alueesta vallankumouksen pääasiallinen tukialue ja Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitean olinpaikka. Kun v. 1937 perustettiin japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama, muutettiin alueen nimi Šensin—Kansun—Ningsian Raja-alueeksi. Siihen kuului 23 piirikuntaa.

² Suurimmassa osassa Raja-aluetta oli siihen aikaan jo suoritettu tilanherrojen maiden pakkoluovutus ja niiden jakaminen talonpojille, samoin talonpoikien velkasitoumusten peruuttaminen. Vuoden 1936 jälkeen Kiinan Kommunistinen puolue, pyrkiessään edistämään laajan japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman luomista, siirtyi koko maassa tilanherrojen maiden pakkoluovutuspolitiikasta vuokramaksun ja lainankoron alentamispolitiikkaan, mutta samalla piti päättävästi kiinni kaikesta siitä mitä talonpoikaisto oli aikaisemmin saavuttanut vallankumouksellisten agraariuudistusten tuloksena.

PITKÄLLISESTÄ SODASTA

(Toukokuu 1938)

Tämä teos on luentosarja, jonka Mao Tse-tung piti Jenanissa vuoden 1938 toukokuun 26 ja kesäkuun 3 päivien välisenä aikana japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan ongelmia tutkivassa seurassa.

Kysymyksen asettaminen

1. Heinäkuun 7 päivä, japanilaisia anastajia vastaan käytävän suuren sodan alkamisen vuosipäivä lähestyy. Kohta tulee kuluneeksi vuosi siitä, kun koko kansakunta, yhdistettyään voimansa tämän sodan käyntiä varten ja yhteisrintamaansa lujittaen on taistellut sitkeästi ja sankarillisesti vihollista vastaan. Se on ennennäkemätön sota Idän historiassa ja sille tulee kuulumaan huomattava sija koko ihmiskunnan historiassa. Maailman kansat seuraavat tarkkaavasti tämän sodan kulkua. Jokainen kiinalainen odottaa kärsimättömästi voiton päivää, kantaen harteillaan kaikki sodan raskuudet ja taistellen uhrautuvasti kansakuntansa olemassaolon puolesta. Mutta herää kysymys, millaiseksi tämän sodan kulku tulee muodostumaan. Voimmeko me voittaa vai emmekö voita? Voimmeko voittaa nopeasti? Monet puhuvat pitkällisestä sodasta. Mutta kysytään, miksi sota tulee pitkälliseksi. Miten pitkällistä sotaa on käytävä? Monet puhuvat lopullisesta voitosta. Mutta kysy-

tään, miksi lopullinen voitto tulee kuulumaan meille. Miten tämä lopullinen voitto on valloittettava? Kaikki eivät ole vielä löytäneet vastausta näihin kysymyksiin, eikä siinä kaikki, vaan enemmistökään ei ole tähän saakka vielä löytänyt näitä vastauksia. Ja nyt astuvat näyttämölle Kiinan väistämätöntä orjuuttamista ennustavan tappioteorian kannattajat, jotka sanovat: »Kiina orjuutetaan, lopullinen voitto ei kuulu Kiinalle». Samanaikaisesti esiintyvät myös eräät meidän ylenmäärin innokkaat ystävämme julistaen: »Kiina pystyy saavuttamaan voiton hyvin pian: suuria ponnistuksia ei siihen vaadita». Ovatko nuo mielipiteet oikeita vai eivätkö ole?

Olemme aina sanoneet ja sanomme nytkin, että nuo mielipiteet eivät ole oikeita. Mutta enemmistö ei vielä ymmärrä, mitä me sanomme. Tämä johtuu osaksi siitä, että me emme tee vielä riittävästi propagandistista selitystyötä, osaksi siitäkin, että objektiiviset tapahtumat eivät ole kehityskulussaan vielä tuoneet täysin ilmi niille ominaista luonnetta, ne eivät ole vielä aivan selvästi paljastaneet meille kasvojaan, ja tästä syystä ihmiset eivät vielä osaa erottaa tapahtumien kehityksen tendenssejä ja näköaloja kokonaisuudessaan eivätkä niin ollen pysty päättämään, mihin ponnistukset on suunnattava ja miten toimittava. Nyt se on helpompaa: kymmenen kuukautta kestäneen sodan kokemus on täysin riittävä, jotta voidaan lyödä pirstoiksi täysin perustelematon teoria Kiinan väistämättömästä orjuutuksesta ja samalla viilentää liaksi intomielisten ystäviemme — pikaisen voiton teorian kannattajien — tulista kiihkoa.

Tällaisessa tilanteessa monet vaativat yleistävää selitystä, sitäkin suuremmalla syyllä, kun pitkällinen sota kohtaa toisaalla vastaväitteitä sekä Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajien että pikaisen voiton teorian kannattajien taholta, toisaalla taas vallitsee pitkällisestä sodasta aivan hämäriä käsityksiä. Laajalle levinnyt on seuraava väittäjä:

»Lukoutšiaon tapahtumien hetkestä lähtien 400 miljoonaa kiinalaista ponnistaa yhtenä miehenä kaikki voimansa, ja lopullinen voitto kuuluu Kiinalle». Se on tietysti totta, mutta tämä väittämä on täytettävä konkreettisella sisällöllä. Mahdollisuus käydä sitkeää sotaa japanilaisia anastajia vastaan ja lujittaa yhteisrintamaa riippuu monien voimien vaikutuksesta: Kiinassa — kaikkien puolueiden ja ryhmien vaikutuksesta, kommunistisesta puolueesta kuomintangiin saakka, koko kansan vaikutuksesta, työläisistä ja talonpojista porvaristoon saakka, kaikkien asevoimien vaikutuksesta, vakinaisesta armeijasta sissijoukkoihin saakka; kansainvälisellä areenalla — sosialismin maan ja kaikkien oikeutta puolustavien kansojen vaikutuksesta; vihollismaassa — eräistä sotaa vastustavista väestökeroksista sotaa vastustaviin rintamasotilaihin saakka. Sanalla sanoen, kaikki nämä voimat antavat suuremman tai pienemmän panoksensa meidän japanilaisia anastajia vastaan käymämme sodan hyväksi. Jokaisen rehellisen ihmisen täytyy osata antaa sille arvoa. Me kommunistit kuljemme samaa tietä toisten puolueiden ja ryhmien kanssa, jotka kannattavat sotaa japanilaisia anastajia vastaan, me kuljemme yhdessä koko kansan kanssa samaan päämäärään — voittoon vihatuista japanilaisista rosvoista — kaikkien voimien yhteenliittämisen kautta. Tämän vuoden heinäkuun 1 p:nä me vietämme Kiinan Kommunistisen puolueen perustamisen 17-vuotispäivää. Jotta jokainen kommunisti voisi japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kuluessa antaa sodan hyväksi kaikki voimansa mahdollisimman tehokkain tuloksin, on ryhdyttävä vakavasti tutkimaan pitkällisen sodan kysymyksiä. Siksi omistan luentoni pitkällisen sodan tutkimiselle. Aioin kosketella kaikkia pitkälliseen sotaan liittyviä kysymyksiä, mutta en voikaan sitä tehdä, koska yhdessä luennossa ei kaikkea voida sanoa.

2. Kaikki se kokemus, joka on saatu kymmenen kuukautta kestäneen, japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan ajalla,

osoittaa kahden tuonnempana käsiteltävän teorian virheellisyyden: niin Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kuin myös sen pikaisen voiton teorian. Edellinen synnyttää taipumuksen sopuiluun, jälkimmäinen taipumuksen vastustajan voimien aliarviointiin. Näiden teorioiden kannattajien suhtautuminen kysymykseen on subjektiivista, yksipuolista, sanalla sanoen epätieteellistä.

3. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan edellä saatiin kuulla paljonkin tappiohenkisiä puheita. Niinpä sanottiin: »Kiina on huomattavasti huonommin aseistettu kuin vastustaja, jos lähdetään tappelemaan, hävitään sota»; »Jos ryhdymme sotilaalliseen vastarintaan, odottaa meitä Abessinian kohtalo». Sodan alettua lakkasi Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian avoin saarnaaminen, mutta se jatkuu peitettyssä muodossa, jopa varsin aktiivisena. Tämän vahvistaa todeksi sopuilun ilmapiiri, joka milloin tihenee, milloin harvenee. Sopuiliijat turvautuvat tällaiseen todisteluun: »Sodan jatkaminen merkitsee väistämätöntä tuhoa»¹. Muuan opiskelija kirjoittaa Hunanin maakunnasta: »Maaseudulla työskennellessään kohtaa joka askeleella vaikeuksia. Kun tekee propagandatyötä yksinään, on jokaisessa sopivassa tilanteessa keskusteltava ihmisten kanssa. Keskustelutoverit eivät ole pimeitä eivätkä tietämättömiä ihmisiä; he ymmärtävät tapahtumia jossakin määrin ja osoittavat suurta mielenkiintoa johtamiani keskusteluja kohtaan. Olen kuitenkin joutunut kosketuksiin sukulaisteni kanssa, jotka inttivät alinomaan: »Kiina ei voita, se tuhoutuu». Se on aivan iljettävää. Onneksi he eivät harjoita propagandaa, silloin olisi asia aivan pilalla. Talonpojat luottavat tietenkin heihin enemmän kuin minun!» Tuollaiset Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajat muodostavat sopuilukannan sosiaalisen perustan. Sellaisia ihmisiä on Kiinan joka kolkassa. Siitä syystä saattaa sopuilukanta tulla esille japanilaisvastaisen yhteisrintaman keskuudessa milloin tahansa, jopa

silloinkin, kun sota on lähestymässä loppuaan. Minusta näyttää, että Hsutšoun kukistumisen hetkellä ja jännittyneen tilanteen vallitessa Vuhanin seudulla olisi hyödyllistä antaa tuntuva läksytys noille Kiinan väistämättömän tappion teorian kannattajille.

4. Japanilaisia anastajia vastaan kymmenen kuukautta käydyn sodan aikana on esiintynyt myös mielipiteitä, jotka ovat todisteena hätiköimiseksi nimitetystä taudista. Niinpä joutuivat monet heti sodan ensimmäisinä päivinä täysin perusteettoman optimismiin lumoihin. He aliarvioivat vastustajaa, olettivatpa sellaistaakin, että japanilaiset eivät pääse Šansin maakuntaan saakka. Eräät väheksyivät sissitoiminnan osuutta japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. He epäillivät, onko oikein asettaa kysymys »säännöllisten joukkojen liikuntasodasta sota-toimien pääasiallisena ja sissitoiminnasta niiden apumuotona koko sodan mittakaavassa ja sissitoiminnasta pääasiallisena ja säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimista apumuotona yksityistapauksissa». He eivät yhtyneet seuraavaan 8. armeijan strategiseen ohjeeseen: »Pääasiallisesti on käytävä sissisotaa, mutta ei ole kieltäydyttävä myöskään säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimista suotuisten olosuhteiden vallitessa» ja pitivät tätä »mekanistisena» katsantokantana². Šanghain taistelujen aikana eräät sanoivat: »Kunhan vain pidämme puoliimme kolmisen kuukautta, niin kansainvälinen tilanne muuttuu varmasti, Neuvostoliitto ryhtyy ehdottomasti sotaan, ja silloin on sota lopussa». Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan näköaloja arvioidessaan nuo ihmiset perustivat toivonsa pääasiassa ulkomaiseen apuun³. Taierhtšuangin voiton jälkeen⁴ eräät olivat sitä mieltä, että Hsutšoun taistelusta on tuleva »ratkaisevan taistelun prologi» ja että entinen suuntaus pitkäliseen sotaan on tarkistettava. Sanottiin, että »tästä taistelusta tulee vastustajan kuolinkamppailu» ja että »jos me voitamme tämän taistelun, niin japanilaisten militaristien jalkojen alta on

lyöty moraalinen pohja pois, eikä heille jää muuta neuvoksi kuin odottaa tuomiopäivää»⁵.

Ensimmäinen, Pingsingkuanin luona saatu voitto pani jo muutamien pään pyörälle, mutta seuraava, Taiertšuangin voitto pani pyörälle vielä useamman ihmisen pään. Tämän johdosta ilmaantui epäilyjä: lähteekö vastustaja Vuhania kohti? Monet vastasivat tähän: »Tuskinpa». Toiset väittivät: »Ei missään tapauksessa». Tähän kysymykseen annettavaan vastaukseen liittyy kuitenkin hyvin monia suuria ja tärkeitä ongelmia. Niinpä kysymykseen, riittävätkö voimat japanilaisille anastajille tehtävään vastarintaan, saattaa tulla myöntävä vastaus: kun kerran meidän nykyiset voimamme riistävät jo vastustajalta mahdollisuuden jatkaa hyökkäystä, niin miksi näitä voimia vielä lisättäisiin? Edelleen kysymykseen, pysyykö tunnus japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman lujittamisesta ja laajentamisesta edelleenkin oikeana, voi tulla kieltävä vastaus: kun yhteisrintama kykenee kerran jo nykyisessäkin tilassaan lyömään vihollisen takaisin, niin miksi vielä lujittaa ja laajentaa yhteisrintamaa? Kysymykseen, onko diplomaattista toimintaamme ja propagandaamme ulkomailla vielä vahvistettava, voidaan niinkään kuulla kielteinen vastaus. Kielteinen vastaus saattaa tulla seuraavaankin kysymykseen: onko ihan todenteolla harrastettava sellaisia asioita kuin armeijassa vallitsevan järjestyksen muuttamista, valtiollisen hallintojärjestelmän uudistamista, kansanjoukkojen liikkeen kehittämistä, kansansivistystyön saattamista tiukasti palvelemaan kansallisen puolustuksen tehtäviä, kansallisten pettureiden ja trotskilaisten kukistamista, sotateollisuuden kehittämistä ja kansan elinheitojen parantamista; tahi kysymykseen: ovatko edelleenkin oikeita tunnuksia: Vuhania on puolustettava, Kantonia on puolustettava, luoteis-Kiinaa on puolustettava ja sissisotaa on kehitettävä tarmokkaasti vihollisen selustassa? Sattuupa sellaistaikin, että sotatapahtumien saadessa enemmän tai vähemmän

suotuisan käänteeseen eräät ovat valmiit kärjistämään hankauksia kuomintangin ja kommunistisen puolueen välillä, siirtäen siten huomion ulkoisista ongelmista sisäisiin. Näin tapahtuu miltei joka kerta enemmän tai vähemmän suuren voiton jälkeen tahi vihollisen pysähdyttäessä väliaikaisesti hyökkäyksensä. Kaikkea tätä yhdessä me nimitämme poliittiseksi ja sotilaalliseksi lyhytnäköisyydeksi. Sellaisten ihmisten taistelu kuulostaa järjelliseltäkin, mutta se on itse asiassa täysin kestäväntöntä ja tyhjää lavertelua, joka vain ulkonaaisesti vivahtaa totuuteen. Tuon lavertelun lopettaminen tulee hyödyttämään voitokkaan sodan käyntiä japanilaisia anastajia vastaan.

5. Kysymykseen, tuleeeko Kiina orjuutetuksi, on siis vastattava: ei tule, lopullinen voitto kuuluu Kiinalle; mutta kysymykseen voiko Kiina voittaa pian, on vastattava: ei voi, japanilaisia anastajia vastaan käytävä sota tulee olemaan pitkälinen.

6. Perustavat näkökohdat kosketelluista kysymyksistä esitimme yleispuurtein jo kaksi vuotta sitten. Heinäkuun 16 p:nä 1936, siis jo viittä kuukautta ennen Sianin tapahtumia ja kahta toista kuukautta ennen Lukoutšiaon tapahtumia esitin amerikkalaiselle kirjeenvaihtajalle hra Snowlle antamassani haastattelussa yleisen arvion kiinalais-japanilaisessa sodassa muodostuneesta tilanteesta, ja hahmoittelin suunnan, joka takaa voiton. Sietää palauttaa mieliin eräitä otteita tästä keskustelusta:

»Kysymys: Millä ehdoilla Kiina pystyy voittamaan ja tuhoamaan japanilaisen imperialismin voimat?

Vastaus: Välttämättömiä ovat seuraavat kolme ehtoa: ensiksi japanilaisvastaisen yhteisrintaman luominen Kiinassa, toiseksi kansainvälisen japanilaisvastaisen yhteisrintaman luominen ja kolmanneksi Japanin kansan ja Japanin siirtomaiden kansojen vallankumouksellisen liikkeen nousu. Kiinan kansalle on näistä kolmesta ehdosta tärkein itsensä Kiinan kansan suuri yhtyminen.

Kysymys: Kuinka kauan tämä sota tulee teidän käsityksenne mukaan jatkumaan?

Vastaus: Se riippuu japanilaisvastaisen yhteisrintaman voimasta Kiinassa, ja myös monista muista ratkaisevista tekijöistä Kiinassa ja Japanissa. Toisin sanoen, paitsi Kiinan omia voimia, jotka esit-

tävät pääosaa, suuri merkitys on myös Kiinalle annettavalla kansainvälisellä avulla, samoin myös sillä avulla, jota Japanin vallankumouksellinen liike sille antaa. Jos japanilaisvastainen yhteisrintama kehittyy Kiinassa voimakkaasti ja tulee menestyksellisesti laajenemaan ja syvenemään, jos hallitukset ja kansat, jotka vakuutuvat siitä, että japanilainen imperialismi uhkaa niiden omia etuja, rupeavat antamaan Kiinalle välttämätöntä apua. Jos Japanissa vallankumous voi nopeasti lähteä nousemaan, niin sota päättyy pian ja Kiina saavuttaa nopeasti voiton. Mutta jos nämä ehdot eivät toteudu pikapuoliin, niin sota pitkistyy, mutta tulokset ovat samoja: Japani kärsii tappion, Kiina voittaa, mutta tässä tapauksessa tulee vain enemmän uhreja ja meidän täytyy kokea raskaiden kärsimysten kausi.

Kysymys: Miten tämä sota tulee mielestänne kehittymään poliittisella ja sotilaallisella tasolla?

Vastaus: Japanin mannermaapolitiikka on jo käynyt selväksi. Ihmiset, jotka arvelevat, että sovintoa varten Japanin kanssa tarvitsee vain vielä kerran luopua Kiinan suvereenisista oikeuksista sen alueen johonkin osaan nähden ja että Japanin hyökkäys loppuu siihen, antautuvat harhaluulojen valtaan. Me tiedämme tarkalleen, että jopa Jangtse-joen alajuoksu ja Kiinan eteläiset satamat on sisällytetty japanilaisen imperialismiin ja mannermaapolitiikan piiriin. Toisaalta Japani valmistautuu anastamaan Filippiinit, Siamin, Vietnamin, Malajien niemimaan ja Hollannin Intian, eristämään Kiinan muista valtioista ja pystyttämään monopoliherruutensa Tyynen valtameren lounaisosaan. Sellaista on Japanin meripolitiikka. Näin ollen Kiina joutuu todellakin äärimmäisen vaikeaan asemaan. Mutta kiinalaisten valtava enemmistö uskoo, että nämä vaikeudet ovat voitettavissa. Vain pohatat suurissa kauppasatamissa ovat tappion kannattajia, sillä he pelkäävät rikkauksiensa menettämistä. Monet arvelevat, että heti kun japanilaiset saartavat Kiinan rannikon, Kiina menettää mahdollisuutensa sodan jatkamiseen. Se on louria. Tämän käsityksen kumoamiseksi sietää palauttaa mieliin vaikkapa sen sodan historia, jota Kiinan Punainen armeija on käynyt. Japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa tulee Kiinalla olemaan paljon suurempia etuisuuksia kuin mitä Kiinan Punaisella armeijalla oli kansalaissodan kaudella.

Kiina on valtavan suuri maa. Vaikka vastustajan onnistuisi miehittää jopa 100—200 miljoonaa asukasta käsittävä alue, niin silloinkin me olemme vielä hyvin kaukana tappiosta: sodankäyntiä varten Japania vastaan meillä on vielä valtavia voimia, mutta Japanin täytyy koko sodan ajan käydä alituisesti puolustustaisteluita selustassaan. Kiinan taloudellinen pirtoutuneisuus, sen talouselämän kehityksen epätasaisuus ovat myös edullisia sodankäynnille japanilaisia anastajia vastaan. Jos esimerkiksi Shanghai tulee eristetyksi maan muista osista, niin tämä menetyks ei ole Kiinalle läheskään niin vakava kuin New Yorkin eristys USA:n muista alueista olisi Amerikalle. Vieläpä jos Japanin onnistuu saartaa Kiinan rannikkokin, se ei pysty saartamaan sen luoteisia, lounaisia ja läntisiä alueita. Tämän vuoksi keskeinen tehtävä on Kiinan koko kansan yhteen-

liittäminen ja japanilaisvastaisen rintaman luominen, johon koko kansa yhtyisi. Tätä me olemme ehdottaneet jo kauan sitten.

Kysymys: Jos oletetaan, että sota pitkittyy eikä Japani kärsi täydellistä tappiota, voiko kommunistinen puolue sellaisessa tapauksessa suostua rauhaan ja hyväksyä japanilaisen herruuden maan koillisosassa?

Vastaus: Ei voi. Kiinan Kommunistinen puolue, samoin koko Kiinan kansa ei salli japanilaisten käsiin jäävän vaaksankaan vertaa kiinalaista maata.

Kysymys: Millaisen tulee teidän mielestänne olla Kiinan strategisen peruslinjan tässä vapaussodassa?

Vastaus: Meidän strategisen linjamme tulee olla se, että käyttämme päävoimiamme sotatoimiin hyvin laajoilla ja vakiintumattomilla rintamilla. Voiton saavuttaakseen on Kiinan armeijan käytävä erittäin liikkuvaa sotaa laajalla sotänäyttämöllä: edettävä nopeasti ja peräännyttävä nopeasti, nopeasti keskityttävä ja nopeasti taistelduttava. Se tulee olemaan laajaa liikuntasotaa, eikä asemasotaa, joka rakentuu kokonaan puolustuslaitteisiin, syviin taisteluhautoihin, korkeihin valleihin ja monilukuisiin puolustusvyöhykkeisiin. Tämä ei lainkaan merkitse, että olisi luovuttava kaikesta sotilaallisesti tärkeistä kohdista. Sellaisissa kohdissa on valmistauduttava asemasotaan, jos se on edullista. Mutta se strateginen linja, joka pystyy muuttamaan koko tilanteen, voi olla vain liikuntasodan linja. Vaikka asemasotakin on välttämätön, se tulee kuitenkin esittämään toisarvoista sivuosaa. Alueet, joilla sotatoimet kehittyvät, ovat niin laajoja, että niillä on täysi mahdollisuus käydä hyvin menestyksellisesti liikuntasotaa. Jouduttuaan kosketuksiin meidän joukkojemme tarmokkaan taistelutoiminnan kanssa Japanin armeija tulee varmasti toimimaan varovaisesti. Sen sotakoneisto on raskasliikkeinen, se toimii hyvin hitaasti ja sen tehokkuus on rajoitettu. Jos me keskittäisimme voimamme kapealle rintamalohkelle ja tekisimme vastarintaa viholliselle käymällä näännytysotaa, ei armeijallamme olisi tilaisuutta käyttää hyväkseen maantieteellisen asemamme ja taloudellisen organisaatiomme suomia etuja, ja me tekisimme samanlaisen virheen kuin Abessinia teki. Sodan ensimmäisellä kaudella meidän täytyy välttellä kaikenlaisia suuria, ratkaisevia taisteluja. Alussa on vähitellen murennettava vihollisjoukkojen taisteluhenkä ja -kuntoa liikuntasotatoiminnan avulla.

Samalla kun liikuntasotaa käytetään koulutettuja joukkoja, on talonpojista järjestettävä monilukuisia sissijoukkoja. Japanilaisvastainen vapaaehtoinen armeija kolmessa itäisessä maakunnassa muodostaa vain vähäisen osan niistä maan talonpoikaiston potentiaalisista voimista, jotka voidaan mobilisoida käymään sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Kiinan talonpoikaiston potentiaaliset voimat ovat valtavan suuret. Nämä voimat on vain järjestettävä ja niitä on johdettava taitavasti. Nämä voimat ne eivät anna japanilaisille joukoille rauhaa päivällä eikä yöllä, ne väsyttävät anastajia ja saattavat heidät täydelliseen nääntymystilaan. On muistettava, että sotaa käydään Kiinassa, ja tämä merkitsee, että Japanin armeija tulee

olemaan sille vihamielisen kiinalaisen väestön täydellisessä piirityksessä. Japanin armeijan on pakko kuljettaa tarpeellisia sotamateriaaleja, joita sen on itsensä vartioitava, ja samalla käytettävä suuria asevoimia kulkuyhteyksiensä vartioimiseen ja varottava aina yllättäviä hyökkäilyjä. Sitäpaitsi sen on pidettävä entistä suurempia voimia Mantšuriassa samoinkuin Japanissa itsessäänkin.

Sodan kestäessä voi Kiina ottaa vangiksi melko paljon japanilaisia sotilaita ja kaapata suuren määrän aseita ja taistelutarvikkeita, käyttäen ne omaan aseistukseensa. Samalla Kiina voi saada apua ulkovoimilta, joten Kiinan armeijan teknillinen varustelu tulee vähitellen paranemaan. Tämän vuoksi Kiina voi sodan viimeisessä vaiheessa siirtyä asemasodan menetelmiin ja rynnäköidä japanilaisten linnoitettuja asemia näiden miehittämällä alueella. Näin ollen, Japanin tultua pitkän ajan kuluessa näännytetyksi Kiinaa vastaan käymässään sodassa, sen talouselämä kärsii romahduksen ja japanilaisten sotilaiden taisteluhenki murretaan lukemattomissa uuvuttavissa taisteluissa. Mitä Kiinaan tulee, niin sen potentiaaliset voimat tulevat Kiinaa vastaan käytävässä sodassa pääsemään yhä enemmän pinnalle ja vallankumoukselliset joukot tulevat liittyvän armeijan riveihin lakkaamattomana ja väkevänä virtana taistellakseen vapauden puolesta. Käyttäen kaikkia näitä tekijöitä yhdessä toisten tekijäin kanssa me voimme antaa Japanin miehittämällä alueella musertavan iskun sen linnoitetuille asemille ja tukialueille ja karkottaa japanilaisten hyökkääjien armeijan Kiinasta». (Kts. E. Snown kirja: »Muistiinpanoja luoteis-Kiinasta»).

Kymmenen kuukautta kestäneen, japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kokemus on osoittanut, että nämä näkökohdat olivat oikeita. Ne saavat vastaisuudessaakin vahvistusta.

7. Jo elokuun 25 pnä 1937, ts. vähän enemmän kuin kuu-kauden kuluttua Lukoutšiaon tapahtumista, Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea lausui selvästi »Päätöksessään nykytilanteesta ja puolueen tehtävistä»:

»Lukoutšiaon provokaatio sekä Peipingin ja Tientsinin valtaus ovat vasta alkua japanilaisten rosvojen laajalle hyökkäykselle Kiinan sisämaahan. Japanilaiset rosivot ovat jo ryhtyneet maasaan yleiseen liikekannallepanoon. Heidän propagandaväitteensä, että he muka »kieltäytyvät ekspansion laajentamisesta», ovat pelkkää sumuverhoa, jolla he peittelevät hyökkäystään.

Lukoutšiaon luona heinäkuun 7 pnä tehty vastarinta oli japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alkua koko Kiinan mitassa.

Poliittinen tilanne Kiinassa on nyt astunut uuteen vaiheeseen — japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan vaiheeseen. Sodan valmisteluvaihe on jo mennyt ohi. Keskeinen tehtävä uudessa vaiheessa on kaikkien voimien liikkeelle saattaminen voiton saavuttamiseksi tässä sodassa.

Voiton avain japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa

on nyt jo aloitetun sodan laajentaminen yhteiseksi, yleiskansalliseksi sodaksi. Vain sellaisessa yhteisessä, yleiskansallisessa sodassa me voimme saada lopullisen voiton.

Niiden valtavien puutteellisuuksien seurauksena, joita sodankäynnissä japanilaisia anastajia vastaan nykyisin esiintyy, voi tämän sodan jatkuessa sattua monia sotilaallisia epäonnistumisia, perään-tymisiä, hajaantumista, petoksia omassa maassa, väliaikaista tai osittaista sopimista vihollisen kanssa. Tämän vuoksi on otettava lukuun, että tästä sodasta tulee raskas ja pitkälinen. Mutta me olemme vakuuttuneet siitä, että japanilaisia anastajia vastaan jo aloitettu sota tulee meidän puolueemme ja koko kansan ponnistuksin jatkumaan ja laajenemaan, raivaamaan tieltään kaikki esteet».

Kymmenen kuukautta kestäneen, japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kokemus on osoittanut, että nämäkin katsomukset olivat oikeita. Ne saavat edelleenkin vahvistusta.

8. Idealismi ja mekanismi sodan kysymyksissä — sellaisia ovat kaikkien lueteltujen virheellisten katsomusten tieto-opilliset juuret. Virheellisten katsomusten puoltajat suhtautuvat kysymykseen subjektiivisesti ja yksipuolisesti. Toiset heistä harrastavat subjektivistista, perustelematonta lavertelua, toiset taas, katsellessaan ilmiötä vain yhdeltä puolelta, sen tilaa jollakin tietyllä hetkellä, paisuttelevat yhtä subjektivistisesti tätä puolta, tätä väliaikaista tilaa, pitäen sitä kokonaisuutena. Mutta virheitä on erilaisia. Toiset ovat luonteeltaan periaatteellisia ja järjestelmällisiä; sellaisia virheitä on vaikea oikaista. Toiset ovat luonteeltaan satunnaisia ja tilapäisiä; sellaiset virheet on helppo oikaista. Mutta koska kummatkin ovat virheitä, on ne oikaistava. Tämänvuoksi voidaan tulla oikeisiin johtopäätöksiin vain käymällä taistelua idealistisia ja mekanistisia tendenssejä vastaan sotaa koskevissa kysymyksissä, tarkastelemalla näitä kysymyksiä objektiivisesti ja kaikilta puolilta.

Meidän perustelumme tässä kysymyksessä

9. Mistä syystä sota japanilaisia anastajia vastaan tulee olemaan pitkälinen? Miksi lopullinen voitto kuuluu Kiinalle? Mitä todisteita voidaan esittää näiden väitteiden tueksi?

Kiinan ja Japanin välinen sota ei ole vain yksinkertaista sotaa, vaan se on sotaa elämästä ja kuolemasta, jota puoli-siirtomaan asemassa oleva, puolifeodaalinen Kiina ja imperialistinen Japani käyvät keskenään XX vuosisadan 30-luvulla. Tähän rakentuu koko todistelumme. Jos otamme kummankin sotivan puolen erikseen, on todettava, että niillä on monia vastakkaisia erikoisuuksia.

10. Japani: se on ensiksikin voimakas imperialistinen valtio, sen sotilaalliset voimat, taloudellinen mahti ja valtiokoneiston voima katsotaan Idässä ensiluokkaisiksi. Se on koko maailmasakin yksi viidestä—kuudesta suurimmasta imperialistisesta vallasta. Sellaisia ovat Japanin käymän hyökkäyssodan perusedellytykset. Tämän sodan väistämättömyyden ja samalla myös Kiinan pikaisen voiton mahdottomuuden selittää juuri se, että Japani on imperialistinen valtio ja että sillä on vahvat sota-voimat, vankka talous ja voimakas valtiokoneisto.

Toiseksi aiheuttaa Japanin yhteiskunta- ja talousjärjestelmän imperialistinen luonne sen, että sen käymä sotakin on luonteeltaan imperialistista — taantumuksellista ja raakalaismaista sotaa. XX vuosisadan 30-luvulla on japanilainen imperialismi joutunut sisäisten ja ulkoisten ristiriitojensa vuoksi viritämään mittasuhteiltaan ennennäkemättömän seikkailusodan, ja on lisäksi tullut lopullisen romahduksen partaalle. Yhteiskunnallisen kehityksen kannalta katsoen ei Japani ole enää noususuuntaan kulkeva maa (sota ei tuo Japanin hallitseville luokille niiden odottamaa nousua; ne saavuttavat aivan päinvastaisen tuloksen — Japanin imperialismiin tuhon). Tästä johtuukin Japanin käymän sodan taantumuksellinen luonne. Tästä sodan taantumuksellisesta luonteesta, jota korostaa vielä se japanilaisen imperialismiin erikoisuus, että se on sotilaallis-feodaalista imperialismia, johtuu se erikoinen raakalaisuus, jota Japani osoittaa tässä sodassa. Mutta kaikki tämä kärjistää äärimilleen luokkien välistä ristiriitaa itsessään Japanissa, risti-

riitaa japanilaisen ja kiinalaisen kansakunnan sekä ristiriitaa Japanin ja maailman valtioiden suuren enemmistön välillä. Japanin käymän sodan taantumuksellinen ja raakalaismainen luonne on se perusseikka, joka todistaa Japanin väistämättömän tuhon sodassa.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki.

Kolmanneksi, vaikka Japani käy sotaa ensiluokkaisiin asevoimiinsa, taloudelliseen mahtiinsa ja valtiokoneistonsa nojaten, niin tämä pohja on aivan riittämätön. Vaikka Japanin sotavoimat, taloudellinen mahti ja valtiokoneiston voima ovat suuret, niin määrällisesti ne ovat kuitenkin riittämättömät. Japani on verraten pieni maa. Ihmisvoiman, sotilaallisten, rahallisten ja aineellisten voimavarojen puutetta kärsivä Japani ei kestä pitkäaikaista sotaa. Sen vallanpitäjät aikovat ratkaista nämä vaikeudet sodan avulla, mutta tässäkin he saavuttavat aivan päinvastaisen tuloksen. Toisin sanoen, he ovat päästäneet sodan valloilleen ratkaistakseen nämä vaikeudet, mutta sodan tuloksena on, että vaikeudet kasvavat entistä suuremmiksi, sota nielee senkin mitä Japanilla oli sen alussa.

Vihdoin neljänneksi, vaikka Japani voi saadakin apua ulkoapäin, fasistisilta valtioilta, se ei voi samalla olla kohtaamatta vastavaikutusta niiden kansainvälisten voimien taholta, jotka ovat suuremmat kuin Japania auttavat voimat. Nämä kansainväliset voimat tulevat vähitellen kasvamaan ja loppujen lopuksi ne tekevät tehottomaksi fasististen valtioiden antaman avun, alkavatpa harjoittaa painostustakin itseään Japania vastaan. Tässä vaikuttaa lainmukaisuus, joka johtuu Japanin käymän sodan olemuksesta: ken on luisunut pois oikeuden tieltä, hän jättää itsensä tukea vaille. Tehdessämme yhteenvedon kaikesta edellä sanotusta tulemme johtopäätökseen, että Japanin vahva puoli on sen sotilaallisessa mahdissa, mutta sen heikot puolet ovat sen käymän sodan taantumuksellisessa ja raakalaismaisessa luonteessa, sen ihmisvarojen ja aineellisten varalähteiden

riittämättömydessä ja sen kansainvälisessä eristyneisyydessä. Sellaisia ovat erikoisuudet, jotka luonnehtivat Japania sotivana puolena.

11. Kiina: meidän maamme on ensiksikin puolisiirtomaa ja puolifeodaalinen maa. Oopiumisodasta, taipingien sodasta, vuoden 1898 uudistuksista⁶ ja vuoden 1911 vallankumouksesta alkaen aina Pohjoiseen sotaretkeen saakka kaikki vallankumoukselliset liikkeet ja uudistusliikkeet, jotka asettivat tavoitteekseen Kiinan vapauttamisen puolisiirtomaan ja puolifeodaalisen maan asemasta, kärsivät kovia vastoinkäymisiä, ja tästä syystä Kiina on entiseen tapaan puolisiirtomaa ja puolifeodaalinen maa. Me olemme heikko maa, kuten ennenkin: meidän sotilaalliset voimamme, taloudellinen voimamme ja valtiokoneistomme ovat selvästi heikommät kuin vastustajan. Näin ollen riippuu sodan väistämättömyys ja Kiinan pikaisen voiton mahdottomuus myös tästä seikasta.

Toiseksi kuitenkin on Kiinassa viimeksi kuluneella vuosisadalla lakkaamatta kehittynyt vapausliike saavuttanut ominaisuuksia, joita sillä ei ollut ainoanakaan edellisenä historian kautena. Vaikka vapausliike on kärsinyt vakavia vastoinkäymisiä erilaisten sisäisten ja ulkoisten sitä vastaan taistelevien voimien iskuista, ovat nämä vastoinkäymiset samalla karaisseet Kiinan kansaa. Siitä huolimatta, että Kiina jää tänään jälkeen Japanista sotilaallisessa, taloudellisessa ja sivistyksellisessä suhteessa sekä siviilihallinnon järjestämisessä, on Kiinassa nyt astunut esiin sellaisia edistyksellisiä voimia, joita se ei ole vielä tuntenut ainoanakaan menneenä historian kautena. Kiinan Kommunistinen puolue ja sen johtama armeija ovatkin juuri näiden edistyksellisten voimien edustajia. Juuri tämän edistyksellisyuden johdosta voi Kiinan nykyisin käymä vapautussota muodostua pitkälliseksi sodaksi ja päättyä Kiinan lopulliseen voittoon. Kiina on maa, joka kulkee vääjäämättä ylöspäin kuin nouseva aurinko, ja tässä suhteessa se muodostaa vastakohtan

laskusuuntaan kulkevalle japanilaiselle imperialismille. Kiinan käymä sota on edistyksellistä ja tämän edistyksellisyytensä vuoksi se on oikeutettua sotaa. Koska tämä sota on oikeutettua, voi se liittää yhteen koko maan, saada puolelleen vihollismaan kansan myötätunnon ja herättää maailman useimmat maat antamaan Kiinalle apua.

Kolmanneksi, Kiina on hyvin suuri maa, jolla on laaja alue, runsaat aineelliset varalähteet, monilukuinen väestö ja suuri armeija; se pystyy niin ollen kestäämään pitkällisen sodan, ja tässäkin suhteessa se on Japanin vastakohta.

Ja neljänneksi, koska Kiinan käymä sota on luonteeltaan edistyksellistä ja oikeutettua, se saa osakseen laajan kansainvälisen tuen. Tämäkin on täydellinen vastakohta sille kansainvälisen eristyneisyyden asemalle, johon Japani on joutunut.

Yhteenvetona kaikesta edellä sanotusta tulemme johtopäätökseen, että Kiinan kipeä kohta on sen sotilaallinen heikkous, mutta sen vahvoja puolia ovat sen käymän sodan edistykseellinen, oikeudenmukainen luonne, sen maa-alueen laajuus ja sen osakseen saama laaja kansainvälinen tuki. Sellaisia ovat Kiinan luonteenomaiset erikoisuudet.

12. Näin ollen, vaikka Japanilla onkin mahtavat asevoimat, vankka talous ja mahtava valtiokoneisto, niin sen käymä sota on taantumuksellista ja raakalaismaista, sen ihmisreservit ja aineelliset varalähteet ovat riittämättömät ja sen kansainvälinen asema epäsuotuisa. Vastakohtana sille elää Kiina, vaikka sen sotavoimat, talous ja valtiokoneisto ovat verraten heikot, edistyksen aikakautta ja sen käymä sota on edistyksellistä ja oikeutettua. Sitäpaitsi se on suuri maa, mikä tarjoaa sille mahdollisuuden kestää pitkällisen sodan, minkä lisäksi useimmat maailman maat tulevat auttamaan Kiinaa. Sellaisia ovat Kiinan ja Japanin pääasialliset ja toisilleen vastakkaiset erikoisuudet sotaa käyvinä puolina. Nämä erikoisuudet ovat olleet ja ovat edelleenkin määräävinä kummankin puolen politiikan

suunnassa sekä niiden sotilaallisessa strategiassa ja taktiikassa, ne määräävät sodan pitkällisen luonteen ja ennakoivat Kiinan eikä Japanin lopullista voittoa. Tämä sota on omalaatuista kilpataistelua edellä lueteltujen erikoisuuksien välillä. Sodan kestäessä ne tulevat muuttumaan kukin olemuksensa mukaisesti, ja kaikki mitä tapahtuu, on näiden muutosten seurausta. Nämä erikoisuudet eivät ole demagogista keksintöä, ne ovat olemassa todellisuudessa. Ne muodostavat niiden perusainesten kokonaisuuden, jotka määräävät sodan lopputuloksen, eivätkä ole sattumalta siepattuja ja hajanaisia piirteitä. Ne ovat läsnä kaikissa kummankin puolen ratkaistavina olevissa suurissa ja pienissä ongelmissa, sodan kaikissa vaiheissa, eivätkä ole mitään sivutuotetta. Jos nämä erikoisuudet unohdetaan kiinalais-japanilaisesta sodasta puhuttaessa, langetaan väistämättä virheeseen. Vaikka sellaiset järkeilyt alussa näyttäisivät oikeiltakin ja niihin uskottaisiinkin jonkin aikaa, niin sodan kulku tulee myöhemmin kuitenkin varmasti näyttämään niiden virheellisyyden. Nyt otammekin huomioon nämä erikoisuudet ryhtyessämme selvittämään tarkasteltavanamme olevia kysymyksiä.

Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kumoaminen

13. Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajat, jotka olivat takertuneet yhteen ainoaan tekijään — meidän ja vastustajan väliseen voimasuhteeseen, sanoivat aikaisemmin näin: »Sotilaalliseen vastarintaan ryhtyessämme me tuhoudumme». Nyt he väittävät jälleen: »Sodan jatkaminen merkitsee tuhoutumista». Jos me heille vastatessamme sanomme vain sen, että vaikka vastustaja onkin voimakas, niin sen maa on pieni, ja vaikka Kiina onkin heikko, niin se on suuri valtio, emme saa yksistään tällä perustelulla tuon teorian kannattajia järkiintymään: he voivat kaivaa historiasta esimerkkejä siitä,

kuinka mongolit Sung-suvun hallituskaudella tai mantšut Ming-suvun hallituskaudella alistivat Kiinan valtaansa ja saattavat osoittaa näiden esimerkkien avulla mahdolliseksi, että pieni mutta voimakas valtio voi alistaa valtaansa suuren mutta heikon valtion, jopa takapajuinenkin valtio voi alistaa valtaansa edistyksellisen. Jos vastaamme heille, että tuo on kaukaisen menneisyyden asia, joka ei voi kelvata todistukseksi tässä tapauksessa, niin he voivat vedota Intian alistamiseen Englannin valtaan ja taaskin todistella mahdolliseksi sen, että pienenkö, mutta voimakas valtio voi orjuuttaa suuren, mutta heikon ja takapajuisen valtion. Tämän vuoksi on esitettävä vielä toisia perusteluja, ja vasta silloin voidaan saada Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajat vaikenemaan ja tyyntymään sekä antaa propagandatyön tekijöille riittävää todistusaineistoa niiden henkilöiden vakuuttamiseksi, joilla ei ole vielä selvyttä ajatuksissaan ja jotka eivät ole vankkoja katsomuksissaan, saadaksemme lujitetuksi heidän varmuuttaan meidän voitostamme.

14. Millaisia perusteluja meidän täytyy esittää? Sellaisia perusteluja ovat nykyisen aikakauden erikoisuudet. Näiden erikoisuuksien konkreettista ilmausta ovat: Japanin taantumuksellisuus ja kansainvälinen eristyneisyys, Kiinan edistysellisyys ja sen osakseen saama laaja kansainvälinen tuki.

15. Tämä sota ei ole tavallista sotaa, vaan sotaa, jota käydään Kiinan ja Japanin välillä XX vuosisadan 30-luvulla. Jos puhutaan vastustajastamme, niin se on ennen kaikkea imperiaalismin, joka ei elä enää kauan. Japani kulkee nyt laskusuuntaan eikä se ole verrattavissa Intian valloituksen aikaiseen Englantiin, eikä edes Japaniin sellaisena kuin se oli 20 vuotta sitten, ensimmäisen maailmansodan kaudella. Nykyinen sota pääsi valloilleen maailman imperialismin, ennen kaikkea fasististen valtioiden suuren romahduksen aattona. Juuri siitä syystä vastustaja lähtikin sotaseikkailuun, joka on itse asiassa sen kuolin-

kamppailua. Tästä samasta syystä ei sodan tuloksena ole Kiinan, vaan imperialistista Japania hallitsevan koplan tuhoutuminen. Se on välttämättömyys, jolle ei mahda mitään. Sitäpaitsi Japani lähti sotimaan ajankohtana, jolloin osa maailman valtioista on mukana sodassa, toiset sen kynnyksellä. Kaikki valtiot käyvät jo sotaa tai valmistautuvat siihen lyödäkseen raakalaismaisen hyökkäyksen takaisin. Näin ollen Kiinan edut punoutuvat yhteen maailman valtioiden ja kansojen enemmistön etujen kanssa. Sellaisia ovat sen vastarinnan juuret, jota useimmat maailman maat ja kansat tekevät Japanille ja tulevat tekemään vieläkin aktiivisemmin.

16. Millaisessa asemassa Kiina on? Nykyistä kautta Kiinan elämässä ei voida enää verrata ainoankaan sen historian aikaisemmista kausista. Puolisiirtomaa-asema ja puolifeodaalinen yhteiskunta — sellaisia ovat ne Kiinan erikoisuudet, joiden vuoksi sitä pidetään heikkona maana. Samalla se kuitenkin kokee historiallisessa kehityksessään edistyksen aikakautta, ja tämä on meidän pääperustelumme todistellesamme sen voiton mahdollisuutta Japanista. Kun sanomme, että sota japanilaisia anastajia vastaan on edistyksellistä, emme puhu »edistyksellisyydestä» yleensä, emme siitä edistyksellisyydestä, joka luonnehti Abessinian sotaa Italian hyökkäystä vastaan, emmekä siitä edistyksellisyydestä, joka luonnehti taipingien sotaa tai vuoden 1911 Kiinan vallankumousta; me puhumme tämän päivän Kiinan edistyksellisyydestä. Missä on tämän päivän Kiinan edistyksellisyys? Se on siinä, että Kiina ei ole enää sanan täydessä mielessä feodaalinen valtio, sinne on jo ilmestynyt kapitalismi, on ilmestynyt porvaristo ja proletariaatti, kansan laajat joukot ovat heränneet tai ovat heräämässä tietoiseen elämään, on syntynyt kommunistinen puolue, on syntynyt poliittisesti edistyksellinen armeija, ts. kommunistisen puolueen johtama Kiinan Punainen armeija, on karttunut perinteitä ja kokemusta muutamalta kymmeneltä vallankumousvuodelta ja varsinkin

niitä 17 vuodelta, jotka ovat kuluneet Kiinan Kommunistisen puolueen perustamisesta. Tämä kokemus on kasvattanut Kiinan kansaa, se on kasvattanut Kiinan poliittisia puolueita. Nyt on juuri tästä kokemuksesta tullut pohja kansan yhteenliittymiselle vastaiskun antamista varten japanilaisille anastajille. Jos on totta, että Venäjällä ei voitto olisi ollut mahdollinen ilman vuoden 1905 tappiota, niin mekin voimme sanoa, että ellei meillä olisi ollut viimeksi kuluneiden 17 vuoden kokemusta, ei myöskään tuleva voitto sodassa japanilaisia anastajia vastaan olisi mahdollinen. Sellaisia ovat meidän kotimaiset edellytyksemme.

Kansainvälinen tilanne on muodostunut sellaiseksi, että Kiina ei käy nyt sotaa eristyksessä, ja sekin tapahtuu ensimmäistä kertaa sen historiassa. Menneisyydessä kävivät sekä Kiina että Intia sotiaan aina eristyksessä. Vasta meidän päivinämmä tapaamme koko maailmassa syntyneen tai syntyneessä olevan tavattoman laajan ja syvän kansanliikkeen ja tämän liikkeen Kiinalle antaman avun. Myös Venäjän vuoden 1917 vallankumous sai osakseen tukea kaikkialta maailmasta, Venäjän työläiset ja talonpojat voittivat, mutta tämän tuen mittasuhteet eivät olleet silloin niin suuret eikä se ollut luonteeltaan niin syvä kuin se tuki, jota Kiina meidän päivinämmä saa osakseen. Nyt kansanliike kehittyy, laajenee ja syvenee ennennäkemättömällä voimalla kaikkialla maailmassa. Vielä tärkeämpi tekijä nykyajan kansainvälisessä politiikassa, erittäin tärkeä tekijä, on Neuvostoliiton olemassaolo, ja se antaa epäilemättä suurella innostuksella apua Kiinalle. Kaksikymmentä vuotta sitten ei tätä tekijää ollut olemassakaan. Kaikki tämä yhdessä on luonut ja luo edelleenkin välttämättömiä ja tärkeitä edellytyksiä Kiinan voitolle. Vaikka emme nykyisin vielä saakaan välitöntä ja laajaa tukea, joka ilmenee vasta tulevaisuudessa, niin omatessamme sellaiset edellytykset kuin Kiinan edistyksellisyyden ja sen maa-alueen laajuuden me kykenemme

pitkittämään sotaa, hankkimaan itsellemme mahdollisuuden kansainvälisen avun saantiin ja odottamaan sen tuloa.

17. Jos edellä sanottuun lisätään, että Japani on pieni maa ja sen alue pieni, aineelliset varalähteet rajoitetut, väestö vähälukuinen, armeija pienekkö, ja että Kiina on suuri maa, jolla on laaja alue, monilukuinen väestö ja suuri armeija, niin Japanin ja Kiinan välisessä voimasuhteessa näemme paitsi sitä, että Japani on voimakas maa ja Kiina heikko, toisenkin puolen, nimittäin sen, että laskusuuntaan kulkevaa kansainvälisessä eristyksessä olevaa pientä maata vastassa on suuri valtio, joka elää edistyskautta ja saa osakseen laajaa kansainvälistä tukea. Tämä seikka osoittaa, että Kiinaa ei orjuuteta missään tapauksessa. Voimasuhteen ensimmäinen puoli, nimittäin se, että Japani on voimakas ja Kiina heikko, tekee Japanille mahdolliseksi mellastaa Kiinassa jonkin aikaa ja tiettyyn rajaan saakka; tämä seikka pakottaa Kiinan väistämättä kulkemaan tuon vaikean vaiheen läpi ja määrää ennakolta sen, että sota japanilaisia anastajia vastaan tulee olemaan pitkällinen eikä lyhytaikainen. Mutta voimasuhteen toinen puoli, nimittäin se, että laskusuuntaan ja kansainvälisen eristyksen tietä kulkevaa pienekköä maata vastassa on suuri valtio, joka elää edistyksen aikakautta ja saa osakseen laajaa kansainvälistä tukea, määrää vuorostaan ennakolta sen, että Japani ei voi mellastaa Kiinassa rajattomasti ja että se loppujen lopuksi kärsii väistämättä tappion, mutta Kiina ei tule milloinkaan orjuutetuksi, vaan saavuttaa välttämättä lopullisen voiton.

18. Miksi Abessinian orjuuttaminen toteutui? Ensiksi siitä syystä, että se oli sekä heikko että pieni maa. Toiseksi, se ei ollut niin edistysellinen kuin Kiina on. Se oli valtio, joka oli siirtynyt muinaisesta orjanomistusjärjestelmästä maaorjuusjärjestelmään, siellä ei ollut kapitalismia eikä porvarillisia poliittisia puolueita, kommunistisesta puolueesta puhumattakaan.

Siellä ei ollut sellaista armeijaakaan kuin on Kiinassa, puhumattakaan sellaisesta armeijasta kuin meidän 8. armeijamme. Kolmanneksi, se ei pystynyt odottamaan kansainvälisen avun tuloa, vaan sen täytyi käydä sotaa yksinään. Neljänneksi — ja se on pääasia — italialaisia anastajia vastaan käydyin sodan johtamisessa tehtiin virheitä. Tämän kaiken johdosta Abessinia tuli orjuutetuksi. Abessiniasa jatkuu kuitenkin vielä melko laaja sissisota, ja jos abessinialaiset käyvät sitkeästi tätä sotaa edelleenkin, niin sen avulla he pystyvät kansainvälisen tilanteen muuttuessa palauttamaan kotimaansa riippumattomuuden.

19. Mutta jos Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajat käyttävät hyväkseen esimerkkejä Kiinan vapausliikkeen viimeaikaisista tappioista todistellakseen, että »sotilaallista vastarintaa tehdessämme me tuhoudumme» ja että »sodan jatkaminen merkitsee tuhoutumista», niin me voimme vastata siihen vain parilla sanalla: aika ei ole nyt samaa. Kiina itse, tilanne Japanissa ja kansainvälinen tilanne eivät ole nyt samoja kuin olivat ennen. Japani on tosin tullut voimakkaammaksi kuin se oli aikaisemmin, kun taas Kiina pysyy entiseen tapaan puolisiirtomaana ja puolifeodaalisena ja on entiseen tapaan hyvin heikko. Se on hyvin tärkeä seikka. Japanin vallanpitäjillä on vielä mahdollisuus pitää kansaansa kuuliaisuudessa ja käyttää hyväkseen kansainvälisiä ristiriitoja Kiinaa vastaan hyökätessään. Tämä kaikki on totta. Mutta pitkällisen sodan kestäessä tapahtuu kiertämättä muutoksia päinvastaiseen suuntaan. Nykyisin ei niitä ole vielä tapahtunut, mutta tulevaisuudessa ne ovat välttämättömiä. Tätäpä eivät Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajat haluakaan ottaa lukuun. Entä miten on Kiinassa? Täällä viime aikoina ilmaantuneet uudet ihmiset, uusi puolue, uusi armeija ja uusi politiikka — japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun politiikka — eroavat jo voimakkaasti siitä, mitä oli hiukan yli kymmenen

vuotta sitten, ja kaikki tämä tulee väistämättä kehittymään edelleenkin. Vaikka Kiinan vapausliikkeen historia on kokenut paljon vastoinkäymisiä, jotka eivät ole sallineet Kiinan koota vieläkin huomattavampia voimia käytettäväksi nykyisessä sodassa japanilaisia anastajia vastaan (se on erittäin surullinen historian opetus, joka on vastaisuudessa otettava varteen, jotta ei sallittaisi kiinalaisten itsensä tuhota omia vallankumouksellisia voimiaan), niin sittenkin, jos teemme tarmokkaita ponnistuksia, on jopa nykyiselläkin pohjalla ehdottomasti mahdollista kulkea vähitellen eteenpäin ja lisätä monin verroin voimiamme, jotka tekevät vastarintaa japanilaisille anastajille. Suuri japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama on näiden ponnistusten pääsuunta.

Mitä kansainväliseen tukeen tulee, niin vaikka me emme vielä koekaan sitä tällä hetkellä välittömästi ja suuressa mitassa, niin nykyinen kansainvälinen tilanne eroaa jo perinpohjin entisestä, ja mainitunlainen välitön ja laaja tuki on jo nyt kehkeytymässä. Kiinan vapausliikkeen viimeaikaiset lukemattomat vastoinkäymiset saavat selityksensä sekä objektiivisista että subjektiivisista syistä, mutta kummassakaan suhteessa ei pidä tehdä rinnastusta nykyiseen tilanteeseen. Vaikka nykyisin onkin olemassa monia epäsuotuisia seikkoja, jotka tekevät japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan raskaaksi — kuten esimerkiksi se, että Japani on voimakas valtio ja Kiina heikko, että vastustaja vasta alkaa kokea vaikeuksia ja me emme ole vielä saavuttaneet riittävää edistyksen astetta jne. jne. — niin meillä on sittenkin hyvin paljon suotuisia edellytyksiä voiton saavuttamiselle vastustajasta. Meidän tarvitsee vain itsemme tehdä riittäviä ponnistuksia voittaaksemme vaikeudet ja saavuttaaksemme voiton. Kiinan historiassa ei ole vielä ollut kautta, jolle olisivat olleet luonteenomaisia meille niin suotuisat edellytykset kuin nykyisellä kaudella. Sellaisia ovat perustelut, jotka puhuvat sen puolesta, että me nykyisessä

sodassa japanilaisia anastajia vastaan emme varmasti kärsi sellaisia tappioita kuin vapausliikkeemme kärsi menneisyudessa.

Sopuilu vaiko sota? Mädannäisyys vaiko edistys?

20. Edellä osoitimme Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kestävämmyyden. Mutta nykyinen tilanne huolestuttaa syvästi monia kiinalaisia, todellisia isänmaanystäviä, jotka eivät ole Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajia, ja he ovat levottomia kahdesta seikasta: toisaalta he pelkäävät kompromissia Japanin kanssa, toisaalta epäilevät poliittisen edistyksen mahdollisuutta Kiinassa. Näitä kahta huolestuttavaa ongelmaa pohditaan laajoissa piireissä, jotka eivät kuitenkaan löydä pohjaa niiden ratkaisemiselle. Ryhdymme tarkastelemaan näitä kahta ongelmaa.

21. Edellä puhuttiin jo siitä, että sopuilukannalla on omat yhteiskunnalliset juurensa. Niin kauan kuin ne ovat olemassa täytyy meidän taistella sopuilla vastaan. Mutta sopuulinja ei tule saavuttamaan menestystä. Todistusta tähän seikkaan on taaskin etsittävä Japanissa ja Kiinassa vallitsevasta tilanteesta sekä kansainvälisestä tilanteesta.

Luokaamme ensiksi katseemme Japaniin. Jo japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alussa totesimme, että saat-
taa tulla hetki, jolloin sopuilun ilmapiiri tihenee, nimittäin: pohjois-Kiinan sekä Kiangsun ja Tšekiangin maakuntien miehittä-
misen jälkeen vastustaja voi yrittää taivuttaa Kiinaa antautumaan. Sittenkin todella tehtiinkin sellainen yritys; kriittilinen hetki meni kuitenkin pian ohitse, varsinkin sen vuoksi, että vastustaja alkoi toteuttaa kaikkialla raakalaismaista politiikkaa ja harjoittaa avointa rosvousta. Jos Kiina olisi antautunut, olisi kaikkia kiinalaisia odottanut siirtomaaorjien koh-
talo. Tällä Kiinan orjuuttamiseen tähtäävällä vastustajan rosvouspolitiikalla on kaksi puolta — aineellinen ja henkinen —

ja se ulottuu poikkeuksetta kaikkiin kiinalaisiin, niin kansanjoukkoihin kuin yhteiskunnan huippukerrokseenkin, vaikka sitä viimemainittuun nähden noudatetaan tietenkin jonkin verran hienovaraisemmassa muodossa. Mutta tämä on vain aste-ero, periaatteessa ei eroa ole. Yleensä on vastustaja ulottanut sisä-Kiinaan samat koetellut otteet, joita se soveltaa kolmessa itämaakunnassa. Aineellisessa suhteessa tämä ilmenee siinä, että vihollinen ottaa tavalliselta kansalta pois vaatetuksen ja ruoan, syösten laajat väestökerrokset kärsimään nälkää ja vilua. Se anastaa myöskin tuotannon välineet, tuhoten ja orjuuttaen siten Kiinan kansallisen teollisuuden. Henkisessä suhteessa vastustaja harjoittaa Kiinan kansan kansallistunnon tukahduttamispolitiikkaa. »Nousevan auringon» lipun alla saa kiinalainen olla vain nöyrä alamainen, työjuhta, eikä hänen sallita vähäisimmässäkään määrin ilmaista kiinalaista kansallishenkeä. Tämän raakalaismaisen politiikan tulee vastustaja ulottamaan vieläkin kauemmaksi maan sisäosiin. Vihollisen ruokahalu on rajaton eikä se tahdo lopettaa sotaa. Poliitiikkaa, jota Japanin hallitus julisti tammikuun 16 p:nä 1938⁷, noudatetaan päättävästi eikä voida nyt olla noudattamattakaan. Se on aiheuttanut Kiinan kaikkien väestökerrosten suuttumuksen. Kaikki tämä on seurausta vastustajan käymän sodan taantumuksellisesta ja raakalaismaisesta luonteesta. Ja koska, kuten sanotaan, »hätä ei tunne piilopaikkaa», niin ihmisissä syntyy leppymätön viha japanilaisia anastajia kohtaan. On otettava huomioon, että vastustaja yrittää jonakin ajankohtana taivuttaa uudelleen Kiinan antautumaan, ja eräät Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajat ryhtyvät välttämättä uudelleen touhuamaan ja mahdollisesti pyrkivät yhteyteen tiettyjen ulkomaalaisten aineiden kanssa (ja sellaisia aineksia on Englannissa, USA:ssa ja Ranskassa, varsinkin Englannin hallitsevassa huippukeroksessa) tehdäkseen yhdessä mustaa työtään. Mutta yleinen tilanne on sellainen, että antautumisesta

ei tule mitään. Yhtenä syynä tähän on se häikäilemättömyys ja raakalaismaisuus, jolla Japani käy tätä sotaa.

22. Luokaamme toiseksi katseemme Kiinaan. Kiinassa on kolme voimaa, jotka pitävät huolen siitä, että sotaa japanilaisia anastajia vastaan käydään sitkeästi. Ensimmäinen niistä on kommunistinen puolue, luotettava voima, joka johtaa kansaa taisteluun anastajia vastaan. Toinen voima on kuomintang. Ollen riippuvainen Englannista ja USA:sta se ei antaudu ennenkuin Englanti ja USA käskevät sen niin tehdä. Kolmas voima ovat muut puolueet ja ryhmät, joiden enemmistö esiintyy sopuilla vastaan ja kannattaa sotaa. Näiden kolmen voiman ollessa yhteenliittyneinä joutuu jokainen, joka tahtoo sovittelua vihollisen kanssa, kansallisten pettureiden puolelle ja asettaa itsensä lain ulkopuolelle, mutta kaikkien niiden, jotka eivät halua olla pettureita, täytyy liittyä yhteen ja käydä sitkeästi sotaa japanilaisia anastajia vastaan loppuun saakka, ja silloin on sopuululinjan voitto käytännössä tuskin mahdollinen.

23. Katselkaamme kolmanneksi kansainvälistä tilannetta. Koko maailman edut, lukuun ottamatta Japanin liittolaisia ja eräitä kapitalististen maiden korkeimmissa piireissä olevia aineksia, vaativat, että Kiina tekisi vastarintaa japanilaisille anastajille, mutta ei sitä, että se lähtisi sopuilun tielle. Tämä seikka vahvistaa meidän toiveitamme. Nyt koko kansamme toivoo, että kansainväliset voimat lisäävät vähitellen apuaan Kiinalle. Nämä toiveet eivät ole turhia. Sodassa japanilaisia anastajia vastaan Kiinaa innoittaa erityisesti Neuvostoliiton olemassaolo. Sosialistinen valtio, Neuvostoliitto, jonka mahti on verratton, on aina Kiinan kanssa niin ilossa kuin surussakin. Aivan päinvastoin kuin kaikki kapitalistiset valtiot, missä yhteiskunnan huippukerros pyrkii vain saalistukseen, Neuvostoliitto pitää velvollisuutenaan antaa apua kaikille heikoille ja pienille kansakunnille, tukea kaikkia vallankumouksellisia sotia. Kansainvälinen apu yleensä ja Neuvostoliiton apu erityisesti takaa

sen, että Kiina ei käy sotaa eristyksessä. Kiinan maantieteellinen läheisyys Neuvostoliittoon kärjistää Japanin kriittillistä asemaa ja on Kiinalle suotuisa sodassa japanilaisia anastajia vastaan. Kiinan maantieteellinen läheisyys Japaniin lisää vaikeuksia, joita Kiina kohtaa tässä sodassa. Mutta Kiinan läheisyys Neuvostoliittoon luo päinvastoin Kiinalle suotuisat edellytykset sodassa japanilaisia anastajia vastaan.

24. Edellä sanotusta seuraa johtopäätös: sopuilun uhka on olemassa, mutta se voidaan voittaa, sillä vaikka vastustajan politiikka jossakin määrin muuttuisikin, niin perinpohjaisella tavalla se ei voi muuttua. Vaikka sopuilukannalla onkin Kiinassa yhteiskunnalliset juurensa, niin sopuilun vastustajat muodostavat valtavan enemmistön. Vaikka kansainvälistenkin voimien riveissä on eräitä aineksia, jotka hyväksyvät sopuilujain asenteen, niin pääasialliset voimat tukevat Kiinan sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Näin ollen nämä kolme tekijää yhdessä suovat täyden mahdollisuuden voittaa sopuilun vaaran ja viedä sodan japanilaisia anastajia vastaan järkkymättä päätökseen.

25. Siirryn toiseen kysymykseen annettavaan vastaukseen. Poliittisen hallintojärjestelmän uudistaminen maassamme ei ole erotettavissa sitkeästä sodankäynnistä japanilaisia anastajia vastaan. Mitä menestyksellisemmin poliittisen järjestelmän uudistaminen sujuu, sitä enemmän on mahdollisuuksia käydä sitkeästi sotaa, ja päinvastoin, mitä sitkeämmin sotaa käydään, sitä menestyksellisemmin sujuu poliittisen järjestelmän uudistaminen. Ratkaiseva merkitys tässä on kuitenkin sitkeällä sodankäynnillä. Kuomintangin toiminnan eri aloilla esiintyy monia epäterveitä ilmiöitä. Nämä monien vuosien varrella karttuneet epäterveet ilmiöt huolestuttavat vakavasti isänmaanystävien laajoja piirejä. Mutta kuten japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kokemus on jo osoittanut, Kiinan kansa on päässyt kymmenessä kuukaudessa niin pitkälle, että siihen olisi menneisyydessä tarvittu monia vuosia, ja siitä syystä ei ole

minkäänlaista aihetta pessimismiin. Vaikka monien vuosien aikana karttunut mätä onkin suuresti hidastuttanut japanilaisia anastajia vastaan käytävään sotaan osallistuvien kansan voimien kasvuvauhtia, haitannut sotatoimiamme ja johtanut liiallisiin tappioihin sodassa, on yleinen tilanne kuitenkin niin Kiinassa ja Japanissa kuin koko maailmassakin sellainen, että se ei anna Kiinan kansan polkea paikallaan. Tämä prosessi tapahtuu hitaasti, koska on olemassa edistystä haittaavia tekijöitä — mädännäisilmiöitä. Nykyistä tilannetta luonnehtiikin juuri nuo kaksi erikoisuutta: edistys ja tämän edistyksen hidas vauhti. Jälkimmäinen näistä erikoisuuksista ei ilmeisesti vastaa sodan polttavia tarpeita, ja tämä huolestuttaa kiinalaisia isänmaanystäviä. Mutta me käymme vallankumouksellista sotaa, ja vallankumouksellinen sota vaikuttaa jonkinlaisen vastamyrykyn tavoin; paitsi sitä, että se murtaa vihollisen raivoisan rynnistyksen, se myös puhdistaa meidän omat rivimme kaikenlaisesta saastasta. Kaikenlainen oikeutettu, vallankumouksellinen sota on suuri voima, se voi uudistaa monen asian tahi avata tien sellaiselle uudistamiselle. Kiinalais-japanilainen sota uudistaa sekä Kiinaa että Japania. Kunhan Kiina vain käy päättävästi sotaa japanilaisia anastajia vastaan ja pitää lujasti kiinni yhteisrintamasuunnauksesta, niin silloin vanha Japani muuttuu välttämättä uudeksi Japaniksi ja vanha Kiina uudeksi Kiinaksi. Kaikki muuttuu niin Kiinassa kuin Japanissakin sekä itse sodan kestäessä että sen jälkeen. Me menettelemme oikein yhdistäessämme japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan valtion rakentamistehtäviin. Kun sanomme, että Japanikin uudistuu, niin tarkoitamme sitä, että Japanin vallanpitäjien käymä hyökkäyssota tuottaa heille tappion ja voi aiheuttaa Japanissa kansanvallankumouksen. Japanin kansanvallankumouksen voitonpäivästä tulee Japanin uudistamisen päivä, ja tämä liittyy kiinteästi Kiinan käymään sotaan. Sellainen näköala on otettava huomioon.

**Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoria on virheellinen,
mutta yhtä virheellinen on pikaisen voiton teoria**

26. Olemme näin suorittaneet vertailevaa erittelyä meidän maamme ja vastustajan toisilleen vastakkaisista erikoisuuksista, jotka ovat siinä, että Japani on voimakas, mutta pienehkö maa, joka kulkee laskusuuntaan ja kansainvälisen eristyksen tietä, kun taas Kiina on heikko, mutta suuri valtio, joka elää edistyksen kautta ja saa osakseen kansainvälistä tukea. Olemme arvostelleet Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoriaa. Olemme vastanneet kysymyksiin: miksi sopuilupolitiikan ei ole helppo toivoa saavansa menestystä ja miksi poliittinen edistys on Kiinassa mahdollinen?

Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajat ovat yliarvioineet erästä ristiriitaa, nimittäin sitä, että vastustaja on voimakas ja me olemme heikkoja. He ovat liioitelleet sitä, käyttävät sitä perusteluna koko kysymyksen ratkaisulle ja jättävät muut ristiriidat huomiotta. He puhuvat ainoastaan siitä, että vastustaja on voimakas ja me olemme heikkoja, mutta eivät mistään muusta. Tässä tuntuu heidän suhtautumisensa yksipuolisuus. He ovat paisuttaneet kysymyksen yhden puolen kokonaisuuden mittoihin, ja siinä ilmenee heidän subjektiivisuutensa. Tämän vuoksi, jos kysymystä tarkastellaan kaikilta puolin, voidaan todeta, että heidän teoriasensa on pohjaa vaille ja virheellinen. Niille taas, jotka eivät ensinkään hyväksy Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoriaa ja jotka eivät ole auttamattomia pessimistejä, vaan vaipuvat vain väliaikaisesti pessimististen mielialojen valtaan, jouduttuaan ymmälle nähdessään ohimeneviä ja erillisiä ilmiöitä meidän ja vastustajan välisen voimasuhteen alalla ja mädännäisilmiöitä omassa maassa — sellaisille ihmisille meidän on osoitettava, että heidän katsoimuksensa pohjautuvat yksipuolisuuteen ja subjektiivisuuteen. Mutta näitä ihmisiä on helpompi oikaista: tarvitsee vain viitata

heidän virheisiinsä, ja he ymmärtävät asian, koska ovat isänmaanystäviä ja heidän virheensä ovat tilapäisiä.

27. Mutta pikaisen voitonkin teorian kannattajat ovat väärässä. He joko unohtavat kokonaan sen, että vastustaja on voimakas ja me olemme heikkoja, kiinnittäen huomionsa vain muihin ristiriitoihin; tahi todellisuudesta irrallaan ollen paisuttelevat Kiinan vahvoja puolia tai esittävät ne väärässä valossa; tahi sitten voimasuhteen alalla havaitsemiensa ohimenevien ja erillisten ilmiöiden vaikutuksen alaisina ollen pitävät näitä erillisiä ilmiöitä kokonaisuudessa vallitsevana voimasuhteena — kuten sanotaan, eivät näe Taišan-vuorta pitäessään lehteä silmiensä edessä — ja luulevat olevansa oikeassa. Heillä ei yleensä ole rohkeutta myöntää, että vastustaja on todellakin voimakas ja me heikkoja. Usein he hämäävät tämän seikan ja jättävät siten varjoon yhden puolen totuudesta. He eivät rohkene myöntää edes meidän vahvojen puoliemme rajoittuneisuutta ja siten jättävät varjoon vielä yhden puolen totuudesta. Tästä johtuvat heidän suuret ja pienet virheensä. Tähänkin ovat subjektiivisuus ja yksipuolisuus syynä. Näillä ystävillä on hyviä aikomuksia, hekin ovat isänmaanystäviä, mutta kuten sanotaan, suunnitelmanne ovat laajoja, mutta otteenne väärä, ja jos teidän reseptienne mukaan menetellään, niin umpikujaan joudutaan. Asia on niin, että kun tilanne on arvioitu väärin, eivät toimenpiteet voi johtaa tavoiteltuun päämäärään. Jos pidät itsepintaisesti kiinni omasta kannastasi, saatat perikatoon armeijan ja kotimaan. Tämänvuoksi ei pikaisen voitonkaan teoria kelpaa mihinkään, sillä se vie samoihin tuloksiin kuin tappion kanta.

28. Kiellämmekö me Kiinaa uhkaavan orjuutuksen vaaran? Emme kiellä. Me myönnämme, että Kiinalla on kaksi mahdollisuutta — vapautuminen tai orjuutus, ja niiden välillä käydään ankaraa taistelua. Meidän tehtävämme on Kiinan vapauden saavuttaminen ja sen orjuutuksen ehkäiseminen. Vapautuksen mahdollisuuden pääasiallisia edellytyksiä ovat Kiinan edistys,

vihollisen kohtaamat vaikeudet ja myös meidän saamamme kansainvälinen apu. Päinvastoin kuin Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajat me tarkastelemme asiaa objektiivisesti ja kaikilta puolin, myönnämme kahden mahdollisuuden samanaikaisen olemassaolon — Kiinan orjuutuksen ja sen vapautumisen mahdollisuuden. Me tähdennämme, että vapautumisen mahdollisuus on suurempi, viittaamme vapauttamisen välttämättömiin edellytyksiin ja ponnistamme kaikki voimamme valloittaaksemme nämä edellytykset. Mitä tulee Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajiin, niin he tarkastelevat kysymystä subjektiivisesti ja yksipuolisesti, tunnustaen vain yhden mahdollisuuden — Kiinan orjuutuksen mahdollisuuden ja kieltävät sen vapautumisen mahdollisuuden. Sanomattakin on selvää, että he eivät voi osoittaa vapautukselle välttämättömiä edellytyksiä eivätkä ponnistele näiden edellytysten valloittamiseksi. Me myönnämme myös sopuilitendenssien ja mädännäisyysilmiöiden olemassaolon, mutta näemme sen ohella toisenkinlaisia tendenssejä, toisenlaisia ilmiöitä. Tässä yhteydessä me osoitamme, että nämä jälkimmäiset pääsevät vähitellen voitolle edellisistä ja että molempien välillä on käynnissä ankara taistelu. Me osoitamme myös näiden jälkimmäisten pyrkimysten ja ilmiöiden voiton edellytykset ja teemme kaiken voitavamme päästäksemme voitolle sopuilypyrkimyksistä ja tehdäksemme lopun mädännäisilmiöistä. Tästä syystä me emme vaivu epätoivoon, kuten pessimistit tekevät.

29. Mekin iloitsisimme pikaisesta voitosta; kukapa meistä ei tahtoisi, että japanilaiset »pirut» tulisivat karkotetuiksi jo heti huomisaamuna? Mutta me sanomme, että pikainen voitto, ellei sille ole olemassa välttämättömiä edellytyksiä, on pelkkää kuvitelmaa, näköharhaa, ja että se on olemassa vain mielikuvituksessa, mutta ei todellisuudessa. Siksi me osoitamme, arvioituaamme objektiivisesti ja kaikilta puolin koko tilanteen sekä meillä että vastustajalla, pitkällisen sodan strategian ainoaksi

tieksi lopulliseen voittoon ja hylkäämme pohjaa vailla olevan pikaisen voiton strategian teorian. Me puolustamme kaikkien voimien jännittämistä niiden edellytysten valloittamiseen, jotka ovat välttämättömiä lopulliselle voitolle. Mitä suuremmassa määrässä meillä on näitä edellytyksiä, sitä enemmän meillä on voiton takeita, sitä pikemmin se saavutetaan. Olemme sitä mieltä, että vain siten voidaan supistaa sodan kestoaikaa, ja hylkäämme pikaisen voiton teorian halpahintaisena ja tyhjänä laverteluna.

Miksi sota tulee olemaan pitkällinen?

30. Ryhdymme nyt tarkastelemaan kysymystä pitkällisestä sodasta. Oikea vastaus kysymykseen, miksi sota tulee olemaan pitkällinen, saadaan vain ottamalla huomioon kaikki toisilleen vastakkaiset Kiinan ja Japanin erikoisuudet. Jos esimerkiksi ottaisimme huomioon vain sen, että Japani on voimakas imperialistinen valta ja Kiina puolisiirtomaa, puolifeodaalinen maa, niin meitä uhkaisi vaara luisua Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoriaan, sillä pelkästään siitä seikasta, että tässä tapauksessa heikko on voimakasta vastassa, ei suinkaan seuraa teoreettisesti eikä käytännössä, että sota tulee olemaan pitkällinen. Se ei myöskään seuraa yksistään siitä, että toinen maa on suuri, toinen pieni, toinen on edistyksellinen, toinen taantumuksellinen, toinen saa laajaa tukea ulkoapäin, toinen on eristetty. Elämässä sattuu, että suuri nielee pienen, ja päinvastoin sattuu niinkin, että pieni nielee suuren. Sattuu niin, että edistyksellisen valtion tai edistyksellisen ilmiön, jos se on vielä heikko, tuhoaa suuri taantumuksellinen valtio tai ilmiö. Sen avun laajuus, jota sotivat puolet saavat ulkoapäin, on tärkeä, mutta sittenkin johdannainen tekijä, jonka merkitys riippuu taaskin sotivien puolien peruserikoisuuksista. Tämän vuoksi se meidän johtopäätöksemme, että sota japanilaisia anastajia vas-

taan tulee olemaan pitkällinen, perustuu kaikkien niiden erikoisuuksien vuorovaikutuksen huomioonottamiseen, jotka luonnehtivat niin meitä kuin vastustajaakin. Se seikka, että vastustaja on voimakas ja me heikkoja, sisältää meidän orjuuttamisemme vaaran. Mutta tämän ohella vastustajalla on heikot puolensa ja meillä vahvat puolemmme. Meidän ponnistuksillamme voidaan heikentää vastustajan vahvoja puolia ja tehostaa hänen heikkoja puoliaan. Toisaalta voimme me ponnistuksillamme lisätä vahvoja puoliamme ja voittaa heikkoja puoliamme. Juuri tästä syystä me kykenemme saavuttamaan lopullisen voiton ja välttämään orjuutuksen, kun taas vastustaja voi kärsiä lopullisen tappion eikä voi välttää imperialistisen valtakomentonsa täydellistä romahdusta.

31. Jos vastustajalla on vain yksi vahva puoli ja kaikki muut hänen erikoisuutensa kuuluvat hänen heikkoihin puoliinsa, ja meillä taas on vain yksi heikko puoli ja kaikki muut erikoisuutemme kuuluvat vahvojen puoliamme joukkoon, niin miksei tuloksena ole voimien tasapaino, vaan niiden suhde muodostuu nykyään kuitenkin vastustajalle edulliseksi? On aivan selvää, että noin muodollisesti ei kysymykseen saa suhtautua. Asia on niin, että nykyisin on vastustajan ylivoima vielä liian suuri. Vastustajan heikot puolet eivät ole vielä kärjistyneet eivätkä voikaan kärjistyä yhtäkkiä siihen määrään saakka, joka on välttämätön meidän heikkoutemme korvaamiseen. Tämän vuoksi voimat eivät ole vielä voineet tulla tasapainoon ja voimien epätasaisuus on vielä toistaiseksi olemassa.

32. Vastustaja on voimakas, me olemme heikkoja; ylivoima on vihollisen puolella, ei meidän puolellamme. Niiden sitkeiden ponnistusten tuloksena, joita me olemme tehneet japanilaisia anastajia vastaan käydyssä sodassa ja yhteisrintaman lujittamisessa, on tämä asiointila jonkin verran muuttunut meidän eduksemme, mutta perinpohjaista muutosta ei ole vielä tapahtunut. Sen vuoksi vastustaja voi tietyssä rajoitetussa sodan vai-

heessa saavuttaa joitakin voittoja ja me tulemme kärsimään joitakin tappioita. Mutta niin vastustajan voitot kuin meidän tappiommekin tulevat tapahtumaan vain tässä rajoitetussa vaiheessa ja tulevat olemaan rajoitettuja luonteeltaan. Pidemmälle ei asia mene: vastustaja ei voi saavuttaa täydellistä voittoa emmekä me kärsi täydellistä tappiota. Mikä tämän selittää? Ensiksikin se, että vastustajan alkuperäinen ylivoima ei ollut ehdoton, vaan suhteellinen. Toiseksi se, että tämä ylivoima on tullut vieläkin suhteellisemmaksi niiden sitkeiden ponnistusten johdosta, joita me olemme tehneet sodassa japanilaisia anastajia vastaan ja yhteisrintaman lujittamisessa. Katsokaamme alkuperäistä asiaintilaa: vaikka vastustaja oli voimakas, niin toiset, sille epäsuotuisat tekijät jäytivät sen voimaa. Mutta ne eivät vielä toistaiseksi ole jäytäneet sitä siihen asteeseen saakka, joka on välttämätön vastustajan ylivoiman saattamiseksi olemattomiin. Mitä meihin tulee, niin vaikka me olemme heikkoja, niin toiset, meille suotuisat tekijät korvaavat heikkoutemme. Mutta ne eivät ole vielä toistaiseksi korvanneet sitä siihen asteeseen saakka, joka on välttämätön voimasuhteen muuttumiseen meidän eduksemme. Näin ollen osoittautuu, että vastustaja on vain suhteellisesti voimakas ja me vain suhteellisesti heikkoja, että vastustajan ylivoima meihin nähden on vain suhteellista, ja me olemme vain suhteellisesti heikompia. Sillä seikalla, että vastustaja on voimakas ja me heikkoja ja että ylivoima on sen puolella eikä meidän puolellamme, ei alunperinkään ollut ehdotonta luonnetta. Tähän on lisättävä, että japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kuluessa meidän sitkeät ponnistuksemme sodankäynnissä ja yhteisrintaman lujittamisessa tekevät tämän meille epäsuotuisan voimasuhteen vieläkin suhteellisemmaksi. Näin ollen tulevat niin vihollisen voitot kuin meidän tappiommekin tapahtumaan vain eräässä tiettyssä vaiheessa ja olemaan vain rajoitettuja luonteeltaan ja siitä syystä tulee sota olemaan pitkällinen.

33. Mutta tilanne muuttuu jatkuvasti. Jos me pystymme sodan kestäessä noudattamaan oikeata sotilaallista ja poliittista linjaa, jos emme tee periaatteellisia virheitä ja ponnistamme voimamme mahdollisimman pitkälle, niin kaikki meille suotuisat ja vastustajalle epäsuotuisat tekijät tulevat sodan pitkittyessä vahvistumaan, muuttamaan alkuperäistä voimasuhdetta yhä enemmän, ja vastustajan ylivoima muuttuu meidän ylivoimaksemme. Tietyissä vaiheissa tapahtuu voimasuhteessa perinpohjaisia muutoksia, jotka tuovat meille ylivoiman vihollisesta, ja tämä johtaa Japanin tappioon, Kiinan voittoon.

34. Nykyhetkellä voi vastustaja vielä toistaiseksi käyttää tiettyyn asteeseen saakka hyväkseen ylivoimatekijää; meidän sotamme japanilaisia anastajia vastaan ei ole vielä murentanut vastustajan voiman perustaa. Sellaiset tekijät kuin ihmisreservien ja aineellisten voimavarojen riittämättömyys eivät vielä toistaiseksi voi estää vastustajan hyökkäystä. Päinvastoin, nuo voimavarat suovat sille vielä toistaiseksi mahdollisuuden jatkaa hyökkäystä tiettyyn rajaan saakka. Tekijä, joka on omiaan kärjistämään luokkien välistä vihollisuutta Japanissa itsessään ja vahvistamaan Kiinan kansan vastarintaa, nimittäin Japanin käymän sodan taantumuksellinen ja raakalaismainen luonne, ei ole myöskään vielä toistaiseksi luonut sellaista asiaintilaa, joka perinpohjaisella tavalla estäisi vastustajan hyökkäystä. Ja vihdoin Japanin kansainvälisen eristyneisyyden tekijä on vielä toistaiseksi muodostumis- ja kehitymisvaiheessaan eikä Japani ole vielä joutunut täydelliseen eristykseen. Useissa maissa, jotka julistavat pyrkivänsä auttamaan Kiinaa, varustavat saaliinhimoiset, aseilla ja strategisilla raaka-aineilla kauppaa tekevät kapitalistit vielä toistaiseksi Japania suurilla sotamateriaalimäärillä⁸. Niiden hallituksetkaan⁹ eivät ole vielä ilmaisseet olevansa valmiit käyttämään yhdessä Neuvostoliiton kanssa tehokkaita pakotteita Japania vastaan. Kaikki tämä määrääkin ennakoita sen seikan, että meidän sotamme

japanilaisia anastajia vastaan ei voi päättyä pikaiseen voittoon, vaan että se voi olla ainoastaan pitkällinen. Mitä Kiinaan tulee, niin vaikka se onkin saavuttanut tiettyä edistystä japanilaisia anastajia vastaan kymmenen kuukautta käymänsä sodan aikana sotilaallisessa, taloudellisessa ja sivistyksellisessä suhteessa ja siviilihallinnon järjestämisessä, ts. niillä aloilla, joilla sen heikkous ilmenee, niin tämä edistys ei ole läheskään saavuttanut sitä astetta, joka on välttämätön vastustajan hyökkäyksen pysähdyttämiseen ja meidän vastahyökkäyksemme valmisteluun. Sitäpaitsi me emme ole voineet olla kärsimättä tiettyjä määrällisiä menetyksiä kaikilla näillä aloilla. Mitä tulee meille suotuisiin tekijöihin, niin vaikka ne esittävätkin jo myön-teistä osaa, meidän on kuitenkin tehtävä vielä suuria ponnistuksia, jotta nuo tekijät saavuttaisivat sen kehitystason, joka on riittävä vastustajan hyökkäyksen pysähdyttämiseen ja meidän vastahyökkäyksemme valmisteluun. Tähän mennessä emme ole vielä voittaneet maassamme esiintyviä mädännäisilmiöitä, ei ole nopeaa edistymistä, ja Kiinan rajojen ulkopuolella ei ole voitettu niitä voimia, jotka antavat apua Japanille, japanilaisvastaisten voimien kasvu on riittämätön. Tämä kaikki määrää taaskin ennakoita sen asiointilan, että meidän sotamme ei voi päättyä nopeaan voittoon, vaan se voi olla ainoastaan pitkällinen.

Pitkällisen sodan kolme vaihetta

35. Kun kiinalais-japanilainen sota tulee olemaan pitkällinen ja lopullinen voitto kuuluu Kiinalle, voidaan täysin perustein olettaa, että tämä pitkällinen sota kulkee konkreettisessa kehityksessään kolmen vaiheen läpi. Ensimmäinen vaihe on vastustajan strategisen hyökkäyksen ja meidän strategisen puolustuksemme vaihe, toinen — vastustajan strategisen varmistamisen ja meidän vastahyökkäyksemme valmistelun vaihe, kol-

mas — meidän strategisen vastahyökkäyksemme ja vastustajan strategisen perääntymisen vaihe. Millaiseksi konkreettinen tilanne muodostuu kussakin näistä kolmesta vaiheesta, sitä on mahdotonta ennakoita sanoa, mutta nykyisiä olosuhteita lähtökohtana pitäen voidaan kuitenkin viitata eräisiin sodan kehityksen perustendensseihin. Objektiivisen todellisuuden kehitys tulee olemaan tavattoman tapahtumarikasta ja mutkittelevaa, eikä kukaan meistä pysty laatimaan kiinalais-japanilaisen sodan »horoskooppi». Sodan strategista johtamista varten on kuitenkin välttämätöntä hahmotella sen kehitystendenssien yleiset ääriiviivat. Tämänvuoksi, vaikka nämä ääriiviivat eivät voikaan vastata täydellisesti myöhempien tapahtumien tosiasiallista kulua — tapahtumien kulku tuo niihin oikaisuja — sellaisten ääriviivojen viitoittaminen on kuitenkin välttämätöntä pitkällisen sodan lujaa ja määrätietoista johtamista varten.

36. Sodan ensimmäinen vaihe ei ole vielä päättynyt. Vastustaja yrittää vallata kolme kohtaa — Kantonin, Vuhanin ja Lantšoun — ja sitoa ne toisiinsa yhteisellä rintamalinjalla. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi on vastustajan asetettava vähintään viisikymmentä divisioonaa — noin puolitoista miljoonaa sotilasta, käytettävä puolisoista tai pari vuotta ja kuluettava yli kymmenen miljardia jeniä. Sellainen vastustajan syvä tunkeutuminen meidän maahamme luo sille tavattomia vaikeuksia, ja sen seurauksia on mahdoton kuvitellakaan. Mitä tulee vastustajan yritykseen vallata kokonaisuudessaan Kantonin—Hankoun rautatie ja Sianin—Lantšoun autotie, niin sitä varten japanilaisten olisi kestettävä erittäin uskallettuja taisteluita, ja tuskinpa tämän heidän aikeensa on suotu täydelleen toteutua. Mutta pitäen omien sotasuunnitelmien lähtökohtana sitä mahdollisuutta, että vastustaja miehittää mainitut kolme kohtaa ja sen lisäksi vielä joitakin alueita, samoin sitä mahdollisuutta, että vastustaja saa sidotuksi nuo kohdat toisiinsa yhtenäisellä rintamalinjalla, meidän täytyy valmistau-

tua pitkälliseen sotaan, ettemme joutuisi neuvottomiksi, jos vastustajan onnistuu niin tehdä. Meille ovat sotatoimien perusmuotona ensimmäisessä vaiheessa säännöllisten joukkojen käymä liikuntasota, apumuotoina sissisota ja asemasota.

Vaikka asemasota kuomintangilaisen sodanjohdon virheiden johdosta oli tämän vaiheen alussa asetettu päätilalle, niin siitä huolimatta tulee se kuitenkin esittämään toisarvoista osaa, kun tätä vaihetta katsellaan kokonaisuudessaan. Tässä vaiheessa on Kiinassa jo muodostunut laaja yhteisrintama, saavutettu ennennäkemätön yhteenliittymisen aste. Vaikka vastustaja on turvautunut ja turvautuu edelleenkin kataliin ja häpeämättömiin keinoihin taivuttaakseen Kiinan antautumiseen ja toteuttaakseen siten ilman suurta voimien kulutusta suunnitelmansa sodan nopeasta päätökseen viemisestä ja koko Kiinan valloittamisesta, sen ei onnistunut saavuttaa menestystä menneisyydessä ja tuskinpa se onnistuu tulevaisuudessakaan. Sodan ensimmäisessä vaiheessa on Kiina kärsinyt huomattavia menetyksiä, mutta tämän ohella se on saavuttanut myös huomattavaa edistystä. Tämä edistys on tärkein perusta sodan jatkamiselle japanilaisia anastajia vastaan sen toisessa vaiheessa. Ensimmäisessä vaiheessa Neuvostoliitto antaa jo meidän maallemme suurta apua. Mitä vastustajaan tulee, niin sen taisteluhenki on jo alkanut laskea. Japanin maa-armeijan hyökkäysinto on tämän vaiheen keskivälissä jo heikentynyt alku aikaan verraten. Loppu-aikana se tulee vieläkin heikommaksi. On olemassa merkkejä siitä, että vastustaja alkaa jo heikentyä rahallisessa ja taloudellisessa suhteessa. Japanin väestön ja sen sotilaiden keskuudessa alkaa ilmetä sotaväsymystä. Sodan kulku alkaa aiheuttaa alakuloisuutta johtavan sotilaskoplan riveissä, ja pessimismi sodan näköalojen suhteen lisääntyy.

37. Toista vaihetta voidaan nimittää strategisen tasapainon vaiheeksi. Ensimmäisen vaiheen lopussa vihollisen on pakko, elävän voimansa riittämättömyyden ja meidän sitkeän vasta-

rintamme vuoksi, hahmotella strategiselle hyökkäykselleen tietyt päätekohtat. Kun se on saavuttanut nämä kohdat, alkaa seuraava vaihe, jolloin vastustaja lopettaa strategisen hyökkäyksen ja ryhtyy varmistamaan valtaamaansa aluetta. Toisessa vaiheessa vastustaja yrittää lujittaa asemansa anastetulla alueella, ja turvautuen sellaiseen petostempuun kuin nukkehallitusten muodostamiseen, pyrkii alistamaan tämän alueen isännyyteensä ja kaikin tavoin rosvoamaan Kiinan kansaa. Mutta siinä se saa vastaansa sitkeän sissisodan. Käyttäen hyväkseen sitä seikkaa, että vastustajan selustaan jää alueita, joita se ei voimien riittämättömyyden vuoksi pysty miehittämään, sissitaistelijat aloittavat jo ensimmäisessä vaiheessa kaikkialla sotatoimet ja perustavat monilukuisia tukialueita, mikä on vastustajalle vakavana uhkana sen pyrkiessä varmistamaan valtaansa anastamallaan alueella. Tämänvuoksi tulee toisessakin vaiheessa tapahtumaan laajoja sotatoimia entiseen tapaan. Mitä tulee sodankäynnin muotoihin, niin tällöin tulee jo sissisodalla olemaan meille tärkein merkitys, ja säännöllisen sotaväen liikkeet tulevat esittämään avustavaa osaa.

Kiina voi säilyttää tuohon ajankohtaan saakka suuren säännöllisen armeijan, mutta sen on vaikea siirtyä heti strategiseen vastahyökkäykseen — osaksi senvuoksi, että vastustaja siirtyy valtaamissaan suurissa kaupungeissa ja tärkeimmillä yhteysteillä strategiseen puolustukseen ja osaksi senvuoksi, että Kiinan armeija ei tule olemaan teknillisessä suhteessa vielä täysin varustettu. Osa säännöllisestä sotaväestämme tulee olemaan puolustuksessa rintamalla, mutta suuria voimia heitetään vastustajan selustaan, missä ne toimivat verraten hajakeskitetyinä. Nojaten vastustajan selustassa oleviin miehittämättömiin alueihin tämä sotaväki tulee yhteistoiminnassa väestön perustamien aseellisten joukkojen kanssa käymään laajaa ja sisukasta sissisotaa miehitetyllä alueella, tekemään kaiken voitavansa haastaakseen vastustajan siirtymään liikuntasodankäyntiin ja

tuhotakseen sen voimia, kuten nyt tapahtuu Šansin maakunnassa. Sota tulee tässä vaiheessa olemaan ankaraa, sotatoimi-alueet kärsivät pahoja vaurioita. Jos sissisotaa käydään taitavasti ja menestyksellisesti, saattaa viholliselle jäädä vain ehkä kolmannes sen valtaamasta alueesta ja suunnilleen kaksi kolmannesta me säilytämme edelleenkin omissa käsissämme, ja tämä tulee olemaan paha tappio viholliselle ja suuri voitto Kiinalle. Siihen mennessä jakautuu koko vastustajan valtaama alue kolmenlaisiin alueihin: ensimmäiseen tulevat kuulumaan vastustajan tukialueet, toiseen sissiliikkeen tukialueet ja kolmanteen sissisota-alueet, joiden omistuksesta kumpikin puoli käy taistelua.

Tämän vaiheen kestoaika tulee riippumaan meidän ja vihollisen välisen voimasuhteen muutosten asteesta sekä kansainvälisessä tilanteessa tapahtuvista muutoksista. Yleensä puhuen meidän on valmistauduttava siihen, että toinen vaihe tulee olemaan verraten pitkäaikainen ja että meidän täytyy kestää tämä vaikea tie. Tämä vaihe tulee olemaan Kiinalle raskaiden kärsimysten aikaa. Maamme tulee kohtaamaan kaksi varsin vakavaa ongelmaa: taloudelliset vaikeudet ja kansallisten pettureiden myyräntyön. Vastustaja tulee toimimaan raivokkaasti murtaakseen yhteisrintaman Kiinassa, ja kaikki vastustajan miehittämällä alueella olevat kansallisten pettureiden järjestöt tullaan sulattamaan yhteen ja niistä muodostetaan ns. »yhtenäishallitus». Suurkaupunkien menetyksen ja sotilaallisten vaikeuksien johdosta alkavat keskuudessamme olevat horjuvat ainekset levittää aktiivisesti sopuiluhenkisiä ajatuksiaan. Pessimistiset mielialat voimistuvat huomattavasti. Meidän tehtävämme tulee tuossa vaiheessa olemaan koko maan kansanjoukkojen mobiilisointi yksimieliseen ja sitkeään sodankäyntiin ilman minkäänlaista horjuntaa, yhteisrintaman laajentamiseen ja lujittamiseen sekä kaikenlaisten pessimististen ja sopuiluhenkisten mielialojen voittamiseen. Meidän tulee kutsua maata raskaaseen

taisteluun ja toteuttaa uutta sota-ajan politiikkaa kestääksemme tämän vaikean tien. Toisessa vaiheessa on välttämätöntä kutsua koko maata antamaan päättävää tukea yhteisrintamahallitukselle, taistella hajotusta vastaan, kohottaa suunnitelmallisesti sotilaallista koulutustamme, järjestää armeija uudella tavalla, mobilisoida koko kansa ja valmistautua vastahyökkäykseen. Tässä vaiheessa kansainvälinen tilanne muodostuu vieläkin paljoka epäsuotuisammaksi Japanille, vaikka mahdollisuuksien ulkopuolella ei ole myöskään temppuili, joka muistuttaa Chamberlainin »realistista» mukautumista niin sanottuihin »tapahtuneihin tosiasioihin». Siitä huolimatta kansainväliset perusvoimat tulevat antamaan Kiinalle huomattavampaa apua. Japanin taholta tuleva uhka etelämerien maita ja Siperiaa kohtaan lisääntyy, voipa syttyä uusi sotakin.

Mitä vastustajaan tulee, niin muutama kymmen sen divisioonista juuttuu Kiinaan eikä kykene pääsemään täältä irti. Laaja sissisota ja japanilaisvastainen kansanliike uuvuttavat tämän valtavan suuren japanilaisen armeijan. Vastustaja kärsii toisaalta suuria tappioita, toisaalta sen armeija murenee moraalisesti: siinä tulee kasvamaan koti-ikävä, sotaväsymys, jopa sodanvastaiset mielialatkin. Vaikka ei voidakaan sanoa, ettei Kiinan rosvoaminen antaisi Japanille yhtään mitään, niin sen ei kuitenkaan onnistu pääomien riittämättömyyden ja niiden vaikeuksien vuoksi, joita meidän sissisotamme japanilaisille aiheuttaa, saavuttaa nopeita ja suuria menestyksiä tässä suhteessa. Toinen vaihe tulee olemaan siirtymävaihe ja samalla vaikein vaihe, mutta se on myös koko sodan käännekohta. Kysymystä, tuleeko Kiinasta riippumaton valtio vaiko siirtomaa, ei ratkaise suurten kaupunkien menetyksessä ensimmäisessä vaiheessa, vaan koko kansakuntamme ponnistusten aste toisessa vaiheessa. Jos käymme sisukkaasti sotaa japanilaisia anastajia vastaan, jos lujitamme yhteisrintamaa ja käymme sitkeästi pitkällistä sotaa, niin Kiina hankkii toisessa vaiheessa voimat muuttuakseen hei-

kosta sotivasta puolesta voimakkaaksi. Se tulee olemaan toinen näytös Kiinan kansallisen vapaussodan kolminäytöksisessä draamassa, minkä jälkeen voidaan koko näyttelijäjoukon ponnistuksin mainiosti esittää loistava loppunäytös.

38. Kolmas vaihe tulee olemaan vastahyökkäyksen vaihe, menetettyjen alueiden palauttamisvaihe. Kiina palauttaa menetettyt alueensa pääasiassa nojaten omiin voimiinsa, jotka ovat kouliintuneet edellisessä vaiheessa ja jatkavat kasvamistaan kolmannessa vaiheessa. Mutta pelkät omat voimat eivät riitä. On nojattava kansainvälisiin voimiin ja sisäisiin muutoksiin vihollismaassa. Muuten ei voida voittaa. Tästä syystä on ulkomailla harjoitettavalla propagandalla ja Kiinan diplomaattisella toiminnalla kasvava merkitys. Tässä vaiheessa me emme tule enää olemaan strategisessa puolustuksessa, vaan siirrymme strategiseen vastahyökkäykseen, joka todellisuudessa on strategisen hyökkäyksen kaltainen. Sotaa ei käydä enää strategisilla sisälinjoilla, se siirtyy vähitellen strategisille ulkolinjoille. Se päättyy vasta silloin kun me saavutamme Jalu-joen. Kolmas vaihe on pitkällisen sodan päätösvaihe. Kun me puhumme »sitkeästä sodankäynnistä loppuun saakka», niin se merkitsee, että on kuljettava läpi koko tämä vaihe. Sotatoimien päämuotona kolmannessa vaiheessa tulevat jälleen olemaan säännöllisten joukkojemme liikkeet. Mutta myös asemasota tulee esittämään tärkeätä osaa. Kun ensimmäisessä vaiheessa ei olosuhteiden vuoksi ole annettava tärkeää merkitystä varustettujen asemien puolustamiselle, niin sitävastoin kolmannessa vaiheessa, olosuhteiden ja sodan tehtävien muututtua, tulee hyökkäys vastustajan linnoitettuja asemia vastaan esittämään melko tärkeätä osaa. Sissisota, erotukseksi toisesta vaiheesta, jolloin se oli sotatoimien päämuoto, esittää tässä vaiheessa jälleen avustavaa osaa, ollen strategisessa vuorovaikutuksessa säännöllisten joukkojen käymän liikuntasodan ja asemasodan kanssa.

39. On siis ilmeistä, että sota tulee olemaan pitkälinen ja niin muodoin myös ankara. Vastustaja ei kykene nielemään Kiinaa kokonaisuudessaan, mutta se voi melko kauan pitää hallussaan sen monia alueita. Kiina ei kykene karkottamaan japanilaisia nopeasti, mutta suurin osa maan alueesta jää edelleenkin sen haltuun. Loppukädessä kärsii vihollinen tappion ja me voitamme, mutta tähän on kuljettava vaikea tie.

40. Tässä pitkäaikaisessa ja säälimättömässä sodassa Kiinan kansa karaistuu suuresti. Samoin sotaan osallistuvat erilaiset poliittiset puolueet karaistuvat ja läpäisevät kokeen. On noudatettava vankasti yhteisrintamapolitiikkaa. Vain noudattamalla vankasti yhteisrintamapolitiikkaa ja käymällä sitkeästi sotaa voidaan saavuttaa lopullinen voitto. Näillä edellytyksillä pystymme voittamaan kaikki vaikeudet. Läpäistyämme sodan raskaat koettelemukset pääsemme voiton avaralle tielle. Sellainen on sodan luonnollinen logiikka.

41. Muutokset meidän ja vastustajan välisessä voimasuhteessa tulevat tapahtumaan noissa kolmessa vaiheessa seuraavassa järjestyksessä. Ensimmäisessä vaiheessa vastustajalla on ylivoima ja me olemme epäedullisessa asemassa. Mutta on otettava huomioon, että tämä meidän epäedullinen asemamme voi ensimmäisen vaiheen loppuun mentäessä kokea kahdenlaisia muutoksia siihen kauteen verraten, joka edelsi japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa. Ne ovat yhtäältä muutoksia huonompaan päin. Kiinan alkuperäinen epäedullinen asema ensimmäisen vaiheen kestäessä saattaa kärjistyä alueen, väestön, taloudellisten varalähteiden, sotilaallisen voiman ja kulttuuriarvojen menetyksen johdosta. Ei ole mahdotonta, että nämä menetykset kohoavat ensimmäisen vaiheen loppuun mentäessä varsin huomattaviin määriin, varsinkin talouden alalla. Sitä tullaan käyttämään Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian ja sopuilkannan hyväksi. Ei ole kuitenkaan unohdettava toisenlaisia muutoksia, ts. parempaan päin tapahtuvia muutoksia,

nimittäin: kokemuksen kartuttamista sodan kestäessä, armeijan jatkuvaa parantumista, poliittista edistystä, kansan liikekannallepanoa, uuden suunnan kehitystä sivistyselämässä, sisäsisodan syntyä, kansainvälisen avun lisääntymistä jne. Edelliset muutokset (huonompaan päin) merkitsevät tässä vaiheessa vanhan määrän ja laadun menetystä, ja ovat pääasiassa määrällisiä muutoksia. Toisenlaiset muutokset (parempaan päin) merkitsevät uuden määrän ja laadun hankkimista, ja ovat pääasiassa laadullisia muutoksia. Näiden jälkimmäisten muutosten väistämättömyys on todistus siitä, että meillä on mahdollisuus käydä sisukkaasti pitkällistä sotaa ja valloittaa lopullinen voitto.

42. Kahdenlaisia muutoksia tapahtuu ensimmäisessä vaiheessa myös vastustajan asemassa. Ensimmäisen lajin muutoksiin kuuluvat huonompaan päin tapahtuvat muutokset, jotka ilmevät satojen tuhansien ihmisten menettämisenä surmansa saaneina ja haavoittuneina, aseiden ja taistelutarvikkeiden kuluksena, sotaväen taisteluhengen laskemisena, Japanin väestön tyytymättömyyden lisääntymisenä, kaupan supistumisena, yli kymmenen miljardin jenin menoina, Japanin tuomitsemisena kansainvälisen yleisen mielipiteen taholta jne. Tällaisetkin muutokset näyttävät toteen sen, että meillä on mahdollisuus käydä pitkällistä sotaa ja valloittaa lopullinen voitto. Mutta on otettava huomioon toisenkinlaiset muutokset vastustajan asemassa — muutokset parempaan päin: sen käytettävänä on enemmän aluetta, enemmän väestöä, enemmän aineellisia varalähteitä. Tämä on vielä eräs todistus siitä, että meidän sotamme japanilaisia anastajia vastaan tulee olemaan pitkällinen ja että me emme voi saavuttaa pikaista voittoa. Tätä samaa seikkaa tulevat jotkut ainekset käyttämään todisteena Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian ja sopuulukannan hyväksi. Meidän on kuitenkin otettava huomioon, että vastustajan asemassa parempaan päin tapahtuvilla muutoksilla on väliaikainen ja osittai-

nen luonne. Vihollisemme olennoi tuhoon tuomittua imperialismia, ja sen suorittama kiinalaisen maan miehitys on väli-aikaista. Sissisodan voimakas kehitys Kiinassa rajoittaa tosiasiallisesti miehitettyt alueet kapealle kaistalle. Sitäpaitsi vastustajan suorittama kiinalaisen maan miehitys on synnyttänyt uusia ja kärjistänyt vanhoja ristiriitoja Japanin ja toisten valtioiden välillä. Edelleen, kolmen itäisen maakunnan kokemuksesta päätellen, Japani tulee suhteellisen pitkän ajan kuluessa pääasiassa vain kuluttamaan varoja saamatta tuloja. Kaikki tämä yhdessä antaa vielä kerran vahvistuksen meidän todistelullemme, jonka avulla me lyömme pirstoiksi Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian ja sopuilkannan saarnan, ja perustelemme esittämämme väitteet pitkällisestä sodasta ja meidän lopullisesta voitostamme.

43. Toisessa vaiheessa jatkuvat edellä mainitut muutokset osapuolien asemassa. Näiden muutosten konkreettista kulkua on edeltäkäsinkin vaikea arvata, mutta Japanin asema yleensä tulee huononemaan, Kiinan asema paranemaan¹⁰. Niinpä Kiinassa käytävä sissisota tulee nielemään valtavan suuria määriä Japanin sotilaallisia ja rahataloudellisia varoja. Entistä enemmän kasvaa Japanin väestön tyytymättömyys, entistä enemmän laskee sen sotaväen taisteluhenki, sen kansainvälinen eristyisyys tulee entistä suuremmaksi. Kiina sitävastoin astuu vielä pidemmälle eteenpäin siviilihallinnon, sota-asiain, kulttuurin ja kansanjoukkojen mobilisoinnin alalla. Sissisota laajenee ja talouselämäkin edistyy jonkin verran pienteollisuuden ja sisä-Kiinan suurten maatalousalueiden laajan kehittämisen pohjalla. Kansainvälinen apu lisääntyy vähitellen ja muuttuu aivan toisenlaiseksi kuin se on nyt. Mahdollista on, että toinen vaihe tulee muodostumaan melko pitkäaikaiseksi. Tämän ajan kuluessa tapahtuu suuria muutoksia meidän ja vastustajan välisessä voimasuhteessa: Kiinan voimat kasvavat vähitellen, Japanin voimat vähenevät. Kiina vapautuu epäedullisesta ase-

mastaan, Japani menettää ylivoimansa. Aluksi muodostuu voimien tasapaino, ja sitten Kiina ja Japani vaihtavat paikkaa ylivoiman suhteen. Sen jälkeen Kiina saattaa suurin piirtein päätökseen strategisen vastahyökkäyksen valmistelut ja astuu uuteen vaiheeseen — vastahyökkäyksen ja vastustajan karkottamisen vaiheeseen. On vieläkin tähdennettävä, että niin sanottu epäedullisen aseman muuttuminen ylivoimaksi ja vastahyökkäykseen valmistuminen edellyttävät Kiinan voimien kasvua, Japanin vaikeuksien lisääntymistä ja lisääntyntä kansainvälistä apua Kiinalle. Näiden tekijäin yhteisestä vaikutuksesta ylivoima siirtyy Kiinalle ja sen vastahyökkäysvalmistelut suoritetaan loppuun.

44. Kiinan poliittisen ja taloudellisen kehityksen epätasaisuuden johdosta kolmannen vaiheen alkuaikana ei strateginen vastahyökkäys tule sujumaan kitkattomasti ja yhdenmukaisesti, vaan tulee olemaan luonteeltaan hajanaista ja epätasaista. Kun vastustaja ei tuossa vaiheessa heikennä yrityksiään hajoittaa kaikin voimin yhteisrintamaa, saa Kiinan sisäisen yhteenliittämisen tehtävä entistä suuremman merkityksen: ei saa missään tapauksessa sallia, että meidän strateginen vastahyökkäyksemme jää puolitiehen sisäisen yksimielisyyden puuttumisen vuoksi. Tuossa vaiheessa tulee kansainvälinen tilanne olemaan erittäin suotuista Kiinalle, ja Kiinan on käytettävä sitä valloittaakseen lopullisen vapautuksensa ja rakentaakseen riippumattoman demokraattisen valtion ja auttaakseen siten fasisminvastaista liikettä koko maailmassa.

45. Kiinalais-japanilaisen sodan kulku tulee olemaan seuraavanlainen. Kiinalle: epäedullinen asema — voimien tasapaino — ylivoima; Japanille: ylivoima — voimien tasapaino — epäedullinen asema. Kiinalle: puolustus — rintaman vakaantuminen ja edelleen — vastahyökkäys; Japanille: hyökkäys — asemien varmistaminen ja sitten — perääntyminen.

Sellainen on tämän sodan väistämätön kehitystendenssi.

46. Saamme näin ollen seuraavat vastaukset esitettyihin kysymyksiin: tuleeko Kiina orjuutetuksi? Vastaus: ei tule, lopullisen voiton perii Kiina. Voiko Kiina voittaa nopeasti? Vastaus: ei voi, sota tulee olemaan pitkälinen.

Ovatko nämä vastaukset oikeita? Arvelen, että ne ovat oikeita.

47. Nämä vastaukset kuultuaan nousevat Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kannattajat ja sopuiliijat uudelleen näyttämölle ja sanovat: jotta Kiina voisi siirtyä epäedullisesta asemasta voimien tasapainon tilaan, sen täytyy koota Japanin veroinen sotilaallinen ja taloudellinen mahti, ja siirtyäkseen voimien tasapainosta ylivoimaan sen täytyy ylittää Japanin sotilaallinen ja taloudellinen mahti; mutta sehän on mahdotonta, joten edellä esitetyt johtopäätökset ovat väärinä.

48. Tuolla tavoin päättelevät »aseiden rajoittamattoman voiman teorian»¹¹ kannattajat, teorian, joka kuvastaa mekanistista, subjektivistista ja yksipuolista suhtautumista sodan ongelmiin. Me olemme aivan päinvastaista mieltä ja näemme myös ihmiset eikä vain aseita. Ase on tärkeä, mutta ei ratkaiseva tekijä sodassa. Ratkaiseva tekijä on ihminen eikä esine. Voimasuhte ei riipu vain sotilaallisen ja taloudellisen mahdin suhteesta, se riippuu myös ihmisvarojen ja moraalisen tilan suhteesta. Sotavoimien ja talouselämän hallitsemiseen tarvitaan ihmisiä. Jos kiinalaisten, japanilaisten ja maailman eri maiden asukkaiden enemmistö puoltaa japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa, niin voidaanko puhua sen sotilaallisen ja taloudellisen mahdin ylivoimaisuudesta, jota kourallinen miehiä pitää Japanissa väkivalloin käsissään? Ei, se ei ole ylivoimaa. Mutta eikö ylivoima ole silloin Kiinan puolella, jonka sotilaallinen ja taloudellinen mahti on suhteellisesti pienempi? Ei ole epäilystäkään siitä, että jos Kiina käy sitkeästi sotaa japanilaisia anastajia vastaan ja noudattaa päättävästi yhteisrintamapolitiikkaa, niin sen sotilaallinen ja taloudellinen mahti tulee vähitellen kas-

vamaan. Vastustajan sotilaallinen ja taloudellinen mahti tulee sitävastoin muuttumaan päinvastaiseen suuntaan Japanin heikennyttyä sodassa sekä sen sisäisten ja ulkoisten ristiriitojen johdosta. Eikö ylivoima sellaisessa tilanteessa tule olemaan Kiinan puolella? Mutta siinäkin ei ole vielä kaikki. Nykyisin emme voi vielä toistaiseksi laskea laajassa mitassa ja avoimesti toisten valtioiden sotilaallista ja taloudellista mahtia omalle tulopuolellemme, mutta emmeköhän voi tehdä niin tulevaisuudessa? Jos Kiina ei ole yksinään Japania vastassa, jos tulee aika, jolloin yksi tai useampi valtio käyttää avoimesti huomattavan osan sotilaallisesta ja taloudellisesta mahdistaan Japanin hyökkäyksen torjumiseen tai iskuun sitä vastaan ja antaa meille avoimesti apua, niin eiköhän meidän puolellamme oleva ylivoima tule sellaisessa tapauksessa vieläkin suuremmaksi? Japani on pieni maa, sen käymä sota on taantumuksellista ja raakalaismaista, sen kansainvälinen eristys tulee lisääntymään. Kiina on suuri valtio, sen käymä sota on edistyksellistä ja oikeutettua, sille annettava kansainvälinen apu lisääntyy. Eiköhän voimasuhde muutu tuntuvasti kaikkien näiden tekijäin pitkäaikaisen kehityksen vaikutuksesta?

49. Mitä pikaisen voiton teorian kannattajiin tulee, niin he eivät ymmärrä, että sota on voimien kilpataistelua ja että on täysin epäjärjellistä ryhtyä ratkaiseviin strategisiin ratkaisutaisteluihin ja suunnitella ennenaikaisesti maan vapauttamisen aloittamista, kunnes sotivien puolien voimasuhteessa on tapahtunut tiettyjä muutoksia. Jos pikaisen voiton teorian kannattajien mieleen juolahtaa ryhtyä toteuttamaan ideoitaan, niin he lyövät varmasti päänsä seinään, tahi he jaarittelevat vain omaksi huvikseen aikomattakaan siirtyä sanoista tekoihin. Loppujen lopuksi astuu näyttämölle sellainen opettaja kuin tosiasiat ovat, ja ne heittävät kylmää vettä noiden jaarittelijain niskaan. Tosiasiat osoittavat, että tuollaiset ihmiset eivät ole mitään muuta kuin lavertelijoita, jotka tahtovat matkustaa

ilmaisella kyydillä, haluavat kuluttaa mahdollisimman vähän voimiaan, mutta saada mahdollisimman suuren sadon. Tuolaista lavertelua harjoitettiin menneisyydessä, sitä harjoitetaan nytkin, mutta ei toistaiseksi kovin paljoa. Mutta kun sota astuu voimien tasapainon vaiheeseen ja sitten vastahyökkäyksen vaiheeseen, niin sellaista lavertelua saattaa esiintyä paljon enemmän. Ja sen rinnalla leviävät Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoria ja sopuilun saarnaaminen vieläkin laajemmalle, jos Kiinan menetykset ensimmäisessä vaiheessa tulevat olemaan verraten suuria ja jos toinen vaihe pitkistyy. Siksi meidän on suunnattava tuli ennen kaikkea Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoriaa ja sopuilun saarnaamista vastaan, ja vasta toisella sijalla lavertelijoita, pikaisen voiton julistajia vastaan.

50. Olemme siis todenneet, että sota tulee olemaan pitkäaikainen. Mutta kukaan ei voi sanoa, kuinka monta vuotta ja kuukautta se kestää. Se riippuu kokonaan meidän ja vastustajan välisestä voimasuhteesta. Ne jotka pyrkivät supistamaan sodan kestoaikaa, voivat tehdä sen vain yhdellä tavalla: ponnistamalla kaikki voimansa meidän voimiemme lisäämiseksi ja vastustajan voimien vähentämiseksi. Konkreettisesti puhuen se voidaan tehdä vain ponnistelemalla siinä mielessä, että sotatoimien kestäessä voitetaan mahdollisimman monia taisteluja ja murennetaan mahdollisimman paljon vastustajan elävää voimaa; ponnistelemalla sissisodan laajentamiseksi, jotta vastustajan miehittämä alue supistuisi mahdollisimman vähiin; ponnistelemalla yhteisrintaman lujittamiseksi ja laajentamiseksi ja koko maan voimien yhteenliittämiseksi, uuden armeijan luomiseksi ja uuden sotateollisuuden kehittämiseksi, poliittisen, taloudellisen ja sivistyksellisen eteenpäinmenon jouduttamiseksi, kaikkien väestökerrosten — työläisten, talonpoikien, liikemiespiirien ja sivistyneistön — liikkeelle saamiseksi, vihollisarmeijan hajoittamiseksi sisältäpäin ja niiden sotilaiden vetämiseksi meidän puolellemme, propagandan harjoittamiseksi ulkomailta

kansainvälisen avun saantia silmällä pitäen, Japanin kansan ja kaikkien sorrettujen kansakuntien tuen saamiseksi. Ainoastaan sitä tietä voidaan supistaa sodan kestoaikaa. Minkäänlaiset konstailut eivät siinä auta.

Vastavuoroinen kiilautuminen vihollisen sijaintialueelle

51. Voimme varmasti väittää, että meidän pitkällinen sotamme japanilaisia anastajia vastaan tulee kirjoittamaan mainion, kunniaakkaan sivun ihmiskunnan käymien sotien historiaan. Vastavuoroinen kiilautuminen vastustajan sijaintialueelle on tämän sodan varsin luonteenomainen erikoisuus. Tämä johtuu sotivien puolien toisilleen vastakkaisista erikoisuuksista, nimittäin: viholliselle ominaisesta raakalaismaisuudesta ja elävän voiman riittämättömyydestä sekä Kiinalle luonteenomaisesta edistyksellisyydestä ja sen laajasta alueesta. Historia tuntee sotia, joille vastavuoroinen kiilautuminen vastustajan sijaintialueelle on ollut ominaista: niin oli esimerkiksi Venäjällä Lokakuun vallankumouksen jälkeen, kolmivuotisen kansalais sodan kestäessä. Mutta Kiinassa tulevat sellaisen kiilautumisen erikoisuuksina olemaan sen poikkeuksellinen pitkäaikaisuus ja suuret mittasuhteet. Tässä suhteessa tulevat kaikki historiasta tunnetut ennätykset lyödyiksi. Vastavuoroista kiilautumista vihollisen sijaintialueelle luonnehtivat seuraavat piirteet.

52. **Sisä- ja ulkolinjat.** Sotaa japanilaisia anastajia vastaan käydään, sitä kokonaisuutena tarkastellen, sisälinjoilla, mutta jos katsotaan armeijan päävoimien ja sissijoukkojen yhteistoimintaa, niin armeijamme päävoimat toimivat sisälinjoilla, mutta sissijoukot ulkolinjoilla, minkä johdosta muodostuu omalaatuinen kuva: vastustaja joutuu pihteihin. Sama koskee sisäalueiden yhteistoimintaa. Jokainen sissisodan alue, jos se otetaan erikseen, toimii sisälinjoilla, mutta muut sissialueet

toimivat siihen nähden ulkolinjoilla, mikä taaskin muodostaa suuren määrän pihtejä, joihin vastustaja joutuu. Säännöllinen armeija, joka sodan ensimmäisessä vaiheessa toimii strategisillä sisälinjoilla, perääntyy, mutta strategisilla ulkolinjoilla toimivat sissijoukot suorittavat laajaa hyökkäystoimintaa vastustajan selustassa; toisessa vaiheessa suoritetaan tätä hyökkäystoimintaa vieläkin tarmokkaammin. Näin ollen muodostuu harvinaisen omalaatuinen yhdistelmä perääntymistä ja hyökkäystä.

53. Selusta ja sen puuttuminen. Armeijan päävoimat nojavan maan varsinaiseen selustaan ja suorittavat sotatoimia rintamalinjalla, joka kulkee vihollisen miehittämän alueen pääte-
rajan editse. Sissijoukot sitävastoin suorittavat sotatoimia irrallaan maan varsinaisesta selustasta rintamalinjoilla, jotka kulkevat vihollisen selustassa. Mutta jokaisella sissialueella on kuitenkin oma pienehkö selustansa, johon epävakainen rintamalinja nojaa. Erotukseksi tästä puuttuu sissijoukolta, joka lähetetään sissialueelta tilapäistä toimintaa varten kyseellisellä alueella sijaitsevan vastustajan selustaan, sekä selusta että rintamalinja. Sotatoimet selustan puuttuessa ovat luonteenomainen erikoisuus vallankumouksellisissa sodissa, joita uudella aikakaudella käydään maissa, joilla on laaja alue, edistyksellisesti ajatteleva väestö, pitkälle kehittyneet poliittiset puolueet ja kehittynyt armeija. Sellaisia sotatoimia ei tarvitse pelätä, niistä on pelkkää hyötyä; niiden suhteen ei pidä horjua, ne on tehtävä laajalti tunnetuiksi.

54. Saarrot ja vastasaarrot. Jos sotaa tarkastellaan kokonaisuutena, niin vastustajan suorittaessa strategista hyökkäystä ja meidän ollessamme strategisessa puolustuksessa ja toimiessamme sisälinjoilla, me olemme epäilemättä strategisessa saarrossa. Se on ensimmäinen muoto vastustajan meihin nähden toteuttamaa saartoa. Ollessamme tekemisissä vihollisen kanssa, joka strategisilla ulkolinjoilla toimien hyökkää

meitä vastaan usealla suunnalla, me voimme, pyrkiessämme käymään taisteluja ylivoimaa vastaan ulkolinjoilla, saartaa hyökkäävän vihollisen yhdellä tai useammalla suunnalla. Se on ensimmäinen muoto meidän toteuttamaamme vastustajan saartoa. Edelleen, jos puhutaan vastustajan selustassa sijaitsevista sissisodan tukialueista, niin jokainen sellainen eristyksessä oleva tukialue on vihollisen saartama neljältä tai kolmelta puolelta. Edellisiin kuuluu mm. Vutaišanin alue, jälkimmäisiin Šansin maakunnan luoteisosa. Se on toinen laji vihollisen meihin nähden toteuttamaa saartoa. Mutta jos kaikkia sissisodan erillisiä alueita tarkastellaan niiden keskinäisessä yhteydessä ja jokaista tukialuetta tarkastellaan sen yhteydessä säännöllisen armeijan rintamaan, tullaan siihen, että monet vihollisen joukko-osastot ovat meidän saartamiamme. Niinpä olemme Šansin maakunnassa kiertäneet jo kolmelta taholta Tatungin — Putšoun rautatien (idästä, lännestä ja etelästä), olemme saartaneet Taijuanin kaupungin kaikilta tahoilta. Hopein ja Šantungin maakunnissakin on paljon esimerkkejä sellaisesta saarrosta. Se on jo toinen laji meidän suorittamaamme vastustajan saartoa. Näin ollen, nämä kaksi molempipuolisen saarron lajia muistuttavat yleensä »veitši»-peliä*. Taistelut, joita vastustaja käy meitä vastaan ja me sitä vastaan, muistuttavat »nappuloiden syömistä», ja vastustajan tukikohdat (esimerkiksi Taijuanin kaupunki) ja meidän sissitaistelu-tukialueemme (esimerkiksi Vutaišanin alue) muistuttavat pelilaudan »akkunoita». Jos »veitši»-peliä kuvitellaan maailmanmitassa tapahtuvaksi, niin havaitsemme vielä kolmannenkin lajin saartoa, jota vastustaja kohdistaa meihin ja me

* »Veitši» — vanha kiinalainen peli, jossa pyritään saartamaan vastustajan nappulat. Vastustajan nappula tai nappularyhmä »syödään», jos se on saarrettu. Mutta niin kauan kuin saarretun nappularyhmän sisälle jää vielä vapaa ruutu (»akkuna»), ei saarrettuja nappuloita saa syödä, vaan ne jäävät »elämään».

vastustajaan: suhteet hyökkäysrintaman ja rauhanrintaman välillä. Edellisen rintaman avulla vastustaja saartaa Kiinaa, Neuvostoliittoa, Ranskaa, Tšekkoslovakiaa ja toisia valtioita, ja jälkimmäisen rintaman avulla me toteutamme Saksan, Japanin ja Italian saartoa. Mutta meidän suorittamamme saarto on kuin Buddhan kämmen: se muuttuu viideksi vuorijonoksi, jotka hallitsevat maailmankaikkeutta, ja musertaa uudet sunvukungit — fasisistiset hyökkääjät — niin, etteivät ne pysty enää milloinkaan nousemaan¹². Jos me pystyisimme kansainvälisellä areenalla toimiessamme luomaan Tyynen meren piirissä japanilaisvastaisen rintaman, jossa Kiina esiintyisi eräänä strategisena yksikkönä, ja jos myös Neuvostoliitto ja mahdollisesti toiset valtiot muodostaisivat vastaavan määrän strategisia yksiköitä ja kansanliike Japanissa vielä yhden strategisen yksikön, niin siitä muodostuisi suuri verkko, josta fasisistiset sunvukungit eivät pääsisi mihinkään karkaamaan, ja silloin löisi vastustajan tuhon hetki. Ja todellakin, japanilaisen imperialismiin lopullisen murskaamisen päivä tulee epäilemättä, kun tuo suuri verkko tulee pääpiirteissään luoduksi. Tämä ei ole suinkaan mitään leikkipuhetta; sellainen on sodan vääjäämätön kehitystendenssi.

55. **Yhtenäiset alueet ja saarekkeet.** Ei ole mahdotonta, että vastustajan valtaama alue tulee muodostamaan suurimman osan sisä-Kiinaa ja valtaamiselta säilyneet alueet vain sen pienemmän osan. Se on asian yksi puoli. Mutta valtaamassaan Kiinan suuremmassa puoliskossa vastustaja voi kaikkialla, kolmea itämaakuntaa lukuunottamatta, tosiasiallisesti miehittää vain suuret kaupungit, tärkeimmät yhteyslinjat ja eräät tasankoseudut, ts. kohteet, joilla on ensiarvoinen merkitys, mutta jotka samalla muodostavat pinta-alaltaan ja väestöltään kenties vain pienemmän osan vallatusta alueesta. Sissi-alueet sitävastoin ulottuvat kaikkialle ja tulevat muodostamaan suuremman osan vastustajan valtaamasta alueesta. Se

on asian toinen puoli. Mutta jos ei rajoituta sisä-Kiinaan, vaan otetaan lukuun mongolilaiset alueet, Sinkiang, Tsinghai ja Tiibetti, niin miehittämättömän Kiinan pinta-ala on suurempi kuin koko vastustajan valtaama alue, kolme itämaakuntaa tähän luettuna. Sellainen on asian kolmas puoli. Alueilla, joita vastustaja ei ole vallannut, on meille tietenkin hyvin suuri merkitys. On tehtävä paljon voimainponnistuksia, että niissä saataisiin käyntiin paitsi siviilihallintoa, sotilaallista ja taloudellista rakennustyötä myös sivistystyö, mikä on erittäin tärkeitä. Vastustaja on jo muuttanut meidän entiset kulttuurikeskuksemme sivistyksellisessä suhteessa takapajuisiksi alueiksi — meidän on sitävastoin tehtävä sivistyksellisessä suhteessa ennen takapajuisina olleista alueista kulttuurikeskuksia. Samalla on erittäin tärkeitä järjestää elämä laajoilla sissialueilla vastustajan selustassa, kehittää niitä kaikissa suhteissa ja tehdä niissä sivistystyötä. Yhteenvetona voimme sanoa, että Kiinan laajat maaseutualueet muuttuvat korkealle kehittyneiksi, valoisiksi seuduiksi, mutta vastustajan miehittämät alueet, varsinkin suuret kaupungit, ovat väliaikaisesti pieniä takapajuisuuden ja pimeyden saarekkeita.

56. Näin ollen tulee pitkälinen ja laajakantoinen sota japanilaisia anastajia vastaan muodostumaan vastavuoroiseksi kiilautumiseksi sotilaallisella alalla, siviilihallinnon alalla, samoin myös talouden ja kulttuurin alalla. Tämä sota tulee olemaan harvinainen näky sotien historiassa, se on oleva Kiinan kansan suurteko, kunniakas urotyö, joka hämmästyttää koko maailmaa. Tämä sota ei vaikuta ainoastaan Kiinaan ja Japaniin, joiden kehitykselle se antaa voimakkaan sysäyksen, se vaikuttaa myös koko maailmaan, kannustaen kaikkien maiden, ensisijassa Intian tapaisten maiden sorrettuja kansoja edistykseen. Tähän vastavuoroiseen kiilautumissotaan on kaikkien kiinalaisten tietoisesti osallistuttava. Sellaisiin muotoihin pukeutuu Kiinan kansan vapautuksensa puolesta käymä sota,

sellaisia ovat sen vapaussodan omalaatuiset muodot, jota laaja puolisiirtomaa käy XX vuosisadan kolmekymmen- ja neljäkymmenluvulla.

Sota ikuisen rauhan puolesta

57. Kiinan japanilaisia anastajia vastaan käymän sodan pitkälinen luonne ei ole erotettavissa sen taistelun tehtävistä, jota käydään ikuisen rauhan valtaamiseksi Kiinalle ja koko maailmalle. Historiassa ei ole vielä ollut sellaista kautta, jolloin sota olisi lähentänyt meitä siinä määrin ikuiseen rauhaan kuin nykyisin. Luokkien ilmaantumisen johdosta on ihmiskunnan historia ollut vuosituhansien ajan täynnä loputtomia sotia. Kuinka monta sotaa onkaan jokaisen kansan ollut kestettävä! Sotia on käyty yhden kansakunnan puitteissa ja eri kansakuntien välillä. Imperialismin vaiheen alettua kapitalistisen yhteiskunnan kehityksessä muodostuvat sodat erittäin valtaviksi ja ankariksi. 20 vuotta sitten käyty ensimmäinen maailmansota oli historiassa ennennäkemätöntä sotaa, mutta se ei ollut vielä viimeinen sota. Nyt alkanut sota lähentää meitä viimeiseen sotaan, ts. ikuisen rauhan koittamiseen koko ihmiskunnalle. Nyt on jo kolmasosa ihmiskuntaa syösty sotaan. Katsokaamme: Italia ja Japani, Abessinia ja Espanja, sitten Kiina. Näissä maissa, jotka jo osallistuvat sotaan, asuu noin 600 miljoonaa ihmistä, ts. lähes kolmannes koko maailman väestöstä. Nykyisen sodan erikoisuutena on se, että se on luonteeltaan keskeytymätöntä ja se lähentää meitä ikuiseen rauhaan.

Herää kysymys, miksi se on luonteeltaan keskeytymätöntä? Italian Abessiniaa vastaan käymää sotaa seurasi Italian sota Espanjaa vastaan, ja tähän sotaan yhtyi jo Saksakin. Sitten seurasi Japanin sota Kiinaa vastaan. Kuka on vuorossa nyt? Nyt seuraa epäilemättä Hitlerin sota suurvaltoja vastaan.

Onhan niin, että »fasismi on sotaa»¹³. Nykyinen sota kasvaa maailmansodaksi, keskeytystä ei tule. Ihmiskunta ei voi välttää sodan onnettomuuksia. Miten tämä sota lähentää meitä ikuiseen rauhaan? Se syntyi ensimmäisen maailmansodan aikana alkaneen maailman kapitalismin yleisen pulan kehittymisen pohjalla. Tämä yleinen pula pakottaa kapitalistisia maita lähtemään uuden sodan tielle. Ensi sijassa se pakottaa fasisistiset maat syöksymään uusiin sotaseikkailuihin. Voimme nähdä ennakoita, että tämän sodan tuloksena ei kapitalismi pelastu, vaan menee romahdusta kohden. Tämä sota tulee olemaan valtavampi ja ankarampi kuin se, jota käytiin 20 vuotta sitten. Siihen syöstään väistämättä kaikki kansat. Sota muodostuu hyvin pitkäaikaiseksi, ihmiskunta joutuu kokemaan mitä suurimpia kärsimyksiä. Mutta Neuvostoliiton olemassaolon ja maailman kansojen tietoisuuden kasvun ansiosta tulee tämän sodan kestäessä epäilemättä puhkeamaan suuria vallankumouksellisia sotia, jotka suuntautuvat kaikkia vastavallankumouksellisia voimia vastaan ja antavat tälle yleiselle sodalle ikuisen rauhan puolesta käytävän sodan luonteen. Siinäkin tapauksessa, että myöhemmin tulee vielä yksi sotien kausi, ei ikuisen maailmanrauhan aikakausi ole enää etäisen tulevaisuuden asia. Heti kun ihmiskunta tuhoaa kapitalismin se astuu ikuisen rauhan aikakauteen, silloin se ei enää tarvitse sotia. Silloin ei tarvita armeijoita, sotalaivoja, sotilaslentokoneita eikä myrkkysotamateriaalia. Silloin ei ihmiskunta tule enää milloinkaan näkemään sotia. Nyt jo alkanut vallankumouksellinen sota on osa tätä ikuisen rauhan puolesta käytävää sotaa. Sota Kiinan ja Japanin välillä, maiden, joiden väestömäärä on yli 500 miljoonaa henkeä, esittää tärkeätä osaa tässä ikuisen rauhan puolesta käytävässä sodassa. Kiinan kansan vapautus valloitetaan tässä sodassa. Vapautunut tulevaisuuden uusi Kiina on erottamaton osa vapautunutta tulevaisuuden uutta maailmaa. Tämän vuoksi

on meidän sodallamme japanilaisia anastajia vastaan myös ikuisen rauhan puolesta käytävän sodan luonne.

58. Kaikki historiassa käydyt sodat jakautuvat kahteen lajiin: oikeutettuihin ja epäoikeutettuihin. Kaikki edistykselliset sodat ovat oikeutettuja ja kaikki edistystä ehkäisevät sodat epäoikeutettuja. Me kommunistit taistelemme kaikkia epäoikeutettuja, edistystä ehkäiseviä sotia vastaan, mutta emme ole ainoastaan vastustamatta oikeutettuja sotia, vaan osallistummekin niihin aktiivisesti. Mutta me vastustamme epäoikeutettuja sotia, jollainen esimerkiksi ensimmäinen maailmansota oli. Molemmat puolet kävivät sitä sotaa imperialististen etujen puolesta, ja siitä syystä koko maailman kommunistit taistelivat päättävästi sellaista sotaa vastaan. Sodanvastaisen taistelun tie on tällainen: ennen kuin sota on puhjennut, on kaikin voimin pyrittävä sen ehkäisemiseen, mutta kun se on syttynyt, on käytettävä jokainen tilaisuus taisteluun sodalla sotaa vastaan, ts. käytävä oikeutettua sotaa epäoikeutettua sotaa vastaan. Japanin käymä sota on epäoikeutettua, edistystä ehkäisevää sotaa. Koko maailman kansojen, niiden joukossa Japanin kansan, tulee taistella ja ne taistelevatkin jo sitä vastaan. Mitä Kiinaan tulee, niin täällä ovat kaikki — kansanjoukoista hallitukseen saakka, kommunistisesta puolueesta kuomintangiin saakka — kohottaneet oikeudenmukaisuuden lipun ja käyvät kansallis-vallankumouksellista sotaa hyökkäystä vastaan. Meidän sotamme on pyhää, oikeutettua ja edistyksellistä sotaa rauhan puolesta — ei vain yhden maan rauhan puolesta, vaan maailmanrauhan puolesta, ei lyhytaikaisen rauhan puolesta, vaan ikuisen rauhan puolesta. Jotta tämä päämäärä saavutettaisiin, on käytävä taistelua elämästä ja kuolemasta, oltava valmiina millaisiin uhrauksiin tahansa ja kestettävä sitkeästi loppuun saakka, jatkettava taistelua, kunnes päämäärä on saavutettu. Vaikka uhrit tulevat olemaan suuria ja aikaa tarvitaan paljon, niin eteemme

piirtyy selvänä kuva uudesta maailmasta, jossa tulee vallitsemaan ikuinen rauha ja ikuinen valo.

Nykyisessä sodassa meitä innoittaa varmuus siitä, että me valloitamme juuri sellaisen uuden Kiinan, sellaisen uuden maailman, jossa tulee vallitsemaan ikuinen rauha ja ikuinen valo. Fasistit ja imperialistit tahtovat, että sodat jatkuisivat loppumattomiin. Me puolestamme tahdomme tehdä lopun sodista läheisessä tulevaisuudessa. Tätä varten tarvitaan ihmiskunnan enemmistön mitä suurimpia ponnistuksia. 450 miljoonaa kiinalaista muodostaa neljänneksen ihmiskunnasta. Jos me yksimielisillä ponnistuksillamme murskaamme japanilaisen imperialismiin ja luomme vapaan, tasa-arvoisen uuden Kiinan, niin se on epäilemättä suuri panos ikuisen maailmanrauhan valloittamiseen. Se ei ole joutava unelma. Yhteiskunnallisen ja taloudellisen kehityksen kulku koko maailmassa on jo lähentämässä meitä siihen. Tarvitaan vain ihmiskunnan enemmistön ponnistuksia, ja muutaman vuosikymmenen kuluttua meidän päämäärämme tulee epäilemättä saavutetuksi.

Tietoinen toiminta sodassa

59. Kaikki edellä sanottu selittää meille, miksi sodasta tulee pitkälinen ja miksi lopullinen voitto tulee kuulumaan Kiinalle. Tähän saakka on kysymys ollut pääasiassa siitä, mikä tutkimuksemme esine on ja mitä se ei ole. Nyt siirrymme kysymykseen, miten pitää toimia ja miten ei pidä toimia. Miten pitkälistä sotaa on käytävä? Miten lopullinen voitto valloitetaan? Näihin kysymyksiin haluamme seuraavassa vastata. Tässä tarkoituksessa valotamme seuraavia ongelmia: tietoinen toiminta sodassa, sota ja politiikka, poliittinen liikekannallepano sodassa japanilaisia anastajia vastaan, sodan tavoitteet, hyökkäysoimet puolustussodassa, yllätys-hyökkäykset pitkälistässä sodassa, ulkolinjoilla suoritettavat

sotatoimet sisälinjoilla käytävässä sodassa; aloite, joustavuus ja suunnitelmallisuus, säännöllisten joukkojen käymä liikuntasota, sissisota, asemasota, tuhoamissota ja näänytyssota, vihollisen harhaiskujen hyväksikäytön mahdollisuus, kysymys ratkaisutaistelusta japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa; kansa ja armeija — voiton perusta.

Aloitamme tietoista toimintaa koskevasta kysymyksestä.

60. Kun me vastustamme subjektivistista asioihin suhtautumista, niin se merkitsee, että vastustamme joidenkin ihmisten sellaisia katsomuksia, jotka eivät perustu objektiiviseen todellisuuteen eivätkä vastaa sitä, vaan ovat pelkkää sepittelyä tai vääriä väitteitä. Jos tuollaisten katsomusten mukaisesti toimitaan, niin epäonnistuminen on väistämätön. Juuri siksi on sellaisia katsomuksia vastustettava. Mutta kaikkien tekojen suorittajina ovat ihmiset; ilman ihmisten osallistumista ei pitkälinen sota eikä lopullinen voitto tule itsestään. Ennenkuin ihmiset jotakin tekevät, on heidän kehitettävä objektiivisen todellisuuden pohjalla tiettyjä ajatuksia, väittämiä ja katsomuksia, laadittava suunnitelmia, viitottettava toiminnan linja, politiikka, strategia ja taktiikka, ja vasta silloin he voivat toimia menestyksellisesti. Ajatukset, väittämät jne. ovat subjektiivisia ilmiöitä, mutta menettely ja toiminta on subjektiivisen ilmenemistä objektiivisessa. Ajatukset ja teot ovat ihmiselle ominaista toimintaa. Tätä toimintaa sanomme »tietoiseksi toiminnaksi», ja se on ihmiselle luonteenomainen piirre. Kaikki objektiiviseen todellisuuteen perustuvat ja sitä vastaavat ajatukset ovat oikeita, kaikenlainen oikeihin ajatuksiin perustuva menettely ja toiminta on myös oikeaa. Juuri sellaisia ajatuksia ja tekoja, sellaista tietoista toimintaa meidän onkin kehitettävä. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan tavoitteena on imperialistien karkottaminen ja vanhan Kiinan muuttaminen uudeksi Kiinaksi. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi on saatava liikkeelle koko Kiinan kansa ja kehi-

tettävä kaikessa sen tietoista, japanilaisia anastajia vastaan suuntautuvaa toimintaa. Mutta jos istutaan kädet ristissä, odottaa meitä ainoastaan orjuutus. Silloin emme saa nähdä pitkällistä sotaa emmekä lopullista voittoa.

61. Tietoinen toiminta on ihmiselle ominainen piirre. Tämä piirre esiintyy korostettuna sodan aikana. Sodan lopputulos riippuu tietenkin myös monista molemmille sotiville puolille ominaisista edellytyksistä — sotilaallisista, poliittisista, taloudellisista ja maantieteellisistä, samoin sodan luonteesta ja kansainvälisestä avusta. Mutta sodan lopputulos ei riipu vain näistä edellytyksistä. Näihin edellytyksiin sisältyy vain sodan tämän tai tuon lopputuloksen mahdollisuus. Itsestään ne eivät tuo voittoa eivätkä tappiota. Sodan lopputuloksen ratkaisemiseen tarvitaan vielä subjektiivisia ponnistuksia, ts. sodan johtamista ja sodankäyntiä, toisin sanoen tietoista toimintaa sodassa.

62. Sotilaallinen johtaja ei voi saavuttaa voittoa menemällä objektiivisten edellytysten asettamien puitteiden ulkopuolelle, mutta hän voi ja hänen täytyy tehokkaasti pyrkiä voittoon näiden edellytysten puitteissa. Sotilaallisen johtajan toiminnan areena rajoittuu siihen minkä objektiiviset edellytykset antavat myöten, mutta tällä areenalla hän voi luoda monta värikästä ja suurenmoista näytelmää. Tietyllä objektiivisella aineellisella pohjalla tulee komentajiemme panna liikkeelle meidän voimamme japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa ja armeijan johtoon astuttuaan kukistaa kansalliset vihollisemme muuttaakseen yhteiskuntamme ja hyökkäyksestä ja sorrosta kärsivän maamme toiseksi ja rakentaakseen vapaan, tasa-arvoisen uuden Kiinan. Tätä varten on subjektiivinen johtamisen taito meille tarpeellinen ja välttämätön. Me olemme sitä vastaan, että komentaja irroituu japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan objektiivisista edellytyksistä ja muuttuu tappelupukariksi, joka sokeasti heittelehtii sinne

tänne; me tahdomme, että jokaisesta komentajasta tulisi tässä sodassa rohkea ja viisas sotapäällikkö. Sellaiselta sotapäälliköltä vaaditaan paitsi urhoollisuutta, joka saa vastustajan vapisemaan, myös taitoa ohjata koko sodan kulkua kaikissa sen muutoksissa ja kehityksessä. Komentaja ei saa hukuttaa sodan valtameren, hänen pitää uida taitavasti ja varmasti päästäkseen voiton rannalle. Strategia ja taktiikka, sodan johtamisen lait, ovat taitoa uida sodan valtameressä.

Sota ja politiikka

63. »Sota on politiikan jatkoa...» Se merkitsee, että sota on politiikkaa. Sota sellaisenaan on toimintaa, jolla on poliittinen luonne, eikä muinaisista ajoista lähtien ole ollut sotaa, jolla ei olisi poliittista luonnetta. Sota japanilaisia anastajia vastaan on yleiskansallista vallankumouksellista sotaa. Siinä saavutettava voitto ei ole erotettavissa sodan poliittisesta tavoitteesta — japanilaisten imperialistien karkottamisesta ja vapaan, tasa-arvoisen uuden Kiinan luomisesta. Se ei ole mahdollista, ellei toteuteta sitkeään sodankäyntiin ja yhteisrintamapolitiikan päättävään toteuttamiseen tähtäävää yleislinjaa. Se on mahdotonta ilman koko kansan saattamista liikekannalle, ilman sellaisten poliittisten periaatteiden toteuttamista kuin upseerien yhteenkuuluvuus sotamiesten kanssa ja armeijan yhteenkuuluvuus kansan kanssa, vihollisen armeijan hajoittaminen sisältäpäin jne. Se on mahdotonta ilman yhteisrintamapolitiikan oikeaa toteuttamista, ilman kulttuurin saattamista liikekannalle. Se on mahdotonta, ellei ponnistella kansainvälisen avun saamiseksi ja tuen saamiseksi vihollismaan kansan taholta. Sanalla sanoen, sotaa ei voida hetkeksikään irroittaa politiikasta. Jos sotilashenkilöillä, jotka käyvät sotaa japanilaisia anastajia vastaan, ilmenee yliolkaista suhtautu-

mista politiikkaan, pyrkimystä sodan eristämiseen politiikasta, sodan kohottamiseen absoluutiksi, on sellaista pidettävä virheenä, joka on oikaistava.

64. Mutta sodalla on oma erikoislaatunsa. Se merkitsee, että sota ei ole aivan samaa kuin politiikka yleensä. »Sota on politiikan jatkoa toisenlaisin keinoin»¹⁴. Kun politiikka tietylle kehitysvaiheelle päästyään ei enää pysty kehittymään entiseen tapaan, syttyy sota, jotta voitaisiin raivata pois politiikan tielle tulleet esteet. Niinpä Kiinan puolittain riippumaton asema oli esteenä japanilaisen imperialismin politiikan kehittämiseksi, ja Japani aloitti hyökkäyssodan raivatakseen tieltään tämän esteen. Entä Kiina? Imperialistinen sorto on jo kauan muodostunut esteeksi Kiinan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen tielle. Siitä syystä on Kiinassa käyty monta kertaa vapaussotia, jotka on aiheuttanut pyrkimys tämän esteen poistamiseen. Nyt Japani on turvautunut sotaan tukkiakseen täydellisesti tien Kiinan vallankumouksen etenemiseltä. Siksi meidän on pakko käydä sotaa japanilaisia anastajia vastaan, ja me olemme vakavasti päättäneet raivata tämän esteen tieltämme. Kun este on poistettu ja poliittinen tavoite saavutettu, päättyy sota. Siihen saakka, kunnes este on raivattu pohjaan myöten, täytyy jatkaa sotaa, jotta työ suoritettaisiin päätökseen saakka. Niinpä jos olisi ihmisiä, jotka yrittäisivät ryhtyä hieromaan sovintoa vihollisen kanssa ennenkuin sota japanilaisia anastajia vastaan on saatettu päätökseen, niin heidän yrityksistään ei kuitenkaan tulisi yhtään mitään: ja vaikkapa se heille joistakin syistä onnistuisikin, sota syttyisi kuitenkin uudestaan, laajat kansanjoukot eivät hyväksyisi sellaista sodan lopputulosta ja ryhtyisivät varmasti jatkamaan sitä sen poliittisten tavoitteiden täydelliseen saavuttamiseen saakka. Voidaan siis sanoa, että politiikka on veretöntä sotaa, sota veristä politiikkaa.

65. Sodan omalaatuisuutta vastaavasti syntyy kokonainen

yhdistelmä sotaa palvelevia erikoisjärjestöjä, kokonainen järjestelmä sodankäynnin erikoismenetelmiä, omalaatuinen sodan prosessi. Sellaisia järjestöjä ovat armeija ja kaikki mitä siihen kuuluu; sellaisia menetelmiä ovat sotatoimien johtamista palveleva strategia ja taktiikka. Sodan prosessi on ihmisten omalaatuista toimintamuotoa, jossa sotaa käyvät armeijat, soveltaen itselleen edullista ja vastustajalle epäedullista strategiaa ja taktiikkaa, hyökkäävät tai puolustautuvat. Tästä syystä sotakokemus on erikoislaatuista kokemusta, ja kaikkien siihen osallistuvien on luovuttava rauhanaikaisista tottumuksista ja järjestyttävä uudelleen sotilaalliseen tapaan. Vain siten on voitto saavutettavissa.

Poliittinen liikekannallepano japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa

66. Ilman kansan laajaa ja syvää poliittista liikekannallepanoa on mahdotonta saavuttaa voittoa sellaisessa suuressa kansallis-vallankumouksellisessa sodassa. Se seikka, että ennen sodan alkamista ei suoritettu poliittista liikekannallepanoa taisteluun japanilaisia anastajia vastaan, oli suuri laiminlyönti Kiinan taholta, ja niin ollen me jäimme heti vihollisesta jälkeen yhden siirron verran. Eikä vielä nytkään, kun sota on alkanut, suoriteta poliittista liikekannallepanoa läheskään kaikkialla, eikä sen syvyydestä voida puhuaakaan. Väestön suuri enemmistö saa vastustajan tykkitulesta ja lentokoneiden pommeista tiedon sodasta. Sekin on jonkinlaista liikekannallepanoa, mutta sitä suorittaa vastustaja meidän puolestamme, emme me itse. Ne jotka asuvat etäisillä seuduilla eivätkä kuule tykkien ammuntaa, elävät yhä vieläkin häiriintymättömässä levossa. Asiantilaa on muutettava, muutoin emme saa voittoa tässä sodassa, jota käydään elämästä ja kuolemasta. Me emme saa

missään tapauksessa jäädä vihollisesta siirtoakaan jälkeen, on päinvastoin pyrittävä kaikin voimin korvaamaan laiminlyöty siirto, saatava poliittinen liikekannallepano täyteen vauhtiin, jotta saisimme yliotteen vihollisesta. Tästä siirrosta riippuu hyvin paljon. Se että me olemme vihollista heikompia aseistuksessa ja muussa sellaisessa, on toisarvoinen seikka. Poliittinen liikekannallepano sitävastoin on todella ensiarvoisen tärkeä siirto. Jos koko kansa saadaan liikekannalle, ei se tiedä vastustajalle hyvää, se tulee syöstyksi onnettomuuksien kurimukseen. Silloin luodaankin edellytykset meidän vajavaisuuksiemme täyttämiseksi aseistuksen ym. alalla, luodaan edellytykset sodan kaikkien vaikeuksien voittamiselle. Jotta voitetaisiin, on käytävä sitkeästi sotaa, toteutettava päättävästi yhteisrintamapolitiikkaa, pidettävä kiinni sitkeästi pitkällisen sodan kurssista. Mutta tätä ei voida saavuttaa ilman kansan liikekannallepanoa. Kun toivotaan voittoa ja väheksytään poliittista liikekannallepanoa, niin se on yhtä kuin »valjastaa hevonen häntä edellä». Silloin ei voitosta voi tietenkään olla puhuttakaan.

67. Mitä poliittinen liikekannallepano on? On ennen kaikkea kerrottava armeijalle ja kansalle sodan poliittisesta päämäärästä. Jokainen sotilas ja jokainen kansalainen on saatava ymmärtämään, mitä varten sotaa on käytävä, mitä tekemistä hänellä on henkilökohtaisesti sodan kanssa. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan poliittinen tavoite on japanilaisien imperialistien karkottaminen ja vapaan, tasa-arvoisen uuden Kiinan rakentaminen. Tästä tavoitteesta on kerrottava koko armeijalle ja koko kansalle. Vain tällä ehdolla saadaan niissä herätetyksi kiihkeä pyrkimys taistella japanilaisia anastajia vastaan ja silloin sadat miljoonat tuovat yhtenä miehenä kaikkensa tämän sodan alttarille. Edelleen, pelkkä sodan päämäärän selittäminen ei vielä riitä: on selitettävä lisäksi tämän päämäärän saavuttamiseen tähtäävät toimenpiteet ja politiik-

ka. Mutta tämä merkitsee, että tarvitaan myös poliittista ohjelmaa. Nyt on jo laadittu 10 kohtaa käsittävä »Japanille tehtävän vastarinnan ja isänmaan pelastamisen ohjelma» sekä »Japanille tehtävän vastarinnan ja valtion rakentamisen ohjelma». Ne on tehtävä tunnetuiksi armeijan ja kansan keskuudessa, on saatava liikkeelle koko armeija ja kansa toteuttamaan näitä ohjelmia. Ilman selvää ja konkreettista poliittista ohjelmaa ei saada liikkeelle koko armeijaa ja koko kansaa viemään japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa päätökseen. Edelleen nousee kysymys, miten liikekannallepano on suoritettava? Liikekannallepanon suorittamiseksi on käytettävä suullisia esityksiä, lehtisiä ja julisteita, sanomalehtiä, kirjasia ja kirjoja, teatteria ja elokuvia, kouluja, kansan joukkojärjestöjä ja aktiivijäseniä. Se mitä nyt tehdään kuomintangin valta-alueilla, on vähäistä, vain pisara meressä, eivätkä tässä työssä käytetyt menetelmäkään vastaa kansan makua: ne ovat hengeltään kansalle vieraita. Asiantilaa on perinpohjin muutettava. Ja vihdoin, ei pidä tyytyä vain kerralla suoritettuun kamppailuun. Poliittista liikekannallepanoa sotaan japanilaisia anastajia vastaan on suoritettava alituisesti. Ei pidä tietenkään loputtomasti pöntätä kansan päähän ulkoa opittua poliittista ohjelmaa; sellaista ikävystyttävää pajatusta ei kukaan rupea kuuntelemaankaan. Poliittinen liikekannallepano on sidottava sodan kulkuun, sotilaiden ja tavallisen kansan elämään, siitä on tehtävä vakituinen työ. Se on valtavan suuri asia. Siitä riippuu ensi kädessä voitto sodassa.

Sodan tavoitteet

68. Tässä ei ole puhe sodan poliittisista päämääristä, sillä japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan poliittisesta päämäärästä puhuimme jo edellä — se päämäärä on japanilaisten

imperialistien karkottaminen ja vapaan, tasa-arvoisen uuden Kiinan rakentaminen. Tässä kohdassa koskettelemme sodan perustavoitetta, tarkastellen sotaa »verisenä politiikkana», kahden armeijan välisenä toistensa tuhoamisena. Sodalla ei pyritä mihinkään muuhun tavoitteeseen kuin »omien voimien säilyttämiseen ja vastustajan voimien tuhoamiseen» (vastustajan voimien tuhoamisella tarkoitetaan sen aseistariisumista ja niin sanottua »vihollisen tekemistä vastustuskyvyttömäksi», eikä sen täydellistä fyysillistä tuhoamista). Ennen vanhaan sodassa käytettiin keihästä ja kilpeä. Keihäs palveli hyökkäystä, vastustajan tuhoamista, kilpi puolustusta, omaa suojaamista. Meidän päiviimme saakka on kaikenlainen aseistus ollut näiden kahdenlaisten aseiden edelleenkehittämistä. Pommikoneet, konekiväärit, kauaskantoiset tykit, myrkyttävät taisteluvälineet — kaikki tämä on jatkanut keihään kehitystä; pommisuojat, teräskypärät, betonilinnakkeet ja kaasunaamarit ovat jatkaneet kilven kehitystä. Hyökkäysvaunut ovat uusia aseita, joissa keihäs ja kilpi yhtyvät. Hyökkäys on pääkeino vastustajan voimien tuhoamiseen, mutta puolustustakaan ei saa heittää pois laskuista. Hyökkäyksen tavoitteena on vastustajan voimien välitön tuhoaminen ja samalla omien voimien säilyttäminen, sillä ellet sinä tuhoa vihollista, hän tuhoaa sinut. Puolustus palvelee välittömästi omien voimien säilyttämistä, mutta se on samalla apukeino hyökkäykselle tahi valmistelua hyökkäykseen siirtymiselle. Perääntyminen kuuluu puolustukseen ja on puolustuksen jatkoa, kun taas takaa-ajo on hyökkäyksen jatkoa. On huomautettava, että vastustajan voimien tuhoaminen on sodan päätavoite, kun taas omien voimien säilyttäminen sivutavoite, sillä vain vastustajan voimien joukkotuhoaminen voi tehokkaasti turvata omien voimien säilymisen. Tästä seuraa, että hyökkäys tärkeimpänä keinona vastustajan voimien tuhoamiseen esittää pääosaa, ja puolustus apukeinona vihollisen voimien tuhoamiseen ja eräänä keinona

omien voimien säilyttämiseen esittää toisarvoista osaa. Vaikka sodan käytännössä suurin osa ajasta kuluukin puolustukseen ja pienempi osa hyökkäykseen, niin jos sodan kulkua tarkastellaan kokonaisuutena, pysyy hyökkäys sittenkin pääasiallisena keinona.

69. Miten on selitettävissä, että sodassa kehoitetaan sankarilliseen itsensä uhraamiseen? Eikö se ole ristiriidassa »omien voimien säilyttämisen» vaatimuksen kanssa? Ei ole. Ne ovat vastakohtia, mutta ne edellyttävät toisiaan. Sota on veristä politiikkaa, josta on maksettava joskus hyvinkin kallis hinta. Uhraamalla tilapäisesti osan voimia (luopumalla voimien säilyttämisestä) pyritään kaikkien voimien säilyttämiseen ainiaaksi. Kun sanomme, että hyökkäys, jonka perustarkoituksena on vastustajan voimien tuhoaminen, täyttää samalla voimien säilyttämistehtävää, niin me lähdemme juuri tästä seikasta. Se, että puolustukseen on ehdottomasti sisällytettävä samalla hyökkäys, eikä vain pelkkä puolustus puhtaassa muodossaan, on oikein samasta syystä.

70. Omien voimien säilyttäminen ja vastustajan voimien tuhoaminen sodan tavoitteena on sodan ydinkysymys ja muodostaa kaikkien sotatoimien perustan. Tämä sodan ydinkysymys lyö leimansa koko sotaan, puhtaasti teknillisistä otteista aina strategiaan saakka. Mainittu sodan tavoite — omien voimien säilyttäminen ja vastustajan voimien tuhoaminen — on sodan pääperiaate, ja kaikki taistelukoulutuksen, taktiikan, operatiivisen taidon ja strategian säännöt ja periaatteet ovat siihen erottamattomasti sidotut. Jalkaväen taistelun säännöt sanovat: »suojaa itseäsi ja tulita». Mitä se merkitsee? Ensimmäinen on tarpeen omien voimien säilyttämistä, toinen vastustajan voimien tuhoamista varten. Edellinen on synnyttänyt sellaiset itsesuojelun muodot kuin maaston pinnanmuodostuksen ja paikallisten esineiden hyväksikäytön,

juoksusiirrot, avorivistöt, jälkimmäinen — tulitettavan etumaaston raivauksen, tulenjärjestelyn jne. Taktiikassa käytetään iskujoukkoja, sitovia joukkoja ja reservejä. Ensimmäisten tarkoituksena on vastustajan voimien tuhoaminen, toisten — omien voimien säilyttäminen, kolmansia käytetään jompaankumpaan tarkoitukseen tilanteesta riippuen: joko tukemaan iskuvoimia tai vastustajan takaa-ajoon, ts. vastustajan voimien tuhoamiseen, tai tukemaan vastustajaa sitovia voimia tai suojeluun, ts. omien voimien säilyttämiseen. Näin ollen, taistelukoulutuksen periaatteet sekä taktiikan, operatiivisen taidon ja strategian lait kuin myös kaikki teknilliset otteet, taktilliset, operatiiviset ja strategiset sotatoimet ovat erottamattomasti sidotut sodan tavoitteeseen. Koko sota palvelee tätä tavoitetta, se lyö leimansa sodan koko kulkuun alusta loppuun saakka.

71. Sotilaalliset johtajat, arvoasteista riippumatta, eivät pysty johtamaan sotaa japanilaisia anastajia vastaan, elleivät he ota huomioon Kiinan ja Japanin suoraan vastakkaisia tärkeimpiä erikoisuuksia ja tätä sodan tavoitetta. Molempien sotivien puolien tärkeimmät toisilleen vastakkaiset erikoisuudet ilmenevät todellisuudessa sotatoimien kestäessä ja muodostuvat molemminpuoliseksi taisteluksi omien voimien säilyttämisestä ja vastustajan voimien tuhoamisesta. Meille ovat sodan tehtävät siinä, että pyrimme kaikin voimin saavuttamaan suuren tai pienen voiton jokaisessa taistelussa, riisumaan jokaisessa taistelussa aseista osan vastustajan voimista, tekemään käyttökelvottomaksi osan sen elävästä voimasta ja tekniikasta. Tuollaisten osittaisten menestysten karttuminen vihollisen tuhoamisessa tuo meille suuren strategisen voiton, ja silloin me saavutamme poliittisen päämäärämme — karkotamme vastustajan lopullisesti maastamme, suojaamme isänmaan ja rakennamme uuden **Kiinan**.

**Hyökkäystoimet puolustussodassa, yllätyshyökkäykset
pitkällisessä sodassa ja ulkolinjoilla suoritettavat
sotatoimet sisälinjoilla käytävässä sodassa**

72. Tarkastelkaamme nyt konkreettista strategista linjaa japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. Sanoimme jo, että meidän strateginen linjamme japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa on suuntautuminen pitkälliseen sotaan, ja se on aivan oikein. Mutta se on yleinen eikä konkreettinen linjan määrittely. Miten pitkällistä sotaa on käytävä konkreettisesti? Ryhtykäämme selvittämään tätä kysymystä. Vastauksemme on tällainen: ensimmäisessä ja toisessa vaiheessa, jolloin vastustaja hyökkää, mutta siirtyy sitten valtaamansa alueen varmistamiseen, on strategisen puolustuksen ohella käytävä hyökkäystaisteluja, pitkälliseen sotaan suuntautuvan strategian ohella on suoritettava yllätyshyökkäyksiä operatiivisessa ja taktillisessa mitassa, ja strategisessa suhteessa sisälinjoilla oltaessa on käytävä taisteluja ulkolinjoilla. Kolmannessa vaiheessa me siirrymme strategiin vastahyökkäykseen.

73. Sen johdosta, että Japani on voimakas imperialistinen valtio ja me heikko puolisiirtomaa ja puolifeodaalinen valtio, Japani suorittaa strategista hyökkäystä, me sensijaan olemme strategisessa puolustuksessa. Japani yrittää soveltaa pikaisen sodan strategiaa, mutta meidän on tietoisesti noudatettava pitkällisen sodan strategiaa. Japani käyttää sotilaallisesti katsoen varsin voimakkaan armeijansa, johon kuuluu muutamia kymmeniä divisioonaa (nykyisin jo yli 30 divisioonaa), samoin osan sotalaivastoaan Kiinan ympäröimiseen ja saartamiseen maalta ja mereltä, ja sen ilmavoimat pommittavat Kiinaa. Tällä hetkellä sen armeija on jo miehittänyt laajan, Paotousta Hantšouhun ulottuvan rintaman, sen sotalaivasto on lähellä Fukienin ja Kuangtungin maakuntien rannikkoa, ja niin

tahoilta vihollisen kimppuun joka suunnalla missä se hyökkää, saartaa vastustajan yllättäen jollakin suunnalla ja hyökätä sitä vastaan ulkolinjoilta toimien. Näin ollen vastustajan, joka strategisessa suhteessa toimii ulkolinjoilla ja suorittaa strategista hyökkäystä, on pakko käydä taisteluja sisälinjoilla ja siirtyä puolustukseen. Sitävastoin meidän joukkomme, jotka strategisessa katsannossa toimivat sisälinjoilla ja ovat strategisessa puolustuksessa, toimivat eri taisteluissa ulkolinjoilla ja hyökkäävät. Niin tulee käymään vihollisen yhdellä etene-missuunnalla, samoin tulee käymään kaikilla muillakin. Nämä kaksi seikkaa johtuvat siitä erikoisuudesta, että vastustajan maa on pieni, meidän maamme suuri.

Edelleen, vaikka vastustajan armeija on vähälukuinen, on se sensijaan voimakas (aseistukseltaan ja taistelukoulutukseltaan), kun taas meidän armeijamme, vaikka se on monilukuinen, on kuitenkin heikko (taaskin vain aseistukseltaan ja taistelukoulutukseltaan, mutta ei taisteluhengeltään). Sen vuoksi meidän tulee eri taisteluissa iskeä vastustajaa määrällisellä ylivoimallamme, antaen ulkolinjoilta iskuja sen sisälinjoilla oleville joukoille, mutta suuntautuen myöskin yllätys-hyökkäyksiin. Tätä varten meidän on yleensä puhuen lyötävä vastustajaa sen ollessa marssilla ja pidättäydyttävä hyökkäämästä sen varuskuntia ja paikallaan olevia joukko-osastoja vastaan. Meidän täytyy edeltäkäsinkin keskittää suuria voimia niiden teiden varsille, joita vastustaja tulee tietävästi kulkemaan, ja sen ollessa marssilla saarrettava se ja hyökättävä sen kimppuun äkkiarvaamatta, antamatta sille tilaisuutta tointumiseen ja nopeasti vietävä taistelu päätökseen. Jos isku suoritetaan onnistuneesti, niin vastustaja tulee joko tuhotuksi kokonaan tahi suuremmalta tai pienemmältä osalta voimiaan. Ja vaikka taistelun kulku olisi meille epäsuotuisakin, kärsii vihollinen kuitenkin suuria menetyksiä kaatuneina ja haavoituneina. Niin täytyy käydä yhdessä taistelussa, niin täytyy

käydä kaikissa muissakin. Älkäämme toivoko paljoa, mutta jos meidän onnistuisi vaikkapa vain kerran kuukaudessa voittaa sellainen verraten suuri taistelu, jollainen käytiin esimerkiksi Pinghsingkuanin tai Taiertšuangin luona, niin se horjuttaisi pahasti vastustajan taisteluhenkeä, kohottaisi meidän armeijamme taisteluhenkeä ja aiheuttaisi myötätuntoista vastakaikua koko maailmassa. Ottaessamme siis strategisen suunnan pitkälliseen sotaan, me toteutamme taistelukentillä suuntautumista yllätyshyökkäyksiin, kun taas vastustajan, joka on ottanut strategisen suuntauksen lyhytaikaiseen sotaan, on monilukuisten taisteluissa kärsimiensä tappioiden johdosta pakko siirtyä pitkälliseen sotaan.

75. Edellä luonnehdittu suuntaus operatiivisen ja taktillisen mittakaavan sotatoimissa voidaan ilmaista yleisellä määritelmällä: »yllätyksellistä hyökkäystoimintaa ulkolinjoilla». Se on päinvastainen meidän strategiselle suuntauksellemme: »pitkällinen puolustussota sisälinjoilla», mutta sepä juuri onkin välttämätöntä tämän strategisen suuntauksen toteuttamiselle. Jos me myös operatiivisessa ja taktillisessa mitassa suoritettavissa sotatoimissamme alkaisimme suuntautua pitkällisiin torjuntataisteluihin sisälinjoilla, kuten tehtiin esimerkiksi japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan alkuvaiheessa, niin se ei lainkaan vastaisi niitä kahta seikkaa, että vastustajan pientä maata vastassa on meidän suuri maamme ja voimakasta Japanin armeijaa vastassa on meidän heikko armeijamme. Siinä tapauksessa emme milloinkaan saavuttaisi strategista tavoitettamme, emme saavuttaisi sodan pitkittymistä ja vastustaja löisi meidät. Juuri tästä syystä me olemme kaiken aikaa vaatineet ja vaadimme edelleenkin, että on muodostettava vastaava määrä suuria kenttäarmeijan ryhmiä, jotka ovat miesvahvuudeltaan kaksi, kolme jopa neljäkin kertaa voimakkaammat kuin mikään vastustajan taisteluryhmä. Nämä ryhmät tulevat edellä esitettyä suuntausta noudattaen taistele-

maan vihollista vastaan laajoilla näyttämöillä. Tämä suuntaus pätee niin säännöllisen armeijan toimintaan kuin sissisotaankin nähden, ja tässä sitä on ehdottomasti sovellettava. Se ei ole sovellettavissa ainoastaan jossakin tietyssä sodan vaiheessa, vaan koko sodan kestäessä. Strategisen vastahyökkäyksen vaiheessa, jolloin meidän teknillinen varustelumme kohoaa huomattavasti, jopa silloinkin, kun vastustajan ylivoima hupe-nee kokonaan, me saamme, jatkaessamme ylivoimaamme käyt-täen yllättäviä hyökkäystoimia ulkolinjoilla, entistä suurempia tilaisuuksia joukkoluontoiseen vankien ja sotasaaliin kaappaa-miseen. Kuvitelkaamme esimerkiksi, että asetamme yhtä vihol-lisdivisioonaa vastaan kaksi, kolme tai neljä omaa divisioo-naamme, jotka lisäksi ovat koneellistettuja; sitä varmemmin pystymme silloin tuhoamaan tuon divisioonan. Muutaman voi-mamiehen on helppo voittaa yksi, se on aakkostotuus.

76. Jos toteutamme taistelukentillä päättävästi suuntausta ulkolinjoilla suoritettaviin yllättäviin hyökkäystoimiin, muu-tamme samalla omaksi hyväksemme voimasuhteen, ei vain taistelukentillä, vaan vähitellen myös koko sodan kulussa. Jos me hyökkäämme taistelukentillä, mutta vastustaja puolus-tautuu, jos meidän ylivoimaiset joukkomme toimivat ulkolin-joilla, mutta meitä vähälukuisempi vastustaja toimii sisä-linjoilla, jos me toimimme ripeästi, mutta vastustaja ei enää jaksaa pitkittää taistelua apuvoimia odottaessaan, vaikka se sitä yrittääkin — niin silloin vastustaja muuttuu voimakkaasta heikoksi ja menettää ylivoimansa, mutta me muutumme päin-vastoin heikosta osapuolesta voimakkaaksi ja saavutamme ylivoiman. Monien sellaisten voitokkaiden taisteluiden tulok-sena tapahtuu muutos yleisessä voimasuhteessa. Se merkitsee, että saavutettuumme paljon voittoja taistelukentillä ulkolin-joilla suoritettavissa ripeissä hyökkäyksissä me lisäämme vähi-tellen omia voimiamme ja heikennämme vastustajaa, eikä tämä voi olla johtamatta yleisen voima- ja paremmuussuhteen

muuttumiseen meidän ja vihollisen välillä. Ja silloin me voimme, käyttäen näiden voimien ohella hyväksemme kaikkia muitakin meille suotuisia olosuhteita Kiinassa, muutoksia Japanin sisäisessä tilanteessa ja suotuisaa kansainvälistä tilannetta, saavuttaa voimien tasapainon ja siten myös ylivoiman viholliseen nähden. Silloin juuri tuleekin hetki meidän vastahyökkäyksellemme ja vastustajan karkottamiselle maastamme.

77. Sota on voimien kilpataistelua, mutta sodan kestäessä nämä voimat muuttuvat alkuperäiseen tilaansa verraten. Tällöin tulevatkin ratkaiseviksi tekijöiksi subjektiiviset ponnistukset, jotka suunnataan siihen, että saavutetaan mahdollisimman monia voittoja ja tehdään mahdollisimman vähän virheitä. Objektiiviset edellytykset tarjoavat mahdollisuuden tuontapaisille muutoksille, mutta tämän mahdollisuuden muuttamiseen todellisuudeksi vaaditaan oikeata linjaa ja subjektiivisia ponnisteluja. Sellaisessa tilanteessa on ratkaiseva merkitys subjektiivisella tekijällä.

Aloite, joustavuus ja suunnitelmallisuus

78. Painopiste edellä esitetyssä suuntauksessa ulkolinjoilla suoritettaviin ripeihin taktillisiin ja operatiivisiin hyökkäystoimiin on hyökkäyksessä. Ulkolinjoilla tarkoitetaan hyökkääjän asemaa vastustajaan nähden, kun taas ripeys luonnehtii hyökkäyksen vauhtia. Tämänvuoksi sanomme: »ripeitä hyökkäystoimia ulkolinjoilla». Se on aivan oikea suuntaus pitkällisen sodan käymisessä, se on toisin sanoen suuntautumista liikuntasotaan. Mutta tämän suuntauksen soveltaminen ei ole ajateltavissa ilman aloitteellisuutta, joustavuutta ja suunnitelmallisuutta. Ryhdymme nyt näiden kolmen kysymyksen tarkasteluun.

79. Olemme jo aikaisemmin puhuneet tietoisesta toiminnasta, miksi siis palaamme nyt kysymykseen aloitteellisuudesta.

desta? Kuten edellä osoitettiin, tarkoitetaan tietoisella toiminnalla tietoisia tekoja ja tietoisia ponnisteluja, jotka ovat ominaisia ihmiselle ja ilmenevät erittäin korostettuina sodassa. Mitä tulee aloitteellisuuteen, josta nyt on kysymys, niin se merkitsee toiminnan vapautta sotajoukoille, erotukseksi siitä asemasta, jossa joukot menettävät tämän vapauden ja joutuvat passiivisuuden tilaan. Armeijalle on toiminnan vapaus elintärkeä välttämättömyys. Armeija, joka on menettänyt tämän vapauden, joutuu vaaraan tulla hajalle lyödyksi tai tuhotuksi. Sotilaan riisuminen aseista on tulos siitä, että hän on menettänyt toiminnan vapauden ja siirtynyt pakollisen passiivisuuden tilaan. Armeijan tappio johtuu samasta syystä. Tämän vuoksi kumpikin sotiva puoli taistelee tarmokkaasti aloitteen puolesta ja koettaa kaikin voimin välttää passiivisuutta. Ehdottamamme suuntaus ripeiden hyökkäystoimien suorittamiseen ulkolinjoilla, samoin joustavuus ja suunnitelmallisuus, joita tarvitaan sellaisten hyökkäystoimien suorittamiseen, palvelevat niin sanoaksemme kokonaan aloitteen ottamista omiin käsiin, jota tarvitaan sitä varten, että vastustaja saatettaisiin passiivisuuden tilaan, säilytettäisiin omat voimat ja tuhoitaisiin vastustajan voimat. Mutta aloite ei ole mahdollinen ilman ylivoimaa (ja aloitteen puute johtuu tämän ylivoiman puuttumisesta) ja riippuu siis oikeasta (ja sen puuttuminen virheellisestä) johtamisesta. Tämän ohella voidaan vallata aloite ja saattaa vastustaja passiivisuuden tilaan myös käyttämällä hyväksi vastustajan perehtymättömyyttä tilanteeseen ja yllättävillä sotatoimilla. Seuraavassa tarkastelemme näitä seikkoja.

80. Aloite ei ole mahdollinen ilman ylivoimaa, ja passiivisuus johtuu voimien riittämättömyydestä. Ylivoima on aloitteen valtaamisen objektiivinen perusta samoin kuin voimien riittämättömyys on sen menetyksen perusta. Luonnollista on, että strategisessa mitassa suoritettavilla hyökkäystoimilla

voidaan jossakin määrin vallata aloite sodassa ja kehittää sitä, mutta aloitteen ottaminen koko sodan kestäessä ja kaikilla rintamilla, ts. absoluuttisen aloitteen saavuttaminen, on mahdollista vain sille, jolla on ehdoton ylivoima viholliseen nähden. Nyrkkitappelussa on terveellä ihmisellä ehdoton ylivoima vaikeasti sairaaseen vastustajaan nähden. Ellei Japanilla olisi niin paljon voittamattomia ristiriitoja, jos se esimerkiksi voisi kerralla panna liikkeelle suuren, monimiljoonaisen armeijan — kymmenenkin miljoonan vahvuisen armeijan, jos sen rahavarat olisivat monin kerroin suuremmat kuin nykyiset, jos japanilainen imperialismi ei olisi vihamielisissä suhteissa oman maansa kansanjoukkoihin ja ulkovaltoihin, jos Japani ei aiheuttaisi raakalaismaisella politiikallaan Kiinan kansan kiivasta vastarintaa, — niin silloin se voisi hankkia itselleen ehdottoman ylivoiman ja sillä olisi ehdoton aloite koko sodan kestäessä ja kaikilla rintamilla. Mutta historia osoittaa, että sellaista ehdotonta ylivoimaa havaitaan vain sodan tai taistelun loppupuolella, mutta niiden alkuvaiheessa sitä tavaataan harvoin. Esimerkkinä absoluuttisesta ylivoimasta ja absoluuttisesta voimien riittämättömyydestä voidaan mainita se voimasuhde, joka muodostui ennen Saksan antautumista ensimmäisessä maailmansodassa, jolloin Entente-maat saivat absoluuttisen ylivoiman, kun taas Saksan puolella oli absoluuttinen voimien riittämättömyys; tuloksena oli, että Saksa kärsi tappion ja Entente-maat saavuttivat voiton. Vielä esimerkki: meidän Tšerhtšuangin luona saavuttamamme voiton edellä joutuivat siellä siihen mennessä eristetyiksi tulleet japanilaiset joukot raskaiden taisteluiden jälkeen absoluuttiseen voimien riittämättömyyden tilaan, kun taas meidän joukoillemme muodostui absoluuttinen ylivoima. Lopuksi vastustaja kärsi tappion, mutta me saimme voiton. Siinä on esimerkki absoluuttisesta voimien riittämättömyydestä ja ylivoimasta taistelun loppuvaiheeseen tultaessa.

Tapahtuu sellaistaakin, että sota tai taistelu päättyy suhteellisen ylivoiman tai voimien tasapainon tilanteessa. Tässä tapauksessa sota päättyy kompromissiin, taistelu sotivien puolien voimien operatiivisen tasapainon muodostumiseen. Mutta useimmissa tapauksissa sodan tai taistelun lopputuloksen määrää absoluuttinen ylivoima tai absoluuttinen voimien riittämättömyys. Kaikki tämä kuuluu sodan tai taistelun päätösvaiheeseen, mutta ei sen alkuun. Voidaan sanoa ennakolta, että kiinalais-japanilaisen sodan tullessa lopulliseen päätökseensä Japani kärsii tappion voimiensa absoluuttisen riittämättömyyden johdosta, kun taas Kiina voittaa absoluuttisen ylivoimansa ansiosta. Mutta tällä hetkellä ei toisen sotivan puolen ylivoima ole ehdoton, vaan suhteellinen. Sellaiset Japanille suotuisat tekijät kuin voimakas armeija, vankka talous ja vankka valtiokoneisto antoivat sille ylivoiman Kiinaan nähden, jolla on heikko armeija, heikko talous ja heikko valtiokoneisto, ja valmistivat maaperän Japanin aloitteelle. Mutta sen johdosta, että Japani kokee sotajoukkojen, taloudellisten voimavarojen jne. riittämättömyyttä ja myös monien muiden epäsuotuisten tekijäin vaikutuksesta on sen ylivoiman aste alentunut sen omien sisäisten ristiriitojen tuloksena. Edelleen, Japanin ylivoima on tullut vieläkin vähäisemmäksi, kun se on kohdannut sellaisia tekijöitä kuin ovat Kiinan alueen laajuus, sen valtavan suuri väestö, monilukuinen armeija ja sitkeä vastarinta kansallisessa sodassa. Näin ollen Japanin ylivoima on osoittautunut yleensä suhteelliseksi ylivoimaksi, ja se pysyy kehittämään ja säilyttämään ylivoimansa enää vain tiettyissä rajoissa: sen aloitekin on osoittautunut suhteelliseksi.

Mitä Kiinaan tulee, niin vaikka voimasuhde ei olekaan muodostunut sille edulliseksi ja se on siitä syystä joutunut tiettyssä määrin olemaan strategisen passiivisuuden tilassa, on sillä kuitenkin samanaikaisesti laaja alue, ylivoima sotaväen ja väestön lukumäärässä, armeijan ja kansan vihan asteessa

vihollista kohtaan ja niiden taisteluhengessä. Tämä on yhdessä toisten Kiinalle suotuisten tekijäin kanssa johtanut siihen, että Kiinan heikkouden aste, jos puhutaan sen armeijasta, taloudesta jne., on myös alentunut ja sen heikkous strategisessa katsannossa osoittautuu suhteelliseksi. Tämän ansiosta on alentunut myös Kiinan passiivisuuden aste ja sen strategisen passiivisuudenkin aste on osoittautunut suhteelliseksi. Mutta koska kaikenlainen passiivisuus on epäedullista, on ponnistettava kaikki voimat siitä pääsemiseksi. Sotilaallisesti katsoen on tätä varten noudatettava sitkeästi suuntautumista ripeihin hyökkäystoimiin ulkolinjoilla ja sissisodan kehittämiseen vastustajan selustassa. Toisin sanoen, säännöllisen sota-väen operatiivisessa mitassa suorittamalla sotaliikkeillä ja sissisotaa käymällä on pyrittävä saavuttamaan valtava ylivoima ja ottamaan aloite monilukuisissa erillisissä taisteluissa. Juuri tällä tavoin, hankkimalla ylivoiman ja ottamalla aloitteen itsellemme monilukuisissa taisteluissa eri rintamalohkoilla me pystymme vähitellen saavuttamaan strategisen ylivoiman ja strategisen aloitteen, ja pääsemme siten pois strategisen heikkouden ja passiivisuuden tilasta. Sellainen on aloitteen ja passiivisuuden, ylivoiman ja heikkouden keskinäissuhde.

81. Tästä käy ymmärrettäväksi myös keskinäissuhde toisaalta aloitteen ja passiivisuuden, toisaalta johtamisen välillä. Kuten jo edellä sanottiin, me voimme päästä suhteellisesta strategisesta heikkoudestamme ja strategisesta passiivisuudestamme, kun hankimme taitavasti ylivoiman ja otamme aloitteen monilla erillisillä rintamalohkoilla temmataksemme siellä vastustajalta aloitteen ja ylivoiman, muuttaen sen ylivoiman heikkoudeksi ja aloitteen passiivisuudeksi. Saavutettuaamme suuren joukon sellaisia osittaisia menestyksiä me valtaamme strategisen ylivoiman ja strategisen aloitteen, kun taas vastustaja joutuu strategisen heikkouden ja strategisen passiivisuuden tilaan. Sellaisen murroksen mahdollisuus riippuu

oikeasta johtamisesta. Miksi? Siksi, että vastustaja, kuten mekin, pyrkii valloittamaan ylivoiman ja aloitteen. Tässä mielessä sota on molempien sotivien armeijain päällystön subjektiivisten kykyjen kilpataistelua ylivoiman luomisesta ja aloitteen valtaamisesta, kilpataistelua, jota käydään sotavoi-
mien, rahavarojen jne. muodostamalla aineellisella pohjalla. Tästä kilpataistelusta suoriutuu toinen puoli voittajana, toinen voitettuna. Jos ei oteta lukuun objektiivisia aineellisia edelly-
tyksiä, niin voittajaksi tulee ehdottomasti se, joka toteuttaa oikeata johtamista, voitetuksi se, joka on tehnyt virheitä johtamisessaan. Myönnämme, että sota on paljoo vaikeampi asia selvitettäväksi kuin mikään muu yhteiskunnallinen ilmiö; sodassa on vähemmän varmuutta, ts. enemmän niin sanottuja todennäköisyyksiä, mutta se ei ole mitään yliluonnollista, vaan elämän synnyttämä ilmiö ja tiettyjen lakien alainen. Siitä syystä Sun-tsen sääntö »Tunne vastustaja ja tunne itsesi, ja sinä olet voittamaton» pysyy tieteellisenä totuutena. Virheet sodassa johtuvat vastustajan ja oman itsensä tuntemisen puutteesta, ja sodan erikoislaatuiset olosuhteet tekevät monissa tapauksissa mahdottomaksikin vastustajan ja oman itsensä täydellisen tuntemisen; tämä taas aiheuttaa sen, että ei ole riittävää varmuutta taistelutilanteesta ja taistelutoimista, aiheuttaa virheitä ja tappioita. Mutta olkoot taistelutilanteet ja taistelutoimet millaisia tahansa, on täysin mahdollista tuntea niiden yleiset peruspiirteet. Komentajat voivat, ensin tiedustelun avulla ja sitten järkevän harkinnan ja johtopää-
tösten tietä hyvinkin supistaa virheiden määrää ja toteuttaa yleensä oikeata johtoa. Kun meillä on tämä »yleensä oikea johto» aseenamme, pystymme me saavuttamaan enemmän voittoja, muuttamaan heikkouden ylivoimaksi, passiivisuuden aloitteeksi. Sellainen on keskinäissuhde toisaalta aloitteen ja passiivisuuden, toisaalta oikean tai virheellisen johtamisen välillä.

82. Se seikka, että oikea (tai virheellinen) johtaminen pystyy muuttamaan alkuperäisen voimasuhteen, muuttamaan passiivisuuden aloitteeksi (tahi päinvastoin), käy vieläkin ilmeisemmäksi, jos tarkastelemme historiallisia esimerkkejä tappioista, joita suuret ja voimakkaat armeijat ovat kärsineet, ja voitoista, joita vähälukuiset ja heikot armeijat ovat saavuttaneet. Ja sellaisia esimerkkejä on Kiinan ja muiden maiden historiassa hyvin paljon. Kiinan historian tarjoamista esimerkeistä voidaan mainita: taistelu Tšengpun kaupungin luona Tšinin ja Tšun¹⁵ ruhtinaskuntien välillä, taistelu Tšengkaon luona Tšun ja Hanin ruhtinaskuntien välillä, taistelu, jossa Han Hsin löi Tšaon¹⁶ ruhtinaskunnan joukot, taistelu Vang Mangin ja Hanin joukkojen välillä Kunjangin kaupungin luona, taistelu Kuantun ylimenokohdan luona Juan šaon ja Tsao Tsaon välillä, taistelu Tšipin luona Vun ja Vein keisarikuntien välillä, taistelu Jilingin luona Vun ja šun keisarikuntien välillä, taistelu Feišui-joen luona Tsin- ja Tšinvaltioiden välillä jne. Esimerkkeinä muiden maiden historiasta voidaan mainita Napoleonin monet taistelut ja kansalaissota Neuvostoliitossa Lokakuun vallankumouksen jälkeen. Kaikki nämä esimerkit osoittavat, että pienet armeijat saavuttavat voittoja suurista, ja vastustajia heikommät armeijat ylivoimaisista armeijoista. Kaikissa luetelluissa tapauksissa onnistui aluksi luoda ylivoima ja ottaa aloite erillisillä rintamaloikoilla. Yhden voiton saavutettuaan armeija riensi toista kohdetta vastaan, murensi vihollisen voimia vähin erin ja lopuksi valtasi ylivoiman ja aloitteen koko sodassa. Sensijaan vastustaja, jolla alussa oli ylivoima ja aloite, menetti johdossa esiintyneiden subjektiivisten virheiden ja sisäisten ristiriitojen johdosta hyvinkin suuren tai suhteellisen ylivoimansa ja aloitteensa, ja sen sotapäälliköistä tuli, kuten sanotaan, lyödyn armeijan kenraaleita, orjuuteen joutuneen maan valtiaita.

Tästä seuraa, että voimasuhde on sodassa epäilemättä objek-

tiivinen perusta, josta niin aloite kuin passiivisuuskin riipuvat, mutta ylivoima ei sinänsä vielä merkitse aloitetta eikä heikkous passiivisuutta. Vasta taistelun tuloksena, subjektiivisten kykyjen kilpataistelun tuloksena ilmenee todellinen aloite tai passiivisuus. Taistelun kuluessa voi heikkous muuttua ylivoimaksi, passiivisuus aloitteeksi ja päinvastoin, riippuen siitä, onko johto oikea vai virheellinen. Se seikka, että Kiinassa ei yksikään hallitsijasuku pystynyt pitämään puoliaan vallankumouksellisia armeijoita vastaan, todistaa, että pelkkä ylivoima ei anna vielä aloitetta eikä varsinkaan ratkaise ennakolta lopullista voittoa. Passiivisuuden tilassa oleva heikko osapuoli voi vallata aloitteen ja voiton vastustajalta, jolla on ylivoima ja aloite, jos heikko osapuoli todellisen tilanteen perusteella käyttää aktiivisesti hyväkseen subjektiivisen taitonsa tätä varten välttämättömien edellytysten hankkimiseen.

83. Ylivoiman ja aloitteen menettäminen voi olla seuraus tilanteen virheellisestä käsittämisestä ja vastustajan iskujen yllätyksellisyydestä. Tämän vuoksi on vastustajan suunnitelmallinen harhaanjohtaminen ja yllättävien iskujen antaminen sille se menetelmä — ja hyvin tärkeä menetelmä — jonka avulla varmistetaan ylivoima vastustajaan nähden ja temmataan aloite sen käsistä. Mitä on ymmärrettävä vastustajan virheellisillä käsityksillä? Esimerkkinä voidaan mainita tapaus, jolloin Pakungšanin vuorella kasvavaa ruohoa ja pensaikkoa luultiin sotilaksi¹⁷. Eräs tapa vihollisen harhaanjohtamiseksi ovat niin sanotut valehyökkäykset.

Kun kansanjoukkojen myötätunto on meidän puolellamme siinä määrin, että tietojen vuotaminen vastustajan leiriin käy mahdottomaksi, me voimme tehokkaasti käyttää erilaisia keinoja vihollisen harhaanjohtamiseksi ja saattaa sen vaikeaan asemaan, johon jouduttuaan se tekee virheellisiä päätöksiä, ryhtyy virheelliseen toimintaan ja menettää tämän johdosta

ylivoimansa ja aloitteensa. Lauseessa »Älä ylenkatso sodassa minkäänlaista viekkautta» on juuri tästä kysymys.

Mitä yllätys on? Se on vastustajan valmistumattomuuden hyväksikäyttöä. Ylivoima ilman valmistelua ei ole todellista ylivoimaa ja merkitsee myös aloitteen puuttumista. Tämän totuuden ymmärtäen voivat vihollista heikommät, mutta valmennustilassa olevat joukot antaa vastustajalle usein yllättäviä iskuja ja lyödä hajalle sen, jonka puolella on ylivoima. Sanomme, että vastustajaa on paras iskeä marssilla, sillä silloin se tulee yllätetyksi, ts. on valmistumaton. Näiden kahden otteen — vastustajan harhaanjohtamisen ja yllättävien iskujen antamisen — ydin on siinä, että me pakotamme vastustajan toimimaan epävarmuuden tilassa ja hankimme itsellemme mahdollisimman suuren varmuuden ja siten hankimme itsellemme ylivoiman ja aloitteen, saavutamme voiton. Tämän kaiken välttämätön ehto on kansanjoukkojen hyvä järjestäminen. Tästä seuraa, että on erittäin tärkeätä nostaa koko kansa, nostaa jalkeille kaikki, jotka vastustavat vihollista. Kansa on aseistettava, jotta voitaisiin laajassa mitassa hyökkäillä vastustajan kimppuun ja samanaikaisesti estää väestön avulla mahdollinen tietojen vuotaminen vastustajan leiriin. On suojeltava meidän armeijaamme niin, ettei vastustaja saa tietää, missä ja milloin armeijamme valmistautuu sitä iskemään. Kaikilla näillä keinoin on luotava objektiivinen pohja vihollisen harhaanjohtamiselle ja yllättävien iskujen antamiselle sille. Menneisyudessa, vallankumouksellisen agraarisodan aikoina, Kiinan Punainen armeija voitti usein taisteluja pienin voimin mitä suurimmassa määrin sen seikan ansiosta, että se sai tukea järjestyneiltä ja aseistetuilta kansanjoukoilta. Yleensä puhuen voidaan kansallisessa sodassa toivoa saatavan vieläkin laajempien kansanjoukkojen tuki kuin vallankumouksellisessa agraarisodassa. Mutta menneisyudessa tehtyjen virheiden johdosta¹⁸ ovat kansanjoukot Kiinassa

irrallaan toisistaan, ja meidän on ilman asian vaatimaa valmistelua vaikea toivoa saavamme niiden apua; ne joutuvat päivästoin usein vihollisen käytettäväksi. Vain kansanjoukkojen päättävä ja laaja mobilisointi antaa tyhjentäviä ja ehtymättömiä voimavaroja sodan kaikkien tarpeiden tyydyttämiseen. Tämä tulee epäilemättä esittämään hyvin suurta osaa myös sovellettaessa sellaista menetelmää voiton saavuttamiseksi vastustajasta kuin sen harhaanjohtamista ja yllättävien iskujen antamista sille.

Emme rupea seuraamaan Sungi nruhtinaan Hsiang-Kungin esimerkkiä¹⁹; emme tarvitse hänen hölmöä ritarillisuuttaan. Meidän tulee tietien taiten tukkia vihollisen silmät ja korvat, niin että se olisi sokea ja kuuro. Meidän tulee mahdollisimman suuressa määrin saattaa sen komentajat hämmennystilaan, niin että he menisivät aivan sekaisin päästään, ja käyttää tätä voittomme hyväksi. Sellainen on keskinäissuhde toisaalta aloitteen ja sen puuttumisen, toisaalta johtamisen välillä. Ilman oikeata johtoa emme voita Japania.

84. Japani pitää siis hyökkäyksensä vaiheessa yleensä aloitetta käsissään sotilaallisen mahtinsa ja niiden subjektiivisten virheiden ansiosta, joita me olemme tehneet menneisyydessä ja teemme nyt. Mutta tätä aloitetta ovat jo osittain heikentämässä toisaalta useat vastustajalle itselleen ominaiset ja sille epäsuotuisat erikoisuudet, useat sen sodan kestäessä tekemät subjektiiviset virheet (joista tulee puhe tuonnempana), toisaalta useat meille suotuisat tekijät. Selvänä todisteena tästä ovat Taierhtšuangin luona vastustajalle tuotettu tappio ja se vaikea asema, johon se on joutunut Šansin maakunnassa. Sissisodan laaja kehitys vastustajan selustassa tuomitsee sen miehittämillä alueilla olevat varuskunnat täydelliseen passiivisuuteen. Vaikka vastustaja nyt jatkaa strategista hyökkäystään, jossa aloite on sen käsissä, se menettää tämän hyökkäyksen loputtua aloitteensakin. Elävän voiman riittä-

mättömyys ei salli vastustajan jatkaa hyökkäystä loppumattomasti. Sellainen on ensimmäinen syy siihen, että se ei voi pitkälle pitää aloitetta käsissään. Toinen syy siihen, että sen on tietyn rajan saavutettuaan pakko lopettaa hyökkäys ja ettei se voi säilyttää aloitetta, tulevat olemaan meidän operatiivisessa mitassa suorittamamme hyökkäysoimet, sissisota vastustajan selustassa ja monet muut seikat. Kolmas syy on Neuvostoliiton olemassaolo ja kansainvälisessä tilanteessa tapahtuvat muutokset. Tästä näkyy, että vastustajan aloite on rajoitettu ja että se voidaan supistaa olemattomiin. Vastaisuudessa, jos Kiina pystyy sodan johtamisessa pitämään päätävästi yllä suuntaa säännöllisen sotaväen operatiivisessa ja taktillisessa mitassa suorittamiin hyökkäysoimiin ja kehittämään ja saamaan suureen vauhtiin sissisodan vastustajan selustassa, ja poliittisella alalla saamaan aikaan laajan kansanjoukkojen liikekannallepanon, niin strateginen aloite siirtyy vähitellen meidän käsiimme.

85. Nyt siirrymme tarkastelemaan kysymystä joustavuudesta. Mitä on joustavuus? Se on aloitteen konkreettista ilmenemistä taistelussa, ts. sotajoukkojen joustavaa käyttöä. Sotajoukkojen joustava käyttö on päällystön perustehtävä, ja sitäpaitsi varsin vaikea. Sodankäynti, ellei oteta lukuun sotaväen järjestelyä ja kasvatusta, väestön järjestämistä ja kasvattamista jne., merkitsee nimenomaan sotajoukkojen käyttöä taistelussa, jolloin kaikki on alistettava palvelemaan voiton saavuttamista. Sotaväen järjestäminen jne. on epäilemättä vaikeata, mutta sen käyttö taistelussa on vielä vaikeampaa, varsinkin tilanteessa, jossa heikko on voimakasta vastassa. Tästä tehtävästä suoriutumiseen vaaditaan hyvin suurta subjektiiivista taitoa, vaaditaan taitoa löytää järjestystä, selvyyttä ja varmuutta sekasortoon, epäselvyyteen ja epävarmuuteen, jotka ovat sodalle luonteenomaisia piirteitä. Vain tämä suo päällystölle mahdollisuuden osoittaa joustavuutta.

86. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan rintamalla suoritettavien sotatoimien perussuuntaus on ripeä hyökkäystoiminta ulkolinjoilla. Tätä suuntausta toteutetaan soveltamalla erilaisia taktillisiä menetelmiä eli otteita, joihin kuuluvat: voimien keskitys ja hajakeskitys, erillään eteneminen ja yhteiset iskut, hyökkäys ja puolustus, isku ja vastustajan voimien sitominen, saarto ja kiertoliikkeet, eteneminen ja perääntyminen. Näiden taktillisten otteiden ymmärtäminen on helppoa, mutta ei ole helppoa soveltaa niitä joustavasti ja oikeassa vuorojärjestyksessä. Tässä on otettava huomioon kolme seikkaa: aika, paikka ja joukko-osastot. Ellei aikaa, paikkaa ja joukko-osastoja valita oikein, ei voittoa saavuteta. Jos esimerkiksi hyökättäessä marssilla olevan vastustajan kimppuun isku annetaan ennen aikaansa, voidaan paljastaa omat voimat ja siten antaa vastustajalle tilaisuus ryhtyä toimenpiteisiin iskun torjumiseksi. Jos taas iskun antaminen myöhästyy, niin vastustaja ehtii ryhdistäytyä ja pysähtyä, ja silloin pitää, kuten sanotaan, iskeä hampaat kovaan luuhun. Sanottu koskee ajan valintaa. Edelleen, jos valitset iskun suunnan esimerkiksi vasemmalla siivellä, saatat osua aivan vastustajan kipeään kohtaan; mutta jos valitset esimerkiksi oikean sivustan, saatat törmätä pistimiin ja voitto jää saavuttamatta. Niin on paikan valinnan laita. Ja vihdoin, jos valitset jonkin tehtävän suorittamiseen tietyn joukko-osaston, saavutat voiton helposti, jos taas valitset saman tehtävän suorittamiseen toisen joukko-osaston, saattaa menestyksen saavuttaminen olla työlästä. Niin on sotajoukko-osastojen valinnan laita. Ei kuitenkaan riitä vain se, että osaa soveltaa erilaisia taktillisiä otteita, niitä on myös osattava käyttää oikeassa järjestyksessä: siirtyä hyökkäyksestä puolustukseen, puolustuksesta hyökkäykseen, etenemisestä perääntymiseen ja perääntymisestä etenemiseen. Vastustajan voimia sitovat joukko-osastot on osattava muuttaa iskujoukoiksi, ja iskujoukot sito-

viksi, soveltaa milloin saartoa, milloin kiertoliikkeitä jne. Näiden otteiden taitava vuorottelu omien joukkojen ja vastustajan joukkojen tilaa sekä omien voimien ja vastustajan hallitsemää maastoa vastaavasti — tällainen aikanaan ja oikein tapahtunut vuorottelu on aivan välttämätöntä, jotta johtaminen olisi joustavaa. Tämä koskee sekä taktillista ja operatiivista että myös strategista johtoa.

87. Vanhat ihmiset sanovat, että »taitavan menettelyn salaisuus on päässäsi». Tätä »salaisuutta» me nimitämmekin joustavuudeksi. Se on taitavan komentajan luovan työn hedelmä. Joustavuus ei ole umpimähkäisyyttä, umpimähkäisyys on hyljättävä. Joustavuus on taitavan komentajan kykyä tehdä oikeaan aikaan oikeita päätöksiä objektiivisesta tilanteesta riippuen, eli kuten sanotaan, ottaen huomioon ajan ja tilanteen (tilanteeseen kuuluu vastustajan ja omien joukkojen asema, maaston pinnanmuodostus jne.). Siinä onkin »oikean menettelyn salaisuus». Siihen nojaten me voimme saavuttaa enemmän voittoja ripeissä hyökkäystoimissa ulkolinjoilla, muuttaa voimasuhdetta eduksemme, temmata aloitteen vastustajan käsistä, panna sen ahtaalle ja lyödä hajalle — ja silloin on lopullinen voitto meidän.

88. Nyt siirrymme suunnitelmallisuuteen. Sodalle ominaisen epävarmuuden johdosta on suunnitelmallisuuden toteuttaminen sodassa paljoo vaikeampaa kuin missään muussa toiminnassa. Mutta »jokainen asia, jos se on edeltäkäsin valmisteltu, päättyy menestykseen ja jos sitä ei ole valmisteltu, se menee myttyyn». Ilman suunnitelmaa ja ennakkovalmistelua ei voittoa sodassa saavuteta. Sodassa ei ole ehdotonta varmuutta, mutta se ei merkitse, ettei siinä ole eräänlaista suhteellista varmuutta. Omasta asemastamme meillä on verraten tarkat tiedot, mutta vastustajan asemasta varsin epätarkat. On kuitenkin merkkejä, joiden perusteella voimme tehdä arvailuja vastustajankin asemasta; on langanpäitä, joihin tarttuun

voimme selvittää koko vyyhden. On ilmiöiden tietty peräkäisyys, joka antaa ravintoa harkinnalle. Kaikki tämä luokin tietyn suhteellisen varmuuden asteen, joka voi olla objektiivisena perustana suunnitelmalliselle sodankäynnille. Uudenaikaisen tekniikan kehitys (lennätin, radio, lentokone, auto, rautatiet, höyrylaivat jne.) on lisännyt sotatoimien suunnittelun mahdollisuutta. Mutta koska varmuus sodassa on luonteeltaan hyvin rajoitettua ja lyhytaikaista, ei suunnitelmallisuuskaan sotatoimissa voi olla täydellistä ja kestävä. Suunnitelmat muuttuvat sodan kulun (kehityksen) mukaan, ja näiden muutosten aste riippuu sotatoimien mittasuhteista. Taktillisia suunnitelmia, esimerkiksi joukko-osastojen ja -yksiköiden hyökkäys- ja puolustus suunnitelmia on useinkin muutettava monta kertaa päivässä. Operatiiviset suunnitelmat, ts. suurten joukkoyhdistelmien suunnitelmat, voivat pääpiirteissään ennakoita koko taistelun kulun sen loppuun saakka, mutta usein käy niin, että niitä on taistelun kuluessa tarkistettava osittain, jopa kokonaankin. Strateginen suunnitelma laaditaan molempien sotivien puolien yleisen aseman arvioinnin perusteella, ja tästä syystä sen kestävyden aste on vielä suurempi. Sekin kelpaa kuitenkin vain tietyssä strategisessa vaiheessa, mutta kun sota siirtyy uuteen vaiheeseen, täytyy strategista suunnitelmaa muuttaa. Taktillisten, operatiivisten ja strategisten suunnitelmien laatiminen ja muuttaminen, jonka jokainen komentaja suorittaa toimivaltansa piirissä ja tilanteen mukaisesti, on tärkeä rengas sotatoimien johtamisen ketjussa. Tämä onkin joustavuuden konkreettista soveltamista sotatoimissa, ts. käytännöllistä »menettelemisen taitoa». Japanilaisia anastajia vastaan käytävään sotaan osallistuvien kaikenasteisten komentajien tulee kiinnittää tähän erikoista huomiota.

89. Eräät vetoavat sodalle ominaiseen vaihtelevaisuuteen, kieltäen kokonaan sotasuunnitelmien ja suuntaviivojen suh-

teellisen kestävyuden. He väittävät, että sellaiset suunnitelmat ja suuntaviivat ovat »mekanistisia». Tuollainen käsitys on virheellinen. Kuten edellä on jo sanottu, me myönnämme täysin, että suunnitelmalla ja suuntaviivoilla voi sodassa olla vain suhteellinen kestävyys — siitä johtuen, että taistelutilanteessa vallitsee vain suhteellinen varmuus ja sota kulkee (kehittyy) hyvin nopeasti. Tämänvuoksi on sellaisia suunnitelmia muutettava ja korjattava aikanaan tilanteen muutoksia ja sodan kulkua vastaavasti. Ellemme tätä tee, tulee meistä mekanisteja. Mutta sittenkään ei voida kieltää sotasuunnitelmien ja suuntaviivojen suhteellista kestävyyttä tietyn ajanjakson kuluessa. Tämän kieltäminen merkitsee kaiken kieltämistä, itse sodan kieltämistä, oman itsensä kieltämistä. Koska sotatilanteelle ja sotoimille on luonteensaomaista suhteellinen kestävyys, on tehtävä suhteellisen kestäviksi myös tästä tilanteesta ja näistä toimista johtuvat suunnitelmat ja suuntaviivat. Esimerkiksi sen johdosta, että nykyisessä konkreettisessa vaiheessa on asema rintamalla pohjois-Kiinassa ja 8. armeijan hajakeskitys sotoimia varten luonteeltaan kestävä, on aivan välttämätöntä tehdä tässä vaiheessa suhteellisen kestäväksi myös 8. armeijalle annettava suuntaviivat: »Pääasiassa on käytävä sissisotaa, mutta ei ole myöskään kieltäydyttävä säännöllisten joukkojen liikuntasotoimista suotuisten edellytysten vallitessa». Operatiiviset suuntaviivat pätevät lyhyemmän ajan kuin edellä mainitut strategiset suuntaviivat, taktillinen toimintaohje vieläkin lyhyemmän ajan. Mutta tietyn ajanjakson kuluessa jokaisella niistä on kestävyyttä. Tämän seikan kieltäminen johtaa siihen, että sotilaalliset johtajat eivät tiedä mistä on aloitettava, heistä tulee sota-asioissa relativisteja, joilla ei ole omaa varmaa mielipidettään ja jotka ajalehtivät sinne tänne. Eihän kukaan kiellä sitä, että tämä tai tuo suuntaus, joka on sovellettavissa tietyn ajan kuluessa, on myös muutosten alainen, sillä ellei sellaisia muu-

toksia olisi, ei suuntaukseenkaan tulisi täyttää muutosta. Mutta näillä suuntauksen muutoksilla on rajansa, ts. ne tapahtuvat tämän suuntauksen toteuttamisen puitteissa erilaisissa taistelutoimissa; tällöin ei tapahdu perussuuntauksen muutosta kokonaisuudessaan, ts. siinä tapahtuu vain määrällisiä, mutta ei laadullisia muutoksia. Suuntauksen perusolemus ei tämän ajanjakson kuluessa muutu lainkaan. Tarkoitimme juuri tätä, kun puhuimme suhteellisesta kestävyydestä tietyllä ajanjaksoilla. Suhteellinen kestävyys absoluuttisesti muuttuvan sodan yleisen kulun erillisten vaiheiden puitteissa — sellainen on käsityksemme sotilaallisen suunnitelman tai suuntauksen olemuksesta.

90. Puhuttuamme strategisesta suuntauksesta pitkällisen puolustussodan käymiseen sisälinjoilla sekä suuntauksesta operatiivisiin ja taktillisiin hyökkäystoimiin sisälinjoilla, puhuttuamme aloitteesta, joustavuudesta ja suunnitelmallisuudesta voimme tehdä muutamin sanoin yhteenvedon kaikesta sanotusta.

Sotaa japanilaisia anastajia vastaan tulee käydä tietyn suunnitelman mukaan. Sotasuunnitelmien, ts. strategiaamme ja taktiikkamme konkreettisen soveltamisen tulee olla joustavaa ja sodan tilanteen mukaista. On pyrittävä kaikkialla heikkouden muuttamiseen ylivoimaksi, passiivisuuden muuttamiseen aloitteeksi, jotta saataisiin voimasuhde muuttumaan meidän eduksemme. Ja kaiken tämän tulee ilmetä operatiivisessa ja taktillisessa suunnitelmassa — ripeissä hyökkäystoimissa ulkolinjoilla, ja strategisessa suunnitelmassa — pitkällisen puolustussodan käymisessä sisälinjoilla.

Säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimet, sissisota, asemasota

91. Meidän sotamme perussisältö — operatiivisessa ja taktillisessa mitassa ulkolinjoilla suoritettut ripeät hyökkäys-

toimet pitkällisen, sisälinjoilla käytävän sodan kuluessa — saa konkreettisesti liikuntasodan muodon. Liikuntasota ilmenee operatiivisessa ja taktillisessa mitassa ulkolinjoilla tapahtuvina ripeinä hyökkäystoimina, joita pitkillä rintalinjoilla ja laajoilla taistelukentillä toimivat säännöllisen sotaväen joukkoyhdistelmät suorittavat. Samalla kuuluu liikuntasotaan myös niin sanottu liikkuva puolustus, jota eräissä välttämättömissä tapauksissa sovelletaan hyökkäystoimien helpottamiseksi, samoin hyökkäys vastustajan varustettuja asemia vastaan sekä asemapuolustus, jotka esittävät avustavaa osaa. Liikuntasodan luonteenomaisia piirteitä ovat säännölliset joukkoyhdistelmät, ylivoima operatiivisessa ja taktillisessa mitassa suoritetuissa sotatoimissa, sotatoimien hyökkäävä luonne ja liikkuvuus.

92. Kiinalla on laaja alue ja monilukuinen armeija, mutta sen armeijan teknillinen varustelu ja koulutus on riittämätön. Vihollisella ei ole riittävästi elävää voimaa, mutta sillä on meihin nähden ylivoima armeijan varustelussa ja taistelukoulutuksessa. Näiden ehtojen vallitessa on sotatoimien päämuodoksi epäilemättä katsottava hyökkäysliikkeet: muita muotoja on käytettävä apumuotoina siinä mielessä, että sota kokonaisuudessaan olisi liikuntasotaa. On taisteltava pakosuuntausta vastaan, jonka puoltajat tunnustavat ainoastaan perääntymisen, mutta eivät tunnusta hyökkäystä, ja samalla myös huimapäisyyttä vastaan, joka tunnustaa vain hyökkäyksen, mutta ei tunnusta perääntymistä.

93. Eräs liikuntasodan erikoisuuksia on, että siinä eivät ole vain mahdollisia, vaan ovat välttämättömiäkin kenttäjoukkojen pitkät marssit niin etenemisessä kuin perääntymisessäkin. Mutta sillä ei ole mitään yhteistä Han Fu-tšun²⁰ tyyliin tapahtuvan paon kanssa. Sodan perusvaatimus on vastustajan voimien tuhoaminen, toinen vaatimus on omien voimien säilyttäminen. Omien voimien säilyttämisellä pyritään vastustajan voimien tuhoamiseen ja vastustajan voimien

tuhoaminen on tehokkain keino omien voimien säilyttämiseen. Tämän vuoksi liikuntasota ei suinkaan rajoitu pelkkään liikuntaan — pakoon selustaa kohti ilman minkäänlaista etenemistä, kuten Han Fu-tšu²⁰ ja kumppanit puolustukseen selittävät, sillä moinen »liikunta» on ristiriidassa liikuntasodan hyökkäävän perusluonteen kanssa. Tuollaisella »liikunnalla» voidaan »liikuttaa» menetetyksi koko Kiinan maa, niin laaja kuin se onkin.

94. Mutta on toinenkin tuomittava äärimmäisyys — huimapäisyys, joka tunnustaa vain hyökkäyksen, mutta ei tunnusta perääntymistä. Me kannatamme liikuntasotaa, jonka sisältönä suurissa ja pienissä taisteluissa ovat ripeät hyökkäystoimet ulkolinjoilla. Sellaiseen sotaan sisältyy apukeinona myös asemasota, samoin liikkuva puolustus ja perääntyminen. Ilman kaikkea tätä ei liikuntasotaa sanan täydessä mielessä voida käydä. Huimapäisyyttä voidaan nimittää sotilaalliseksi lyhytnäköisyydeksi; sen alkusyynä on useimmiten pelko alueen menetyksestä. Tuollaiset »huimapäiset urhot» eivät ymmärrä, että eräs liikuntasodan ominaisuuksista on sen siirtyminen paikasta toiseen, mikä ei ainoastaan tee mahdolliseksi, vaan vaatiikin kenttäjoukoilta pitkiä marsseja hyökkäyksissä ja perääntymisissä. Kun pyrimme aktiivisiin tavoitteisiin, haluten saattaa vastustajan sille epäedullisiin ja meille edullisiin olosuhteisiin, on sitä varten usein tarpeen, että vastustaja on liikkeessä ja että meidän puolellamme olisi eräitä etuisuuksia: esimerkiksi suotuisa maaston pinnanmuodostus, sellainen vihollisen sijainti, joka tekee mahdolliseksi iskeä sitä, väestön suojeleminen, joka tekee mahdolliseksi tietojen vuotamisen vastustajan leiriin, vastustajan väsymys, meidän iskumme yllätyksellisyys jne. On siis tarpeen, että vastustaja on etenemässä, vaikkapa me menettäisimme osan alueestamme. Sitä ei tarvitse surra, sillä väliaikainen ja osittainen alueen menetys on hinta, jonka me maksamme koko maamme säilyt-

tämisestä ja vapauttamisesta. Kun asetamme itsellemme passiivisia tavoitteita — kaikissa niissä tapauksissa, jolloin joudumme epäsuotuisaan asemaan, joka hyvin vakavasti uhkaa voimiemme säilyttämistä — silloin on myös peräännyttävä empimättä säilyttääksemme voimamme ja sopivan hetken valituumme antaaksemme viholliselle uudelleen iskun. Tätä totuutta eivät »huimapäät urhot» voi mitenkään ymmärtää. Ilmeisen epäedulliseen asemaan jouduttuaan he jatkavat tappe-
lua jokaisesta kaupungista, jokaisesta maakaistaleesta, ja tuloksena on, että he eivät menetä ainoastaan kaupunkeja ja aluetta, vaan ovat kykenemättömiä säilyttämään omiakin voimia. Olemme aina puoltaneet »vihollisen houkuttelemista sisämaahan» juuri siitä syystä, että se on strategisen puolustuksen aikana heikon armeijan todellakin tehokkain taistelutapa voimakasta vastaan.

95. Pääasiallinen taistelumuoto sodassa japanilaisia anastajia vastaan ovat säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimet ja seuraava tärkeydeltään on sissitoiminta. Kun sanomme, että sodassa kokonaisuutena katsoen säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimet ovat pääasiallinen ja sissitoiminta apumuoto, niin sillä tarkoitetaan, että sodan kohtalot ratkaisee pääasiassa säännöllinen armeija, ennen kaikkea liikkeillään, sillä sodan kohtaloiden ratkaisemisessa eivät sissijoukot voi ottaa esittääkseen pääosaa. Mutta tämä ei merkitse, ettei sissitoiminta esitä tärkeitä osa japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. Sissitoiminnan strateginen merkitys jää tässä sodassa kokonaisuutena katsoen vain hyvin vähän jälkeen säännöllisen sotaväen liikkeiden merkityksestä, sillä ilman sissivoimien antamaa tukea on vastustajan voittaminen mahdotonta. Tästä johtuu, että eteemme nousee strategisena tehtävänä sissisodan kehittäminen ja säännöllisten joukkojen käymä liikuntasota. Pitkäaikaisen ja ankaran sodan kestäessä ei sissitoiminta jää pysähdyksiin, vaan kohoaa säännöllisen sotaväen liikkuvan

taistelutoiminnan tasolle. Näin ollen sissitoiminta esittää kahdenlaista strategista osaa: toisaalta se myötävaikuttaa säännöllisen armeijan sotatoimien menestymiseen, toisaalta se saa itse yhä enemmän säännöllisen sotaväen taistelutoiminnan luonteen. Jos otetaan huomioon, että sissitoiminta sodassa japanilaisia anastajia vastaan tulee ennennäkemättömän laajakaksi ja ennennäkemättömän sitkeäksi, niin sitäkin vähemmän on syytä sen strategisen merkityksen aliarvioimiseen. Edellä sanottujen seikkojen johdosta nousee sissisodalle Kiinassa paitsi taktillisia, myös omia erikoislaatuisia strategisia ongelmiaan. Tätä aihetta käsittelen kirjoituksessani »Sissisodan kysymykset japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa».

Sanoimme jo aikaisemmin, että kaikista taistelutoiminnan muodoista japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kolmessa strategisessa vaiheessa on ensimmäisessä vaiheessa päämuotona säännöllisten joukkojen käymä liikuntasota, kun taas sissisota ja asemasota esittävät avustavaa osaa. Toisessa vaiheessa tulee sissisodasta päämuoto, säännöllisen sotaväen liikkeistä ja asemasodasta avustavia muotoja. Kolmannessa vaiheessa tulee säännöllisten joukkojen liikuntasodasta päämuoto, mutta asemasodasta ja sissisodasta avustavia muotoja. Mutta kolmannessa vaiheessa ei liikuntasotaa enää käydä vain alkuperäisesti toimineiden säännöllisten joukkojen voimin: osan, kenties melko huomattavan ja tärkeänkin osan liikuntasotatoimista ottavat suorittaakseen sissiosastot, jotka siihen mennessä nousevat säännöllisen sotaväen tasolle. Näiden kolmen vaiheen tarkastelu osoittaa, että sissitoiminta Kiinassa japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa ei ole suinkaan vain sivutekiä. Päinvastoin, se on kutsuttu esittämään siinä mitä suurinta osaa, jollaista ei maailman sotahistoriassa ole vielä nähty. Tämän vuoksi on aivan välttämätöntä ottaa muutamia miljoonia käsittävästä säännöllisestä sotaväestä,

joka muodostaa armeijamme, vähintään muutama sata tuhatta miestä, sijoittaa ne hajalleen koko vihollisen valtaamalle alueelle, nostaa taisteluun paikallisen väestön aseistetut joukkomuodostelmat ja käydä niiden avulla sissisotaa. Tätä tarkoitusta varten määrättyjen sotaväenosastojen tulee tietoisesti ottaa suorittaakseen tämä pyhä tehtävä. Niiden ei pidä luulla, että tämä alentaa niiden arvoa, että niiden ei onnistu heti päästä kansallissankareiksi sen tähden, että niillä on vähemmän mahdollisuuksia käydä taisteluja suuressa mittakaavassa. Sellaiset katsomukset ovat virheellisiä. Sissisota ei tuota sellaista nopeaa menestystä eikä sellaista kuuluisuutta ja mainetta kuin säännöllisin joukoin käyty sota, mutta, kuten sanotaan, »hevosen voima tutaan pitkällä matkalla, ihmisen sydän pitkäaikaisessa palveluksessa». Pitkällisen ja ankaran taistelun kuluessa sissisota näyttää mahtavan voimansa; tämä sota on mitä tärkein asia. Sitäpaitsi tulee säännöllinen armeija voimansa eri puolille hajoittaen käymään sissisotaa, mutta keskitettyään ne se voi jälleen käydä liikuntasotaa. 8. armeija toimiikin niin. 8. armeijan toimintaohje on tällainen: »Pääasiassa on käytävä sissisotaa, mutta ei ole kieltäydyttävä myöskään säännöllisten joukkojen liikuntasodasta suotuisten edellytysten vallitessa». Tämä ohje on aivan oikea, mutta sitä vastustavien ihmisten katsantokanta on väärä.

96. Asemasota — niin puolustus- kuin hyökkäysluontoinenkin — on Kiinalle sen tekniikan nykyisellään ollessa yleensä mahdotonta. Tässäkin ilmenee meidän heikkoutemme. Sitäpaitsi tulee vastustaja Kiinan laajoja alueita hyväkseen käyttäen kiertämään meidän puolustuslaitteemme. Tämänvuoksi meillä ei ole mahdollisuutta käyttää asemasotaa, ei sotatoimien perusmuotona eikä edes vähänkään tärkeänä taistelutoiminnan muotona. Mutta sodan ensimmäisessä ja toisessa vaiheessa on asemasodan menetelmien soveltaminen liikuntasodan puitteissa apukeinona sotatoimissa täysin mahdollinen ja välttämätön.

Puolittain asemasodan luontoinen niin sanottu liikkuva puolustus, jota sovelletaan vastustajan uuvuttamiseksi ja ajan voittamiseksi tekemällä vastarintaa useilla peräkkäisillä puolustuslinjoilla, on sitäkin välttämättömämpi liikuntasodan osa. Kiinan täytyy voimaperäisesti varustaa armeijaansa uudella tekniikalla pystyäkseen strategisen vastahyökkäyksen vaiheessa täydellisesti suoriutumaan hyökkäyksestä vastustajan varustettuja asemia vastaan. Strategisen vastahyökkäyksen vaiheessa tulee asemasodan merkitys epäilemättä kasvamaan, sillä siinä vaiheessa vastustaja siirtyy asemiansa sitkeään puolustamiseen, ja ilman niitä vastaan suunnattua voimakasta hyökkäystä, johon liikuntasotatoimet yhdistyvät, me emme pysty palauttamaan menetettyjä alueita. Mutta siitä huolimatta on meidän kolmannessa vaiheessa kuitenkin pyrittävä tarkmokkaasti siihen, että liikuntasota pysyisi sotatoimien päämuotona. Kysymys on siitä, että asemasota sellaisena joksi se muodostui ensimmäisen maailmansodan loppuvaiheen alkupuolella, kahlehti huomattavasti johtamistaitoa ja sotavoimien liikkuvuutta. Mutta kun sotatoimia suoritetaan Kiinan tapaisessa laajassa maassa, joka sitäpaitsi pysyy suhteellisen pitkän ajan teknillisesti takapajuisena maana, on kuitenkin »päästettävä sota ulos ampumahautoista». Kolmannessakaan vaiheessa, Kiinan teknillisen tason kohoamisesta huolimatta, pääsemme tuskin vihollisen edelle tässä suhteessa. Näin ollen meidän on pakko ponnistaa voimamme kehittääksemme liikuntasotaa mahdollisimman suuressa määrässä; päinvastaisessa tapauksessa emme lopullista voittoa näe. Kiinan sodassa japanilaisia anastajia vastaan kokonaisuutena ottaen ei asemasota tule olemaan perusmuoto; perusmuotona tulee olemaan säännöllisten joukkojen liikuntasota, ja sissisota tulee esittämään tärkeitä osaa. Näissä sodan muodoissa pääsevät johtamistaito ja sotavoimien liikkuvuus täysiin oikeuksiinsa, ja se on oleva onni onnettomuudessamme!

Näännytyssota ja tuhoamissota

97. Kuten edellä on osoitettu, on sodan ydinkysymys, ts. sodan tarkoitus sellaisenaan, omien voimien säilyttäminen ja vastustajan voimien tuhoaminen. Tämän päämäärän saavuttamiseen on kolme sotatoimien muotoa: säännöllisten joukkojen liikuntasota, asemasota ja sissisota. Näiden muotojen tehokkuus on niitä käytettäessä erilainen, minkävuoksi on tapana jakaa sodat niin sanottuihin näännytyssotiin ja tuhoamissotiin.

98. Voimme ennen muuta sanoa, että japanilaisia anastajia vastaan käytävä sota on näännytyssotaa ja samalla tuhoamissotaa. Miksi? Vastustajan voimatekijä vaikuttaa vielä toistaiseksi edelleen, strateginen ylivoima ja aloite kuuluvat sille kuten ennenkin. Siis ilman suuria ja pieniä tuhoamistaisteluita on mahdotonta nopeasti ja tehokkaasti tehdä tyhjäksi voimatekijää, murtaa vastustajan ylivoimaa ja temmata siltä aloitetta. Meidän heikkousteikijämme on myös edelleen olemassa: emme ole vielä vapautuneet strategisesta heikkoudesta ja passiivisuudesta. Jos haluamme voittaa aikaa, parantaa kotimaisia ja kansainvälisiä edellytyksiä ja muuttaa epäsuotuisan tilanteen, jossa olemme, emme myöskään tule toimeen ilman tuhoamistaisteluita. Operatiivisessa mitassa suoritettut tuhoamissotatoimet ovat näin ollen keino vastustajan strategiseen näännyttämiseen, ja tässä mielessä tuhoamissotatoimet merkitsevät näännytyssotatoimia. Pääkeino, joka tarjoaa Kiinalle mahdollisuuden pitkällisen sodan käyntiin, on vihollisen näännyttäminen sen voimia tuhoamalla.

99. Mutta tämän ohella on vastustajan strategista näännyttämistä varten käytävä myös näännytystaistelua. Yleensä puheen liikuntasota toteuttaa tuhoamistehtäviä, asemasota tarkoittaa vastustajan näännyttämistä, kun taas sissisota täyttää samalla kertaa sekä näännytys- että tuhoamistehtäviä.

Nämä kolme sotatoimien muotoa eroavat toisistaan. Tässä mielessä eivät tuhoamissotatoimet ole samaa kuin näännytysotatoimet. Operatiivisessa mitassa suoritettut tuhoamissotatoimet ovat avustavia, mutta samalla välttämätön keino pitkällisen sodan käynnissä.

100. Niin teorian kuin käytännöllisen välttämättömyydenkin kannalta katsoen täytyy Kiinan, saavuttaakseen strategisen päämääränsä — vastustajan perusteellisen näännyttämisen — käyttää puolustusvaiheessa hyväkseen sitä säännöllisten joukkojen käymän liikuntasodan ominaisuutta, että se ratkaisee pääasiassa vihollisvoimien tuhoamistehtävän, sitä asemasodan avustavaa merkitystä, että se ratkaisee pääasiassa vastustajan näännyttämistehtävän ja vihdoinkin sitä sissisodan ominaisuutta, että se ratkaisee samanaikaisesti vastustajan voimien osittaisen tuhoamistehtävän ja osittaisen näännyttämistehtävän. Tasapainovaiheessa on jatkettava sissisodan ja säännöllisten joukkojen liikuntasodan mainittuja ominaisuuksia vieläkin suurempaa vastustajan näännyttämistä varten. Kaiken tämän on tähdättävä sodan pitkittämiseen, ja muuttamalla vähitellen voimasuhdetta meidän hyväksemme edellytysten valmisteluun vastahyökkäykselle. Strategisen vastahyökkäyksen aikana pitää jatkaa vastustajan näännyttämistä sen voimia tuhoamalla, pitäen silmällä anastajien lopullista karkottamista.

101. Mutta kymmenen kuukautta kestäneen sodan kokemus on osoittanut, että monissa taisteluissa, jopa useimmissakin, on säännöllisten joukkojen liikuntasota tosiasiallisesti muodostunut näännystoiminnaksi ja että vihollisvoimien tuhoamistehtävää, jota sissisodan tulee suorittaa, ei erällä seuduilla vielä toistaiseksi täytetä asian vaatimassa määrässä. Tilanteen myönteinen puoli on siinä, että me kuitenkin olemme tiettyssä määrin näännyttäneet vihollista. Sillä on merkitystä pitkällisen sodan käymiselle ja lopullisen voiton saavuttami-

selle, joten meidän vertamme ei ole vuodatettu turhaan. Kielteiset puolet ovat ensiksikin siinä, että me emme ole näännytäneet vastustajaa riittävästi, toiseksi siinä, että menetyksemme ovat sittenkin suuremmat kun sotasaaliimme. Vaikka onkin myönnettävä, että sellaiseen asiintilaan ovat vaikuttaneet objektiiviset syyt — ero meidän ja vastustajan välillä teknillisen varustelun asteessa ja armeijan taistelukoulutuksen tasossa — niin on sekä teorian että käytännön kannalta katsoen päättävästi suositeltava säännölliselle sotaväelle sitkeän tuhoamissodan käyntiä suotuisten olosuhteiden vallitessa. Vaikka sissijoukkojen täytyy monia konkreettisia tehtäviä, kuten esimerkiksi harhaanjohtamisiikkeitä ja selustan häirintää suorittaessaan tyytyä näännytystaisteluihin, on siitä huolimatta suositeltava, että ne itse pyrkivät kaikissa taisteluissa, joissa siihen on suotuisia edellytyksiä, tuhoamaan vastustajan voimia saadakseen sen voimat mahdollisimman pitkälle näännytetyiksi ja täydentääkseen mahdollisimman suuressa määrin varastojaan.

102. Se mitä me nimitämme »ulkolinjoiksi», »ripeydeksi» ja »hyökkäykseksi», kun puhumme »suuntauksesta ripeihin hyökkäystoimiin ulkolinjoilla», samoin kuin sekini, mitä nimitämme »liikunnaksi» sanonnassa »liikuntasota», merkitsee taistelumuodon kannalta katsoen pääasiassa saarto- ja kiertotaktiikan soveltamista ja vaatii senvuoksi ylivoiman keskittämistä. Voimien keskittäminen sekä saarto- ja kiertoliiketaktiikan soveltaminen ovat siis välttämättömiä edellytyksiä liikuntasodan käynnille, ts. ripeille hyökkäystoimille ulkolinjoilla. Mutta kaikki tämä tarkoittaa vastustajan voimien tuhoamista.

103. Japanin armeijalle antaa voiman, paitsi sen aseistusta, myös sen koulutus — sen järjestyneisyys, sen itsevarmuus, joka on syntynyt siitä, ettei se ole aikaisemmissa sodissa tuntenut tappioita, sen kiihkomielinen uskollisuus keisarille ja

jumalille, korska ylpeys, kiinalaisten halveksiminen jne. Kaikki nämä sen piirteet ovat lähtöisin samurai-henkisestä kasvatuksesta, jota Japanin sotilaspiirit ovat harjoittaneet monien vuosien ajan, sekä Japanin kansallisista tottumuksista. Tämä on pääsyy siihen, että meidän joukkomme tuottavat japanilaisille enemmän menetyksiä kaatuneina ja haavoittuneina kuin sotavankeina. Useat eivät ottaneet tätä menneisyydessä riittävästi huomioon. Näiden Japanin armeijan tukipilareiden murtamiseen tarvitaan paljon aikaa. Meidän on ennen kaikkea pidettävä vakavasti mielessämme nämä sen erikoisuudet ja tehtävä tämän yhteydessä kärsivällisesti ja suunnitelmallisesti monipuolista työtä: poliittista työtä, kansainvälistä propagandaa, työtä Japanin kansan keskuudessa. Sodassa sensijaan on sovellettava tuhoamistoimintaa, joka on myös eräs tähän suuntaan käyvistä toimintamenetelmistämme. Pessimistit voivat vedota Japanin armeijan edellä mainittuihin vahvoihin puoliin vetääkseen esiin teoriansa Kiinan väistämättömästä orjuutuksesta, ja passiivista linjaa puoltavat sotaspesialistit voivat esiintyä tämän perusteella tuhoamissotaa vastaan. Me puolestamme olemme päinvastoin sitä mieltä, että kaikki nämä Japanin armeijan voimatekijät voidaan murentaa, ja sellainen prosessi on jo alkanut. Murentamismenetelmänä on pääasiassa poliittinen työ japanilaisten sotilaiden keskuudessa; ei pidä tehdä pilkkaa heidän korskasta ylpeydestään, vaan on koetettava ymmärtää heitä ja suunnata tämä ylpeys tarpeellisiin uomiin. Jalomielisellä sotavankien kohtelulla on japanilaisia sotilaita autettava selvittämään itselleen Japanin vallanpitäjien käymän sodan kansanvastainen ja hyökkäävä luonne. Toisaalta on näytettävä heille Kiinan armeijan ja Kiinan kansan horjumaton henki, uhrautuvuus ja sotilaallinen uljuus, toisin sanoen, on annettava heille musertavia iskuja tuhoamistaisteluissa.

Niinkuin kymmenen kuukautta käydyn sodan kokemus osoittaa, on vastustajan voimien tuhoaminen mahdollista. Todis-

teena siitä ovat Pingsingkuanin ja Taiierthšuangin taistelut. Niiden johdosta on japanilaisten joukkojen taisteluhenki jo alkanut horjua, sotilaat eivät ymmärrä sodan tarkoitusta. Jouduuttuaan kiinalaisten joukkojen ja Kiinan kansan saartamiksi he osoittavat hyökkäyksissä huomattavasti vähäisempää rohkeutta kuin kiinalaiset sotilaat jne. Kaikki nämä objektiiviset edellytykset, jotka ovat suotuisia meidän tuhoamissodallamme, tulevat sodan pitkittyessä yhä enemmän lisääntymään. Se seikka, että meidän tuhoamissotatoimintamme heikentää vastustajan korskeutta, merkitsee, että tämä toiminta on vuorostaan eräs ehto sodan kestoajan supistamiselle sekä japanilaisten sotilaiden ja koko Japanin kansan pikaiselle vapauttamiselle. Kissa ystävyystyy vain kissan kanssa, mutta niin ei käy, että kissa ystävyystyisi hiiren kanssa.

104. Samalla on myönnettävä, että nykyisin me jäämme vastustajasta jälkeen teknillisessä varustelussa ja armeijan koulutuksen tasossa. Tästä syystä meidän on useissa tapauksissa — varsinkin tasankoalueilla — vaikeata toteuttaa vastustajan elävän voiman mahdollisimman suurta tuhoamista, esimerkiksi ottamalla vangiksi sen kaikki taisteluun osallistuvat joukot tai osa niistä. Pikaisen voiton teorian kannattajien tässä mielessä esittämät kohtuuttomat vaatimukset eivät myöskään ole oikeita. Oikeana vaatimuksena japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa tulee olla: mikäli mahdollista on käytävä tuhoamissotaa. Kaikissa suotuisissa tapauksissa on luotava jokaisessa taistelussa ylivoima ja sovellettava saartoja ja kiertoliiketaktiikkaa. Ellei ole mahdollisuutta vastustajan täydelliseen saartamiseen, on saarrettava vaikkapa vain yksi sen joukko-osasto. Ellei ole mahdollisuutta ottaa vangiksi saarrettua joukko-osastoa kokonaisuudessaan, on otettava vaikkapa vain osa saarretuista joukoista. Ellei ole mahdollisuutta ottaa vangiksi osakaahan saarretuista joukoista, on tehtävä taisteluelvottomaksi mahdollisimman suuri määrä tämän saar-

retun joukko-osaston sotilaista. Sensijaan kaikissa niissä tapauksissa, jolloin tilanne ei ole suotuisa tuhoamistoimille, on suoritettava näännytystoimintaa. Tuhoamissodassa on sovellettava voimien keskityksen periaatetta, näännyttyssodassa voimien hajakeskityksen periaatetta. Mitä sotatoimien johtoon tulee, niin tuhoamissodassa on sovellettava johdon keskittämisen periaatetta, näännyttyssodassa hajakeskityksen periaatetta. Sellainen on perussuuntaus sotatoimien johtamisessa japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan taistelukentillä.

Vastustajan harhaiskujen hyväksikäytön mahdollisuus

105. Mahdollisuuksia voittojen saavuttamiseen vastustajasta tarjoaa jopa sen oma päällystökin. Ei ole milloinkaan ollut sotapäälliköitä, jotka eivät olisi tehneet virheitä. Vastustajan taholla voidaan havaita harhaotteita, aivan samoin kuin itsemekin on vaikeata välttää niitä, ja niin muodoin on olemassa mahdollisuus vastustajan harhaotteiden hyväksikäyttöön.

Strategian ja operatiivisen taidon kannalta katsoen on vastustaja jo tehnyt anastussodan kymmenen kuukauden aikana suuren joukon virheitä. Mainitsemme niistä vain viisi kaikkein suurinta. Ensimmäinen on se, että vastustaja kartuttaa voimiaan hitaasti. Tämä johtuu siitä, että se on aliarvioinut Kiinan voimia ja myös siitä, että sillä ei ole riittävästi elävää voimaa. Vastustaja on aina suhtautunut meihin ylenkatseellisesti, ja neljän koillismaakunnan anastuksen jälkeen, mikä ei maksanut sille suurta vaivaa, se miehitti Hopein maakunnan itäosan ja Tšaharin maakunnan pohjoisosan. Tätä voidaan pitää sen strategisena tiedusteluna. Se teki siitä johtopäätöksen: Kiina murenee helposti kuin hiekkakasa. Tämän perusteella se laski, että Kiinan nujertaminen on pikkujuttu, laati niin sanotun »lyhyen» sodan suunnitelman, pani liikkeelle mitättömiä voimia ja yritti ottaa meidät pelkällä »säikytyk-

sellä». Vastustaja ei mitenkään odottanut, että Kiinassa toteutetaan kymmenen sotakuukauden kuluessa sellainen suuri yhteenliittyminen ja että meidän vastarintamme tulee niin voimakkaaksi. Se unohti kokonaan, että Kiina oli astunut edistykseen aikakauteen, että täällä on jo johtava puolue, pitkälle edistynyt armeija ja edistyksen tietä kulkeva kansa. Kun vastustaja joutui ahtaalle, se alkoi vähitellen kartuttaa voimiaan, kohottaen divisioonien lukumäärän muutamassa erässä hiukan yli kymmenestä kolmeenkymmeneen. Jos se tahtoo edetä vielä syvemmälle sisä-Kiinaan, se ei tule toimeen lisäämättä edelleenkin voimiaan. Mutta kun Japani asennoituu vihamielisesti Neuvostoliittoon ja sen ihmisreservit ja rahataloudellinen pohja ovat rajoitetut, on olemassa raja sen sotaväen määrälle, jonka Japani voi asettaa, samoin kuin on olemassa raja, jota pidemmälle se ei pysty etenemään. Toinen virhe on selväpiirteisen pääiskun suunnan puuttuminen. Taierhtšuangin taistelun edellä vastustajan voimat olivat jaetut yleensä puhuen tasan keski- ja pohjois-Kiinan välillä. Samanlainen tasanjako oli toteutettu noiden Kiinan kummankin osan puitteissa. Niinpä pohjois-Kiinassa oli japanilaiset voimat jaettu tasan kolmen rautatien, Tientsinin — Pukoun, Peipingin — Hankoun ja Tantungin — Putšoun välillä. Jokaiselle kolmelle radalle jäi osa elävää voimaa pois taistelevien riveistä, osa sijoitettiin miehitetyn alueen eri puolille varuskunniksi, joten japanilaisille ei jäänyt voimia hyökkäyksen jatkamiseen. Taierhtšuangin luona saamansa musertavan iskun jälkeen he ottivat tämän opetuksen varteen ja keskittivät päävoimansa Hsutšoun suunnalle. Näin ollen voidaan tätä virhettä pitää väliaikaisesti oikaistuna. Kolmas virhe: ei varmistettu strategista yhteistyötä. Kummankin taistelijaryhmän — keski-Kiinassa ja pohjois-Kiinassa olleiden — puitteissa oli yleensä jonkinlaista yhteistoimintaa olemassa, mutta yhteistoiminta näiden ryhmien kesken puuttui kokonaan: kun Tientsinin — Pukoun rautatien eteläosassa

käytiin taisteluita Siaopangpun luona, eivät saman rautatien pohjoisella rataosalla olleet japanilaiset osoittaneet minkäänlaista aktiivisuutta. Aivan samoin silloin, kun pohjoisella rataosalla käytiin taisteluita Taierhtšuangin luona, eivät pohjoisella rataosalla olleet japanilaiset liikahtaneetkaan. Sen jälkeen kun he olivat molemmilla tahoilla saaneet pahasti selkäänsä ja tarkastusmatkalle saapui Japanin sotaministeri, ja Kiinaan rientänyt Japanin yleisesikunnan päällikkö oli ottanut päällikkyyden, voidaan katsoa jonkinlaisen kosketuksen muodostuneen joksikin aikaa. Japanin tilanherrojen, porvariston ja militaristien riveissä on varsin vakavia ristiriitoja, jotka syvenevät yhä enemmän, ja eräs näiden ristiriitojen konkreettisista ilmenemismuodoista on yhteistoiminnan puuttuminen eri rintamien välillä Kiinassa. Neljäs virhe on se, että on lyöty laimin strategisesti suotuisia ajankohtia. Kaikkein selvimpänä tämä näkyi siinä, että Nankingin ja Taijuanin valtauksen jälkeen japanilaiset pysähtyivät — pääasiassa siitä syystä, että heillä ei riittänyt elävää voimaa, ei ollut sotaväkeä strategista takaaajoa varten. Viides virhe on se, että vaikka he suorittivatkin monia saartoliikkeitä, heidän onnistui harvoin tuhota saarrettuja joukkoja. Ennen Taierhtšuangin taistelua suoritetuissa sotatoimissa Šanghain, Nankingin, Tsangtšoun, Paotingin, Nankoun, Sinkoun ja Linfenin luona oli paljon hajallelyötyjä kiinalaisia joukko-osastoja, mutta vangiksi joutui vähän. Tässä ilmeni japanilaisen päällystön hidasliikkeisyys.

Luetellut viisi virhettä — hidas voimien kartuttaminen, strategisen yhteistoiminnan puuttuminen, selväpiirteisen pääiskun suunnan puuttuminen, suotuisten ajankohtien laiminlyöminen ja tuhottujen joukkojen vähäinen määrä monilukuisissa saartoliikkeissä — on todisteena japanilaisen päällystön epäpätevyydestä Taierhtšuangin taistelua edeltäneellä kaudella. Vaikka japanilaisen sotaväen johtoon tehtiinkin joitakin korjauksia Taierhtšuangin taistelun jälkeen, niin japanilainen

päällystö tulee siitä huolimatta tekemään virheitä vastaisuudessaakin sellaisten tekijäin vaikutuksesta kuin ovat elävän voiman riittämättömyys ja Japanin sisäiset ristiriidat, ja pelastaessaan tilanteen yhdessä paikassa se saa takaiskun toisessa. Niinpä voimien keskittäminen Hsutšoun luo aiheutti suuren aukon japanilaisten valtaamalla pohjois-Kiinan alueella, ja tämä antoi meille tilaisuuden kehittää esteettömästi sissisotaa.

Kaikki edellä sanottu koskee vihollisen itsensä tekemiä virheitä, ei sellaisia, jotka me olisimme pakottaneet sen tekemään. Me voimme kuitenkin tietoisesti pakottaa vihollisen moniin virheellisiin tekoihin, ts. johtaa vihollisen harhaan harkituilla ja tehokkailla toimenpiteillä ja järjestyneiden kansanjoukkojen avulla, pakottaen sen toimimaan sillä tavoin kuin me tahdomme. Voidaan esimerkiksi käyttää valehyökkäyksiä, joiden mahdollisuudesta on jo edellä puhuttu. Kaikki tämä osoittaa, että joitakin voittojen mahdollisuuksia voimme löytää jopa vastustajan päällystönkin toimista. Mutta meidän ei pidä nähdä tässä mahdollisuudessa omien strategisten suunnitelmiamme tärkeää perustaa. Päinvastoin, rakentukoot suunnitelmamme mieluummin sille edellytykselle, että vastustaja tekee mahdollisimman vähän virheitä — se on luotettavampaa.

Sitäpaitsi, samoin kuin me voimme käyttää hyväksemme vastustajan harhaiskuja, se voi käyttää hyväkseen meidän harhaiskujamme. Tämän vuoksi meidän päällystömme on tehtävä mahdollisimman vähän virheitä, joita vastustaja voi käyttää hyväkseen. Mutta vastustajan päällystö on jo tehnyt virheitä; sellaisia virheitä tulee olemaan vastaisuudessaakin, niitä voidaan aiheuttaa meidän ponnistuksillamme — ja kaikkia niitä voidaan käyttää meidän eduksemme. Japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan johtajien on pyrittävä kaikin voimin käyttämään näitä virheitä hyväkseen. Vastustajan strategisessa ja operatiivisessa johdossa on paljon sellaista mikä ei kelpaa mihinkään, mutta taistelun johtamisessa, ts. joukko-

osastojen ja -yksikköjen taktillisessa johtamisessa sillä on paljon sellaista, mistä meidän pitää ottaa oppia.

Kysymys ratkaisutaisteluista japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa

106. Ratkaisutaistelut japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa voidaan jakaa kolmeen pääryhmään: ensiksi, ratkaisutaisteluihin, joiden menestymisestä ollaan varmoja — niitä on käytävä järkähtämättömästi; toiseksi, ratkaisutaisteluihin, joiden menestyksestä ei ole varmuutta — niitä on väistettävä, ja kolmanneksi, sellaisiin strategisiin ratkaisutaisteluihin, joissa maan kohtalo pannaan vaakalaudalle — niitä on ehdottomasti vältettävä. Tässäkin kysymyksessä ilmenee japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan eroavuus monista muista sodista. Sodan ensimmäisessä ja toisessa vaiheessa, jolloin vastustaja on voimakas ja me heikkoja, vastustaja pyrkii siihen, että me keskittäisimme päävoimamme ja ottaisimme siltä vastaan ratkaisevan taistelun. Meidän taas pitää päinvastoin valita itsellemme edulliset olosuhteet, keskittää ylivoima ja antaa vastustajalle ratkaisutaisteluja vain niissä tapauksissa, joissa meillä on varmuus menestyksestä. Esimerkkeinä tästä voidaan mainita Pinghsingkuanin ja Taiertšuangin taistelut ja monet muut. Epäedullisissa olosuhteissa, voiton varmuuden puuttuessa on väistettävä ratkaisutaisteluja, mistä esimerkkinä voidaan mainita se kanta, jota me pidimme ohjessamme Tšangten taistelussa ja monissa muissa tapauksissa. Strategista ratkaisutaistelua, jossa asetettaisiin vaakalaudalle maan kohtalo, on ehdottomasti vältettävä, kuten esimerkiksi äskettäin tehtiin Hsutšoun evakuoinnilla. Sillä tavoin me teimme tyhjäksi vastustajan suunnitelman, joka tähtäsi lyhytaikaiseen sotaan ja pakotimme sen käymään kanssamme pitkällistä sotaa. Sellaista suuntausta ei voida toteuttaa maassa, jonka

alue on pieni; sitä on vaikea soveltaa poliittisesti liian takapajuudessa maassa. Mutta Kiina on suuri, edistyksen aikakautta elävä maa, ja sille ei tämä tehtävä ole ylivoimainen. Jos välitämme strategista ratkaisutaistelua, niin vaikka tällöin menettämekin jonkin osan alueestamme, niin, kuten sanotaan »kyllä halkoja tulee, kun vain on metsää»: meillä säilyy vielä laaja alue sotaliikkeitä varten, ja me voimme odotella, auttaen sillä aikaa maamme edistystä, kansainvälisen avun lisääntymistä ja sisäisen hajaantumisen tuloa vastustajan leirissä. Se on paras suunnitelma sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan. Pikaisen voiton teorian intomielliset kannattajat, jotka eivät kestä pitkällisen sodan ohdakkeista tietä, pyrkivät nopeaan voittoon, ja kun tilanne muuttuu hiukankin parempaan päin, alkavat he huutaa strategisen ratkaisutaistelun välttämättömyydestä. Jos heidän neuvojaan seurataan, tuotetaan japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan asialle suurta vahinkoa, pitkällisestä sodasta tulee loppu ja me pelaamme vastustajan hyväksi. Se olisi todellakin kaikkein huonoin sodankäyntisuunnitelma!

Ratkaisutaistelusta kieltäytyminen vaatii alueen luovuttamista, se on aivan selvää. Niissä tapauksissa, joissa tämä ei ole vältettävissä (ja ainoastaan sellaisissa tapauksissa), on alue jätettävä epäröimättä. Kun tilanne on kerran sellaiseksi muodostunut, niin tätä aluetta ei tarvitse surra. Se on oikeata politiikkaa, »ajan voittamista alueen kustannuksella». Historiasta on tunnettua, että peräännyttyään epäröimättä väistääkseen ratkaisutaistelua Venäjä voitti Napoleonin, joka oli silloin kunniansa kukkuloilla. Nykyaikana on Kiinan meneteltävä aivan samoin.

107. Mutta eikö ole pelättävissä, että meitä tullaan soimaan »vastarinnattomuudesta»? Ei ole. Jos sotaa ei käytäisi ollenkaan, jos lähdetäisiin sopuilemaan vihollisen kanssa, niin se olisi vastarinnattomuutta, joka ei vain ansaitsisi moitetta,

vaan olisi ehdottomasti hylättävä. Mutta aivan välttämätöntä on käydä sitkeästi sotaa japanilaisia anastajia vastaan väistäen vihollisen asettamia ansoja, asettamatta päävoimiamme alttiiksi iskulle, joka vaikuttaisi koko sodan myöhäisempään kulkuun, sanalla sanoen, estää maan orjuuttaminen. Kaikenlainen horjunta tässä suhteessa on lyhytnäköisyyden ilmausta sodan kysymyksissä ja johtaa loppukädessä ehdottomasti Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajien leiriin. Aikoinaan arvostelimme huimapäisyyttä, joka tunnustaa vain hyökkäyksen, mutta ei tunnusta perääntymistä, juuri senvuoksi että jos moinen »uljuus» pääsisi yleiseen muotiin, niin me menettäisimme mahdollisuuden sodan jatkamiseen ja lopulta se toisi Kiinalle orjuutuksen uhan.

108. Me kannatamme päättäviä tekoja, kun niille on olemassa suotuisat edellytykset — olkoon kysymys pienemmistä tai suuremmista taisteluista. Sellaisissa tapauksissa on passiivisuus täysin tuomittavaa. Vain sellaisissa ratkaisutaisteluisissa voidaan päästä vastustajan voimien tuhoamiseen tai näännytämiseen, ja sellaisiin taisteluihin täytyy jokaisen japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan osanottajan horjumatta lähteä. Siinä vaaditaan huomattavia osittaisia uhreja. Mutta ken on sitä mieltä, että on vältettävä kaikenlaisia uhreja, hän on pelkuri, hän potee japanilaiskauhua, jota on päättävästi vastustettava. Li Fu-jingin ja Han Fu-tsun tapaisten rintamakarkureiden teloitus on oikeudenmukainen rangaistus. Uljuuden, urhoollisuuden ja sankarillisen uhrimielen kannustaminen sodassa on sotatoimien oikean suunnittelun ohella aivan välttämätöntä: ilman sitä ei ole mahdollista pitkällinen sota eikä lopullinen voitto. Olemme jo tuominneet ankarasti niin sanotun »pakokannan», joka tunnustaa vain perääntymisen, mutta ei tunnusta hyökkäystä, ja esiintyneet ankaran kurin puolesta juuri siksi, että voimakas vihollinen voidaan voittaa vain oikein suunnitellulla ja sankarillisesti käydyllä ratkaisutaistelulla. Mi-

tä »pakokantaan» tulee, niin se on Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian suoranaista tukemista.

109. Eikö siinä ole suoranaista riistiriitaa, kun me ensin käymme sankarillisen taistelun, mutta luovumme sitten alueesta? Eikö verta vuodateta hukkaan noissa sankarillisissa taisteluissa? Tuollaiset kysymykset ovat täysin mielettömiä. Emmekö me syö suotta, kun sitten ulostamme? Emmekö mene turhaan maata, kun sitten nousemme ylös? Voidaanko kysymys asettaa sillä tavoin? Luulen ettei voida. Sanotaan: jos syöt, niin syö sitten tarpeeksi, jos nukut, niin nuku kylliksesi, jos tappelet sankarillisesti, niin tappele sitten Jalu-joelle saakka. Se on subjektiivista ja formalistista houretta; todellisessa elämässä niin ei käy. Kenelle ei olisi selvää, että verisiä taisteluja käydään ajan voittamiseksi ja vastahyökkäyksen valmistelemiseksi ja että vaikka meidän täytyykin jättää jokin osa aluetta, niin sensijaan voitamme aikaa, saavutamme tarkoituksemme — tuhoamme ja näännytämme vihollisen voimia, hankimme sotakokemusta, nostamme taisteluun siihen vielä osallistumattomat kansanjoukot, kohotamme merkitystämme kansainvälisellä areenalla. Vuotaako veri hukkaan sellaisessa tapauksessa? Eipä suinkaan. Alueesta luovutaan armeijan voimien säilyttämisen ja itse alueen säilyttämisen tähden, sillä jos epäedullisissa olosuhteissa ei luovuteta osaa aluetta ja ryhdytään harkitsemattomasti ratkaisutaisteluun omaamatta minäänlaista varmuutta menestyksestä, niin tuloksena on, että armeijan menetettyämme menetämme väistämättä koko alueenkin, ja silloinhan ei voi olla puhettakaan menetety alueen palauttamisesta. Kapitalisti tarvitsee asioita hoitaakseen pääomaa mutta täydellisen vararikon kärsittyään hän lakkaa olemasta kapitalisti. Peluri tarvitsee pelaamista varten rahaa, mutta jos hän panee kaikki yhden kortin varaan ja onni pettää hänet, ei hänellä ole enää millä jatkaa pelaamista. Elämän kulku on mutkittelevaa eikä suinkaan tasaista ja suoraa. Sama

koskee sotaa, ja tämän totuuden käsittäminen on mahdotonta vain formalisteille.

110. Arvelen, että edellä sanottu koskee myös strategisen vastahyökkäyksen vaiheessa käytävää ratkaisutaistelua. Vaikka vastustaja tulee tässä vaiheessa olemaankin heikko puoli ja meillä on ylivoima, niin sittenkin periaate »on käytävä ratkaisutaisteluja edullisten olosuhteiden vallitessa ja väistettävä niitä näiden olosuhteiden puuttuessa» pysyy voimassa aina siihen hetkeen saakka, jolloin me pääsemme Jalu-joelle. Sillä tavoin voimme aina säilyttää aloitteen itsellämme. Ei ole kiinnitettävä minkäänlaista huomiota vihollisen provokaatioihin ja sivulta tapahtuvaan yllytykseen eikä missään tapauksessa ole annettava niiden vaikuttaa itseemme. Vain niitä sotapäälliköitä, jotka japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa tulevat osoittamaan tällaista itsehillintää, voidaan pitää rohkeina ja terävänäköisinä sotapäälliköinä. Tämä totuus ei tavoita niitä, jotka sähköttävät palamaan yhdestä kipinästä kuin ruuti. Ensimmäisessä vaiheessa olemme joutuneet tietyissä määrin strategisen passiivisuuden tilaan, mutta meidän on siitä huolimatta otettava aloite kaikissa taisteluissa. Ja vastaisuudesakin meidän tulee pitää aina aloite käsissämme. Me kannattamme pitkällistä sotaa ja lopullista voittoa, vastustamme uhkapelureita, jotka harkitsemattomasti heittävät kaiken yhden kortin varaan.

Armeija ja kansa — voiton perusta

111. Vallankumouksellisen Kiinan kohdatessaan eivät japanilaiset imperialistit vähimmässäkään määrin heikennä hyökkäystään eikä sortoaan: tämä johtuu japanilaisen imperialismien olemuksesta. Jos Kiina ei tee vastarintaa, niin Japani miehittää helposti ja kerralla koko maan, laukaustakaan ampu-matta. Esimerkkinä mainittakoon neljän koillismaakunnan me-

netys. Jos Kiina tekee vastarintaa, niin Japani yrittää tukahduttaa tämän vastarinnan eikä lopeta yrityksiään ennenkuin osoittautuu, ettei se kykene voittamaan Kiinan vastarintaa. Se on vääjäämätön laki. Japanilaisten tilanherrojen ja porvariston anastushalu on hyvin suuri. Asettaen tavoitteekseen hyökkäyksen etelään — Malaijien saaristoon ja pohjoiseen — Siperiaan, he ovat aluksi iskeneet Kiinaa murtaakseen itselleen aukon keskustassa. Kaikki ne jotka luulevat, että Japani tyytyy pohjois-Kiinan sekä Kiangsun ja Tšekiangin maakuntien alueen valloittamiseen ja pysähtyy siihen, eivät lainkaan ymmärrä, että imperialistinen Japani, joka on astunut uuteen kehitysvaiheeseen ja seisoo perikadon partaalla, ei ole enää entinen Japani. Kun me väitämme, että on olemassa raja sille sotaväen määrälle, jonka Japani voi asettaa, ja äärimmäinen raja, jota pidemmälle se ei voi edetä, niin tarkoitamme ensiksikin, että valmistautuessaan hyökkäykseen toisilla suunnilla ja puolustukseen toisilla, Japani pystyy käytettävissä olevilla voimilla lähettämään Kiinaan vain tietyn määrän joukkoja ja sen on rajoitettava etenemisensä mahdollisuuksiensa puitteisiin. Toiseksi, Kiina on todistanut menestyneensä edistyksen tiellä ja kykynsä sitkeään vastarintaan, eikä voida kuvitella, että Kiinalla ei olisi vastarintaan välttämättömiä voimia Japanin suorittaessa raivoisaa hyökkäystä. Japani ei pysty miehittämään koko Kiinaa, ja kaikilla niillä seuduilla, joihin vastustaja kykenee tunkeutumaan, se pyrkii voimiaan säästämättä Kiinan vastarinnan tukahduttamiseen eikä lopeta rynnistystään ennenkuin japanilainen imperialismi, kotimaisten ja kansainvälisten olosuhteiden vuoksi, törmää välittömästi pulaan, joka vie sen hautaan.

Japanin sisäpolitiikan kehitys voi kulkea jompaakumpaa tietä: joko hallitsevat luokat kärsivät pian romahduksen, valta siirtyy kansalle ja tämän seurauksena on sodan lopettaminen — sellaista mahdollisuutta ei kuitenkaan vielä ole, —

tahi tilanherrat ja porvaristo muuttuvat yhä fasisistemmiiksi ja jatkavat sotaa perikatoonsa saakka; tämä onkin se tie, jota Japani nyt kulkee. Kolmatta tietä ei ole. Kaikki ne, jotka elättelevät toivetta, että Japanin porvariston maltilliset piirit nousevat esiin ja lopettavat sodan, antautuvat tyhjen harhaluulojen valtaan. Japanin maltillisista kapitalistipiireistä on jo tullut japanilaisten tilanherrojen ja raharuhtinaiden vankeja. Sellainen on Japanissa jo monta vuotta vallinnut todellinen poliittinen asiointila. Jos Kiina ei anna Japanille sodassa kuolettavaa iskua ja jos Japani säilyttää vielä riittävästi voimia, niin aloitettuaan sodan Kiinaa vastaan se pyrkii välttämättä aloittamaan hyökkäyksen etelämerien maihin tahi Siperiaan, mahdollisesti kumpaankin suuntaan. Heti kun Euroopassa puhkeaa sota Japani ryhtyy toteuttamaan näitä suunnitelmia, sillä Japanin vallanpitäjien saaliinhimo on tullut tavattoman kiihkeäksi. On tietenkin toinenkin mahdollisuus: Neuvostoliiton mahdin vaikutuksesta ja Kiinan kanssa käydyin sodan tuntuvasti heikentämänä Japani joutuu luopumaan alkuperäisesti suunnittelemaansa hyökkäyksestä Siperiaan ja jäämään sillä suunnalla kokonaan puolustuskannalle. Mutta sellaisen tilanteen muodostuminen ei heikennä Japanin hyökkäystä Kiinaan; päinvastoin, se johtaa tämän hyökkäyksen tehostamiseen, koska Japanille jää silloin ainoastaan yksi tie — heikon nieleminen. Tässä tapauksessa päättävä sodankäynti japanilaisia anastajia vastaan, kansallisen yhteisrintaman lujittaminen ja pitkälliseen sotaan tähtäävän suuntauksen päättävä toteuttaminen muodostuvat vieläkin monimutkaisemmiksi tehtäviksi, ja silloin on meidän ponnistustemme vähäisinkin heikentäminen vieläkin luvattomampaa.

112. Näin ollen pääedellytyksenä Kiinan voitolle Japanista on koko maan yhteenliittäminen sata kertaa nykyistä suurempaan ja monipuoliseen edistykseen. Kiina elää edistyksen aikakautta ja on jo saavuttanut ennennäkemättömän yhteen-

liittyneisyyden, mutta tämän edistyksen ja tämän yhteenliittyneisyyden aste on vielä tänään aivan riittämätön. Japani on pystynyt miehittämään niin laajan alueen senvuoksi, että Japanin puolella on voima, Kiinan puolella heikkous. Tämä heikkous on suoranainen seuraus vuosisadan aikana ja varsinkin viimeksi kuluneena vuosikymmenenä karttuneista kaikenlaisista virheistä, jotka ovat pidättäneet Kiinan edistystä sen nykyisellä tasolla. Nykyaikana me emme voi voittaa niin voimakasta vihollista kuin Japania, elleimme ryhdy pitkäaikaisiin ja vakaviin ponnistuksiin. Tehtäviä, joiden ratkaisemiseen näitä ponnistuksia tarvitaan, on hyvin paljon. Mainitsen tässä vain kaksi tärkeintä: on saavutettava edistystä armeijan rakennustyössä ja edistystä kansan liikekannallepanossa.

113. Armeijan uudistaminen ei ole mahdollista ilman sen nykyaikaistamista, ilman sen teknillisen varustelun kohottamista. Ilman sitä on mahdotonta ajaa vastustajaa Jalu-joen taakse. Joukkojen käytössä taas on toteutettava edistyneintä, korkeimmalle kehittyntä, joustavaa strategiaa ja taktiikkaa, mitä ilman ei voittoa myöskään voida saavuttaa. Mutta armeijan perusta on sotilas. Ellei sotajoukkoihin istuteta edistyksellistä poliittista henkeä, ellei tässä tarkoituksessa suoriteta edistyksellistä poliittista työtä, on mahdotonta saavuttaa upseerien ja sotamiesten todellista yhteenkuuluvuutta, on mahdotonta herättää niissä suurta innostusta taisteltaessa japanilaisia anastajia vastaan, eikä niin ollen ole myöskään mahdollista saada kaikelle tekniikallemme ja taktiikallemme sellaista perustaa, jolla niille ominainen teho pääsee parhaiten ilmenemään. Kun me väitämme, että Japanin armeija teknillisestä ylivoimastaan huolimatta loppujen lopuksi varmasti kärsii tappion, niin tarkoitamme, paitsi sitä menetystä jota me aiheutamme vastustajalle tuhoamis- ja näännyttämistoi- millamme, myös sitä seikkaa, että vihollisarmeijan taistelu-

henki alkaa meidän iskuistamme loppujen lopuksi horjua ja että tuon armeijan aseet ovat epäluotettavissa käsissä. Meillä tilanne on päinvastainen: upseereilla ja sotilailla on yhteiset päämäärät japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa. Näin ollen meillä on olemassa pohja poliittiselle työlle kaikissa japanilaisia anastajia vastaan taistelevissa armeijoissa. Armeijassa on pantava toimeen tietty demokratisointi. Ennen kaikkea on tehtävä loppu feodaalisista tavoista — sotamiesten pahoinpitelystä ja haukkumisesta — ja päästävä siihen, että upseerit ja sotamiehet jakaisivat jokapäiväisessä elämässä keskenään kaikki ilot ja surut. Tällä tavoin saavutetaan upseerien ja sotilaiden yhteenkuuluvuus. Silloin armeijan taistelukunto kasvaa valtavasti, eikä meidän tarvitse pelätä, ettemme pysty pitämään puoliamme tässä pitkäaikaisessa ja ankarassa sodassa.

114. Sodan suuria voimia ruokkivat juuret menevät syvälle kansanjoukkojen keskuuteen. Japani uskalsi häväistä meitä ennen kaikkea siitä syystä, että Kiinan kansanjoukot eivät ole järjestyneet. Meidän tarvitsee vain vapautua tästä epäkohdasta, ja japanilaiset anastajat saavat vastaansa taisteluun nousseen monimiljoonaisen Kiinan kansan ja joutuvat samantyyppiseen asemaan kuin villi puhvelihärkä tuliseinän edessä: kun sille vain kiljaisee, niin se syöksyy kauhuissaan tuleen ja palaa. Kiina tarvitsee keskeytymätöntä täydennyksen virtaamista armeijalleen. Nykyisin eri paikoilla vallitseva järjetön sotilaiden värväystapa, »pyydystäminen» ja »ostaminen»²¹ on heti kiellettävä ja korvattava laajalla ja voimakkaalla poliittisella agitaatiolla. Silloin on tarvittaessa helppo kutsua armeijaan miljoonia miehiä. Vapaussodan kestäessä me koemme suuria rahavaikeuksia, mutta tarvitsee vain panna liikkeelle kansanjoukot, ja raha-asiat eivät enää muodosta meille ongelmaa. Ei voi olla niin, että valtio, jolla on niin laaja alue ja niin monilukuinen väestö, kärsisi valtion kassan niukkuudesta.

Armeijan tulee liittyä yhteen kansan kanssa, jotta kansa näkisi siinä oman armeijansa. Sellainen armeija on voittamaton eivätkä sitä voi voittaa edes useammatkaan Japanin tapaiset imperialistiset vallat.

115. Monet arvelevat, että tähän saakka ei ole onnistuttu saattamaan järjestykseen suhteita upseerien ja sotamiesten, armeijan ja kansan välillä sen tähden, että on käytetty vääriä menetelmiä. Olen aina sanonut, että tässä on kysymys perusasenteesta (perussuuntauksesta). Ja perusasenne on kunnioitus sotamiestä kohtaan, kunnioitus kansaa kohtaan. Tästä asenteesta johtuu sekä vastaava politiikka että myös menetelmät ja muodot. Jos tästä asenteesta poiketaan, niin sekä politiikka että menetelmät ja muodot tulevat väistämättä olemaan virheellisiä, ja silloin ei mitenkään saada järjestykseen suhteita upseerien ja sotamiesten, armeijan ja kansan välillä. Armeijassa suoritettavan poliittisen työn kolme tärkeintä pääperiaatetta ovat seuraavat: ensiksi, upseerien ja sotilaiden yhteenkuuluvuus, toiseksi armeijan ja kansan yhteenkuuluvuus ja kolmanneksi vastustajan armeijan hajottaminen sisältäpäin. Näiden periaatteiden menestyksellistä toteuttamista varten on lähdeittävä oikeasta asennoitumisesta, nimitäin kunnioituksesta sotamiestä kohtaan, kunnioituksesta kansaa kohtaan ja kunnioituksesta aseensa laskeneiden sotavankien ihmisarvoa kohtaan. Ne jotka ovat sitä mieltä, että tässä ei ole kysymys perusasenteesta, vaan puhtaasti teknillisistä seikoista, erehtyvät, ja heitä on oikaistava.

116. Tällä hetkellä, jolloin Vuhanin ja toisten kohtien puolustus on muodostunut niin kiireelliseksi asiaksi, tulee armeijan ja kansan aktiivisuuden kehittäminen sodan tukemiseen mitä tärkeimmäksi tehtäväksemme. Vuhanin ja toisten kohteiden puolustustehtävä on epäilemättä asetettava ja täytettävä todenteolla. Mutta konkreettiset edellytykset eikä subjektiivinen halu ratkaisevat lopulta kysymyksen siitä,

onnistuuko meidän nuo kohdat säilyttää. Eräs mitä tärkein konkreettinen edellytys on koko armeijan ja koko kansan poliittinen liikekannallepano uhrautuvaan taisteluun. Ilman kaikkien tätä varten välttämättömien edellytysten valtaamiseen tähtääviä ponnisteluja, jopa yhdenkin tällaisen edellytyksen puuttuessa asia päättyy väistämättä samoin kuin se päättyi Nankingin luona ja toisissa menettämissämme kohdissa. Missä tulee olemaan Kiinan Madrid? Se tulee olemaan siellä, missä luodaan samanlaiset edellytykset kuin luotiin Madridissa. Menneisyydessä meillä ei ole ollut ainoatakaan Madridia, mutta nyt meidän on luotava niitä muutamia. Tällainen mahdollisuus tulee kuitenkin kokonaan riippumaan edellytyksistä. Tärkein näistä edellytyksistä on koko armeijan ja koko kansan laaja poliittinen liikekannallepano.

117. Kaikessa työssä on noudatettava päättävästi yleislinjaa, joka tähtää japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman lujittamiseen, sillä vain tämä linja suo mahdollisuuden sitkeään sodankäyntiin japanilaisia anastajia vastaan ja pitkällisen sodan suuntauksen toteuttamiseen, mahdollisuuden pyrkiä kaikkialla upseerien ja sotamiesten sekä armeijan ja kansan välisten suhteiden perinpohjaiseen parantamiseen, mahdollisuuden armeijan ja kansan aktiivisuuden kehittämiseen täydessä määrin kaikkien vielä menettämättä jääneiden alueiden puolustamisessa ja menetettyjen palauttamisessa ja vihdoin mahdollisuuden lopullisen voiton valloittamiseen.

118. Armeijan ja kansan poliittinen liikekannallepano on todella poikkeuksellisen tärkeä asia. Palaamme tähän kysymykseen kaiken aikaa näin itsepintaisesti sen tähden, että ellei sitä ratkaista, ei todella ole mahdollista voittaakaan. Voittoa varten tarvitaan epäilemättä useita muitakin edellytyksiä, mutta tämä on voiton pohjimmainen perusta. Japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama on koko armeijan ja koko kansan yhteisrintama, eikä suinkaan vain pelkkien puoluekomi-

teiden ja joidenkin harvojen puolueiden ja ryhmien jäsenten yhteisrintama. Perustavoite, jonka tähden japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama muodostetaan, on koko armeijan ja koko kansan liikekannallepano osallistumiseen tähän rintamaan.

Loppulause

119. Millaisia ovat johtopäätökset? Johtopäätökset ovat seuraavanlaisia: »Millaisin edellytyksin Kiina pystyy voittamaan ja tuhoamaan japanilaisen imperialismin voimat? On kolme välttämätöntä edellytystä: ensiksi, japanilaisvastaisen yhteisrintaman muodostaminen Kiinassa, toiseksi, kansainvälisen japanilaisvastaisen yhteisrintaman muodostaminen, kolmanneksi, Japanin kansan ja Japanin siirtomaiden kansojen vallankumouksellisen liikkeen nousu. Kiinan kansalle on tärkein näistä edellytyksistä itsensä Kiinan kansan suuri yhdistyminen».

»Kuinka kauan tämä sota kestää? Se tulee riippumaan japanilaisvastaisen yhteisrintaman voimasta Kiinassa, samoin monista muista ratkaisevista tekijöistä Kiinassa ja Japanissa.» »Jos nämä edellytykset eivät toteudu lähitulevaisuudessa, niin sodan täytyy pitkittyä, mutta sen tulokset ovat samat: Japani kärsii tappion ja Kiina voittaa, mutta tässä tapauksessa tulee enemmän uhreja ja meidän täytyy kokea raskaiden kärsimysten kausi.» »Meidän strategisen linjamme tulee olla se, että käytämme päävoimiamme sotatoimiin hyvin pitkällä ja epävakaisilla rintamalinjoilla.» »Voiton saavuttaakseen tulee Kiinan armeijan käydä mahdollisimman liikkuvaa sotaa laajalla sotänäyttämöllä.»

»Samalla kun liikuntasodan käyntiin käytetään koulutettua sotaväkeä, on perustettava monilukuisia sissiosastoja talonpojista.» »Sodan kestäessä... tulee Kiinan armeijan teknilli-

nen varustelu vähitellen paranemaan. Tämän vuoksi Kiina voi sodan viimeisessä vaiheessa siirtyä asemasodan menetelmiin ja rynnäköidä japanilaisten varustettuja asemia näiden miehittämällä alueella. Näin ollen Japanin talouselämä kärsii romahduksen, joka on seurausta Japanin pitkällisestä nälkännytyksestä Kiinan kanssa käydyssä sodassa, ja japanilaisten sotilaiden taisteluhenki tulee lannistetuksi lukemattomissa rasittavissa taisteluissa. Mitä Kiinaan tulee, niin sen potentiaaliset voimat tulevat japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kestäessä yhä enemmän murtautumaan esiin ja vallankumouksellisia joukkoja tulee katkeamattomana ja väkevänä virtana yhtymään armeijan riveihin taistellakseen vapauden puolesta. Käyttäen kaikkia näitä tekijöitä yhdessä toisten tekijäin kanssa me pystymme Japanin miehittämällä alueella antamaan musertavan iskun sen linnakkeille ja tukialueille ja karkottamaan japanilaisten hyökkääjien armeijan Kiinasta.» (E. Snow'lle heinäkuussa 1936 annetusta haastattelusta.)

»Poliittinen tilanne Kiinassa on nyt astunut uuteen vaiheeseen... Keskeinen tehtävä uudessa vaiheessa on siinä, että pannaan liikkeelle kaikki voimat voiton valloittamiseksi tässä sodassa.» »Voiton avain japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa on nyt jo alkanut sodan laajentuminen yhteiseksi, yleiskansalliseksi sodaksi. Vain sellaisessa yhteisessä, yleiskansallisessa sodassa me voimme saavuttaa lopullisen voiton.» »Tuloksena niistä vakavista epäkohdista, joita japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa nykyisin on, voi tämän sodan edelleen jatkuessa sattua monia sotilaallisia vastoinkäymisiä, perääntymisiä, hajoamisia, petturuutta omassa maassa, tilapäistä tai osittaista kaupantekoa vihollisen kanssa. Tämän vuoksi on otettava huomioon, että tämä sota tulee olemaan raskas ja pitkällinen. Mutta me olemme varmat siitä, että sota japanilaisia anastajia vastaan tulee meidän puolueemme ja koko kansan ponnistuksin jatkumaan ja laajene-

maan, lakaisten kaikki esteet tieltään.» («Päätös nykyisestä tilanteesta ja puolueen tehtävistä», jonka Kiinan Kommunistisen puolueen Keskuskomitea hyväksyi elokuussa 1937.)

Sellaisia ovat johtopäätökset. Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian puoltajista näyttää vastustaja yliluonnollisen voimakkaalta, Kiina sitävastoin mitättömältä kuin ruohonkorsi. Pikaisen voiton teorian kannattajat pitivät päinvastoin vastustajaa mitättömänä kortena, mutta luulevat Kiinaa yliluonnollisen voimakkaaksi. Molemmat erehtyvät. Olemme perinpohjin eri mieltä kummankin kanssa: sota japanilaisia anastajia vastaan tulee olemaan pitkällistä sotaa ja lopullinen voitto tulee kuulumaan Kiinalle — sellainen on johtopäätöksemme.

120. Päätän luentoni tähän. Tällä hetkellä, jolloin on kehittymässä suuri sota japanilaisia anastajia vastaan, hyvin monet haluavat yleistää saavutettua kokemusta käyttääkseen sitä täydellisen voiton valloittamiseen. Olen kosketellut tässä vain aivan yleispiirtein viimeksi kuluneiden kymmenen kuukauden kokemusta. Jos halutaan, voidaan tätä pitää jonkinlaisena yleistyksenä. Koskettelemanı kysymykset ansaitsevat yleistä huomiota ja laajaa käsittelyä. Olen antanut vain yleiskatsauksen näihin kysymyksiin ja toivon, että te, toverit, ryhdytte tutkimaan ja pohtimaan niitä ja esitätte omat oikaisunne ja lisäyksenne.

Huomautuksia

¹ Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoria kuvasti kuomintangin katsomuksia. Kuomintang ei halunnut tehdä vastarintaa japanilaisille anastajille ja myöhemmin ryhtyi siihen vasta painostuksesta. Lukoutšiaon tapahtumien jälkeen Tšiang Kai-šekin ryhmäkunta lähti vastahakoisesti mukaan vastarintaan, ja silloin Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian edustajiksi tulivat Vang Tšing-vein kannattajat, jotka aikoivat antautua Japanille ja sittemmin todella myös antautuivat. Mutta Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoriaa esitettiin myös kuomintangin ulkopuolella. Sen vaikutus tuntui eräissä yhteiskunnan keskikerroksissa, jopa työtätekevienkin takapajuudessa osassa. Tämä johtuu

siitä, että kuomintangin hallitus oli läpeensä mätä, se kärsi sodassa tappion toisensa jälkeen, mutta Japanin armeija kulki pysähtymättä eteenpäin ja jo ensimmäisenä vuotena pääsi Vuhaniin edustalle saakka. Kaikki tämä synnytti väestön takapajuisen osan keskuudessa hyvin pessimistisiä mielialoja.

² Näitä katsomuksia esiintyi Kiinan Kommunistisen puolueen riveissä. Ensimmäisen puolen vuoden kuluessa sotaa käytäessä esiintyi puolueessa taipumusta vastustajan voimien aliarvioimiseen. Tällaiset ihmiset olivat sitä mieltä, että Japani ei kestä ainoatakaan iskua. He perustivat käsityksensä siihen, että kuomintang oli lähtenyt osallistumaan vastarintaan ja että sillä oli suuret voimat, jotka yhdessä kommunistisen puolueen kanssa pystyivät lyömään japanilaiset anastajat. He näkivät vain asian toisen puolen — kuomintangin väliaikaisen osallistumisen vastarintaan, mutta unohtivat toisen puolen — kuomintangin taantumuksellisuuden ja mädännäisyyden, ja tästä johtuikin tilanteen virheellinen arviointi.

³ Sellainen oli Tšiang Kai-šekin ja kumppanien katsantokanta. Kuomintang, jonka oli pakko käydä sotaa japanilaisia anastajia vastaan, ei luottanut omiin voimiinsa eikä varsinkaan kansan voimiin ja se pani kaiken toivonsa ulkopuoliseen apuun.

⁴ Taierhtšuang sijaitsee šantungin maakunnan eteläosassa. Maaliskuussa 1938 oli Taierhtšuangin luona taistelu Kiinan armeijan ja japanilaisten anastajien armeijan välillä. 70—80.000 miehen vahvuista Japanin armeijaa vastassa oli 400-tuhantinen kiinalainen armeija, minkä vuoksi Kiina sai voiton.

⁵ Tällainen käsitys esitettiin »Takungpao»-lehdessä, joka oli siihen aikaan kuomintangilaisen »Poliittisten tieteiden» kuppikunnan äänenkannattaja. Tämän käsityksen puoltajat rakensivat toivonsa tilanteen onnelliseen kehittymiseen ja arvelivat, että muutamalla Taierhtšuangin luona saavutetun tapaisella voitolla voitiin japanilaiset pysähdyttää ja siten välttää kansan voimien liikekannallepanoa pitkällistä sotaa varten. Sellainen liikekannallepano olisi uhannut heidän luokkansa turvallisuutta. Koko kuomintangissa vallitsivat siihen aikaan tällaiset onnellisen käänteen odotuksen mielialat.

⁶ Tarkoitetaan vuonna 1898 syntynyttä uudistusliikettä. Tämä liike edusti osaa vapaamielistä porvaristoa ja valistuneita tilanherroja. Sen johdossa olivat Kang Ju-vei, Liang Tši-tšao, Tan Su-tung ym. Keisari Kuang Hsu kannatti sitä, mutta liikkeeltä puuttui joukkopohja. Juan Ši-kai, jolla oli siihen aikaan käytettävään asevoimia, ilmiantoi uudistusliikkeen kannattajien salaiset suunnitelmat keisarinna Tse-sille, joka oli taantumuskoplan johdossa. Tse-Si kaappasi uudelleen vallan, vangitutti keisari Kuang Hsun, teloitutti Tan Su-tungin ja viisi muuta liikkeen johtajaa. Näin traagillisesti päättyi tämä liike.

⁷ Tammikuun 16 p:nä 1938 Japanin hallitus julkaisi lausunnon, jossa julistettiin suuntausta Kiinan orjuuttamiseen asevoimin. Kuomintangin hallitukseen nähden Japanin hallitus harjoitti painostusta ja suostutteli sitä antautumaan, selittäen, että jos kuomintangin hallitus »tulee edelleenkin lietsomaan japanilaisvastaista

sotaa», niin Japanin hallitus perustaa Kiinassa uuden nukkehallituksen, eikä hyväksy kuomintangin hallitusta tulevien neuvottelujen osapuoleksi.

⁸ Tarkoitetaan pääasiassa Amerikan Yhdysvaltoja.

⁹ Tarkoitetaan imperialististen maiden, Englannin, USA:n ja Ranskan hallituksia.

¹⁰ Mao Tse-tungin tässä ennustama mahdollisuus Kiinan aseman muuttumiseen parempaan päin voimien tasapainon muodostumisvaiheessa toteutui täydellisesti Kiinan Kommunistisen puolueen johtamilla vapautetuilla alueilla. Sitävastoin kuomintangin valta-alueilla tilanne huononi sen johdosta, että Tšiang Kai-šekin hallituskopla suhtautui passiivisesti japanilaisia vastaan käytävään taisteluun ja taisteli aktiivisesti kommunisteja ja kansaa vastaan. Mutta tämä aiheutti laajojen kansanjoukkojen vastustuksen ja niiden tietoisuuden kasvun. (Näitä tosiasioita tarkastellaan Mao Tse-tungin teoksessa »Kokoomushallituksesta».)

¹¹ »Aseiden rajattoman voiman» teorian kannattajat olivat sitä mieltä, että koska Kiina jäi aseistuksessa Japanista jälkeen, niin se kärsii varmasti tappion sodassa. Tätä mieltä olivat kaikki kuomintangilaisen taantumuskoplan johtomiehet (Tšiang Kai-šek mukaan luettuna).

¹² Buddha (Sakja-Muni) — buddhalaisen uskonnon perustaja. Sun Vu-kung, XVI vuosisadalta peräisin olevan kiinalaisen romaanin »Sijutsi» (Matka länteen) sankari — apina, joka kykeni yhdellä kuperkeikalla tekemään matkaa 108.000 litä. Mutta kun Sun Vu-kung joutui Buddhan kämmenelle, ei se päässytäkään siitä mihinkään, vaikka olisi heittänyt kuinka monta kuperkeikkaa tahansa. Kaiken lisäksi Buddha käänsi kämmensä alaspäin ja peitti sillä Sun Vu-kungin. Buddhan sormet muuttuivat viideksi toisiinsa sidotuksi vuorijonoksi, jotka rutistivat Sun Vu-kungin maahan.

¹³ Elokuussa 1935 pidetyssä Kominternin VII kongressissa Dimitrov sanoi: »...fasismi on hillitöntä yltiöisänmaallisuutta ja anastussotaa».

¹⁴ V. I. Lenin, Sosialismi ja sota (Teokset, 21 osa, s. 276).

¹⁵ Tšengpu — nykyisessä Pusjanin piirikunnassa Pingjuanin maakunnassa. Vuonna 632 e.m.a.a. siellä käytiin suuri taistelu Tšinin ja Tšun ruhtinaskuntien sotajoukkojen välillä. Sodan alussa Tšun armeijalla oli ylivoima. Tšinin armeija perääntyi 90 litä ja suunnaten voimakkaat iskunsa Tšun armeijan sivustoihin, jotka olivat sen heikkoja kohtia, tuotti tälle raskaan tappion.

¹⁶ Vuonna 204 e.m.a.a Hanin joukot, joita sotapäällikkö Han Hsin johti, ryhtyivät taisteluun Tšao Hsien joukkojen kanssa Tsingsingissa. Tšao Hsien 200.000-miehisellä armeijalla oli moninkertainen ylivoima Hanin joukkoihin nähden. Han Hsin sijoitti joukkonsa niin, että niiden takana oli joki, ja hänen armeijansa tappeli sisukkaasti. Samanaikaisesti hän lähetti joukkojaan yllättävään iskuun Tšao Hsien heikosti vartioituun selustaan. Tuloksena oli Tšao Hsien armeijan raskas tappio.

¹⁷ Vuonna 383 m.a. Fu Tšien — Tšinin hallitsija, lähti sotaret-

kelle Tšinin valtiota vastaan, aliarvioiden tämän voimia. Tšinin armeija tuotti tappion Tšinin armeijan etujoukkoille Lotšien-joella nykyisessä Soujangin piirikunnassa Anhuein maakunnassa, jatkaen sitten hyökkäystään maitse ja vesitietä. Fu Tšien nousi Soujangin kaupungin muurille ja katsoi viholliseen päin. Hän näki, että Tšingin armeija oli järjestynyt täydelliseen taistelurivistöön. Kun hän sitten katsoi Pakungšanin vuorelle, näyttivät siellä kasvavat ruohot ja pensaat hänestä sotilaita. Hän päätteli, että häntä vastassa on mahtava vihollinen ja säikähti kauheasti.

¹⁸ Kysymys on siitä, että Tšiang Kai-šek, Vang Tšing-vei ja heidän apurinsa pettivät vuonna 1927 kuomintangin ja kommunistisen puolueen ensimmäisen kansallisen demokraattisen yhteisrintaman ja kävivät kymmenen vuotta kansanvastaista sotaa, joka ehkäisi Kiinan kansan laajaa yhdistymistä.

¹⁹ Hsiang-kung oli Sungin ruhtinaskunnan hallitsija Tsuntsiun aikakaudella, VII vuosisadalla e.m.a.a. Vuonna 638 Sung kävi sotaa Tšun vankkaa ruhtinaskuntaa vastaan. Sungin joukot olivat jo taistelujärjestyksessä, kun Tšun armeija vasta oli ylittämässä molempia armeijoita erottavaa jokea. Muuan Hsiang Kungin korkea virkamies, joka tiesi, että Tšulla on vähän sotaväkeä, mutta Sungilla paljon, ehdotti, että käytettäisiin suotuisaa hetkeä ja hyökkättäisiin Tšun joukkoja vastaan ennenkuin ne ehtivät ylittää joen. Mutta Hsiang Kung vastasi: »Ei, sillä jalosukuinen mies ei hyökkää ihmisen kimppuun tämän ollessa vaikeassa asemassa». Kun Tšun joukot olivat ylittäneet joen, mutta eivät olleet vielä järjestyneet taisteluun, virkamies ehdotti uudelleen hyökkättäväksi Tšun armeijaa vastaan. Hsiang Kung vastasi: »Ei, sillä jalosukuinen mies ei hyökkää taisteluun valmistautumattomia joukkoja vastaan». Odotettuaan, kunnes Tšun joukot olivat täydellisesti valmistuneet taisteluun, Hsiang Kung antoi hyökkäyskäsken. Tuloksena oli että Sung kärsi raskaan tappion, ja Hsiang Kung haavoittui.

²⁰ Vuonna 1937 Japanin armeija, vallattuaan Peipingin ja Tientsinin, marssi etelää kohti Tientsinin—Pukoun rautatietä pitkin ja aloitti hyökkäyksen Šantungin maakuntaan. Kuomintangilainen militaristi Han Fu-tšu, joka oli monta vuotta ollut herrana Šantungin maakunnassa, pakeni Honanin maakuntaan ryhtymättä taisteluun.

²¹ Kuomintang täydensi armeijaansa seuraavalla tavalla: kaikille tahoille lähetettiin sotaväkeä ja poliiseja, jotka kaappasivat miehiä kiinni ja lähettivät heitä väkisin armeijaan. Siten kaapatut miehet pantiin köysiin, kuten rikolliset. Ne joilla oli varoja, lahjoivat kuomintangin virkamiehiä ja palkkasivat alokkaita puolestaan.

KIINALAISET RAHAYKSIKÖT JA MITAT

Rahayksiköt

Juan = Kiinan rahan perusyksikkö (ns. kiinalainen dollari)

Tsiao eli mao = 0,1 juania

Fen = 0,01 juania

Von = pieni kuparikolikko. Juanissa on noin 2800 vonia

Painomitat

Tan = 100 tsinia = 59,68 kg.

Tsin = 16 liania = 596,8 gr.

Lian = 10 tsiania = 37,3 gr.

Tilavuusmitat

Tan = 10 touta = 103,54 litraa (1 tan riisinjyviä painaa
noin 60 kg)

Tou = 10 šengia = 10,35 litraa

Pituusmitat

Li = 576 metriä

Tšang = 10 tšitä = 3,2 metriä

Tši = 10 tsunia = 32 senttimetriä

Pintamitat

Mu = 0,06 hehtaaria

SISÄLLYS

LUKIJALLE	5
Ensimmäisen vallankumouksellisen kansalais sodan kausi	
KIINALAIS EN YHTEISKUNNAN LUOKISTA (Maaliskuu 1926)	9
Huomautuksia	19
SELOSTUS TALONPOIKAISLIIKKEEN TUTKIMUKSESTA HUNANIN MAAKUNNASSA (Maaliskuu 1927)	
Talonpoikaiskysymyksen vakavuus	23
He järjestäytyvät	24
Tuhaon ja lesenin vallan kukistuminen, kaiken vallan siirtyminen talonpoikaisliitoille	25
»Hyvin kurjaa» ja »oikein hyvää»	27
Niin sanottujen »äärimmäisyyksien» ongelma	29
Niin sanottu »irtolaisten liike»	31
Vallankumouksellinen etujoukko	32
Neljätoista suurta saavutusta	38
1. Talonpoikien järjestäytyminen talonpoikaisliittoihin	39
2. Poliittinen isku tilanherroja vastaan	40
3. Taloudellinen isku tilanherroja vastaan	45
4. Tuhaon ja lesenin feodaaliherruuden kukistaminen — aluepiirien ja kuntien vanhojen vallanelinten lopettaminen	47
5. Tilanherrojen asevoimien hävittäminen ja talonpoikien asevoimien perustaminen	48
6. Herra piirikuntapäällikön ja hänen apuriensa vallan kukistuminen	50
7. Sukuvallan — esi-isien temppelin ja suvunpäämiesten vallan — kukistuminen; uskonnon vallan — henkien, kaupungin suojelushengen ja paikallisten henkien vallan — kukistuminen; aviomiehen vallan kukistuminen	53
8. Poliittisen agitaation kehitys	58
9. Talonpoikien säätämät kiellot	60
10. Rosvoliikkeen lopettaminen	65

11. Raskaiden verojen ja maksujen peruuttaminen ...	67
12. Kulttuuriliike	67
13. Osuustoiminta	69
14. Teiden ja patojen korjaus	69
Huomautuksia	71
Toisen vallankumouksellisen kansalaissodan kausi	
MIKSI PUNAINEN VALTA ON KIINASSA MAHDOLLINEN? (5. lokakuuta 1928)	77
1. Valtiollinen tilanne maassa	77
2. Punaisen vallan synnyn ja olemassolon syyt Kiinassa	79
3. Vallankumouksellisen tukialueen perustaminen Hunanin ja Kiangsin maakuntien rajamaille ja elokuun tappio	82
4. Hunanin — Kiangsin vallankumouksellisen tukialueen merkitys Hunanin, Hupen ja Kiangsin maakunnille	85
5. Taloudellinen kysymys	86
6. Kysymys sotilaallisista tukialueista	86
Huomautuksia	87
TALOUSPOLITIIKKAMME (23. tammikuuta 1934)	90
Huomautuksia	96
ENEMMÄN HUOLENPITOA KANSAN ELÄMÄSTÄ, ENEMMÄN HUOMIOTA TYÖMENETELMIIN (27. tammikuuta 1934)	97
Huomautuksia	104
JAPANILAISIA IMPERIALISTEJA VASTAAN KÄYTVÄN TAISTELUN TAKTIIKASTA (27. joulukuuta 1935)	105
Nykyisen poliittisen tilanteen erikoisuudet	106
Kansallinen yhteisrintama	118
Kansantasavalta	124
Kansainvälinen apu	130
Huomautuksia	132
LAUSUNTO TSIANG KAI-SÉKIN LAUSUNNON JOHDOSTA (28. joulukuuta 1936)	140
Huomautuksia	144
KIINAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN TEHTÄVÄT JAPANIA VASTAAN KÄYTVÄN SODAN KAUDELLA (3. toukokuuta 1937)	150
Ulkoisten ja sisäisten ristiriitojen nykyinen kehitysvaihe Kiinassa	150
Taistelu demokratian ja vapauden puolesta	155
Vastuumme johdosta	164
Huomautuksia	168

KÄYTÄNNÖSTÄ

TIEDOSTAMISEN JA KÄYTÄNNÖN, TIEDON JA TOIMINNAN YHTEYDESTÄ (Heinäkuu 1937)	179
RISTIRIIDASTA (Elokuu 1937)	200
1. Kaksi maailmankäsitystä	201
2. Ristiriidan yleisyys	206
3. Ristiriidan omalaatuisuus	211
4. Pääristiriita ja ristiriidan pääasialliset puolet	226
5. Vastakohtien samuus ja taistelu	235
6. Antagonismin paikka ristiriitojen joukossa	243
7. Loppupäätelmä	246
Huomautuksia	247
Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kausi (I)	
JAPANIN HYÖKKÄYSTÄ VASTAAN KÄYTÄVÄN TAISTELUN POLIITTINEN LINJA, KÄYTÄNNÖLLISET TOIMENPITEET JA NÄKÖALAT (23. heinäkuuta 1937)	253
1. Kaksi linjaa	254
2. Kaksi käytännöllisten toimenpiteiden sarjaa	257
3. Kaksi näköalaa	263
4. Johtopäätöksiä	264
Huomautuksia	265
KAIKKI VOIMAT LIIKKEELLE VOITON SAAVUTTAMISEKSI JAPANILAISISTA ANASTAJISTA (25. elokuuta 1937)	266
I	266
II	267
III	269
IV	274
Huomautuksia	275
KUOMINTANGIN JA KOMMUNISTISEN PUOLUEEN YHTEISTYÖN ESILN NOSTAMIA VÄLTTÄMÄTTÖMIÄ TEHTÄVIÄ (29. syyskuuta 1937)	276
Huomautuksia	292
ŠANGHAIN JA TAIJUANIN KUKISTUMISEN JÄLKEEN JAPANILAISIA ANASTAJIA VASTAAN KÄYTÄVÄSSÄ SODASSA MUODOSTUNUT TILANNE JA SIITÄ JOHTUVAT TEHTÄVÄT (12. marraskuuta 1937)	293
I. Nykyinen tilanne — siirtyminen toispuolisesta sodasta yleiseen sotaan japanilaisia anastajia vastaan	293
II. On taisteltava antautumiskantaa vastaan niin puoleessa kuin koko maassakin	298

Puolueessa on taisteltava luokka-antautumiskantaa vastaan	298
Maassa on taisteltava kansallista antautumiskantaa vastaan	304
Luokka-antautumiskannan ja kansallisen antautumiskannan välinen yhteys	306
Huomautuksia	306
SENSIN — KANSUN — NINGSIAN RAJA-ALUEEN HAL- LITUKSEN JA 8. ARMEIJAN SELUSTAHALLINNON JULISTUS (15. toukokuuta 1938)	
Huomautuksia	315
PITKÄLLISESTÄ SODASTA (Toukokuu 1938)	316
Kysymyksen asettaminen	316
Meidän perustelumme tässä kysymyksessä	326
Kiinan väistämättömän orjuutuksen teorian kumoaminen	331
Sopuilu vaiko sota? Mädännäisyys vaiko edistys?	338
Kiinan väistämättömän orjuutuksen teoria on virheellinen, mutta yhtä virheellinen on pikaisen voiton teoria	343
Miksi sota tulee olemaan pitkällinen?	346
Pitkällisen sodan kolme vaihetta	350
Vastavuoroinen kiilautuminen vihollisen sijaintialueelle	364
Sota ikuisen rauhan puolesta	369
Tietoinen toiminta sodassa	372
Sota ja politiikka	375
Poliittinen liikekannallepano japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa	377
Sodan tavoitteet	379
Hyökkäysoimet puolustussodassa, yllätyshyökkäykset pitkällisessä sodassa ja ulkolinjoilla suoritettavat sota- toimet sisälinjoilla käytävässä sodassa	383
Aloite, joustavuus ja suunnitelmallisuus	388
Säännöllisten joukkojen liikuntasotatoimet, sissisota, asemasota	403
Näännytyssota ja tuhoamissota	410
Vastustajan harhaiskujen hyväksikäytön mahdollisuus	415
Kysymys ratkaisutaisteluista japanilaisia anastajia vastaan käytävässä sodassa	419
Armeija ja kansa — voiton perusta	423
Loppulause	430
Huomautuksia	432
KIINALAISET RAHÄYKSIKÖT JA MITAT	436